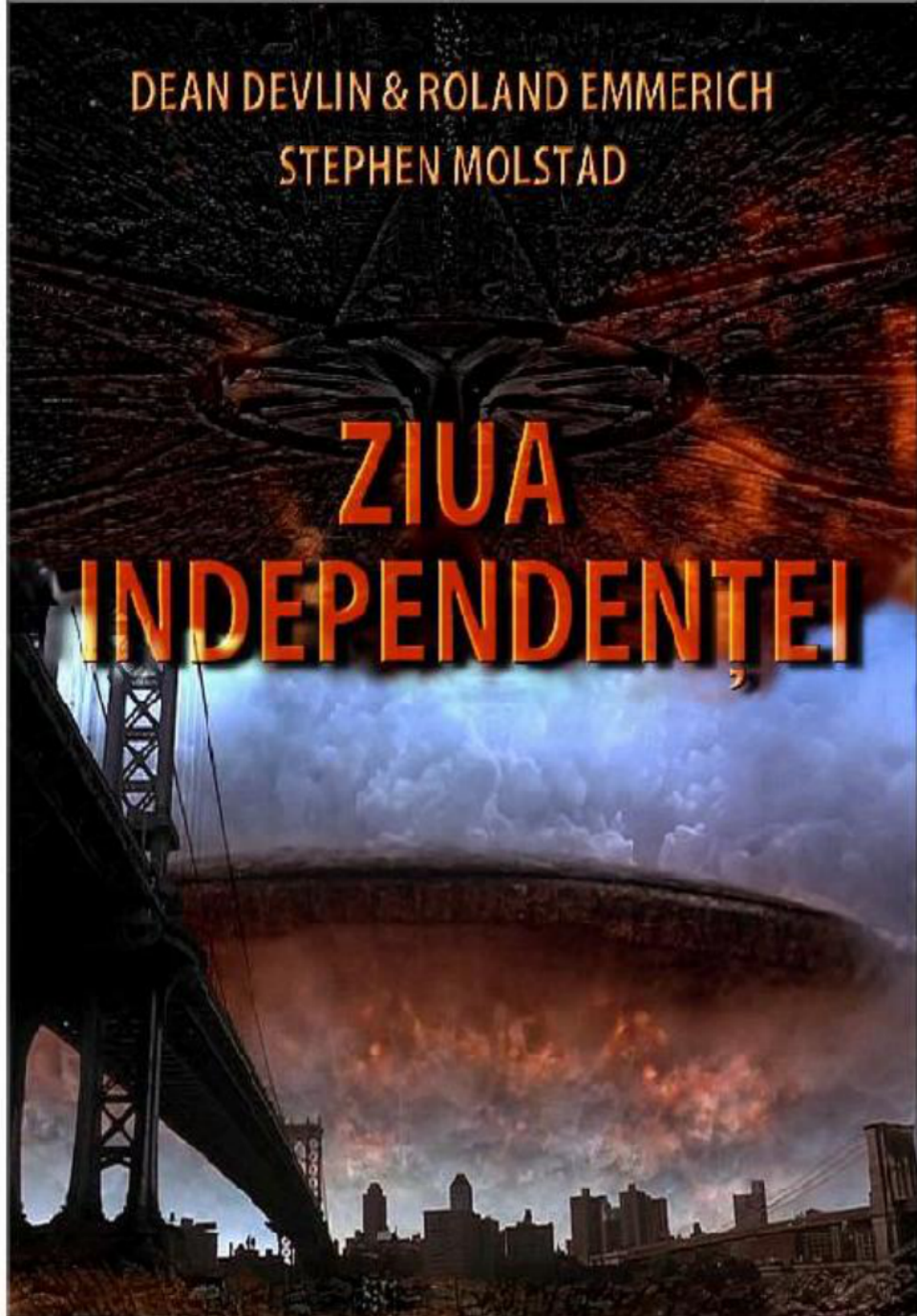

DEAN DEVLIN & ROLAND EMMERICH
STEPHEN MOLSTAD

ZIUA INDEPENDENTEI

DEAN DEVLIN & ROLAND EMMERICH
STEPHEN MOLSTAD

ZIUA INDEPENDENȚEI

Traducere din limba engleză
GABRIELA TRUȚIA

DEAN DEVLIN * ROLAND EMMERICH
STEPHEN MOLSTAD
Independence Day

EDITURA FAHRENHEIT
1996

DEAN DEVLIN (producător și coautor) și-a început cariera ca actor, apărând în numeroase filme și producții pentru televiziune. După pelicula SF Moon 44 produsă de Emmerich, Devlin a renunțat la actorie pentru a scrie și produce filme împreună cu acesta din urmă (Stargate).

ROLAND EMMERICH (regizor, producător executiv, coautor) a realizat pelicule celebre precum Universal Soldier, avându-l ca protagonist pe Jean-Claude Van Damme, sau Stargate, succesul de public al anului 1994. Și-a creat propria casă de producție cinematografică, Centropolis Film Productions, producând filmele Making Contact, Eye of the Storm și Moon 44.

STEPHEN MOLSTAD (coautor) este absolvent al Universității Santa Cruz California. A petrecut câțiva ani călătorind prin lume și jucând ocazional baschet. S-a stabilit apoi la Los Angeles unde predă la gimnaziu și scrie. Coautor la cartea realizată după scenariul filmului Stargate, lucrare nominalizată pentru premiul Hugo.

*Lui Elizabeth „Little Bit” Ostrom și Dionne McNeff, cu alese
mulțumiri pentru neprețuitul lor sprijin.*

MAREA LINIȘTII era un ținut de o neclintire stranie, un mormânt tăcut, în aer liber, făcut din cenușă și pietre. Două șiruri de urme de pași se desenau pe solul prăfos și cenușiu din jurul terenului de aterizare, fiecare la fel de clară ca în ziua în care fusese lăsată. La orizont, o felie curbă a Pământului strălucitor se înălța spre cer, albastrul viu al oceanelor contrastând puternic cu valea lipsită de culoare. În solul lunar stăteau înfipite tije cu senzori ale unui seismograf, o cutie pătrată capabilă să detecteze prăbușirea unui meteorit de dimensiunile unui măr la o distanță de optzeci de kilometri, iar în capătul cel mai îndepărtat al taberei, un drapel american flutura mândru în briza inexistentă. Întreaga așezare era plină de rămășițe: aparatură științifică și cutiile de carton în care fusese adusă, pungi de plastic neutilizate, dintre cele în care se iau probe de sol, și vreo câteva mici obiecte comemorative. Acest echipament, răspândit neglijent pe toată suprafața de dimensiunile unui teren de base-ball, fusese adus de astronauții de pe Apollo 11, primii doi oameni care puseseră piciorul pe Lună. La plecare, cei doi abandonaseră tot ce considerau neesențial pentru călătoria înapoi spre casă. Armstrong și Aldrin făcuseră un uriaș pas înainte în folosul omenirii, lăsând la plecarea de pe Lună o tonă de gunoi.

Urmele de pași vechi de decenii înaintau cale de cincisprezece pași spre linia orizontului, răspândindu-se în toate direcțiile și revenind apoi în centrul taberei. Văzute de sus, desenau pe nisip conturul unei margarete gigantice și monstruoase. În inima acestei flori se găsea sclipitoarea Platformă de Aselenizare, o construcție din țevi și folie de aur înaltă de vreun metru douăzeci, aducând cu o spirală din cele pe care se cațără copiii, amplasată într-o tabără abandonată la repezeală. Părăsit în inima unei mări de tăcere, locul avea aspectul sinistru al unui picnic terminat de multă vreme într-un mod cumplit și neașteptat, ca și cum participanții n-ar mai fi avut răgazul să-și adune lucrurile, ci numai timpul de-a fugi în căutarea unui adăpost. Nimic, nici măcar un singur grăunte de nisip nu se clintise din loc în toți acești ani trecuți de la plecarea pământenilor.

Dar ceva începea să se schimbe. Treptat, un vârtej abia simțit porni să înghită rămășițele taberei. Timp de mai multe ore cu nimic mai perceptibil decât zbaterea aripilor unei molii la o depărtare de o mie de pași, tremurul crescă continuu și inexorabil, devenind o vibrație. Acele electrice ale seismografului se treziră la viață. Senzorii aparatului zvâcniră din loc, începând să lanseze strigăte de alarmă

către oamenii de știință de pe Pământ. Diferențele mari de temperatură de pe Lună scosese din funcțiune emițătorul radio încă din primele zile după instalarea sa. Ca un paznic de noapte cu limba retezată, micul dispozitiv luptă ceasuri în șir să dea alarma, pe măsură ce vuietul se intensifică. Un singur grăunte de nisip se rostogoli de pe muchia uneia dintre urmele de pași, apoi încă unul și încă unul. Vibrația se preschimbă într-un hurenit venit din adâncuri, iar sârma rezistentă, cusută în tivul de jos al drapelului american, prinse să se miște înainte și înapoi. Urmele de pași începură să se dezintegreze, devenind una cu nisipul tremurător din jur.

Apoi o umbră uriașă se deplasă pe cer. Trecu exact pe deasupra, acoperind soarele și cufundând întregul crater într-un întuneric nefiresc. Cutremurul de pe Lună deveni tot mai puternic, pe măsură ce obiectul se apropia. Orice ar fi fost, era mult prea mare ca să fi fost trimis de pe Pământ.

PLATOUL STÂNCOS al deșertului New Mexico putea părea la fel de straniu și neprimitor ca Luna. În noaptea întunecoasă, cu crai nou, acesta era unul dintre locurile cele mai liniștite de pe planetă: o mie șase sute de kilometri de deșert roșu ca sângele, cu dealuri din argilă, împietrite în forme domoale. Pe data de 2 iulie, la ora unu noaptea, iepuri și șopârle, atrași de căldura asfaltului, se adunaseră pe o fâșie îngustă de pavaj, într-o vale unde un drum prăfos șerpuia la poalele dealurilor, coborând spre autostradă. Singura mișcare sesizabilă provenea de la incredibilul număr de insecte, mii de specii care se adaptaseră la acest mediu ostil.

În locul unde drumul cel prăfuit începea să urce spre creasta unor coline se vedea un indicator de lemn, pe jumătate ascuns în tufele de salvie. Pe el scria: ADMINISTRAȚIA NAȚIONALĂ DE AERONAUTICĂ ȘI PROBLEME SPAȚIALE. CCIE. Cei ce apucau pe acest drum – cu sau fără permisiune – ajungând până în vârful dealului erau răsplătiți cu o priveliște spectaculoasă. De cealaltă parte a colinei se vedeau douăzeci și patru de enorme antene parabolice, fiecare având peste treizeci de metri diametru. Construite cu mare precizie, pe suporturi din bare de oțel curbat, vopsite în alb, aceste farfurii gigantice dominau valea lungă și îngustă. Fiindcă era lună nouă, singura lumină care răzbătea până la ele era strălucirea roșie a lămpilor de semnalizare montate pe vergelele colectoare suspendate deasupra centrului fiecărui disc.

Lămpile constituiau o măsură de prevedere, evitând că piloții curioși sau rătăciți fără speranță să lovească aparatura cu avioanele, încurcându-se în vergelele de oțel, ca niște muște prinse într-o pânză de păianjen.

CCIE, Centrul de Cercetare pentru Inteligență Extraterestră, reprezenta un proiect științific finanțat de guvern și administrat de

NASA, iar terenul cu giganticele radio-telescoape era principalul său laborator. Departe de poluarea sonoră care învăluia orașele, oamenii de știință construiseră acest post de ascultare, amplasat pe o rază de un kilometru și jumătate, în scopul de-a căuta indicii care să contribuie la rezolvarea unui mister la fel de vechi ca și imaginația omenească: Suntem singuri în univers?

Telescoapele recepționau sunetele emise de un miliard de stele, quasari și găuri negre, sunete care erau nu numai foarte slabe, dar și derutant de vechi. Propagându-se cu viteza luminii, semnalele radio provenite de la Soare ajungeau pe Pământ cu o întârziere de opt minute, în timp ce acelea emise de cea mai apropiată stea ajungeau în peste patru ani. Cea mai mare parte a zgomotelor cosmice recepționate de antenele parabolice erau vechi de mai multe milioane de ani, reprezentând mai puțin de 10 la puterea 15 dintr-un watt. Luată la un loc și totalizată, întreaga energie radio recepționată vreodată pe Pământ nu însuma nici cât energia unui singur fulg de zăpadă căzut pe sol. Și totuși, aceste gigantice urechi de oțel îndreptate spre cer aveau o sensibilitate atât de mare, încât puteau reda imagini color, în detaliu, ale unor obiecte mult prea îndepărtate și neclare pentru a fi percepute cu telescopul optic. Aparatele se răsuceau încet, ca un câmp de flori mecanice, deschizându-și petalele în razele palide ale lunii.

Înghesuită între acești coloși se găsea o căsuță de țară din prefabricate, cu trei dormitoare, care fusese transformată într-un laborator cu tehnologie avansată. Datele culese din întregul univers erau captate de telescoape, mergând de-a lungul unui cablu din fibre optice până la căsuță, unde erau defalcate, clasificate și analizate cu ajutorul celei mai sofisticate stații de procesare a semnalelor construită vreodată. Toată această minune tehnologică funcționa sub controlul unui computer principal, care monitoriza întregul sistem – ceea ce însemna că unor oameni ca Richard Yamuro le rămânea foarte puțin de făcut.

Richard era un astronom care-și câștigase faima cu lucrarea sa despre quasari și fenomenul de schimbare sistematică în lungimi mai mari de undă din spectrele de lumină ale galaxiilor îndepărtate, fenomen presupus a fi cauzat de efectul Doppler și reprezentând un indiciu al retragerii galaxiilor.

La șase luni după absolvire, Richard căpătase un post la prestigioasa Universitate din Bologna, în nordul Italiei. Doi ani mai târziu, când CCIE îl contactase ca să-i ofere o slujbă, el se grăbise să accepte șansa de a-și lăsa apartamentul cochet din centru pentru căsuța minusculă din inima ținutului arid al statului New Mexico.

CCIE fusese fondat la începutul deceniului al șaptelea de către un grup de „astronomi țicniți”, care, întâmplător, erau unii dintre cei mai

mari cercetători ai lumii. Ideea lor era simplă: radioul este o tehnologie de bază. Este ușor să transmiți și chiar mai simplu să recepționezi. Undele radio se propagă cu viteza luminii, trecând fără probleme prin corpuri cum ar fi planetele, galaxiile și norii de gaz, fără a-și pierde prea mult din intensitate.

Dacă o civilizație avansată ar încerca să comunice cu noi, argumentau acești oameni de știință, ea nu ar putea niciodată să străbătă distanțele infinite ale universului. Singurul mod realist de-a stabili comunicarea cu Pământul ar fi să trimită un mesaj radio. După ani întregi de insistențe pe lângă Congres, CCIE obținuse dreptul de-a explora vreme de zece ani cerul de deasupra emisferei nordice. Sub îndrumarea NASA, mică echipă instalase alte două dispozitive, unul în Hawaii și altul în Puerto Rico. Dacă undeva în univers există o formă de viață inteligentă, cei câțiva astronomi de la CCIE erau cei mai în măsură s-o depisteze.

Richard tocmai ieșise din schimbul de noapte la postul de observație – socotit în majoritatea meseriilor ca fiind cel mai puțin plăcut, dar care pentru grupul de cercetători ai bazei din New Mexico reprezenta perioada cea mai căutată pentru muncă. La ora patru dimineața comandantul schimbului de noapte putea face abstracție de sistemul de scanare, folosind unul dintre telescoapele cele mari în scop propriu. Ceea ce însemna că Richard mai avea de omorât vreo două ore înainte de-a i se oferi ceva interesant de făcut. Între timp, își perfecționa îndemânarea la golf. Lăsându-se într-un genunchi, își închipui că aliniază mingea pe terenul de golf din Pebble Beach.

— Întreaga competiție se reduce la această ultimă lovitură, murmură el ca un comentator de televiziune. Yamuro s-a postat la șase metri de gaură. În mod normal, distanța nu-i prea mare pentru un jucător cu aptitudini uimitoare ca ale lui, însă va trebui să trimită mingea peste porțiunea cea mai dificilă și mai accidentată a terenului: fâșia de pajiște plină de neregularități numită „aleea”.

— Cât se poate de adevărat, Bob, șopti el, întruchipând un al doilea comentator. E o lovitură aproape imposibilă. În acest moment, întreaga răspundere apasă pe umerii lui Yamuro. E o situație de care depinde toată soarta jocului, însă l-am mai văzut trecând prin astfel de încercări de sute de ori. Dacă există cineva în stare să dea această lovitură, acela e Yamuro.

În celălalt capăt al încăperii ticsite cu aparatură electronică din cea mai scumpă, Richard culcase pe o parte un pahar de carton făcut cocoloș. Jucătorul de golf se ridică în picioare și schiță câteva gesturi de probă, pregătindu-și lovitura, în timp ce de jur împrejur o mulțime imaginară îl urmărea într-o tăcere desăvârșită. Apoi își înalță ochii, cercetând încăperea. Se uită la aparatul înalt și îngust poreclit „Veg-O-Matic”, din pricina capacității lui de-a diseca și clasa zgometele

aleatorii ale universului în fragmente pe care computerul să le poată „digeră”. Își văzu familia la locul ei, toți rozându-și unghiile pe măsură ce tensiunea creștea. Mama lui, cu o expresie împietrită, dădu din cap ca să-i arate fiului că avea încredere în capacitatea lui de-a trimite mingea în gaură, aducând astfel glorie și cinste numelui de Yamuro. Jucătorul de golf privi în spate, dând cu ochii de un chip familiar.

— Cari, spuse el solemn, adresându-se fotografiei cu autograf a cunoscutului astronom Cari Sagan, atârnată pe peretele biroului. De data asta, am nevoie de ajutorul tău, prietene.

În cele din urmă, Yamuro se apropie de minge, duse crosa spre spate, apoi cu o lovitură precisă și încrezătoare trimise mingea către gaură. Mingea se rostogoli șovăielnic peste covorul uzat din birou, până când ajunse la paharul de carton, atingându-l în treacăt, după care se abătu într-o parte. Ratase lovitura! Jucătorul de golf se prăbuși zdrobit pe podea. Își înșelase propriile așteptări, dezamăgindu-și armata de admiratori și – mai mult decât pe oricine – propria mamă. În timp ce stătea în genunchi cu pumnul încheștat pe inimă, încercând să găsească vorbele care să-i exprime deznădejdea, se auzi sunând telefonul roșu.

Comandantul schimbului de noapte simți cum îi sare inima din piept. Telefonul roșu nu era o linie exterioară. Venea direct de la computerul principal și era semnalul că monitoarele detectaseră ceva neobișnuit.

Lăsându-și crosa pe podea, Yamuro apucă receptorul, ascultând cu atenție vocea digitizată a computerului, care-i citea o serie de coordonate. Lumini roșii începură deodată să clipească pe întregul panou de control.

— Nu poate fi adevărat, murmură el, însemnând pe un blocnotes ora, frecvența și coordonatele de poziție ale perturbației.

Când sună telefonul roșu – ceea ce se întâmpla extrem de rar – însemna că în încăperea alăturată, computerele care selectau dintr-un miliard de canale de zgomote, spațiale și aleatorii, detectaseră ceva neobișnuit, ceva cu aspect intenționat. Cu un sentiment de teamă și cu pulsul din ce în ce mai accelerat, Yamuro se lăsă pe scaunul din fața principalului panou cu aparate și întinse mâna după căști. Le puse la urechi și ascultă, dar nu auzi nimic ieșit din comun, doar cunoscutele fâșâituri și păcănituri ale universului. În astfel de situații, protocolul îi cerea să-i alerteze pe ceilalți cercetători, dintre care câțiva dormeau în căsuțele lor răspândite pe toată întinderea bazei. Dar înainte de-a deveni membru în Clubul Falselor Alarme CCIE, Yamuro voia să verifice totul cu atenție. Probabil că nu era decât un nou satelit-spion sau un pilot rătăcit care chemă în ajutor. Apăsă câteva numere pe tastatura computerului, preluând controlul manual asupra antenei

parabolice cu numărul unu. Citind datele introduse, antena reveni exact la poziția în care se găsea înainte de începerea perturbației.

În același moment Richard auzi. Luat prin surprindere de sunet, tresări violent pe scaun, cu ochii cât cepele. Pe deasupra păcăniturilor și pârâiturilor obișnuite, auzea o secvență tonală ajungând până la el tare și distinct. Sunetul rezonant oscila în jurul unei limite de frecvențe cunoscute sub numele de banda de frecvențe a hidrogenului. Sună aproape ca un instrument muzical, o stranie combinație între piculină și corn de ceață, aducând pe undeva și cu o orgă de biserică foarte dezacordată. Era ceva ce nu mai auzise până atunci și recunoscuse imediat sunetul ca fiind un semnal. Încet, buzele-i schițară un surâs șocat, iar mâna i se întinse după interfon.

Zece minute mai târziu, mica încăpere de control părea să găzduiască o petrecere în pijama. Astronomi somnoroși, în halate și papuci, se înghesuiau în jurul panoului principal, punându-și pe rând căștile și vorbind cu toții odată. Când conducătoarea proiectului, cercetătoarea Beulah Shore, veni orbecăind pe întuneric din căsuța ei, echipă era deja convinsă că stabilise contactul cu o civilizație extraterestră.

— E adevărat, Beul, o asigură Yamuro.

Ea îl privi neîncrezătoare și se trânti într-un fotoliu, sub un afiș pe care scria CRED ÎN OMULEȚII VERZI, agățat acolo chiar de ea.

— Bine-ar fi să nu avem de-a face cu vreuna din păcătoșeniile alea ale spionajului rusesc, bombăni ea, punându-și căștile și ascultând fără vreo schimbare vizibilă de expresie.

Prin minte îi treceau două lucruri: Asta e! Am găsit!

Nu exista nici un dubiu că tonul care urca și cobora ușor nu era ceva întâmplător. Dar, în același timp, pregătirea ei științifică și necesitatea de a proteja proiectul o sileau să fie sceptică. Printre colegi se auzeau deja murmure emoționate, iar ea fusese deja martora efectelor dezastruoase ale dezamăgirii rezultate de pe urma unor precedente alarme false.

— Interesant, admise Beulah cu o figură impasibilă, dar haideți totuși să nu ne pripim, oameni buni. Vreau să stabilesc traiectoria sursei. Doug, ia legătura prin telefon cu Arecibo și comunică-le datele.

Arecibo era o vale îndepărtată, situată pe Coasta de Est a insulei Porto Rico. Acolo se afla cel mai mare radio-telescop din lume, măsurând o mie de metri în diametru.

Cinci minute mai târziu, astronomii de acolo își abandonaseră propriile experiențe, rotind gigantica antenă parabolică în direcția coordonatelor sursei. Pe o linie telefonică separată, mode muri de mare viteză transferau instantaneu datele primite. Pe măsură ce soseau rezultatele recepționate prin telescopul de la Arecibo, cercetătorii – de regulă civilizați – se înghionteau unii pe alții, ca să

arunca o primă privire la foaia ieșită de pe imprimantă.

— Asta nu-i în regulă, zise unul dintre ei, nedumerit și puțin speriat. Yamuro rupse foaia de pe imprimantă și se întoarse către Beulah.

— În funcție de aceste calcule, distanța până la sursă e de trei sute optzeci și cinci de mii de kilometri, spuse el tulburat. Apoi adăugă ceea ce fiecare dintre cei adunați în micul birou știa deja. Înseamnă că vine dinspre Lună.

Shore se duse până la unica fereastră a încăperii, dădu deoparte perdeaua câțiva centimetri și privi cu atenție Luna în creștere.

— Nu-i exclus să avem vizitatori. După o clipă de gândire, adăugă. Ar fi fost frumos din partea lor ca, mai întâi, să ne anunțe.

SITUAT DE CEALALTĂ parte a Potomacului, chiar vizavi de Casă Albă, Pentagonul era cea mai mare instituție din întreaga lume. Uriașa construcție cu cinci laturi adăpostea birocratiile de tip bizantin ale forțelor armate americane, reprezentând în sine un mic oraș. Chiar și cu două ore înainte de răsăritul soarelui, când forța de muncă se reducea la cele câteva mii de oameni din schimbul de noapte, zona fremăta deja de activitate. O armată de remorci se aliniaseră lângă rampă de încărcare a clădirii, livrând tot felul de lucruri, de la documente secrete la provizii pentru restaurant, în timp ce zeci de mașini ale salubrității încărcau mormanele de deșeuri ale zilei precedente.

Traversând în grabă parcare din partea de sud, o limuzină Ford ultimul tip, neînmatriculată, se îndreptă direct spre clădire cu o viteză de o sută douăzeci de kilometri la oră. Cu o secundă înainte de-a se izbi de zidul clădirii, coti brusc și se alinie perfect în primul spațiu de parcare de lângă intrare.

Câteva secunde mai târziu, generalul William M. Grey, comandantul Direcției Spațiale a Statelor Unite și președintele Comitetului întrunit al Șefilor de State Majore, sui treptele ce duceau spre holul de la intrare, cu placheurile de oțel ale pantofilor clincănind în ritm furios pe dalele pardoselei. În urmă cu patruzeci și cinci de minute, în timp ce dormea adânc, sunase telefonul. Cu toate acestea, acest bărbat solid, în vârstă de șaizeci de ani, sosea la birou, arătând din cap până în picioare a general cu cinci stele, ferchezuit și pus la patru ace. Fără să-și încetinească pasul, i se alătură din mers șeful personalului, colonelul Ray Castillo. Ofițerul tânăr și deșirat, care era totodată și om de știință, își urmă șeful încruntat până în dreptul nenumăratelor ascensoare, deschizând mai multe uși cu ajutorul ecusonului. Ușile se dădură deoparte și cei doi bărbați pășiră înăuntru. În clipa când ușile se închiseră din nou, amândoi știură că acum puteau vorbi în siguranță.

— Cine mai știe? întrebă generalul.

— CCIE din New Mexico a telefonat acum o oră. Au detectat un semnal radio în jur de ora unu și un sfert noaptea. Sursa emite un semnal repetitiv, pe care cei de acolo încearcă să-l interpreteze.

Castillo răspundea nervos, străduindu-se să adopte un ton profesional. Știa cât de intolerant era Grey la muncă făcută de mântuială.

— Au mai spus cuiva? Presei?

— Au fost de acord că deocamdată să țină totul secret. Se tem să nu-și piardă credibilitatea dacă se lansează în anunțuri premature, așa că au de gând să facă și alte verificări.

— Atunci, ce-i toată porcăria asta? Ei știu despre ce-i vorba?

Colonelul Castillo clătină din cap și zâmbi.

— Nu, domnule general, n-au nici cea mai mică idee și sunt chiar mai nedumeriți decât noi. Grey întoarse capul, săgetându-și subalternul cu o căutătură dezaprobatore. Bărbații și femeile care lucrau pentru Direcția Spațială a Statelor Unite nu aveau voie să fie nedumeriți în nici o situație – sau, cel puțin, nu atâta timp cât Grey se afla la comandă. Datoria lor era să cunoască întotdeauna toate răspunsurile. Castillo clipi speriat și-și aținti privirea asupra documentelor pe care le ducea.

— Iertați-mă, domnule general.

Ușile se deschiseră spre un coridor alb și curat de la subsol. Castillo o luă înainte pe coridor și printr-o ușă capitonată. El și generalul intrară într-o cameră strategică de sub pământ, un fel de peșteră căptușită cu pluș, pe al cărei perete principal se afla un ecran cu o uriașă hartă computerizată. Proiectată și construită în ultimii ani ai celui de-al optulea deceniu, încăperea reprezenta un spațiu mare și oval, având drept principală aparatură de lucru șaiszeci de console radar, plasate la un metru sub puntea circulară ce dădea ocol încăperii. Personalul compus din treizeci și șase de oameni, supuși unor verificări de înaltă securitate, se afla la panourile radarelor, supraveghind tot ce mișca pe cer: fiecare satelit, fiecare misiune de recunoaștere, fiecare cursă de pasageri și fiecare moment al evoluției fiecărei nave spațiale. În plus, o rețea de sateliți de supraveghere cu destinație specială era ațintită asupra fiecăruia dintre miile de puncte din întreaga lume unde se știa că sunt depozitate rachete nucleare. Cu covoarele ei groase și cu picturile murale în culori vii reprezentând zboruri spațiale, încăperea îi amintea întotdeauna lui Grey de o „blestemată de bibliotecă” – după cum se exprimase în mai multe ocazii.

— Uitați-vă puțin la monitoarele astea, zise Castillo, arătând către un șir de televizoare obișnuite, racordate pe lungimea de undă a buletinelor de știri din întreaga lume.

La fiecare câteva secunde calitatea recepției se deteriora brusc,

imaginea încetoșându-se și dându-se peste cap – ceva cu totul diferit de orice alt tip de distorsiune remarcată până atunci.

— A fost afectată recepția prin satelit. Toate recepțiile prin satelit, inclusiv a noastră. Am reușit totuși să obținem aceste cadre. Îl conduse pe general spre o masă de sticlă din apropiere, luminată pe dedesubt, și-i arătă un clișeu fotografic de mari dimensiuni. Luat cu un aparat cu infraroșii, clișeul înfățișa un obiect cețos, de forma unei sfere, profilat pe un fundal de stele. Imaginea avea o granulație prea mare și era prea distorsionată ca generalul să poată desluși ceva. Mai mulți membri ai personalului Direcției Spațiale li se alăturară lângă masă. Grey, singurul nespecialist al grupului, nu avea de gând să înceapă cu întrebări prostești. În schimb, privi încruntat câteva clipe imaginea lăptoasă, după care își făcu cunoscută opinia:

— Arată ca o balegă uriașă.

Castillo era gata să pufnească în râs, dar își dădu seama că șeful lui nu intenționase să facă o glumă. Așadar, își continuă prezentarea, punând pe masă un al doilea clișeu al obiectului – tot ca o balegă.

— Apreciem că obiectul are un diametru de peste cinci sute cincizeci de kilometri, explică el, și o masă egală cu aproximativ un sfert din Lună.

— Maică Precistă...

Lui Grey nu-i plăcea deloc ce auzise.

— Ce crezi că poate fi? Cumva un meteorit?

Toți cei din jur schimbară priviri între ei. Era limpede că lui Grey nu i se adusese la cunoștință chiar totul în legătură cu natura obiectului pe care-l priveau.

— Nu, domnule general, îndrăzni unul dintre cercetători. Cu siguranță că nu-i un meteorit.

— De unde știți?

— Păi, domnule general, în primul rând, își reduce viteza. Și-a redus continuu viteza încă din momentul când a fost detectat.

Timp de câteva secunde, obișnuita încruntătură a lui Grey făcu loc unei expresii uluite, pe măsură ce începea să asimileze implicațiile celor auzite. Dacă obiectul își reducea viteza, nu putea însemna decât că era controlat, pilotat.

Fără să ezite o clipă, se duse la cel mai apropiat telefon și-l sună acasă pe ministrul apărării. Când soția acestuia îi spuse că ministrul încă dormea, Grey lătră în receptor:

— Atunci, treziți-l! E caz de forță majoră!

THOMAS WHITMORE, în vârstă de patruzeci și opt de ani, era una dintre primele persoane treze într-un oraș ai cărui locuitori se sculau devreme. Încă în pijama, stătea lungit deasupra cuverturii, cu o pereche de ochelari bifocali așezați pe vârful nasului, răsfoind un

teanc de ziare, în districtul Columbia era o noapte umedă și înăbușitoare, și, cu tot aerul condiționat, îi era prea cald ca să poată adormi din nou. La patru și câteva minute sună telefonul. Fără să-și ridice privirea de la un articol referitor la politica navală internațională, se întinse către noptieră, apucă receptorul și așteptă ca cel ce sunase să înceapă să vorbească.

— Bună, frumosule! se auzi torcând la telefon o voce de femeie.

Faptul îi reținu atenția. Recunoscând glasul, Whitmore aruncă deoparte ziarul.

— Ia te uită, ia te uită. Nu mă așteptam să te aud în noaptea asta. Credeam c-ai adormit deja. Cu ce-ți pot fi de folos? zâmbi el.

— Vorbește-mi cât timp mă dezbrac, răspunse femeia.

— Cred că-ți pot îndeplini dorința asta, spuse Whitmore, arcuindu-și o sprânceană.

Nu primea o astfel de invitație chiar în fiecare zi. Se uită de jur împrejurul dormitorului mobilat somptuos, asigurându-se că nu era nimeni prin preajmă, cu excepția siluetei micuțe acoperite de cearșaf, în cealaltă parte a patului. Ridicând privirea către ceas, remarcă:

— La mine e trecut de patru dimineața. De-abia acum ai sosit acasă?

— Da.

Nu părea prea încântată.

— Probabil că-ți vine să mă strângi de gât.

— Mi-a trecut prin minte și această posibilitate.

— Iubito, legea federală interzice categoric orice încercări de vătămare corporală la adresa mea, o informă el. De ce-ai întârziat atâta?

— Petrecerea a fost la Malibu, iar autostrada de pe coasta Pacificului a fost închisă. Valurile se spărgeau chiar lângă șosea. Se crede că ar fi avut loc un cutremur submarin. Oricum...

— Prin urmare, ce-a spus Howard? întrebă neliniștit Whitmore.

O trimisese la Los Angeles într-o misiune nu chiar secretă, sperând să-l recruteze pentru campania lor pe Howard Story, director al departamentului „Divertisment” de la Hollywood, putred de bogat și cu relații pe Wall Street.

— E al nostru, îl anunță ea.

— Excelent! Marilyn, ești uluitoare. Mulțumesc.

N-am să-ți mai cer niciodată să faci așa ceva.

— Mincinosule, gânguri ea, surâzând.

Unul dintre lucrurile pe care Marilyn Whitmore le îndrăgea cel mai mult la soțul ei era incapacitatea lui de-a minți. Stinse lumina din camera de hotel și se vâri în pat. Îi detesta pe acei fermecători oameni de film de pe Coasta de Vest și petrecerile lor luxoase în aer liber, unde fiecare încerca să-i epateze pe ceilalți cu relațiile sale și cu descrieri plicticoase ale următorului proiect de mari proporții. Ar fi

preferat să stea în picioarele goale și în blugi, îngrijindu-se de „treburile casei”.

— În acest caz, trebuie să-ți fac o mărturisire, îi spuse Whitmore. Sunt în pat cu o brunetă tânără și frumoasă.

În timp ce rostea aceste cuvinte, siluetă micuță din cealaltă parte a patului se mișcă ușor, vag conștientă că despre ea era vorba. Whitmore trase deoparte cuvertura, dezvelind chipul adormit al fetei lui în vârstă de șase ani, Patricia, care își împodobise perna cu o ușoară dâra de salivă.

— Tom, sper că n-ai lăsat-o iar să stea toată noaptea la televizor.

— Numai o parte din noapte, mărturisi soțul ei.

Patricia desluși ceva cunoscut în tonul tatălui și, fără să deschidă ochii, ridică obrazul din pernă:

— E mami?

— Aha. Cineva s-a trezit, spuse Whitmore în microfonul receptorului, și cred că vrea să stea de vorbă cu tine. Când iei avionul spre casă?

— Măine, imediat după dineu.

— Perfect. Dacă poți, sună-mă din avion. Te iubesc. Acum ți-o dau pe aia mică.

Îi întinse fetei receptorul și luă telecomanda televizorului. Deschise aparatul și schimbă câteva canale, până găsi un talk show pe teme politice, unde un grup de docti se proclamau atotcunoscători într-ale politicii. Primul lucru pe care-l remarcă fu imaginea distorsionată. La fiecare câteva secunde, ecranul se umplea de bare verticale, care rula și se pierdeau într-o parte. Deși era agasant, faptul nu-l împiedică să asculte confruntarea de opinii.

— Am spus-o pe timpul campaniei și o repet și astăzi, declară un bărbat chel, care purta pantaloni cu bretele. Tipul de guvernare pe care a practicat-o președintele pe durata Războiului din Golf nu are nici un fel de legătură cu politică înțeleaptă din interior, necesară pentru a supraviețui la Washington. După o scurtă lună de miere cu Congresul, lipsa lui de experiență începe să-și spună cuvântul. Popularitatea sa continuă să fie în declin, fapt confirmat de sondaje de opinie.

O femeie coafată elegant și cu limba ascuțită flutură o mână prin aer, scoțând din discuție ideile celui cu chelie.

— Charlie, îmi amintești de un ceas stricat: mergi bine numai de două ori pe zi. Dar aceasta e una dintre puținele ocazii când sunt de acord cu dumneata. Administrația actuală a luat-o da capo prin mlaștina negocierilor. În ultimele săptămâni, președintele a trebuit să traverseze apele stătute ale politicii pragmatice de culise, doar ca să descopere rechinii Partidului Republican mușcându-l de glezne.

Whitmore făcu ochii mari la această exprimare ultraliterară.

— Unde dracu' gădesc astfel de oameni?

În egală măsură dezgustat și amuzat, se ridică din pat să vadă dacă putea regla televizorul. Când începu să umble la butoane, canalele porniră să se schimbe unul după altul. Se holbă uluit la aparat, dar când se răsuci pe călcâie, descoperi că Patricia luase telecomanda uitată de el. Îi spusese rămas-bun mamei și acum căuta primele desene animate ale dimineții. Toate posturile prezentau același tip de dereglare.

— Iubito, e prea devreme pentru desene animate. Trebuie să te mai culci puțin.

— Da, știu, dar...

Fetița făcu o pauză ca să se gândească, sperând să poată ajunge la un compromis. Apoi încercă o strategie diferită.

— De ce s-a stricat imaginea?

— E un experiment, o informă tatăl ei. Cei de la posturile de televiziune vor să vadă dacă le pot face pe fete să urmărească toată noaptea emisiuni plicticoase, așa încât să piardă toate lucrurile amuzante din timpul zilei.

Patricia Whitmore nu se lăsă trasă pe sfoară.

— Tati, își aplecă ea capul pe o parte, asta-i absurd.

— Absurd? chicoti Whitmore. Îmi place chestia asta.

Totuși stinse televizorul, punând comanda într-un loc de unde fetița să n-o mai poată lua.

— Hai, culcă-te, scumpa mea.

Își puse halatul, adună ziarele și se strecură afară din cameră.

Pe coridor, un bărbat în costum luxos stătea pe scaun, citind un roman de duzină. Luat prin surprindere, închise repede cartea și sări în picioare.

— Bună dimineața, domnule președinte.

— 'Mneăța, George.

Whitmore se opri și-i înmână o foaie din ziar.

— Am o veste pentru tine. Chicago White Sox!

— Au câștigat din nou?

— Citește și plângi, prietene.

În realitate, nici unul din ei nu se dădea în vânt după sport, dar pe amândoi îi interesa îndeajuns cât să le ofere un subiect de discuție atunci când se găseau împreună. George era din Kansas City, iar Whitmore din Chicago. Victoria din noaptea precedentă situase echipa Sox cu o repriză înaintea formației Royals în cursa pentru locul întâi. George, agentul Serviciului Secret însărcinat cu paza președintelui între miezul nopții și ora șase dimineața, se prefăcu că studiază ziarul, până când Whitmore se îndepărtă destul de mult pe coridor. Atunci își scoase aparatul de emisie-recepție și murmură un mesaj către celelalte garzi, anunțându-le că munca zilei începuse.

Salonașul pentru micul dejun era o încăpere veselă decorată cu tapet galben și mobilier vechi, colecționat de către Woodrow Wilson la începutul secolului. La masa lungă din mijlocul încăperii ședea o femeie atrăgătoare, îmbrăcată în bluză albă și fustă cafenie. Purta pantofi decenti și părul coafat perfect. Își terminase deja micul dejun și, la venirea șefului, era deja cufundată în lectura unui vraf de ziare și comunicate de presă.

— Te-ai trezit devreme, Connie.

— E dezgustător, revoltător, mârâi ea fără să ridice privirea. Cea mai josnică formă de ziaristică, numai lături și maculatură bună ca hârtie igienică.

Era frumoasă, inteligentă și întotdeauna gata de luptă. Constance Spano, șefa departamentului de relații cu publicul al președintelui, își începuse cariera ca membră a personalului acestuia pe timpul campaniei electorale, cu prima ocazie când Whitmore își depusese candidatura pentru o funcție politică, iar în decursul anilor ajunsese cea mai de încredere sfătuitoare a sa. Amândoi atinseseră punctul în care fiecare ar fi putut continua o idee a celuilalt. Deși mergea spre patruzeci de ani, Connie arăta cu mult mai tânără, fiind un simbol viu al politicii de promovare a tinerilor practicate de Whitmore. Își făcea o datorie din a-și apăra cu înverșunare șeful în fața unei prese din ce în ce mai ostile și mai iresponsabile. În acea dimineață, obiectul mâniei ei era pagina editorială din The Post.

— Nu pot să cred porcăriile astea, zise ea, plesnind ziarul cu dosul palmei. În momentul de față pe masa de lucru a Congresului se află o sută de proiecte de lege, iar ei dedică rubrica „Opinii” a ediției de vineri unui subiect ca uciderea personalității.

Fără să ridice ochii, îi făcu președintelui loc la masă.

— Bună dimineața, Connie, repetă șeful ei, ca să se asigure că fusese auzit, în timp ce-și turnă o ceașcă de cafea.

Femeia ridică ochii de pe ziar.

— Oh, da! Iartă-mă. Bună dimineața, spuse ea, înainte de-a începe iarăși să incrimineze ziarele conservatoare ale orașului. Tom, o săptămână întreagă nu s-au ocupat decât de atacuri ieftine la adresa propunerilor dumitale în problema energiei și a îngrijirii sănătății, dar astăzi se lansează direct în atacuri la persoană. Ascultă puțin: „Adresându-se Congresului...” Tăcu, lăsându-i timp majordomului să servească omleta. Adresându-se Congresului la începutul acestei săptămâni, Whitmore părea nu atât președintele, cât orfanul Oliver întinzând castronul și implorând: «Vă rog, domnule, aș mai vrea o porție.» „Connie îl privi în ochi pe deasupra mesei, revoltată. Cumva îmi scapă mie ceva sau aici nu-i vorba decât de vechiul obicei de-a arunca cu noroi?

Whitmore, care nu era un politician ca toți ceilalți, nu lua niciodată

ziarele în serios. Lăsa această grijă în seamă lui Connie, știind că înainte de sfârșitul zilei ea va răspunde cu aceeași monedă tuturor celor care îndrăzniseră să-l atace.

— Așa a și meritat, zise președintele între două înghițituri.

— Cine? Ce anume a meritat?

— Oliver. Un copil înfometat care a cerut încă o porție de fiertură de ovăz de la zgârcitul director al orfelinatului. Cred c-ar trebui să mă simt flatat.

Connie nu era de acord.

— Problema este că se leagă de vârsta dumată. Încearcă să acrediteze ideea că n-ai suficientă experiență sau înțelepciune. Și singurul motiv pentru care ține figura este sentimentul că ai pus armele deoparte și că ai renunțat la idealuri. Când Thomas Whitmore luptă pentru lucrurile în care crede, mass-media numește asta idealism. Dar în ultima vreme au existat prea multe blestamate de compromisuri, prea multe chestii de soiul „Eu te scarpin pe spate, iar tu îmi rezolvi problema”.

Tăcu și întinse mâna după ceașca de cafea, dându-și seama că insistase prea mult să-și pledeze cauza. Dar, își zise Connie, cineva trebuia să aibă curajul să rostească toate aceste lucruri cu voce tare.

Whitmore luă cu furculița încă o înghițitură de omletă, mestecând-o bine înainte de a-i răspunde.

— Există o deosebire subtilă între a sta în spatele unui principiu și a te ascunde după el, spuse calm președintele. Pot tolera unele compromisuri, cu condiția să fim în stare să realizăm unele lucruri. Poporul american nu m-a trimis aici ca să țin discursuri meșteșugite.

Oamenii vor fapte concrete, or eu tocmai asta încerc să le ofer.

În opinia lui Connie, nu acesta era lucrul care conta. Ea socotea că adevăratele realizări nu se nășteau dintr-un spirit înclinat spre compromisuri. Se temea că Whitmore începea să-și piardă avântul, viziunea. Până nu demult, totul fusese altfel în modul său de a governa. Făcuseră campanie pe tema datoriei și a sacrificiului – un mesaj de genul „Nu întreba ce poate face țara pentru tine...”, despre care toți experții și colaboratorii le spusese că reprezenta, cu certitudine, o sinucidere politică. Argumentau că nimeni nu voia să i se ceară să facă mai mult și să posede mai puțin. Dar, cu stângăcia sa fermecătoare, Whitmore trimisese milioane de americani un mesaj real, învingându-și fără efort adversarul republican. În primul an de guvernare, introdusese importante inițiative legislative, cu scopul de a reforma totul, de la sistemul juridic până la îngrijirea sănătății și mediul înconjurător. Dar în ultimele câteva luni programele se împotmoliseră prin comitete, ținute ostatic de către legiuitorii care doreau fiecare câte ceva în folosul propriului district. Nesocotind sfatul lui Connie și al multor consilieri ai săi, în toată această

perioadă, tânărul președinte își cheltuisese cea mai mare parte din timp și din energie susținându-și reformele, lăsându-se obstrucționat de reprezentanți aflați la primul lor mandat și peste care ar fi putut trece ca un tăvălug. Toți erau dispuși să coopereze, însă numai în schimbul unui serviciu sau al altuia. Între timp, își pierduse prestigiul și popularitatea în rândul alegătorilor. Connie îl socotea pe Whitmore nu numai șef, dar un prieten și un erou. Suferea văzându-l cum sângerează de pe urma miilor de răni cauzate de alți politicieni, iar sesiunea de vară de-abia începuse.

— Fiindcă vorbeam de faptul de a duce ceva la bun sfârșit, zâmbi larg Whitmore, arătându-i prima pagină din Orange County Register, am fost declarat printre primii zece bărbați sexy din America. În sfârșit, ne apropiem și de problemele reale.

Remarca lui însenină atmosfera și amândoi râseră cu poftă, citind articolul.

Fură întrerupți de un tânăr care își vârî capul prin deschizătura ușii.

— Iertați-mă, domnule președinte.

— Bună dimineața, Alex, îl salută Whitmore pe omul din serviciul său. Ce s-a întâmplat?

— Sunteți chemat la telefon, domnule președinte. Vă caută ministrul apărării într-o problemă urgentă, raportă el neliniștit, în timp ce Whitmore se îndrepta spre telefonul din salonul unde se servea micul dejun.

— Ce este? întrebă Whitmore.

În următoarele două minute ascultă, apropiindu-se de fereastră și privind afară. Indiferent despre ce era vorba, din expresia așternută pe chipul șefului ei Connie ghicise deja că era ceva grav. Suficient de grav ca să modifice întregul program de lucru al zilei.

UNA DINTRE cele mai uimitoare însușiri ale omenirii este cât de des și de ușor nesocotim miracolele. În jurul nostru se petrec în permanență cele mai stranii, mai neînchipuite și mai sublime lucruri, fără ca cineva să le acorde vreo atenție.

Un asemenea miracol se întâmpla în parcul Cliffside din New Jersey. În fiecare dimineață de vară, timp de câteva momente minunate, pe când soarele începea să se ridice din Atlantic, jerbe uriașe de lumină pătrundeau printre zgârie-norii din Manhattan, înalți ca niște canioane, contopindu-se cu cețurile plutind dinspre Hudson. Scena devenise celebră grație ilustratelor și reclamelor de televiziune, însă oamenii adunați în parc în fiecare dimineață înainte de ivirea zorilor rareori se învredniceau să arunce măcar o singură privire asupra acestui tablou. Cei mai mulți erau bărbați în vârstă, veniți să joace șah pe lungul șir de mese din piatră de lângă Cliffside Drive. Pentru fiecare jucător existau alți trei care stăteau în jurul mesei și

priveau. Vorbind în șoaptă sau cu glas coborât, făceau schimb de bârfe sau de noutăți, anunțând nașterea unor nepoți sau moartea unor vechi prieteni. Dacă n-ar fi fost îmbrăcați în adidași și tricouri, ai fi zis că sunt greci din antichitate stând la taclale în agora.

Grupurile cele mai numeroase se adunaseră în jurul a doi experți într-ale șahului, David și Julius. Păreau cei mai nepotriviți parteneri de joc din lume. David era înalt, uscățiv și interiorizat, cu o coamă de păr negru și cârlionțat. Deși se apropia de patruzeci de ani, juca cu concentrarea unui copil care construiește un castel din cărți de joc. Cu degetele își modela obrazul în expresii care de care mai ciudate, iar picioarele sale lungi se încolăceau unul pe după celălalt în poziții stranii și incomode. Absorbit cu totul de joc, nu era câtuși de puțin conștient de faptul că arăta ca un biscuit de formă omenească. Știa că avea nevoie să se concentreze, dacă nădăjduia să învingă un adversar viclean ca Julius.

Acesta nu stătea jos decât într-un singur fel. La cei șaiszeci și opt de ani ai săi – după cum spunea adesea – avea un fund prea gras ca să se mai încovrighe ca David. Odată așezat, așa rămânea. Picioarele întinse abia dacă ajungeau cu călcâiele la pământ. Pantalonii călcați meticulos erau suflecați până la jumătatea gambei, dând la iveală șosetele albe, care altfel – socotea el – n-ar fi fost văzute de toată lumea. Pe sub canadiană purta una dintre cele două duzini de cămăși albe primite de la cumnatul său cu cinci ani în urmă, atunci când acesta se retrăsese din afaceri cu articole vestimentare: Hei, de ce nu? Îți vin de minune! Ca să completeze efectul, bătrânul mesteca un trabuc în colțul gurii.

Acești doi adversari se confruntaseră în numeroase rânduri, atrăgând de regulă o mulțime considerabilă de privitori. Jocul din această dimineață începuse cu o suită de mutări de rutină, până când bătrânelul – un jucător foarte rapid – declanșase un război-fulger cu nebunii. Începând din acel moment, David fusese nevoit să chibzuiască atent asupra fiecărei mutări. Julius, întotdeauna omul spectacolului, continua să-l submineze psihologic pe David, spunând suficient de tare ca să-l audă toată lumea:

— Cât mai ai de gând să stai? Curând îmi expiră asigurarea socială, și tu tot aici ai să fii.

David își trecu încet degetele peste obraz. Fără să-și înalțe privirea, zise:

— Mă gândesc.

— Da' gândește-te odată!

David ridică pionul reginei și-l mută șovăielnic înainte. În clipa când își luă mâna de pe piesă, Julius reacționează fulgerător, împingând înainte un pion, în poziție de atac. David ridică o clipă ochii, sincer uimit, după care coborî din nou privirea, ca să studieze alternativele.

— Iar se gândește, anunță Julius, vârând mâna într-o pungă de hârtie închisă cu grijă, de unde scoase un pahar de plastic plin cu cafea.

David îi aruncă o privire dezamăgită.

— Hei, unde-i ceașca de voieaj pe care ți-am cumpărat-o?

— În chiuvetă, a rămas murdară de ieri.

— Ai idee cât durează până când se descompun astfel de obiecte?

David se întinse peste masă ca să ia paharul, dar Julius se trase înapoi, apărându-și comoara sa cu cofeină.

— Uite ce e, domnu' Ecosistem, dacă nu muți odată, eu sunt cel care va începe să se descompună. Fă-ți mutarea.

Agasat, David contracăra pionul care lansase provocarea cu unul de-al său. Apoi Julius îi dădu cu adevărat un subiect de gândire. Fără ezitare, își strecură regină în mijlocul câmpului de luptă.

— Prin urmare, zise bătrânelul, aplecându-se peste tabla de șah, dacă nu mă înșel, cineva ți-a lăsat ieri un mesaj pe robotul telefonic. Julius își îndreptă spatele și sorbi o înghițitură de cafea. David se mulțumi să mormăie ceva neinteligibil. Mai mult decât atât, înțeleg că persoana respectivă a rămas singură în urma unui divorț nefericit, că nu are copii, în schimb a făcut o carieră interesantă, că are studii și că este frumoasă. Numai calități.

— Iar începi, mirii cu reproș adversarul său.

Într-un anume punct al partidei, Julius aborda întotdeauna vreun subiect delicat, vreo problemă emoțională care făcea dificilă continuarea jocului. David era convins că Julius nu avea intenții rele, ci era doar îngrijorat pentru el, dorind să-l vadă fericit. Dar poate că totuși nu încerca decât să câștige la șah. David își protejă nebunul, scoțând în față calul de pe partea regelui.

— Mă întreb dacă ai sunat-o și tu, spuse Julius, avansând detașat cu un alt pion.

— Uite ce e, sunt convins că-i o femeie frumoasă și educată, dar m-a invitat să dansez pe muzică country. Zău că nu mă văd făcând așa ceva. În plus, sunt convins că pantalonii ăia strâmți de cowboy pot compromite definitiv organul reproducător.

— Cum? Și nu poți nici măcar s-o suni pe biata fată, să stai cu ea doar câteva minute la telefon? După ce și-a adunat tot curajul ca să-ți telefoneze, nu poți măcar să fii politicos și s-o suni și tu?

— Tată, zău că nu mă interesează, declară sec David. În plus, sunt încă însurat.

Îi arată verigheta de pe deget, ca să-și întărească spusele. Apoi își retrase unul din nebuni, punându-l la adăpost.

Deodată Julius se simți stânjenit de prezența celor adunați în jur, de bătrânii care-i erau prieteni și confidenți. Aceștia cunoșteau de-a fir-a-păr trista poveste a căsniciei ratate a lui David și refuzul – sau

neputința lui – de a se elibera. Se uită de la unul la altul, sperând că vor prinde aluzia și se vor retrage. Nici o șansă. Conversația îi interesa mai mult decât partida. Așa cum se întâmpla de fiecare dată, Julius sporovăia în continuare, spunând tot ce avea pe suflet.

— Fiule, îți sunt recunoscător că-ți petreci atâta timp cu mine. Familia e importantă. Dar eu vreau să te întreb ce-a fost chestia asta din ultimii patru ani? Tot n-ai semnat hârtia de divorț?

— Trei ani.

— Trei, patru, zece, care-i deosebirea? Problema e că trebuie să-ți vezi de-acum de viața ta. Vorbesc serios... ceea ce faci tu nu e sănătos.

Parcă pentru a-și sublinia afirmația, Julius se întinse peste tabla de șah și-i luă calul cu regina.

— Sănătos? Uite cine vorbește despre sănătate. Arată spre țigara și cafeaua bătrânului. În mediul ambiant suntem expuși atâtor factori cancerigeni, iar dumneata îți înrăutățești situația prin...

Îl întrerupse piuitul insistent al pagerului. David se uită la micul ecran și văzu că era doar Marty care îl sună de la birou, pentru a treia oară în acea dimineață.

— Te-au chemat de vreo șase ori. Chiar vrei să fii concediat? Sau poate că te-ai hotărât să-ți faci rost de-o slujbă mai ca lumea.

David își mută nebunul, luând unul din pionii care apărau regele lui Julius.

— Șah mat, anunță el cu indiferență. Ne vedem mâine, tată.

Își descolăci picioarele, se sculă de pe bancă, își sărută tatăl pe obraz, apoi își luă bicicletă de curse cu cincisprezece viteze.

— Nu-i șah mat, strigă Julius. Încă pot să-ți iau... dar atunci tu mi-ai lua... Oh.

Continuă să strige din celălalt capăt al parcului, în timp ce David se îndepărta, pedalând.

— Ai putea să-ți lași și tu tatăl să mai câștige din când în când, că nu mori din asta!

Dar în sinea sa, Julius Levinson era încântat de faptul că fiul său se putea repezi până în parc ori de câte ori avea chef, bătând la șah aproape pe oricine din cei aflați acolo.

ÎNCEPUSE SĂ SE FORMEZE un dop de circulație, fapt caracteristic orelor de vârf. Mașini treceau huruind peste podul George Washington, claxonând asurzitor bară la bară, zgomotul traficului amestecându-se cu țipetele a zece mii de pescăruși înfometaji și creând dis-de dimineață o cacofonie sonoră deasupra fluviului Hudson, de unde toată hărmălaia se revărsa în Manhattan. David, călare pe bicicletă, străbătu blocajul de circulație, cotind brusc pe Riverside Drive. Cinci minute mai târziu, intra pe o stradă plină de vechi depozite și opri în fața unei clădiri cu șase etaje, deja atinsă de

patina vremii. Litere de oțel inoxidabil, înalte de peste treizeci de centimetri, anunțau numele actualului ocupant al acelei construcții: COMPACT – SOCIETATE DE TELEVIZIUNE PRIN CABLU. În fața intrării principale, un bărbat cu o pancartă mășcăluia în sus și-n jos în semn de protest.

David descălecă și porni alături de bicicletă până în dreptul omului.

— Tot mai plănuiești să ne închizi prăvălia, eh?

— Întocmai, frate, răspunse bărbatul.

King Solomon⁽¹⁾ era un negru zvelt și foarte ager, trecut de cincizeci de ani. Ca de obicei, purta un costum bine călcat și papion. Pe pancartă se putea citi: „Eliberați undele, societățile de televiziune prin cablu NU AU NICI UN DREPT ȘI VĂ TAXEZE.”

— Nu te-am văzut de vreo câteva luni. Toate bune?

King se uită în dreapta și în stânga, apoi se aplecă spre David cu un aer conspirativ:

— Am fost la bibliotecă, să mă documentez. Am descoperit o tonă de material potrivit pentru programul meu. King avea acces la o jumătate de oră pe canalul pentru public, unde se confrunta direct cu conglomerate-gigant din domeniul comunicațiilor, cum era AT&T. În plus, ani la rând făcuse marșuri de protest prin tot orașul, explicând teoriile sale originale – o combinație de socialism și anarhie – oricui se arăta dispus să le asculte.

— Hei, Levinson, ai o clipă liberă?

David și-l închipui pe Marty măsurând biroul în lung și-n lat, furios la culme din pricina vreunei scăpări minore de ordin tehnic, gata-gata să-și smulgă părul din cap.

— Sigur că am o clipă liberă.

— Okay, problema sunt convorbirile telefonice, dar chestia e la fel de valabilă și în cazul extorcării legalizate, practicate de societățile de televiziune prin cablu, fiindcă amândouă utilizează sateliții. Pentru că unii ca voi controlează acești sateliți, mă taxați pe mine, cetățeanul de rând, cu prețuri exorbitante ca să urmăresc unui meci de fotbal sau s-o sun pe prietena mea care locuiește la Amsterdam, nu? Același lucru se întâmpla în Anglia prin anul 1840. Guvernul încerca să reglementeze comunicațiile în așa fel, încât să câștige mai mulți bani. Dacă cineva voia să trimită o scrisoare, trebuia să se ducă la oficiul poștal și s-o înmâneze unui funcționar. Cu cât era expediată mai departe, cu atât funcționarul te taxa mai mult. Taxe pe distanță mare, înțelegi? Toată treaba era așa de scumpă și-ți dădea atâta bătaie de cap, încât nimeni nu mai scria scrisori. Pe urmă a apărut tipul ăla, nu-mi vine în minte cum îl cheamă, care a evaluat toată munca, toată truda necesară la începutul și la sfârșitul operațiunii, la sortarea și apoi la distribuirea scrisorilor. Toate cheltuielile de pe parcurs, transportul cu vaporul, rămâneau aceleași, indiferent că era vorba de o singură scrisoare sau

de o sută. Prin urmare, individul s-a dus la rege și i-a spus: „Astea-s tâmpenii, taică. Hai să punem un singur preț, mic, pentru toate scrisorile, indiferent unde sunt trimise.” Regele a zis okay și știi ce s-a întâmplat pe urmă?

— Toată lumea a reînceput să scrie scrisori?

— Exactamundo, amice. În întreaga Europă, oamenii au început să-și exprime sentimentele, să facă schimb de idei științifice și pac! A avut loc Revoluția Industrială. De asta mă găsesc aici în fiecare zi. Dacă voi toți ați înceta să monopolizați sateliții trimiși în spațiu pe cheltuiala contribuabililor, aș putea vorbi la telefon cu prietena mea din Amsterdam, iar programul meu ar putea fi urmărit și în China. Oamenii de rând ar beneficia de o renaștere, de o revoluție informațională. Ce părere ai?

La un moment dat, în plin discurs al lui King, pagerul lui David sună din nou. Era absurd, chiar și pentru Marty cel veșnic în panică. David începu să se teamă că se întâmpla ceva cu adevărat grav.

— Ca de obicei, King, ești convingător. Ai intrat vreodată pe World Wide Web, pe Internet?

Nu intrase. Nici măcar nu avea un computer. David îi spuse unde putea găsi un terminal public și-i sugeră să-l încerce. Era cam tot ce cunoștea despre comunicarea liberă de orice restricții. Sosise vremea să se ducă la lucru și să dea ochii cu Marty.

DINCOLO DE UȘILE turnante începea o cu totul altă lume. Holul de la intrare al societății de televiziune prin cablu Compact era un interior elegant, din marmură și lemn de mahon, cu un tavan înalt cât trei etaje. În mijlocul încăperii de unde se supraveghea intrarea se găsea un birou de recepție scund și cochet. Cu bicicleta ridicată pe umăr, David trecu pe lângă recepționeră și pătrunse în spațiul destinat birourilor – un stup împărțit pe compartimente de lucru, cu un panou uriaș de monitoare de televiziune montat pe peretele dinspre miazăzi. Încă din clipa când păși înăuntru înțelese că se întâmpla ceva important, în încăpere era mai multă zarvă decât de obicei și o activitate mult mai febrilă. Înainte de-a apuca să-și dea jos bicicleta de pe umăr, se trezi în fața unei furtuni cu descărcări electrice, în persoana unui singur om. Marty Gilbert, un zdrahon cu o bărbuță de fante, năvăli afară din biroul său, dând din mâini și urlând.

— La ce mama naibii ai un pager, dacă nu-l lași dracului în funcțiune?

Furios la culme, Marty se opri în mijlocul încăperii, așteptând un răspuns. Se dotase cu cele două arme favorite ale sale: o cutie de sifon dietetic într-o mână și un telefon fără fir în cealaltă.

— Era deschis, îi explică netulburat David. Numai că nu te-am luat în seamă.

— Vrei să spui, zbieră Marty, că ai recepționat toate mesajele alea pe pager și n-ai dat nici un telefon? Ți-a trăsnit cumva prin minte că poate, din întâmplare, se petrece ceva grav?

David era obișnuit cu crizele prostești de apoplexie și batere din picior ale lui Marty. Avea parte de una o dată la câteva zile și, de regulă, durau cam zece minute. Omul trăia într-o permanentă stare de anxietate. Din fire era mereu cu nervii întinși la maximum și-și complicase existența alegând meseria incredibil de stresantă de director operativ la cea mai mare societate de televiziune prin cablu a țării. Slujba lui consta, după cum se exprima el însuși, „din a se ocupa de toate lucrurile”. Într-o societate complexă cum era Compact, existau mii de „lucruri” care puteau merge prost, iar dintre acestea se găseau zilnic destule care să-l facă pe Marty să treacă de la o criză la alta.

Izbucnirea din această dimineață ilustra perfect motivul pentru care Marty detesta curajul lui David, dar, în același timp, îl iubea ca pe un frate. Marty știa fără nici o umbră de îndoială că David era cel mai bun inginer – șef din țară. Era atât de bine pregătit pentru postul său, atât de priceput la soluționarea tuturor problemelor hipertehnice, încât Marty știa că nu va fi în stare să găsească altul ca el nici într-un milion de ani. David reprezenta arma lui secretă, asul din mânecă, prin care se menținea în fruntea concurenței. Acum, că David își făcuse, în sfârșit, apariția, Marty nu se îndoia că era numai o chestiune de timp până va putea telefona la sediul corporației, cu vestea bună că ei erau primii care remediau recepționarea defectuoasă a clienților lor. Dar îl apucau năbădăile văzând cât de nepăsător rămânea David la toate cele din jur. Dacă nu telefonă și nu răspundea la mesajele pe pager, Marty n-avea decât să tune și să fulgere cât pofta, fiindcă tot nu avea ce-i face. Originalul magician al tehnicii își făcea propriul său program și opera independent de controlul lui Marty.

— Și care-i urgența aceea mare?

— Nimeni nu știe.

Marty se calmă cu ajutorul unei înghițituri zdravene de sifon.

— Totul a început azi-dimineață pe la ora patru. Fiecare canal de televiziune arată ca în anii '50. Imaginea e complet dată peste cap. Avem interferențe cu electricitatea atmosferică și problema asta bizară cu rostogolirea imaginii pe verticală. Toată dimineața am stat în camera de transmisiuni, încercând toate soluțiile posibile.

David își sprijini bicicleta de automatele cu fise din bucătăria salariaților, dar chiar când se pregătea să pornească spre camera de transmisiuni, Marty își dădu frâu liber mâniei, azvârlind cutia goală de sifon în coșul de gunoi.

— Ce dracu', Marty, doar de aia avem coșuri cu inscripția „Reciclabil”, îl certă în gura mare David, întorcându-i spatele.

Programul de reciclare al companiei fusese instituit în mare măsură datorită insistențelor lui David. El reprezenta omul-patrulă al ecopolitiei. Fapt și mai îngrijorător, când se aplecă să scoată cutia, găsi în fundul coșului încă șase similare. Îngrozit, întrebă:

— Cine a aruncat cutiile de aluminiu la gunoi?

— N-ai decât să mă dai în judecată, șuieră Marty drept răspuns.

Apoi, înainte ca David să se lanseze într-unul din discursurile sale despre salvarea planetei, șeful îl apucă de braț, ducându-l cu forța pe un coridor scurt, apoi pe ușa pe care scria RECEPȚIONAREA SEMNALELOR.

Înăuntru se găseau măruntaiele mecanice ale societății de televiziune prin cablu Compact. Sute de cutii plate din oțel, modulate de semnal, erau stivuite pe peretele din fund, în rastele înalte, confecționate din același material. O consolă lungă cu panouri de mixaj și comutatoare se întindea pe toată lungimea încăperii, sub un șir de monitoare de televiziune. Pe pereți erau lipite cu bandă adezivă hărți tehnice indicând pozițiile sateliților, polarizări verticale și orizontale ale transponderului, diverse licențe comerciale în cadrul benzii de megahertzi și un vechi afiș înfățișând patru hippy la San Francisco, având deasupra capetelor inscripția „Un trai mai bun, prin chimicale”. Și cabluri. Kilometri întregi de cablu coaxial, coloana vertebrală a acestei industrii, se încolăceau pe rafturile de deasupra sau pe podea, unde călcai pe ele la tot pasul. Asemănător cu o mie de vipere încolăcite în jurul unui mormânt egiptean, cablul flexibil conecta fiecare mecanism la toate celelalte.

— Okay, băieți, faceți loc, cârâi Marty de cum pătrunseră înăuntru. Uimitorul doctor Levinson a catadicsit să ne facă favoarea unei demonstrații a aptitudinilor sale.

Fără să-i acorde vreo atenție, David se apropie de panoul de mixaj, unde un tehnician umbla la niște butoane. Monitorul de deasupra capului său înfățișa o transmisiune cu Today Show. Așa cum spusese Marty, la câteva secunde imaginea se dezintegra în bare verticale, care se rostogoleau una după alta.

— Se pare că cineva ne bruiază conexiunea prin satelit, mormăi David, gândindu-se o clipă la King Solomon, care mărșăluia afară.

— Cu siguranță, întări unul din cei doi tehnicieni. Suntem convinși că-i ceva în legătură cu satelitul.

— Ați încercat să schimbați transponderele?

— Oh, te roooooooooog! urlă Marty. Se ridicase pe vârfuri și privea peste umărul lor. Bineînțeles c-am încercat. Chiar arătăm a idioți? Să nu te prind că-mi răspunzi.

David își trase un scaun lângă panoul de control și se așeză. Aproape imediat își împleti picioarele lungi unul în jurul celuilalt.

— Comutați pe canalul meteo.

Tehnicianul apăsă tastele, dând o comandă. Pe ecranul de televiziune apăru un anunț. „Defecțiune tehnică. Vă rugăm să rămâneți pe recepție.”

— Îmi dai voie? întrebă David, dându-l deoparte pe tehnician. Vreau să încerc o șmecherie.

Degetele sale începură să se miște rapid pe butoane, comutând monitorul pe recepționarea transmisiunii – o recepționare obișnuită, ca prin antena de acoperiș. Deodată, Today Show apăru distinct, apoi imaginea se încețoșă din nou, după care redeveni clară.

— Oh, Doamne, ești un geniu! izbucni Marty. Cum ai reușit?

— Ia-o încet, Marty.

Cu picioarele încolăcite în poziția lotus, David se aplecă peste panoul de comenzi, lucrând concentrat, parcă în transă. Today Show făcu loc unui grafic de computer. După ce execută ultimele câteva comenzi, David trase aer în piept.

— Aveți dreptate. Fără îndoială că e satelitul. Imaginea aceea bună provenea de la o transmisiune locală. Am îndreptat antena noastră parabolică spre Rockefeller Plaza. Semnalul lor e bun.

— Și ce-i cu rahatul ăsta de computer de pe ecran? Doar nu trimitem așa ceva la abonați, nu?

— Vrei să te calmezi? Nu, nu trimitem. Fac numai un diagnostic de semnal. David studie rezultatele testului de pe ecran, apoi se sprijini de spătarul scaunului, cu un aer perplex. Judecând după date, semnalul de la satelit e bun. Emis la parametri maximi. Poate că satelitul e pe cale să se paradească. Întorcându-se spre Marty, îi prezentă un plan de acțiune. Eu mă sui pe acoperiș și îndrept antena către un alt satelit. Dumneata du-te la telefon și închiriază un canal. SatCom Five are o grămadă de spațiu disponibil.

Pe chipul zdrahonului se ivi un zâmbet de auto satisfacție. Nu pricepea toate cheștiile astea tehnice, dar pentru moment îl putea da gata pe David.

— M-am gândit deja la asta, anunță el mândru. Am sunat la SatCom. Am sunat la Galaxy și la TeleStar. Toți din oraș se confruntă cu aceeași problemă.

— Toți cei din oraș? repetă David, nevenindu-i să creadă. Dacă tipii ăștia au aceeași problemă, înseamnă că întreaga țară – nu, întreaga emisferă – recepționează o imagine dereglată. Chibzui o clipă, apoi adăugă: Asta-i cu neputință!

— Întocmai, replică Marty. Și-acum, remediază defecțiunea.

BANG! Trezit dintr-un somn adânc, Miguel se ridică brusc în capul oaselor, încercând să-și adapteze ochii la întuneric. Visase că zbura. O fată frumoasă, cu pielea albă și ochi negri și strălucitori, îl luase de mână, arătându-i cum să se înalțe în aer. La început îi fusese frică să

nu se prăbușească din cer, dar de cum prinsese șmecheria și amândoi începuseră să se rotească și să facă salturi ca o Pereche de delfini, singura lui teamă fusese ca fata să nu dispară.

BANG!

Dădu la o parte jaluzelele de plastic. Un pluton de soldați neînfricați, puști de șapte și nouă ani ai vecinilor, trăgeau unii în alții cu pistoale cu apă. Semănau cu Testosoasele Ninja la Ferma OK. În clipa în care erau împușcați, se prăbușeau lovindu-se ostentativ de spatele camionului Winnebago al familiei Casse.

— Ștergeți-o de-aici! Nu mai izbiți afurisitul ăla de camion! le strigă băiatul.

Luptătorii ridicară privirea către el, apoi o luară cu toții la sănătoasa, risipindu-se pe Domeniile Segal – nume cu care proprietarul avusese tupeul să boteze acest loc. Cândva un teren de camping pentru rulote, ulterior alunecat la vale, locul adăpostea în prezent numai o pensiune păraginită, ridicată pe pietriș și asfalt. Jumătate din ocupanți erau muncitori mexicani emigranți – campesinos – care strângeau mâna de la mâna ca să-și cumpere o rulotă și să-și poată duce familiile spre nord. Cealaltă jumătate erau albi care „se retrăseseră” în deșert. Locul se afla la opt sute de metri de autostradă, iar îngrăditurile anticiclone care-l protejau din trei părți îl despărteau de câmpurile de lucernă din jur. Miguel împreună cu sora lui, cu fratele vitreg și cu tatăl vitreg închiriaseră spațiu de la Domeniile Segal pentru circa trei luni. Locuiau în camionul Winnebago de aproape un an.

Cu două săptămâni în urmă, Miguel absolvise Școala Taft-Morton Consolidated, dar refuzase să participe la ceremonie. Nu cunoștea mai pe nimeni dintre ceilalți copii și se temea că Russell, tatăl său vitreg, va veni și el, punându-l într-o situație penibilă. Alicia organizase, numai pentru ei patru, o petrecere cu prăjituri și cu sirop. Pe la jumătatea chefului, Russell, care băuse ceva mai tare decât siropul, se lansase într-un discurs lacrimogen de bețiv despre cât de mândru se simțea el și cât regreta că mama lui Miguel nu mai trăia ca să se bucure de acest moment. Seara se terminase la fel ca multe dintre conversațiile lor, printr-o ceartă urată, după care Miguel plecase trântind ușa în urma sa.

În partea din față a rulotei, Troy, în vârstă de unsprezece ani, stătea în „bucătărie”, bătând cu palma în peretele lateral al televizorului. Se aflau cam la șaiszeci de kilometri nord de Los Angeles, iar emisiunea era transmisă prin satelit pentru a-i îmbunătăți calitatea semnalului – după toate aparențele, fără prea mult succes.

— Ce faci? îl strigă Miguel din așternut.

— Imaginea e proastă și cețoasă.

— Dacă-l pocnești, nu rezolvi mare lucru. Probabil că-i o problemă

cu stația de emisie. Lasă-l în pace.

Dar Troy nu avea prea multă răbdare. După zece secunde, văzând că imaginea nu se reglase, lovi din nou aparatul. Miguel zvârli deoparte cearșafurile și se duse să vadă ce se întâmpla. Era deja opt dimineața, oră la care trebuia să fi fost de mult plecat în căutarea unei slujbe.

— Vezi? făcu semn Troy spre imaginea care juca. Să-l pocnesc din nou?

— Nu, meștere Kung Fu, doar ți-am mai spus o dată. Nu aparatul e de vină, ci, altceva, undele.

Fratele lui mai mic nu părea prea convins, așa că Miguel schimbă subiectul.

— Ți-ai luat doctoria?

— O iau mai târziu.

Troy se născuse cu o insuficiență a glandelor suprarenale, aceeași boală care scurtase și viața mamei lor. Era nevoit să ia în fiecare dimineață o mică doză de hidroclorizol, dar, din pricină că medicamentul costa foarte mult, familia îi îngăduia să sară câteva zile din săptămâna. Atâta timp cât mânca bine și nu era supus prea mult la stres, nu era prea grav dacă nu-și lua doctoria.

Ai mâncat ceva?

— Nu.

— Alicia, ce-i cu vasele astea?

După toate aparențele, vasele zăceau în chiuvetă, așteptând să le spele cineva. Alicia își pregătise micul dejun pentru ea, lăsând băieții să-și poarte singuri de grijă. Stătea în capătul din față al rulotei, tolănită pe unul din scaunele de pasageri și decupând fotografiile dintr-o revistă de modă. Auzindu-l pe Miguel cum strigă după ea, mări volumul walkman-ului. Era în vârstă de paisprezece ani, plictisită și cu mari probleme de comportament. De când hormonii începuseră să-i dea ghes în acea primăvară, luase obiceiul de a se machia, de a purta fuste scurte și tricouri strâmte, vestimentație devenită un fel de uniformă neoficială printre elevele de clasa a nouă de la școala unde învăța.

Miguel se apropie cu gândul de a-i face un scandal de pomină pentru egoismul de care dăduse dovadă, când un camion roșu marca Chevy opri, scrâșnind pe pietrișul din capătul aleii. Șoferul rămase pe locul său câteva secunde, vorbind furios într-un telefon celular. Numele lui era Lucas Foster, un fermier de prin partea locului, care-l angajase pe Russell Casse să-i stropească urgent recolta. Molăi mîncătoare de plante invadaseră recoltele deșertului la nord de Los Angeles – exact la țanc pentru familia Casse, ale cărei resurse financiare atinseseră o cotă alarmantă.

Fermierul păși greoi pe alee, ținând în mână o căpățână de salată. Miguel își dădu seama că dimineața era pe cale să înceapă prost. Se

duse la ușa laterală și deschise paravanul.

— Bună dimineată, Lucas. Ce se întâmplă?

— E acasă taică-tău?

Lucas Foster, un tânăr musculos, fierbea de mânie.

Alicia se strecură pe lângă fratele ei și ieși afară la soare.

— S-a dus să dea cu insecticid pe câmpurile tale, zise ea. A plecat de mult.

— Atunci, unde dracu' e?

Miguel născoci o poveste cum că în ziua precedentă avionul lui Russell avusese o problemă de ordin mecanic, dar celălalt nu-i lăsa răgaz s-o termine.

— Dobitocul ăsta îmi pricinuieste belea după belea. Acum stă pe undeva, cu burta la soare lângă insecticidul meu în valoare de opt sute de dolari, în vreme ce blestematele astea de molii îmi distrug recolta!

Lucas își dădu seama că ridicase glasul și-și revizui imediat atitudinea. Avea cu numai câțiva ani mai mult decât Miguel și-i era milă de acesta. Acum își făcea reproșuri amare că luase decizia să încheie o afacere pornind de la un sentiment de compătimire față de acești copii și de tatăl lor cel țicnit.

— Poate c-a trebuit să alimenteze cu combustibil și acum s-a întors la lucru, zise plin de speranță Miguel.

— Nu, tocmai l-am sunat pe tata și Russell nu-i acolo, răspunse Lucas. Probabil că va ajunge la lucru atunci când se va porni și vântul. Asta înseamnă că va trebui să așteptăm până mâine, timp în care moliile o să ne mănânce toată recolta.

Umilit, Miguel ar fi vrut să se ascundă în gaură de șarpe și să moară acolo. Tatăl lui vitreg, un bețiv căruia i se dusese vestea în întreg orașul, îl pusese de multe ori în situații jenante, dar nici una ca aceasta. Miguel nu-l învinovăța pe Lucas că-și ieșise din fire. În spatele lui, Troy continua să pocnească televizorul într-o parte.

— Troy, încetează odată! îl avertiză Miguel.

— Dacă nu-l găsesc în aer când mă întorc acasă, am să sun la aeroportul din Antelope Valley să-mi trimită pe altcineva. Nu mai pot aștepta încă o zi.

— Bine, e-n regulă, mi se pare cinstit. Mă duc chiar acum să-l caut.

Luă cheile de la motocicletă și ieși pe ușa. În timp ce mergea cu Lucas către capătul aleii, Alicia strigă după ei, rugându-l pe Lucas s-o ducă cu mașina până la Circle K Market.

— Nu! explodează Miguel, răsucindu-se ca s-o privească în ochi. Nu pleci nicăieri până nu te duci la bucătărie să-i pregătești micul dejun lui Troy.

Miguel apăsă pe pedală și porni motocicletă, un model Kawasaki vechi, dar rămase călare în șa în mijlocul aleii, întrebându-se încotro să apuce mai întâi.

COLONELUL CASTILLO și echipa sa de la Pentagon hotărâseră că obiectul gigantic rămăsese în poziție fixă, oprindu-se la mai puțin de cinci sute de kilometri în spatele Lunii. În timp ce Luna se deplasa prin spațiu, obiectul se mișca o dată cu ea, ascunzându-se după astrul argintiu, ca după un scut. După ce-și repositionase trei dintre sateliți, Direcția Spațială a Statelor Unite avea acum posibilitatea să obțină o perspectivă destul de bună asupra obiectului. Dispuneau de trei camere în direct, care transmiteau fotografiile cu raze infraroșii până pe Pământ, unde obiectul era ținut sub supraveghere continuă.

— Domnule colonel! strigă tare unul dintre militari. N-ar fi rău să vă uitați la asta!

Castillo traversează încăperea cu pași mari și privi, peste umărul omului, la imaginea luată cu infraroșii și compusă din elemente dispartate. Zona de sub masivul obiect era afectată de un fel de perturbație.

— Arată ca o explozie, observă Castillo.

— Mai curând ca o ciupercă aruncându-și sporii, zise bărbatul de la monitor.

Mari segmente ale obiectului se detașau, rotindu-se în spațiul din jur. După ce urmărire fenomenul încă vreo câteva minute, remarcând că fragmentele se organizau într-un cerc, Castillo și ceilalți își dădură seama la ce se uitau. Era timpul să-l sune pe generalul Grey, care traversase fluviul Potomac, în drum spre Casa Albă.

CONNIE ÎNCERCĂ să se furișeze pe ușa laterală a biroului, dar nu reuși. Pe coridor mișunau membri din echipa ei, precum și vreo duzină de funcționari de serviciu ai Casei Albe, care se rezeziră spre ea încă din clipa când se ivi în prag. Fiecare avea un blocnotes plin cu întrebări urgente. Toată dimineața telefoanele fuseseră fierbinți ca ibricele de ceai, sunând mai-mai să-și arunce receptoarele din furcă, cu un val de solicitări: senatori, ambasadori străini, regi și regine, familia lui Whitmore, reporteri de televiziune, personalități din lumea afacerilor, care în mod normal ar fi fost puși pe fir direct cu președintele. Nimeni nu știa ce să le spună acestor persoane, care sunau fiecare într-un moment de criză.

Connie știa că oamenii ei simțeau nevoia unor răspunsuri, dar nu avea vreme să discute cu ei. Deja întârziase cinci minute la ședința de informare prezidențială, întâmplare fără precedent. Era destul de veche în meserie ca să cunoască cea mai bună cale de a face față unei situații tensionate: trebuia să afișeze un surâs fermecător, să ignore pe toată lumea și să-și croiască, fără ezitare, drum prin mulțime. Fran Jeffries, prima ei locțiitoare, îi remarcă intențiile. Venind drept în fața șefei ei, începu să vorbească repede:

— Cei de la CNN spun că vor difuza o știre la ora de maximă audiență, anunțând că e posibil că Statele Unite să fi efectuat un test nuclear în atmosferă, asta afară de cazul în care veți aduce o dezmințire.

Connie ridică din umeri.

— Spune-le să-i dea drumul, dacă țin neapărat să se facă de râs, toți începură să-i strige fel și fel de întrebări.

— NASA s-a ținut scai de mine toată dimineața, i se plânse cineva din personalul auxiliar, cu un aer de om hărțuit. Nu vreți să citiți declarația lor de luare de poziție? E scurtă și au nevoie de aprobare.

— Poziția noastră oficială, îi răspunse Connie, este că nu avem nici un fel de poziție oficială.

Continuând să zâmbească, Constance își făcu loc prin mulțime, cu ochii ținută la portretul lui Thomas Jefferson, aflat în celălalt capăt al sălii. Ajunsă acolo, îi luă pe toți prin surprindere, cotind la stânga, în direcția opusă scărilor, unde alți oameni așteptau să-i pună întrebări. Apăsă butonul vechiului ascensor, un hârb zdrăgănit instalat pentru Franklin Roosevelt.

Când Gil Roeder, unul dintre înalții funcționari, văzu că era pe cale să scape, îi strigă pe deasupra capetelor celorlalți:

— Connie, ce dracu' se întâmplă?

Exact la țanc. Chiar când ușile glisante se închideau, ea își luă expresia unei persoane ofensate de o asemenea întrebare.

— Haideți, haideți, oameni buni. Dacă aș ști ceva, credeți că v-aș ține în necunoaștință de cauză? De partea cealaltă a ușii, îi auzi pe toți răspunzând la unison:

— Cu siguranță!

ÎN BIROUL OVAL, președintele convocase deja ședința. Ședea cu șeful său de stat major, Glen Parness, cu președintele Comitetului întrunit al Șefilor de State Majore, generalul Grey, și cu ministrul apărării, Albert Nimziki. Whitmore avea încredere în toți aceștia, deși din motive foarte diferite.

— Vreau totuși să vă reamintesc tuturor, tocmai spunea Grey, că pentru moment nu ne putem baza pe sateliții noștri. Nu este clar dacă acest obiect intenționează sau va putea să pătrundă în atmosfera Pământului. Este încă posibil să nu se apropie mai mult. De pildă, se prea poate să nu vrea să înfrunte forța noastră de gravitație.

— E adevărat, domnule președinte, încuviință Nimziki. Acest obiect ar putea, așa cum sugerează și domnul general, să treacă pe lângă noi. Însă datoria noastră este să ne pregătim pentru situația cea mai gravă. Cum nu dispunem de nici un fel de informații, trebuie să presupunem că obiectul ne este ostil. Vă recomand insistent să modificați traiectoria câtorva dintre proiectilele noastre balistice și să lansați o

lovitură de avertisment.

Nimziki era un bărbat înalt și uscățiv, în vârstă de șaizeci de ani, care-și câștigase porecla de „Sfincterul de Fier”. La Washington era pasăre rară: numit la nivel de cabinet, își păstrase postul de-a lungul unor administrații succesive. Whitmore era cel de-al patrulea președinte cu care lucra și cel de-al doilea reprezentant al Democraților. Nimziki nu era o persoană agreabilă, dar când vorbea, toți se simțeau obligați să-l asculte. Cu câțiva ani în urmă, The Post scrisese despre el: „Nici o oficialitate guvernamentală de la Edgar Hoover încoace nu a concentrat în mâinile sale atâta putere fără să fi candidat vreodată în alegeri.” Animal extrem de politic, Nimziki reușea întotdeauna să creeze impresia că se afla deasupra oricărei politici. Niciodată nu-i lăsa pe ceilalți să-l vadă trăgând sforile. Într-un cuvânt, era machiavelic. Propunerea lui reprezenta exact stilul „Mai întâi trage și-abia pe urmă pune întrebări” pe care toți cei din birou încercau să-l evite.

— Iertați-mă, interveni Grey, dar, cu puținele informații de care dispunem, lansarea unui proiectil asupra lor ar putea constitui o gravă eroare. Dacă dăm greș, riscăm să-i sau să-l provocăm. Dacă reușim, transformăm un periculos obiect căzător în mai multe. Sunt de acord cu ministrul Nimziki în privința reorientării proiectilelor, ținându-le pregătite în orice moment, însă...

Constance apăru în prag, dar, văzând atâția militari, rămase pe loc.

— Cât de rău este? o întrebă Whitmore, făcându-i semn să participe la discuție. Cum reacționează oamenii?

— Bună ziua, domnilor.

Connie salută din cap pe toți cei așezați în jurul mesei, apoi luă loc lângă Nimziki.

— În acest moment presa își fabrică propriile povești. CNN amenință că va transmite știrea conform căreia noi trecem sub tăcere o experiență nucleară. La ora șase mi-am programat o ședință de întrebări și răspunsuri, ceea ce ar trebui să-i țină liniștiți până atunci. Vestea cea bună e că nimeni n-a intrat în panică, adică nu în mod serios.

Nimziki, nerăbdător să continue, i se adresă peste masă lui Grey:

— Will, cred că a sosit momentul să iei legătura cu Comandamentul din Atlantic și să-i pui la curent pe cei de la DEFCON Trei cu recenta evoluție a situației.

Ceilalți protestară imediat, argumentând că era prematur. În opinia majorității, ar fi fost o greșeală să se dea alarma și să se provoace panică înainte de a ști măcar cu ce aveau de-a face. Nimziki își apăra poziția, dar argumentele celorlalți ieșiră învingătoare. Când disputa luă sfârșit, șeful de stat major Parness continuă să vorbească.

Mai mult decât atât, mai sunt două zile până la 4 iulie și jumătate

din forțele noastre se află în week-end. Ca să nu mai pomenesc de toți comandanții din Washington, care vor veni abia pentru parada de duminică. Singura modalitate rapidă de a rechema întregul personal la baze ar fi prin radio și televiziune.

— Întocmai, întâri Constance. Iar asta ar însemna să trimitem un important semnal de alarmă întregii lumi.

Ușa se deschise din nou. Unul dintre oamenii generalului Grey, ofițerul său de legătură cu Pentagonul, intră aducând o schijă de bombă.

— Ultimele informații pe care le-am primit ne spun că obiectul s-a stabilit într-o poziție staționară în spatele Lunii, care-l ascunde vederii noastre directe.

— S-ar părea că încearcă să se ascundă, remarcă Grey.

— Pentru moment, e o veste bună, spuse plin de speranță Parness. Poate că nu vrea decât să ne observe.

Dar omul de legătură al lui Grey nu terminase ce avea de spus.

— Iertați-mă, dar nu e numai asta. Obiectul și-a stabilit orbita la 10:53 a.m. ora locală. La 11:00 a.m. ora locală, au început să se desprindă bucăți din corpul obiectului.

— Bucăți? repetă Whitmore, căruia nu-i plăcea deloc ce auzise.

— Da, domnule președinte, bucăți din el, continuă omul lui Grey. Apreciem că există treizeci și șase de astfel de fragmente, aproximativ de forma unei farfurii și mici în comparație cu obiectul inițial. Cu toate acestea, fiecare are circa douăzeci și patru de kilometri în diametru.

— Se îndreaptă cumva înspre Pământ? întrebă Whitmore, cunoscând dinainte răspunsul.

— Se pare că da, domnule președinte. Dacă vor continua să se deplaseze pe actuala traiectorie, Direcția Spațială estimează că în următoarele douăzeci și cinci de minute vor pătrunde în atmosfera noastră.

Președintele se uită fix la tânărul în uniformă de aviator, năucit și destul de speriat. O clipă își închipui că era o farsă în care se implicaseră cu toții, un scenariu complicat pus la cale ca să determine neîntârziat o reacție din partea lui. Apoi cruda realitate a situației începu să se contureze tot mai limpede. Ceea ce cu câteva ore mai înainte păruse atât de ridicol și exagerat se vădea a fi înspăimântător de adevărat. Una dintre spaimile primare ale omenirii, îngropată sub munți de dezmințiri, se trezea la viață. Pământul era vizitat, poate chiar invadat, de ceva dintr-o altă lume.

Nimziki rupse tăcerea stupefiată.

— Treizeci și șase de nave spațiale, posibil inamice, se îndreaptă în direcția noastră, domnule președinte. Fie că ne place sau nu, trebuie să recurgem la DEFCON Trei. Chiar dacă se va produce panică, e

necesar să ne rechemăm trupele și să le punem imediat pe alarmă galbenă⁽²⁾.

Nici unul dintre cei aflați în birou nu putea fi de altă părere.

SE DECLANȘĂ ALARMA, o lumină roșie clipind în ritmul unui beep ascuțit. O ușă se deschise și alarma amuți. Brațul lui David se întinse prin ușă și luă cutia cu tăței. La societatea Compact era ora prânzului. David de-abia ieșise din camera de recepționare a semnalului. Ca și cum acolo nu s-ar fi găsit suficient echipament, se dusesse să-și ia alte două aparate de măsurarea unor valijoare, precum și computerul laptop. Acum erau așezate toate în mijlocul podelei. Când se concentra, David devenea dezordonat. Se instalează pe scaun, cu picioarele sub el, cu coatele între genunchi, cu trupul contorsionat de concentrare. Privi cu atenție ecranul laptop-ului, urmărind o imagine care se repeta la circa douăzeci de secunde.

— Noroc, frumosele geniu! se îți de după colț Marty, numai zâmbet. N-am venit să te zoresc. Voiam doar să văd dacă ai nevoie de ceva.

Bineînțeles, era o minciună sfruntată. Oriunde se iveau o problemă, trebuia să fie de față și „cloșca” Marty.

— Marty! Bătrâne! Ia loc. Relaxează-te.

Marty intră în vârful picioarelor, ca un leproș care se abține să nu se scarpine. David îl mai dăduse afară de două ori, fiindcă i se uitase peste umăr, punând prea multe întrebări. Marty își făgăduise să nu-l piseze pe David și, în primele zece secunde, chiar se ținu de cuvânt. După aceea toată puterea de voință i se risipi.

— David, spune-mi că ești pe cale să descoperi ceva. Te implor. Spune-mi c-ai înțeles despre ce-i vorba.

— Ei bine, zise alene David, veștile sunt și bune, și proaste. Pe care vrei să le auzi mai întâi?

— Care-i vestea proastă?

— Vestea proastă e că ai să-mi faci cinste cu un prânz, pentru că m-ai întrerupt de la masă.

Marty își puse o mână în șold, luându-și un aer sarcastic.

— Nu mai spune. Iar vestea cea bună e că renunți la această pretenție.

— De fapt, zise David, ducând la gură ultima lingură de supă, vestea cea bună e că am descoperit care-i necazul.

Marty își încleștă mâna pe inimă și trase adânc aer în piept de câteva ori, cu un aer teatral.

— Har Domnului. Okay, prin urmare care anume e problema?

— Există un semnal bizar care se interferează cu cel recepționat prin satelit. Un semnal în interiorul altuia.

N-am nici cea mai vagă idee de unde vine. În viața mea n-am întâlnit așa ceva. Acest semnal e cumva preluat de toți sateliții aflați

în spațiu.

Marty îl privi cu gura căscată.

— Și de ce anume se presupune că asta ar fi o veste bună?

— Pentru că semnalul urmează o secvență exactă, un model. Așadar, restul e simplu! Nu ne rămâne decât să generăm o hartă digitală a frecvenței semnalului, s-o translatăm într-o secvență binară, să aplicăm un semnal de fază inversă, cu ajutorul spectrometrului calculat, pe care ți l-am construit de ziua ta, și bingo! Ar trebui să putem bloca complet bruiajul.

— Să blocăm bruiajul? Marty părea nedumerit. Asta înseamnă că va reveni imaginea?

— Văd că-ți merge mintea.

— Și mai înseamnă cumva, întrebă șiret Marty, că vom fi singura societate din oraș care emite un program clar?

— Afară de cazul în care împărtășim și altora secretul, îi sugera David, cu un aer angelic.

Știa că Marty se afla într-o concurență acerbă cu confrății săi de la celelalte societăți și că avea să jubileze, să exulte, să se extazieze de această clipă de triumf asupra lor.

— Ha-ha, îmi place teribil! izbucni Marty cu bucurie nestăpânită. Arma noastră secretă! Analizorul de calcule al spectrometrului cu fază inversă! O să avem o zi pe cinste.

CÂND MIGUEL îl găsi în cele din urmă, Russell stropise cam un sfert dintr-un teren cu roșii în formă de pătrat, cu latura de vreo mie și ceva de metri. Un grup de lucrători ai câmpului se adunaseră în jurul mașinilor, neputând munci atâta timp cât se dădea cu insecticid. Terenul măsoara cam un kilometru și jumătate lungime, fiind mărginit într-o parte de un șir de eucalipti gigantiци care duceau până la șosea. În loc să arunce insecticidul în paralel cu copacii, Russell zbură direct spre araci, redresându-se în ultima clipă și forțând vechiul motor Liberty să aducă avionul razant pe deasupra copacilor. Miguel n-ar fi putut spune dacă taică-său era beat sau nebun, dar dacă se găsea în aceeași stare ca aproape în fiecare dimineață, atunci era și una, și alta.

Avionul era un vechi și superb Haviland de un roșu strălucitor, cu două rânduri de aripi și două locuri, construit în același an în care Lindbergh traversase Atlanticul. Aripile cu geometrie variabilă erau confecționate din pânză întinsă fest peste niște cadre de lemn. În anii '20 sistemul poștal american utilizase Havilanduri la deschiderea serviciilor poștale transcontinentale. Aparatul era mai potrivit pentru un spectacol de week-end cu acrobații în aer liber decât pentru stropitul recoltei. În primul rând, era prea greoi și dificil de manevrat, dar, pentru a înrăutăți și mai mult lucrurile, Russell mai luase la bord încă o sută de kilograme de aparatură de stropit, prinsă în coadă

avionului cu funii împletite și corzi elastice.

Când Russell coborî în picaaj spre vârfurile copacilor, ca să mai treacă o dată pe deasupra straturilor de roșii, Miguel îl strigă cât îl ținea gura, fluturându-și brațele și îndemnându-l să aterizeze. Înțelegând intenția băiatului, vreo câțiva lucrători de la fermă începură și ei să facă semne. Pilotul le făcu și el prostește semn cu mâna.

— Hai, Russell, trezește te odată, îl imploră Miguel.

În ultimii doi ani, Russell decăzute vertiginos. Băuse în neștire și-și pierduse orice simț al răspunderii față de copiii lui. Un timp se mai potolise, după ce vecinii îl reclamară la poliție, care făcuse apel la asistența socială. Întotdeauna fusese un descreierat, dar când mama lui Miguel se îmbolnăvise și, în cele din urmă, își dăduse sufletul, Russell o luase complet razna. Treptat, ajunsese să-și dorească moartea. O dată la câteva zile se cumința, făgăduind că se va face om de treabă. Ceea ce însemna că de regulă Miguel era acela care trebuia să se îngrijească de treburi cum ar fi fost plata chiriei, procurarea de medicamente pentru Troy și aprovizionarea cu de ale gurii. Acesta era singurul lucru pe care nimeni nu i-l putea lua lui Miguel: răspunderea. Pentru el Russell era nu atât un părinte, cât un coleg de cameră incomod.

În timp ce avionul se rotea gata să împrăstie alt jet de insecticid, Miguel ambală brusc motocicletă și porni direct peste câmp, scoțând plantele din rădăcină și strivind roșiile de fiecare dată când sărea peste marginile șanțurilor de irigație. Se opri exact în calea avionului, care venea drept spre el, lăsând în urmă un nor de otravă lichidă. Din fericire, Russell îl văzu la timp și opri aparatul de stropit. Trecând pe deasupra, privi atent și văzu că băiatul îi făcea semn să coboare. Se răsuci pe scaunul pilotului și-i zâmbi lui Miguel, ridicând degetul mare, semn că pricepuse. Văzu că fiul lui îi arăta într-o direcție, încercând să-i spună ceva, dar nu înțelese decât atunci când se întoarse din nou în scaun, trezindu-se față în față cu șirul de eucalipti, ca un gard din zăbrele înalt de cincizeci de metri. Era prea târziu să mai câștige altitudine.

— Oh, Doamne! urlă el, acoperind huruitul motorului.

Din fericire pentru Russell, nu mai era vreme de gândire. Acționând, pur și simplu, din reflex, culcă avionul pe o parte în unghi de nouăzeci de grade și se strecură prin spațiul îngust dintre doi copaci. Abia dacă mai rămăseseră vreo treizeci de centimetri de o parte și de alta. În loc să-și facă reproșuri pentru o asemenea tâmpenie sau să mulțumească cerului pentru norocul său, Russell scoase un chiot lung și asurzitor de victorie, încântat de propria-i îndemânare.

Câteva minute mai târziu, avionul ateriză pe autostrada din depărtare. Miguel porni în viteză într-acolo, oprind cu scrâșnet de frâne chiar când Russell cobora greoi din carlingă.

— Ai văzut figura? strigă el. A fost un zbor pe cîste!

Își scoase casca de pilotaj din piele și coborî cu atenție pe aripa inferioară. La cei cincizeci și unu de ani ai săi, Russell Casse arăta ca un copil mare. Avea obraji rotunzi și bucălați, păr des, blond și cărlionțat. Era solid, înalt de peste un metru optzeci și lat în umeri. În ultimii ani, băutura îi preschimbase obrazul din rumen în stacojiu, la care se adăuga și un început de burtă.

— Ce dracu' faci aici?

Deși tonul lui Miguel fusese plin de asprime, el nu pătrunse prin pielea groasă a tatălui său vitreg.

— Câștig o pâine. Și dacă vrei să știi părerea mea, o fac chiar foarte bine.

— Aici nu-i terenul lui Foster. E alt câmp, îi spuse Miguel. Ar fi trebuit să fii tocmai în cealaltă parte a orașului.

Russell, care rămăsese cocoțat pe aripa avionului, privi cu atenție câmpul și ferma din capătul șoselei.

— Ești sigur?

— La dracu', Russell! Omul ăla ți-a făcut o favoare. Tocmai a fost la ruloță ca să întrebe unde naiba umbli. Acum o să te pună să-i plătești insecticidul irosit.

Russell sări pe asfalt și rămase acolo, puțin cam nesigur pe picioare și clătînând din cap. Acum n-are nici un rost să-mi mai fac sânge rău, își spuse el. Dar aceasta fusese prima slujbă pe care o obținuse în tot sezonul, iar Lucas era aproape singurul fermier din oraș care-i ținea partea. Se uită la fiul său, dar nu-i veni în minte ce-ar fi putut să spună.

— Ai idee cât de greu e să găsești pe cineva care să fie convins că nu ești nebun de legat? șuieră băiatul. Acum ce-i de făcut? Unde să ne mai ducem?

Russell nu-i putea oferi nici un răspuns. Ar fi dorit din tot sufletul să-i făgăduiască lui Miguel că situația avea să se schimbe începând chiar din clipa aceea. Însă știa că băiatul nu i-ar fi dat crezare, așa cum nu ar fi crezut nici el însuși. Așadar, rămase tăcut în mijlocul drumului până când Miguel își ambală motocicleta, demarând cuprins de dezgust.

Russell scoase din buzunarul scurtei o sticlă de Jack Daniel's. Era perfect convins că ceva tocmai luase sfârșit. Poate chiar prefăcuta lui încercare de a opune rezistență. Ultimii ani făcuseră din el o epavă. Boala degenerativă a soției și apoi moartea ei, noaptea când se lăsase pradă viciului, vestea că Troy moștenise de la mama sa aceeași insuficiență a glandelor suprarenale. Dracu' să le ia pe toate! Dacă viața era atât de plină de mizerii, atunci nu-i trebuia câtuși de puțin. De n-ar fi fost copiii, s-ar fi suit din nou în avionul acela vechi, ar fi urcat în înaltul cerului, apoi ar fi oprit motorul, lăsând aparatul să

cadă la pământ. Dar așa, deșurubă dopul sticlei și trase o înghițitură zdravănă de whiskey.

ÎN NORDUL IRAKULUI, în inima deșertului, Ibn Assad Jamal stătea pe vine în fața unui mic foc de tabără, pregătindu-și cafeaua de dimineață. Ca beduin, fusese izgonit de pe pământul pe care tribul său îl socotise de nenumărate generații ca aparținându-i, apoi fusese mînat într-o așezare de corturi murdară și aglomerată, împreună cu alte câteva clanuri de beduini. Mai rămânea un ceas până la prima geană de lumină a zorilor, dar, în virtutea obișnuinței, întregul sat improvisat începea să se trezească la viața.

Întinse mîna către foc și luă ibricul bunicului său, în care clocotea o cafea arăbească tare. În timp ce aștepta ca zațul să se lase la fund, auzi un singur țipăt sfâșiiind aerul nopții. O clipă mai târziu, o mulțime de oameni urlau și strigau cuprinși de panică.

Jamal rămase paralizat la auzul acestor sunete. În vârful dunelor văzu siluetele a vreo doisprezece oameni năpustindu-se spre el. Primul său gând fu că tabăra era atacată de armată, dar când oamenii trecură alergând pe lângă el, văzu de ce anume fugeau.

— Ensha'allah murmură el ca pentru sine. Văzu ceva care-l făcu să i se înmoaie genunchii. O imensă fâșie din cer era în flăcări. Un meteorit de mărimea unui munte, arzând în nuanțe portocalii, albe și cenușii, se prăvălea din cer ca o stîncă plată cufundându-se într-un râu. Focul arunca pe nisip o dără de un roșu intens pe măsură ce străbătea cerul. Jamal rămase câteva momente cu ochii pironiți la acest fenomen, în timp ce inima i se zbătea tot mai năprasnic de groază. Într-un târziu, se ridică în picioare, bâigui ceva de neînțeles, apoi se răsuci pe călcăie și începu să alerge, țipând la fel ca ceilalți.

LA CÂTEVA SUTE DE KILOMETRI depărtare, cam prin centrul Golfului Persic, submarinul nuclear american Georgia plutea la suprafața apelor întunecate, cu antena rotindu-se în vârful turelei conice. În interiorul cabinei radar a submarinului, se dezlănțuise iadul. O sonerie de alarmă urla asurzitor, declanșată de datele neobișnuite detectate pe ecranele radarelor. Marinari înnebuniți, care cu numai câteva clipe mai înainte dormeau adânc, năvăleau prin ușile despărțitoare, ocupându-și posturile de luptă. Comandantul submarinului, amiralul J.C. Kern, coborî prin bocaportul de la provă, cerând cu glas răsunător să i se dea raportul.

— Sublocotenent, care-i situația?

Un marinar cu căști la urechi se răsuci în scaunul său.

— Domnule comandant, avem un blocaj radar complet pe o rază de peste șaptesprezece kilometri.

Amiralul se duse la principala hartă radar și studie semnalul

recepționat. O mare porțiune din jumătatea de sus a ecranului era albă, dar se vedea limpede că nu este o defecțiune tehnică, fiindcă elipsa de culoare deschisă de pe ecran se mișca.

— Domnule amiral. Unul dintre ofițeri veni mai aproape. Am ordonat efectuarea unui diagnostic complet.

Unitățile radar auxiliare...

— Iertați-mă, domnule comandant, strigă un alt marinar din celălalt capăt al cabinei înghesuite. Poate că radarul funcționează prost, dar infraroșii nu apar deloc pe hartă. Nu figurează nici un semnal.

Se sculă din fața monitorului său, lăsându-l pe Kern să vadă sistemul de detecție cu infraroșii. Tot ecranul era inundat de o lumină roșie strălucitoare.

— Locotenent, strigă Kern, aproape amuzat de haosul iscat.

— Ordonăți, domnule comandant.

— Ia legătura cu Comandamentul din Atlantic.

BIROUL OVAL era plin de șefi militari și consilieri ai președintelui. Aveau loc simultan câte treizeci de convorbiri telefonice, totuși glasurile nu se ridicau peste nivelul unui murmur. Fuseseră aduse înăuntru încă niște mese, iar la ușă era un permanent du-te-vino. Comitetul întrunit al Șefilor de State Majore sosise cu o oră mai înainte, după ce rechemase la baze forțele armate ale națiunii. Flota de submarine nucleare era pregătită să lanseze proiectilele, iar navele de război se aliniaseră de-a lungul celor două coaste. Consilierii civili se instalaseră pe canapele, în timp ce președintele ședea sub ferestrele dinspre nord, în spatele „Hotărâtului”, impunătoarea masă de lucru dăruită lui Teddy Roosevelt de către regina Angliei. Se mai aflau acolo reprezentanți ai Comandamentului din Atlantic, ai NATO, atașați militari de la consulatele britanic, rus și german.

Această impresionantă reuniune de persoane cu drept de decizie, unul dintre cele mai puternice grupuri adunate vreodată la Casa Albă, adoptase o atitudine de expectativă. Mulți dintre ei se declaraseră în favoarea unei lovituri de avertisment asupra obiectului care pândea din spatele Lunii. Inginerii de la NASA fuseseră consultați cu privire la posibilitatea de a trimite o navetă spațială care să atace cu arme nucleare, dar, din mai multe motive, aceștia ajunseseră la hotărârea deloc simplă de a nu proceda astfel. Așteptau încordați ca cele treizeci și șase de fragmente să pătrundă în atmosfera terestră. Când se auzi sunând firul direct cu Pentagonul, principalii demnitari aflați în încăpere tăcură.

În calitate de președinte al Comitetului întrunit al Șefilor de State Majore, generalul Grey făcu un pas înainte, ca să răspundă la telefon.

— Aici Grey, mârâi el în receptor, cu chipul parcă săpat în piatră. Unde în Pacific? Întrebă în continuare. După ce ascultă câteva clipe, se

întoarce către președinte. Au detectat două obiecte îndreptându-se către Pământ, deasupra Coastei de Vest, ambele în dreptul Californiei.

— Trimite avionul de la Moffet Field, ordonă Whitmore.

Planul începuse deja să fie pus în aplicare. Un avion AWACS de la baza de lângă San Jose se afla la ora aceea în aer, așteptând ordinul de a porni să inspecteze mai îndeaproape nava care se apropia.

Ușa se dădu de perete și Connie se îndreptă cu pași mari spre masa de lucru a președintelui.

— CNN transmite un reportaj în direct din Rusia. Au obținut o imagine a obiectului.

— Deschideți televizorul, ceru Whitmore, aruncând o privire către Lermontov, ambasadorul rus, cu chipul crispat de neliniște.

Unul dintre funcționari deschise ușile unui dulap, și aprinse televizorul.

Emisiunea era transmisă în direct din Novomoskovsk, un oraș industrial aflat la trei sute douăzeci de kilometri în sudul capitalei ruse. Un reporter local stătea pe bordura unui mare bulevard ce traversa cel mai select cartier al orașului, vorbind tare ca să se facă auzit peste larma din jur. Deși abia trecuse de ora șase dimineața, strada era ticsită de oameni înspăimântați, alergând în toate direcțiile. Prin fața camerei de luat vederi, goneau mașini, care virau ca să evite pietonii. Cuvintele reporterului erau traduse de cineva din studioul din Atlanta.

—... apariții ale fenomenului atmosferic au fost semnalate aici în Novomoskovsk și în alte părți ale Rusiei. Repet, fenomenul evoluează prea lent pentru a se putea vorbi de o cometă sau un meteorit. Astronomii nu reușesc să-și explice această prezență neobișnuită.

Apoi camera se mută de pe reporter, orientându-se în sus. În depărtare se deslușea imaginea cețoasă a unei mingi de foc plutind pe cer în lumina zorilor. Pe măsură ce camera mărea imaginea, gigantul care scuipă foc umplea ecranul, jerbe înalte de flăcări erupând în toate direcțiile, prin arderea unor imense cantități de oxigen care se aprindeau din cauza frecării rapide dintre suprafața obiectului și păturile atmosferice.

Toți cei din Biroul Oval fixau ecranul televizorului, îngroziți și hipnotizați de ciudatul spectacol. Norul involburat de foc semăna cu o apariție a lui Dumnezeu într-un vechi film cu Charlton Heston.

După cum se vede din imaginea transmisă în direct, interveni unul dintre comentatorii de la CNN, locuitorii orașului Novomoskovsk sunt cuprinși de panică. Am aflat că aceeași reacție s-a semnalat și în alte părți ale orașului. Organizația rusă analoagă Crucii Roșii raportează că s-au produs deja zeci de accidente, majoritatea legate de traficul rutier, în timp ce oamenii încearcă să fugă cât mai departe de acest straniu fenomen. Situația e încă și mai critică la Moscova, spre care se

crede că se îndreaptă obiectul.

— Domnule președinte, îl întrerupse generalul Grey. Avionul nostru de la Moffet Field se află la o depărtare de aproximativ trei minute față de punctul de contact. De la acest telefon se poate vorbi direct cu cei din carlingă.

— Comută-l pe telefonul cu difuzor.

Whitmore socotea că nu exista nici un motiv ca ceilalți să nu audă raportul.

Chipuri îngrijorate se adunară în jurul mesei de lucru prezidențiale, cu ochii la telefon și de la unul la altul, în timp ce sunetele de la bordul avionului erau recepționate în Biroul Oval, aflat la aproape cinci mii de kilometri depărtare.

AVIONUL ZBURA spre sud, la câțiva kilometri distanță de coasta californiană. AWACS,^[3] Sistemul Aerian de Control și Avertizare, era capabil să scaneze o suprafață de șase sute de kilometri, detectând simultan cinci sute de aparate inamice. Însă sistemul sofisticat de radare, la fel ca multe alte sisteme de comunicații de pe Pământ, nu funcționa.

Vocile calme și profesionale ale echipajului de la bordul avionului răzbătură ca niște murmure de-a lungul liniei telefonice.

— Radar Doi, la mine e alb complet. Radarul frontal nu semnalează nimic, iar cel lateral s-a defectat. La tine care-i treaba? Trec pe recepție.

— Absolut corect, domnule. Radarul frontal nu-i bun de nimic. Zburăm orbește. Trec pe recepție.

Interiorul avionului era ticsit de computere montate pe perete, panouri cu aparate, ecrane radar și alte instrumente pentru culegere de date. Tehnicienii în salopete portocalii și căști la urechi vorbeau agitați unii cu alții, făcând încercări după încercări, grăbindu-se să regleze sistemele de navigație.

— Ulciorașule, se auzi o voce venită prin radio. Te urmărim aici, la Fort Ord, și te vedem foarte limpede. Ai ieșit din nori? Trec pe recepție.

— Negativ, răspunse pilotul, privind cu atenție afară, prin parbriz. Vizibilitatea e tot zero.

O furtună tropicală se abătuse cu mult la nord de Mexic, lucru cu totul neobișnuit, lăsând o masă compactă de nori deasupra coastei californiene.

— Fort Ord, după estimările voastre, când ar trebui să ajungem la destinație? Trec pe recepție.

— Iartă-mă, Ulciorașule, dar v-am pierdut. Nu vă mai vedem. Vă aflați în afara zonei de pe ecranul nostru. Poate că vă mai vede San Diego.

După o clipă de tăcere încordată, prin telefon se auzi o nouă voce.

— Aici San Diego. Negativ și la noi. Avem aceeași problemă. Ulciorașul se află în interiorul zonei de perturbații. Îmi pare rău, Ulciorașule. Rămânem pe recepție.

Raze de soare țâșniră printre nori, inundând carlinga, ca să dispară o fracțiune de secundă mai târziu.

— Controlul de la sol? Aici Ulciorașul. Începe să se manifeste o dereglare generală a aparatelor. Altimetrul și instrumentele de control atmosferic au luat-o razna.

Înaintăm tot cu vizibilitate zero și nu avem nici o informație despre ce se găsește în fața noastră. Voi urca la altitudine mai mare, să văd dacă nu ne reperăm o dată ajunși deasupra plafonului de nori.

— Am înțeles, Ulciorașule, sosi răspunsul de la Moffet Field. Din momentul acesta deciziile vă aparțin. Noi nu vă mai putem ghida.

— Nu urcați mai sus, șopti președintele. În calitate de fost pilot pe avioane de luptă, se imaginează la comanda aparatului. Mențineți altitudinea constantă.

Însă legătura telefonică nu funcționa decât într-o sigură direcție.

— Acum se vede ceva mai bine, raportă ușurat pilotul. Cred c-am dat de o zonă mai liniștită.

Perturbația sonoră crescuse în intensitate și în difuzor răsunară puternice pârâituri și fluierături, cauzate de interferențe ale electricității atmosferice. Apoi, chiar în momentul când avionul AWACS se înălța deasupra norilor, se auzi strigătul pilotului, acoperind toate celelalte zgomote.

— Iisuse Hristoase! Arde cerul!

În fața lui se vedea un zid compact de flăcări, înalt de opt kilometri – privește măreață și înfricoșătoare. Obiectul, aproximativ de forma unui disc, pierdea altitudine, coborând rapid chiar deasupra avionului. Pilotul trase cu violență manșa, silind aparatul să urce aproape la verticală. Dar când se apropiată prea mult de discul de foc, avionul explodă, făcându-se fărâme, ca un bec electric izbit de o nicovală.

În difuzor răsună o trosnitură puternică, după care linia de legătură cu Biroul Oval rămase moartă.

Chemați-i înapoi, mârâi generalul Grey, adresându-se unuia dintre oamenii săi, deși și el, la fel ca toți cei din încăpere, bănuia că avionul era pierdut.

Comandantul-șef al Bazei Aeriene din Atlantic se apropie de președintele Whitmore, care rămăsese năucit.

— Au fost detectate încă două, deasupra Atlanticului. Una se deplasează în direcția orașului New York. Cealaltă vine înspre noi.

— De cât timp dispunem?

— Mai puțin de zece minute, domnule președinte.

Auzind vestea, consilierii civili ai lui Whitmore începură să-și

croiască drum printre militarii din jurul mesei de lucru prezidențiale. Primul care reuși să ajungă în față fu Nimziki, care vorbi în cuvinte precise, cu o voce suficient de tare ca să poată fi auzit de toți cei din încăperea.

— Domnilor generali, trebuie să-l ducem imediat pe președinte într-un loc sigur. Organizați o escortă militară până la Crystal Mountain.

Generalul Grey se declară într-un tot de acord. Aplecându-se spre fotoliul președintelui, îl îndemnă să pornească neîntârziat spre adăpost.

În timp ce ordinele răsunau prin toată încăperea, președintele se întinse peste birou și puse o mână pe umărul lui Nimziki. Gestul îl luă pe ministru prin surprindere. Rămase încremenit pe loc, privind fix mâna, de parcă ar fi fost o tarantulă. Președintele Whitmore profită de acest moment pentru a se consulta cu cel mai de încredere sfătuitor al său.

— Connie, tu ce crezi? Ne putem aștepta și aici la panică, la fel ca în Rusia?

— Probabil chiar mai rău decât ceea ce am văzut adineauri, răspunse ea.

— Asta-i și părerea mea, încuviință Whitmore. Vor începe să fugă încă înainte de a ști încotro să o apuce. Vor fi o mulțime de victime.

Nimziki înțelegea încotro bate președintele. Făcu un pas înapoi, desprinzându-se din strânsoarea mâinii acestuia.

— Domnule președinte, putem discuta problemele secundare și pe drum. Dar situația cere ca dumneavoastră, în calitate de comandant suprem...

— Nu plec nicăieri, anunță președintele.

Nimziki rămase fără replică, la fel ca mai toți cei din birou. Câțiva ofițeri superiori se apropiară de președinte, îndemnându-l să chibzuiască bine și să se pună la adăpost într-un loc sigur.

— La vreme de criză trebuie să păstrăm un guvern care să conducă, îi reaminti cu voce tare unul dintre ei, fără să-și ascundă iritarea.

Vreo doisprezece oameni strigau toți deodată, preocupați de siguranța președintelui. Doi agenți ai Serviciului Secret se strecurară către el, postându-se de o parte și de alta.

Cu o privire intensă și severă, președintele îi reduse pe toți la tăcere. Fără să se grăbească, dădu câteva ordine.

— Vreau că vicepreședintele, membrii cabinetului și ai Comitetului întrunit al Șefilor de State Majore să fie duși la loc sigur. Mergeți cu toții la NORAD. Deocamdată eu rămân aici, la Casa Albă.

Nimziki se zbârli.

— Domnule președinte, noi toți...

— Îți înțeleg poziția, îi tăie vorba Whitmore, dar nu vreau să mai sporesc și eu isteria populației care, oricum, ne va costa mii de vieți.

Înainte de a fugi, haideți mai întâi să vedem dacă obiectele acestea ne sunt ostile și care sunt țintele lor.

Nimziki îl fixă pe președinte cu o privire de gheață. Sperase că Whitmore se va dovedi altfel decât toți ceilalți președinți cu care lucrase și că educația sa militară îl va ajuta să-și păstreze sângele rece într-un caz de forță majoră. Deși aceasta era o situație cu totul nouă, totuși exista un protocol care se cerea respectat. Dar Whitmore încerca să-și scrie propriul său scenariu. Nimziki mai avea vreo câțiva ași în mânecă, dar știa că încă nu sosise timpul să-i scoată.

— Connie, urmă Whitmore, porniți sistemul de comunicare prin radio și televiziune pentru cazuri de urgență. De îndată ce totul este pregătit, voi face un anunț. Scrie un scurt discurs și sfătuiește oamenii să nu intre în panică și, pe cât posibil, să rămână acasă. Poți face asta în douăzeci de minute?

— Îmi ajung zece, răspunse ea, pornind deja spre ușă.

Membrii Comitetului întrunit al Șefilor de State majore rămăseseră în picioare, în birou, neștiind ce să facă și nu tocmai dornici să-și părăsească posturile din cadrul recent constituitului centru de comandă.

— E-n regulă, oameni buni, dați-i drumul! ordonă Whitmore. Vreau să ajungeți la NORAD cât mai curând posibil.

Cei șase generali schimbă câteva priviri cu oamenii lor, după care porniră spre ieșire, fără prea mare tragere de inimă. Generalul Grey se desprinsese din rândul lor și veni în fața lui Whitmore.

— Cu îngăduința dumneavoastră, domnule președinte, aș dori să vă fiu alături.

În calitate de președinte al Comitetului întrunit al Șefilor de State Majore, cererea sa era neobișnuită, dar, dată fiind vechea prietenie care-i lega pe amândoi, propunerea nu surprindea pe nimeni.

— Bănuiam eu că așa vei face. Whitmore zâmbi. Și dumneata, domnule Nimziki?

Bărbatul cel înalt și posomorât răspunse fără ezitare:

— Directivele Consiliului Național de Securitate cer că ministrul apărării să se pună la dispoziția președintelui în orice împrejurare. După câteva secunde, se strădui să schimbe tonul. E de datoria mea să rămân.

Încercase să dea vorbelor sale un ton prietenos, dar ele sunaseră la fel ca mai tot ce spunea: aproape ca o amenințare.

Generalul Grey se întoarse către Whitmore și-i puse grava întrebare care-i preocupase pe toți în ultima oră.

— Domnule președinte, ce se va întâmpla dacă aceste obiecte vor deveni ostile?

Whitmore chibzui o clipă.

— Atunci, Dumnezeu să ne ocrotească.

LA FEL CA INTRAREA acoperită de pânze de păianjen într-un mormânt de mult uitat, ușa de la camera de recepționare a semnalului se deschise încet și scârțâind. David, cu gândurile hoinărind pe undeva printr-o lume paralelă și cu nasul într-o foaie trasă la imprimantă, intră în biroul central al societății Compact, târșâindu-și picioarele cu un aer absent. Textul tipărit la distanță de un rând pe imprimantă avea șaisprezece pagini și conținea un singur lucru: un număr unic, incredibil de lung, un șir continuu și agasant de unu și zero – reprezentarea matematică binară a douăzeci de minute de semnal misterios și perturbator. Spectrometrul său cu fază inversă, construit de comandă, își făcuse datoria. Aparatul realizase un „portret” numeric exact al frecvenței oscilante și specificase semnalul tip „*imagine în oglindă*” care trebuia emis pentru a anula interferența. Marty avea să fie foarte bucuros. Acum putea oferi o imagine clară abonaților, după care urma să se pună pe telefoane, luându-și peste picior concurența. Dar David nu terminase: de îndată ce găsi o cale de a bloca semnalul, începu să se întrebe de unde provenea acesta și *ce semnificație avea*.

Ajuns în mijlocul biroului, își dădu seama că locul era pustiu. David aruncă o privire la ceasul din perete. *Cu mult trecut de ora prânzului*, își spuse el. Jack Feldin, un bărbat mai vârstnic, care lucra la secția vânzări, ședea la masa de lucru, suspinând ca un copil în receptorul unui telefon. David își dădu seama vag că ceva nu era în regulă, însă era atât de preocupat să rezolve misterul, încât nu acordă atenție la nimic altceva. Era obsedat de dezlegarea enigmelor – așa fusese încă de la doisprezece ani, când îl pasionau cuvintele încrucișate din ediția de duminică a ziarului *New York Times*. Când apăreau „Enigmele pentru genii” în revista lunară *Mensa*, le lua la rând până când, după o oră sau după câteva zile, le rezolvă pe toate. Problema cu semnalul recurent interferat cu satelitul reprezenta o ghicitoare reală, pe care David era cel mai în măsură s-o descifreze. La urma urmei, câți ingineri aveau pregătirea lui practică și teoretică, putând lucra oricând doreau cu aparatură de comunicații de înaltă tehnicitate, în valoare de cincizeci de milioane de dolari?

DUSE PAGINILE în compartimentul unde se află biroul său, introduse o dischetă în computerul de pe masa de lucru și afișă pe monitor un program de analiză a secvențelor. Din câteva gesturi rapide, creă o reprezentare a transmisiei. Cuprins de o presimțire, întrebă programul dacă semnalul se repeta absolut identic. Răspuns negativ. Semnalul se reducea puțin câte puțin, dispărând treptat. *Însă nu-și pierdea deloc din intensitate*, ceea ce făcea ca recepția programelor de televiziune să rămână la fel de proastă ca în tot cursul zilei. Ciudat.

Presupunând că semnalul fusese emis într-un scop bine determinat, de ce s-ar fi redus la zero? Foarte straniu.

Lui David îi trebui circa șaiszeci de secunde ca să rezolve partea de algebră. După calculele lui, semnalul va ajunge să se stingă și să dispară la ora 2:32 a.m. EST⁽⁴⁾. Okay, își spuse el, și ce-i cu asta? Fiindcă stătuse încuiat toată ziua în camera de recepție, ca într-o criptă, nu avea nici cea mai mică idee de unde putea veni semnalul. După ce decise că, probabil, nu va mai descoperi nimic nou până la noapte, se ridică și ieși din micul său birou. Sosise momentul să anunțe vestea cea bună. Biroul lui Marty era, ca de obicei, zonă calamitată. Ziare îngălbenite, cutii pentru gustarea de prânz, copii după cel mai recent raport al acționarilor, maldăre de scrisori nedeschise, îngrămădite deasupra fișetelor pline ochi. La toată dezordinea din încăpere se adăugau încă cinci persoane, care se înghesuiseră în birou, fără să-și dezlipească ochii de ecranul televizorului.

David aproape că nu-i luă în seamă. Cu toate acestea, zări un singur fotoliu neocupat și se grăbi să se așeze, de parcă cineva ar fi putut să i-o ia înainte în ultimul moment. Își aruncă neglijent un picior peste brațul fotoliului. Nu-i trebui decât o clipă ca să sesizeze atmosfera de teamă și neliniște din încăpere.

— Am prins șpilul cu structura semnalului, anunță el. Ar trebui să-l putem elimina.

— Mm? Marty își dădu seama că el era cel căruia i se adresase David. Apoi, cu un aer absent: Bine, bine.

— Dar e ceva ciudat. Dacă aceste calcule ale mele sunt corecte – și de regulă sunt – porcăria aceea o să dispară oricum peste vreo șapte ore. Cum nimeni nu reacționează, David ridică privirea și declară cu convingere: Semnalul se reduce o dată cu fiecare ciclu. În cele din urmă, va dispărea. Hei, voi ascultați ce spun?

— Doamne, David, se trezi Marty. Tu n-ai văzut asta? E groaznic, David.

— Despre ce vorbești?

— Uită-te și tu.

David se răsuci în fotoliu și văzu o imagine în direct din Australia. O gigantică farfurie de foc, lată de douăzeci și cinci de kilometri, plutea pe cer, deasupra orașului Melbourne. Primul gând al lui David fu că se petrecuse vreun dezastru ecologic, că stratul de ozon ajunsese într-un stadiu critic, aprinzându-se spontan. În clipa următoare puse aceeași întrebare pe care o rostiseră și ceilalți când dăduseră cu ochii pentru prima oară de priveliște:

— E cumva vreun război?

— Nu se știe ce reprezintă obiectele astea, îi răspunse cineva. Termenul pe care îl tot repetă e fenomene atmosferice.

— Probabil că sunt fragmente de asteroizi, sugeră un coleg. Pe toată planeta cad astfel de obiecte.

— Da' vino-ți odată în fire! îl repezi Marty. Au spus de o sută de ori: Nu sunt corpuri căzătoare! Se mișcă prea încet. Iar unele au început să se deplaseze lateral. Zboară.

Sunt niște blestemate de farfurii zburătoare și asistăm la o invazie a Pământului, ai priceput?

David șovăi o clipă, neștiind dacă să râdă sau să-și dea drumul în pantaloni. Chipurile îngrozite ale celorlalți confirmau că Marty nu glumea.

— Hei! stați o clipă.

David se ridică instinctiv în picioare, parcă pentru a alunga un astfel de gând. Un fior de gheață îl furnică pe spinare, înfigându-i-se în creier, după care explodează în nenumărate forme ale terorii. Marty ocoli masa de lucru și-i puse, îngrijorat, mâna pe umăr, apoi începu să-i relateze puținul care se cunoștea despre cele treizeci și șase de „fenomene”.

Deodată, arată înspre ecranul televizorului.

— Uite, David. Acea nu-i Connie?

Conformându-se cerințelor protocolului pentru transmisiuni în caz de necesitate, toate canalele transmiteau imaginea în direct a sălii de conferințe de presă a Casei Albe. O femeie frumoasă, îmbrăcată cu bluză albă de mătase, se apropie de microfon, începând să noteze întrebările reporterilor. Vederea ei îl smulse brusc pe David dintr-o dramă, proiectându-l în alta, mai personală.

Femeia nu era alta decât Constance Marianne Spano, soția de care se înstrăinase.

—... subliniez că, până în prezent, acest fenomen, care ne-a dereglat radiourile și televizoarele nu a produs și distrugerii ireparabile și nici nu avem motiv să presupunem că așa ceva se va întâmpla.

David o urmărea cum își mișcă buzele, dar aproape că nu-i auzea cuvintele. Discutaseră abia cu câteva săptămâni în urmă, însă, privind-o în acel moment, își dădu seama că nu se mai văzuseră de un an. Cu toată imaginea dereglată, știa că ea arăta altfel: ceva mai îmbătrânită, mai stilată și mult mai îndepărtată de el.

— Președintele se află într-o ședință de elaborare a unor planuri de urgență, dar a dorit ca eu să-l asigur pe fiecare cetățean american, precum și pe toți aliații noștri, că vom fi pregătiți, indiferent cum va evolua situația. Pentru moment, lucrul cel mai important este ca populația să nu intre în panică.

— De ce ați declanșat sistemul de transmisiune pentru cazuri de necesitate? îi strigă un reporter.

Netulburată și binevoitoare, Connie îi răspunse:

— Așa e, am pus în aplicare sistemul de transmisiune pentru cazuri

de necesitate. După cum știu toți cei care au încercat să aibă o convorbire interurbană sau care ne privesc în momentul de față, există o puternică interferență. Sistemul contribuie la asigurarea unei comunicări în bune condiții între guvern și bazele militare – atâta tot.

David era singurul om din lume care știa cu precizie când spunea Connie adevărul și când nu. De data asta, nu mințea.

— Au fost detectate patru apariții diferite, urmă ea, care se vor ivi curând deasupra orașelor americane. Două se îndreaptă spre San Francisco și Los Angeles. Celelalte două se află pe coasta de est, dirijându-se către New York și Washington, D.C.

Marty îi zâmbi lui Pat Nolan, un tânăr angajat entuziast care vârâse capul pe ușa biroului.

— Hei, băieți, am descoperit un vechi adăpost de bombe în subsolul clădirii. Dacă cineva din voi vrea să vină jos cu noi, mai e loc pentru încă vreo câteva persoane. Însă eu unul n-aș zăbovi prea mult.

Zicând acestea, se întoarse și ieși din încăpere. Jeanie, de la secția de publicitate a societății Compact, se repezi afară după el, încercând să apuce un loc la subsol înaintea celorlalți.

După plecarea ei, Marty clătină din cap.

— O să fie foarte, foarte urât.

BURLIE'S ERA o berărie tristă și dărăpănată, plasată chiar vizavi de micul aeroport local. Plușul de pe masa de joc se zdrențuisese, iar afișele pline de urme de degete și reprezentând fete cu sâni planturoși, care mângâiau mașini-unelte, atârnav pe pereții îmbâcsiți de nicotină. Russell Casse stătea cocoțat pe un scaun de bar, cu ochii ațintiți asupra celui de-al doilea pahar de scotch cu apă, așteptând să intre pe ușă un bărbat care să-i înmâneze zece mii de dolari.

De cum aterizase cu avionul Haviland, se dusesese la birou, unde-l găsisese pe Rocky, proprietarul și directorul pistei de aterizare. Rocky era un nume teribil pentru acest bărbat obez și mânjit de ulei, aproape obscen de gras, arătând ca un porc premiat la un concurs.

— Cât îmi dai pe avionul ăla vechi? îl întrebase Russell.

— Zece mii de dolari, răspunsese Rocky jumătate în glumă, jumătate în serios.

Amândoi știau că un Haviland 1927 bun valora probabil vreo șaptezeci și cinci de mii de dolari.

— E-n regulă, mă învoiesc, murmurase Russell. Însă am nevoie ca toată sumă să fie în bani gheață. Te aștept la Burlie's.

Cu aceasta, îi întorsese spatele și ieșise din birou, convins că Rocky va sări în mașina sa Lincoln, dând fuga la bancă.

Totuși, trecuse peste o oră de la discuție, și Russell se pregătea să comande încă un pahar, deși nu avea cu ce plăti nici pentru primele două, dacă Rocky nu-și făcea apariția cu banii. Televizorul de la

Burlie's nu funcționa, iar Russell era primul client pe ziua aceea. Nici el și nici patronul nu aflaseră despre catastrofa ce se petrecea pe cerul planetei. Cu toate acestea, conversația se axă pe OZN-uri în momentul în care trei mecanici ai aeroportului, murdari de ulei, intrară în berărie.

— Ia te uită, vorbești de lup... zise cel mai solid și mai murdar dintre ei. Am auzit c-ai avut ceva necazuri azi-dimineață, Russ. Ai zburat și-ai stropit altă recoltă? Russell se sili să zâmbescă, fără să-și ridice ochii de la paharul cu whiskey. Nu râdeți, băieți, urmă omul, nu-i vina lui Russ. Încă nu și-a revenit după pățania cu răpirea.

Cei doi însoțitori se porniră din nou să chicotească, la fel ca o pereche de hiene în salopete.

Unul din ei tăcu brusc, apoi întrebă:

— Pățania cu răpirea? Dar ce i s-a întâmplat?

— Lăsați omul să-și vadă în liniște de băutura lui, băieți, le ceru patronul fără prea mare convingere, împingând spre ei halbele de bere, de-a curmezișul tejghelei.

Dar șeful maimuțelor unsuroase abia începuse.

— Vreți să spuneți că nu v-a povestit niciodată? Ei bine, acum vreo câțiva ani flăcăul nostru a fost răpit de extratereștri și dus pe nava lor. După care omuleții au făcut cu el tot felul de experiențe. Istorisește-le, Casse.

— Nu azi, băieți, e clar?

— Acu' nu vorbește, behăi individul, da' stați numa' să mai ia la bord vreo câteva pahare. N-o să-l mai putem opri. Hei, Russ, ne faci o favoare? Întrebă el, aruncând o privire la ceas. Nu vrei să te îmbeți turtă înainte de-a ne întoarce la lucru?

Aceasta stârni alte hohote de râs din partea colegilor.

Când patronul se duse cu treburi în încăperea alăturată, Russell se ridică brusc și porni către ușă. Când trecu pe lângă mecanici, șeful lor întinse mâna și-l prinse de umăr, șoptindu-i batjocoritor:

— Hei, Russ, spune-ne adevărul. Când te-au dus pe nava spațială, ți-au făcut... știi tu... ceva sexual?

Hohotele dezlănțuite ale celor trei mecanici de aviație îl readuseră pe patron în încăperea de la stradă. Russell, care era și el un vlăjgan, se pregăti liniștit să-i zboare dinții mecanicului, când deodată lămpile cu neon atârinate în tavan începură să se legene încoace și încolo. Prin pereții construcției răzbătu un huroit profund, din ce în ce mai tare. Sticlele de bere începură să se zgâlțâie pe rafturile barului și clinchetul de sticle și pahare care se loveau unele de altele umplu treptat berăria cea sordidă, în California, asta nu putea însemna decât un singur lucru: cutremur.

Dând brusc uitării orice fel de diferend, bărbații ieșiră, alergând, din barul întunecos, oprindu-se în parcare scaldată de lumină orbitoare a

amiezii. Ceva nu era în regulă. Ceva legat de felul în care se zguduia pământul, de intensitatea zgomotului. Nu semăna cu nici un cutremur din câte văzuseră până atunci. Era prea lin.

Russell ridică privirea, dar în aceeași clipă lumina soarelui îi îndureră ochii, silindu-l să se uite în jos, la asfaltul prăfuit. Marginea întunecată a unei umbre uriașe avansa prin parcare, îndreptându-se spre el. Când trecu prin dreptul soarelui, oamenii reușiră să vadă ceea ce venea spre ei. În aceeași clipă, mecanicii începură să urle, luând-o fiecare la fugă în altă direcție.

Russell rămase pe loc, cu pumnii încheștați până la durere. Unul dintre cele treizeci și șase de fenomene huruia prin aer la numai un kilometru și jumătate deasupra pământului. Russell privi cu atenție structura enigmatică a suprafeței inferioare a obiectului, înțelegând exact ce se întâmpla și cine anume se afla în acea navă monstruoasă și huruitoare: aceleași creaturi fragile și agere care-i distruseseră viața cu ani în urmă.

Pe vremea când Troy era încă un bebeluș, iar Russell se mai ocupă cu recondiționarea avioanelor vechi, rămăsese până noaptea târziu în hangar, reasamblând un motor. Era o noapte fierbinte de iulie, așa că lăsase ușile glisante larg deschise. Deodată, simțise cum îl părăsesc puterile. Brațele îi căzuseră pe lângă corp, iar cheia pe care o ținea în mână se izbise de pământ, zăngănind. Nu înțelegea ce i se întâmpla, își închipuia că suferise o criză de inimă. Tot trupul îi amortise ca paralizat, nu putea să-și miște decât ochii.

Dinspre ușile deschise se auzise un zgomot. Privind în acea direcție, Russell văzuse apărând pe după colț o creatură ciudată. Abia dacă măsura vreun metru înălțime. Creatura avea un cap mare, ca un bec galben, și doi ochi negri, la fel de lipsiți de viață ca doi nasturi de haină. Cuprins brusc de o spaimă animalică, Russell luptase în interiorul trupului său rigid, încercând să-l silească să alerge, însă membrele refuzau să-l asculte. Se uitase din nou la făptura care-l spiona și după câteva clipe panica începuse să se domolească. Toate acestea sunt perfect normale, n-am nici un motiv să mă alarmez, își spusese Russell. N-o să mi se întâmple nimic rău. Această idee continuase să se repete la nesfârșit în creierul său, până când înțelesese că era un mesaj, o formă de control asupra gândirii, comunicată lui prin telepatie.

Următorul lucru de care-și amintea era că zăcea pe podea, sprijinit de ceva. Creatura din prag stătea chiar în fața lui, cu brațele viguroase în jurul genunchilor îndoțiți, în timp ce alte făpturi asemănătoare, poate vreo douăsprezece, apăreau și dispăreau rapid din raza lui vizuală. Executau o muncă și se mișcau cu o repeziciune uimitoare. Creatura așezată în dreptul lui Russell continua să-i întunece mintea cu tot felul de gânduri liniștitoare. Faptul îl ajutase să-și păstreze

calmul, până când observase ceva lucitor într-un container lunguiet. Era un ac lung de vreo cincisprezece centimetri, pe care, după toate aparențele, urmau să i-l înfigă în cap. Una dintre creaturi îi comunicase la fel de limpede, de parcă ar fi vorbit cu voce tare: *Nu vei simți nici o durere, n-ai să pățești nimic.*

În acel moment Russell își amintea că se gândise la familia lui. Se străduise să articuleze cuvintele prin care să-i implore să-i cruțe viața. Pe urmă îl învăluisese întunericul. Următorul lucru pe care și-l amintea era că se afla departe în deșert, ridicându-se de la pământ. Peisajul se rotise, rămânând undeva sub el, pe măsură ce se înălța tot mai sus și mai sus. Apoi podeaua navei se închisese sub el ca un iris. Se găsea într-o cameră mică și murdară. Pereții întunecați din jurul lui luceau de umezeală, dându-i impresia că se afla în trupul unui animal uriaș. Simțea mâinile minuscule ale creaturilor umblându-i pe tot corpul. De-abia atunci remarcase că era în pielea goală, încercase din nou să-i roage, urlând cu creierul să fie pus în libertate.

După aceea începuseră experiențele. Neputând opune rezistență, Russell zăcea întins pe spate, în timp ce ei îi invadaseră trupul cu mai multe instrumente aducând a sonde medicale. La un moment dat, își amintea că unul dintre omuleți îi ridicase capul, culcându-l pe o parte, astfel încât reușise să privească printr-un hublou din partea de jos a navei. Recunoscuse conturul încețoșat al unor dealuri mult sub el și și amintea cum îi curgeau lacrimile, în timp ce experiențele continuau, până când își udase complet obrazul.

În după-amiaza următoare fusese descoperit rătăcind prin parcare a unui supermarket, la o sută cincizeci de kilometri de aeroport, suferind de amnezie. Nu-și putea aminti nici cum îl cheamă, nici unde locuia, și durase o săptămână până când ajunsese să-și recunoască propria soție, pe Maria. Întrebat ce i se întâmplase, spusese că vânașe niște iepuri prin deșert și că se rătăcise. Nu-i trebuise mult ca să-și dea seama că aceasta nu era decât o memorie-ecran, implantată în mintea lui, astfel încât să ascundă cele petrecute în realitate.

Niciodată nu se înzdrăvenise pe deplin. În următoarele câteva luni, irascibil și deprimat, ajunsese să-l obsedeze ideea de a reconstitui evenimentele din acea noapte, cheltuindu-și toți banii și toate forțele în urmărirea acelor frânturi fugare de memorie. Apelase la psihoterapie, se supusese unor ședințe de hipnoză, se dusesese să întâlnească alte persoane care pretindeau că fuseseră răpite. În decursul acelor luni Maria începuse să se simtă rău. Pielea i se umpluse de pete, iar noaptea suferea de migrene cumplite, care uneori duceau la accese de tremurături. Când Russell își lăsase deoparte propriile probleme suficient timp ca să-și dea seama cât de bolnavă era soția lui, pe care o dusesese cu mașina la Los Angeles pentru analize, era deja prea târziu. În aceeași zi fusese pronunțat diagnosticul:

sindromul lui Addison, o insuficiență a glandelor suprarenale, ușor de tratat, dar ea murise în somn.

În timp ce gigantica navă de culoarea cărbunelui trecea huruind pe deasupra sa, Russell își încleștă pumnii și mai tare. Nu-și dorea nimic mai mult decât să ucidă câteva dintre stârpiturile acelea nenorocite pe care le bănuia că se aflau în interior. Obiectul se deplasa spre nord cu o viteză de aproximativ trei sute douăzeci de kilometri la oră. În momentul în care trecu mai departe, lăsând soarele să lumineze din nou parcare din fața berăriei Burlie's, Russell dispăruse.

LA WASHINGTON, D.C., primele persoane care avură ocazia să vadă nava ce se apropia fură turiștii adunați pe platforma de observație a Monumentului lui Washington. Oamenii începură să coboare în fugă treptele construcției înalte de o sută șaptezeci de metri, călcând în picioare tot ce li se ivea în cale. Prima victimă fu o fetiță de unsprezece ani, venită din Lagos, Nigeria. Deși tatăl ei îi acoperise trupul cu al său, cineva o călcase pe spate, ea fiind cu capul pe una dintre trepte. Când tatăl o scoase afară în cele din urmă, trupul îi atârna inert și lipsit de cunoștință – erau ultimele două persoane care părăseau clădirea. Neștiind că mai era cineva înăuntru, gardienii din Național Park deja plecaseră. Bărbatul privi în josul colinei ierboase și văzu oameni alergând în toate direcțiile cât îi țineau picioarele. Pe cerul din spatele colinei Capitoliului, unul din uriașele discuri negre, încă lăsând în urmă dâre de fum, se ivise deasupra graniței statului Maryland, huruind din ce în ce mai aproape. Degeaba striga omul la cei ce alergau pe lângă el, întrebând unde putea găsi un spital pentru fiica lui. Nimeni nu se oprea, nici măcar nu-și încetinea fuga.

Mii de turiști neștiutori se revărsau afară din Smithsonian și din alte muzee aflate de-a lungul promenadei. Ieșind la lumină și dând cu ochii de gigantul disc care înainta încet pe cer, cei mai mulți erau cuprinși de panică. Gloate mari de oameni înspăimântați alergau în toate direcțiile, izbindu-se orbește unii de alții. Mame despărțite de copiii lor se opreau în mijlocul haosului, chemând iar și iar numele micuților care se pierduseră. Unele încremeneau pe loc, strigând blesteme sau invocând numele Domnului. Ici-colo, grupuri de străini se adunaseră în jurul copacilor de lângă clădiri, fixând cerul fără un cuvânt. Mulți alții se prăbușiseră la pământ, unii rugându-se, alții chirciți cu brațele deasupra capului. Alte mii de persoane, cohorte de funcționari federali, se năpustiră în josul treptelor de granit, alergând, croindu-și drum cu coatele spre gurile de metrou. Obiectul de pe cer inspira o spaimă instantanee și paralizantă, ca un înger al morții, scrâșnind din dinți și avansând inexorabil.

La mai puțin de doi kilometri depărtare, pe Pennsylvania Avenue la numărul 1600, Whitmore vorbea la telefon cu Ieșcenko, președintele

Rusiei.

— Da, înțeleg, îi spuse el translatorului aflat pe aceeași linie cu ei. Spune-i că-l vom ține la curent și că Rusia și Statele Unite trebuie să rămână alături în această încercare. În timp ce mesajul lui era tradus în limba rusă, se uită la Connie, dând ochii peste cap. Okay, și transmite-i că i-am spus la revedere. *Da svidania*.

— Despre ce vorbea? întrebă Connie.

— Nu știu, cred că era beat.

Deodată ușile se dădură de perete și în încăpere năvăli o funcționară înspăimântată.

— E aici! țipă femeia, alergând spre un rând de ferestre înalte care se deschideau către o terasă.

Whitmore și Grey schimbară o privire, apoi se ridicară și-o urmară la fereastră pe funcționara îngrozită.

— Tăticule!

Patricia Whitmore traversă în fugă covorul înspre tatăl ei, cu ochii plini de lacrimi.

— Ar fi trebuit să fii la parter, o certă tatăl ei. Dar în clipa următoare, dându-și seama că făcuse o greșală, îngenunche și prinse în brațe fetița, care i se aruncă la piept. Alarmată de agitația ce cuprinsese Casa Albă, Patricia fugise de lângă guvernante. Whitmore o luă în brațe și o duse într-un colț liniștit al biroului, spunându-i cuvinte încurajatoare.

Când se răsuci în loc, văzu că tot personalul său încremenise pe terasă. Cu fetița în brațe se duse lângă ei.

Corpul negru al navei plana la mică altitudine deasupra capitalei, aproape deasupra lor. Marginea din față acoperea fluviul Anacostia, aruncând o umbră circulară cu un diametru de douăzeci și cinci de kilometri. Instinctiv, Whitmore își strânse și mai tare în brațe fetița care suspina, lipind-o și mai mult de pieptul său, ca s-o ferească de acea priveliște cumplită și înfricoșătoare. Fără să-și dea seama, Connie și ceilalți se prinseseră unul de altul, înlănțuindu-se cu degetele și cu brațele, ca să-și mențină echilibrul și să-și înfrângă spaima profundă pe care le-o inspira nava. Numai agenții Serviciului Secret care patrulau pe marginea acoperișului rămâneau calmi, preocupați doar de grijă de a-și apăra șeful.

— Oh, Dumnezeuule, și-acum ce facem? șopti Connie.

— Trebuie să mă adresez națiunii, spuse Whitmore. În clipa asta țara e plină de oameni înspăimântați.

— Da, răspunse Connie. Printre ei mă număr și eu.

FĂRĂ A COMUNICA pământenilor altceva decât simplul fapt că sosiseră, cele trei duzini de nave spațiale se răspândiră deasupra celor mai puternice și mai populate orașe ale globului, printre care: Beijing,

Mexico City, Berlin, Karachi, Tel Aviv și San Francisco.

În Japonia, cetățenii din Yokohama urmăriseră mingea de foc țâșnind din ceruri și apoi oprindu-se la o altitudine de aproape două mii de metri, ca un cazan de fum clocotind. Botul navei se ivi dintre norii compacți. Incredibila ei dimensiune înfioră de spaimă miile de privitori de pe docuri, preschimbându-i într-o gloată care scotea urlete de groază pe măsură ce apărea corpul navei, părând că nu se mai sfârșește. Plutise exact pe deasupra capetelor lor, cufundând timp de câteva minute marele port într-un amurg artificial și tremurător, după care se deplasă mai departe spre nord. Era încă vizibilă de pe acoperișuri, plutind în aer la șaiszeci și cinci de kilometri distanță de capitala țării, Tokio.

În principala gară, starea de spirit se liniștise considerabil de îndată ce obiectul nu se mai aflase chiar deasupra aceluși punct. Oameni încărcăți cu bagaje se înghesuiau pe peroane, așteptând nerăbdători trenurile care sperau să-i ducă în siguranță în afara orașului. Funcționari ai gării, în uniforme albastre și mănuși albe, stăteau cocoțați pe containere, mai sus decât restul mulțimii, suflând din fluier și îndemnând oamenii să coopereze. Prin pereții de plexiglas se vedea un batalion de soldați americani de la baza aflată în apropiere, mărșăluind ordonat pe stradă către o destinație necunoscută. Cel puțin pentru moment, evacuarea se desfășura în ordine.

Aceeași scenă se repetă în orașele din întreaga lume. Unul din cinci locuitori ai Pământului încerca să părăsească orașele, acești uriași stupi ai omenirii, numai ca să descopere ce puțini dintre ei aveau loc pe șosele, în trenuri și metrouri. Așa cum stăteau așteptând, îngrămădiți ca sardelele pe peroane, înghesuindu-se prin stațiile de autobuz sau strânși unul în altul în remorcile unor camioane de ocazie, toți discutau despre același lucru, indiferent de limbă în care vorbeau: cine sau ce se afla în interiorul acestor nave gigantice și ce intenții aveau? Exteriorul sinistru al navelor îi convingea pe cei mai mulți că ele nu veniseră să facă schimb de daruri și străngeri de mână. Și totuși, o bună parte rămăneau optimiști. Tehnologia avansată a navelor spațiale, argumentau ei, sugera un grad corespunzător de evoluție. Poate că extraterestrii dinăuntru erau reprezentanții unei forme superioare de civilizație. Cu siguranță că puteau să ne învețe o mulțime de lucruri despre univers. Optimiștii comparau situația pământenilor cu cea a oamenilor de pe o insulă încă nedescoperită, rămași în stadiul epocii de piatră, care, ridicând privirea, ar fi dat cu ochii de un avion rotindu-se deasupra lor. Îngroziți, ar fi presupus, probabil, că sosise sfârșitul lumii, când în realitate, echipajul avionului se afla acolo doar ca să-și satisfacă curiozitatea și setea de descoperiri.

Argumente ca acestea conduceau de regulă la concluzia deprimantă că oamenii nu se duseseră niciodată nicăieri numai din pură

curiozitate. Cei care populaseră pentru prima oară America de Nord îi măcelăriseră pe indienii americani. Spaniolii distruseseră civilizația incașă prin închisori și boli. Primii albi care vizitaseră Africa fuseseră negustori de sclavi. Oriunde se întâmplase ca oamenii să „descopere” un nou teritoriu, transformaseră descoperirea într-o cucerire, supunând sau ucigând populația existentă. Din toate colțurile lumii se înălța spre cer rugăciunea ca nou-veniții să-i trateze pe pământeni într-un mod mai civilizat decât se purtaseră ei unii cu alții.

UNA DINTRE umbrele de douăzeci și cinci de kilometri înghiți portul New York, întunecând Statuia Libertății. Se deplasa direct înspre Manhattan. Grupuri, grupuri de newyorkezi se adunară pe malurile fluviului Hudson, sute de oameni necunoscuți, majoritatea săraci, veniți să vadă cu ochii lor cumplitul spectacol pe care-l urmăriseră la televizor cu o zi înainte, de dimineața până seara. Așteptarea tăcută explodează într-un cor de țipete omenеști ce se întinse spre nord, de-a lungul fluviului, de îndată ce își făcu apariția nava cea întunecată. Cu mult înainte ca hurelul ei profund să se facă auzit peste zgomotul traficului, neliniștea generală a orașului ajunsese la apogeu. La vederea acestei priveliști, mulțimile de pe malul fluviului o luară la fugă în diverse direcții, alergând spre casă, spre metrouri, spre mașinile personale sau oriunde își închipuiau că s-ar afla în siguranță. Peste Bowery și Wall Street cerul dispăru și o vibrație care-ți îngheța sângele în vine începu să pulseze prin sudul Manhattanului. Aripile laterale ale taxiurilor se izbeau unele de altele ca niște talgere. Pietonii care se plimbau pe bulevarde fugiră de pe trotuare, ascunzându-se în cadrul ușilor sau pe după colțuri când văzură gigantul năpustindu-se asupra orașului. Pretutindeni, în sunetul asurzitor de claxoane, oamenii alergau afară din case să privească nava trecând pe deasupra lor ori se repezeau în birouri sau restaurante ca să fugă cât mai departe de ea. Și se părea că pretutindeni toată lumea țipa.

Picioarele lui David se mișcă prin întunericul de smoală, urcând scara câte trei trepte deodată. Ajuns sus, își propti umărul în ușă, deschizând-o, și ieși afară. Pe acoperiș se găsea o rețea densă de cabluri groase, care conectau antenele parabolice și emițătoarele cu birourile de dedesubt. O clipă după ce ieși afară, în lumina soarelui, acesta dispăru. Centrul Manhattanului se găsea cufundat în același semiîntuneric care se așterne de regulă pe timpul unei eclipse.

— Dumnezeu să ne ocrotească, murmură David, față în față cu colosul care zbura la joasă altitudine.

Prima sa reacție fu să se aplece instinctiv, copleșit fizic în primul rând de masa obiectului care trecea pe deasupra lui. Burta navei era o suprafață nesfârșită, negru cu cenușiu, întinzându-se până departe în

zare. La fel ca modelul desenat de computer pe protuberanțele unei anvelope, această parte a navei era plină de reliefuri precise, ieșituri având dimensiunile unor clădiri, dispuse după un plan complex. Deși obiectul se găsea mult deasupra orașului, copleșitoarea lui dimensiune depășea întinderea insulei pe care se afla David. Marginea dinspre vest înainta mult către New Jersey, iar extremitatea opusă acoperea Long Island. David avea senzația că nava se va prăbuși peste el, un minuscul țânțar ce înfruntă bara de protecție a unui camion cu remorcă. În jurul lui, aparatele de pe acoperiș începură să vibreze, zăngănitul lor adăugându-se la huruitul continuu care umplea întreg orașul. Alergă spre capătul nordic al clădirii, privind cum Central Park se cufunda în întunericul nopții artificiale.

David și-l imaginea pe tatăl său, singur și înspăimântat în casa lui de piatră. Știa că Julius n-ar fi acceptat în vecii vecilor să-și abandoneze locuința. Probabil că pusese scânduri la ferestre și baricadase ușile, pregătindu-se pentru o nouă Masada⁽⁵⁾. Și totuși, dintr-un motiv straniu, închipuirea din mintea lui David lăsa loc imaginii lui Julius jucând liniștit șah la masa din bucătărie. Își aminti de partidă din parc din aceeași dimineață și, dintr-o dată, îl fulgeră o cumplită bănuială. Înțelesese.

— Dumnezeule mare, semnalul!

ÎN MIJLOCUL bazinului Los Angeles, colinele Baldwin rămâneau un amestec urât de câmpuri petrolifere părăsite și case în valoare de un milion de dolari. Multe dintre aceste locuințe ofereau o panoramă care se întindea din centrul orașului până la ocean, la Santa Monica. Revistele etichetau locul ca fiind „cea mai frecventată zonă afro-americană a țării”. Nenumărate Jaguaruri și șosele circulare. În capătul străzii Glen Cover, înghesuită între două construcții tradiționale, cu câte patru dormitoare, se găsea o mică proprietate, cu un bungalow construit pe faleză. Această vilișoară roșu cu alb, împrejmuată de o curte bine întreținută, semăna cu o trambulină bizară atârând deasupra orașului. Chiria era ridicol de convenabilă, închirierea casei reprezentând una dintre cele mai bune afaceri din Los Angeles. Chiriașă era o tânără pe nume Jasmine Dubrow, care se mutase la vest de Alabama cu numai doi ani în urmă.

O minifurgonetă trase pe alee. Cea care o conducea, o gospodină energică, „Joey” Dunbar, desprinsese centura de siguranță a pasagerului de lângă ea, ajutându-l să deschidă portiera.

— Poftim cheia, Dylan, ciripi ea.

— Mulțumesc, doamnă Dunbar.

Dylan, fiul în vârstă de șase ani al lui Jasmine, luă cheia casei, apoi se lăsă să alunece de pe locul său până când atinse pământul cu picioarele. Era îmbrăcat în salopetă Oshkosh, pantofi de sport Nike și

un rucsac You & I, ținuta la modă a copiilor din cartier.

— Luați-vă cu toții rămas-bun de la Dylan! gânguri doamna Dunbar.

Cei trei copii prinși cu centuri de siguranță pe bancheta din spate îi făcură cu mâna de după spătarul scaunului. Dylan nu le vedea decât mâinile, totuși le răspunse la salut.

— Nu uita să-i spui mamei tale că în week-end-ul următor poți dormi la mine. Ai înțeles? Hai, pa. Te-aștept până intri.

Un Mercedes Benz decapotabil intră în trombă pe stradă, gonind cu optzeci de kilometri la oră. Săltă peste o denivelare, lovindu-se cu fundul de asfalt. Revoltată, Joey se răsuci să vadă cine conducea în asemenea hal printr-un cartier liniștit ca acela, dar observă că vecinii se cocoșaseră pe acoperișuri, privind cu binoclul. Curioasă din fire, se răsuci pe călcâie să vadă la ce se uitau.

— Ce e? Ce vedeți așa interesant? întrebă ea, scrutând exasperată împrejurimile.

Atunci dădu cu ochii de obiectul de pe cer și amuți brusc. Rămase cu privirea ațintită spre apus, pe deasupra acoperișurilor, dezgolindu-și dinții într-o grimasă inconștientă. Nu se clinti din loc, până când un scrâșnet de frâne o smulse din încremenire. Un alt vecin intrase la rezezeală în marșarier pe alea din fața casei, lăsând urme de cauciuc pe asfalt în clipa în care dăduse colțul în viteză.

Dylan nici nu ajunsese la jumătatea distanței până la locuință că guvernanta ambalase motorul, întorcând în loc și lăsând băiatul năucit, cu ochii ațintiți spre cer.

— Mami, trezește-te! Uită-te acolo! țipă el, dând buzna pe ușă. Ducându-se glonț în camera ei, se aruncă pe pat. Mami, vino afară să vezi.

Jasmine își acoperi repede trupul gol cu cearșaful, însă nu schiță nici o altă mișcare.

— Ce să văd, dragule? E prea devreme.

— O navă spațială!

David văzuse situații asemănătoare în desene animate și știa exact ce e de făcut. Fără să mai piardă timpul, alergă la fereastra din față, cu intenția de a trage asupra obiectului și a-l doborî.

— Ce-are cățelul tău? întrebă o voce adormită de bărbat.

Boomer, ogarul auriu al lui Jasmine, începuse să latre cu câteva minute înainte să intre Dylan. Urmându-l pe băiat în camera din față, se întoarse, ducând în bot un baschet pe care-l depuse la căpătâiul unei umflături mari, aflate sub cearșaf lângă Jasmine. Momâia se răsuci, dând cearșaful la o parte.

— Da' n-ai de gând să mă lași să dorm?

Steven Hiller, un bărbat frumos și musculos mergând pe treizeci de ani, se săltă fără chef în capul oaselor, privind fix câinele neliniștit. Expresia lui acră arăta clar că ar mai fi avut nevoie de vreo oră de

somn. El și Jasmine fuseseră plecați până târziu cu o seară în urmă, rămânând la restaurantul Hal's până la ora închiderii, după ce dăduseră o raită pe la cluburile de noapte.

— Vrea să ne impresioneze, mormăi Jasmine cu nasul în pernă.

Amețit, Steven se uită în jurul său. Pe un poster se zbenguiau veseli câțiva delfini, în timp ce alții mai mici, de data asta statuete, erau aranjați pe măsuța de toaletă și pe noptiere. Un șir de haine aruncate în grabă ducea din hol până la pat. Un instantaneu înrămat al lui Steve în carlinga unui avion de luptă cu reacție făcea cu ochiul de pe măsuța de toaletă. Halatul lui și al ei atârnavă în cârlige lângă ușa de la baie. Steven ascultă câinele și copilul din camera cealaltă și o clipă fu surprins că se găsea într-o situație atât de domestică. Așa trăiesc oamenii căsătoriți, își spuse el. Dacă ideea i-ar fi trecut prin minte cu câteva luni în urmă, s-ar fi îmbrăcat rapid și ar fi luat-o la picior fără zăbavă. Acum însă, cu capul sprijinit de tăblia patului, se mulțumi să zâmbească. Cred că-mi place.

El și Jas avuseseră întâlniri pasionate și mistuitoare – fără a mai avea și alte legături – vreme de un an, ori de câte ori Steve reușea să vină la oraș în week-end. Dar nu-și dăduse seama că se îndrăgostise de ea decât atunci când două bombardiere experimentale F-19 aterizaseră la baza navală El Toro, unde era repartizat. În mod normal, sosirea unor astfel de avioane ar fi trebuit să-l țină pe un pilot pasionat ca Steve legat de bază, în așteptarea unei ocazii de a le pilota. Când, în loc de asta, alesese să-și petreacă timpul cu Jasmine, înțelesese că lista prioritățile sale era pe cale să se schimbe.

După absolvirea Academiei de Aviație învățase să zboare pe toate tipurile de aparate de care dispunea baza. Când era adus unul nou, fie el un vechi bombardier din Cel de-al Doilea Război Mondial sau un avion de spionaj ultrasecret, Steve reușea să obțină aprobarea de a se ridica la bordul lui. În week-end-urile libere, sărea în Mustangul roșu decapotabil și gonea pe autostrada 405 până în Los Angeles, orașul său natal. Se distra tot week-end-ul, făcându-și de cap în casa părinților sau la locuința uneia dintre prietenele sale. Avea faima unui bărbat care știa să se poarte cu femeile și se pricepea să le intre în grații. Pe urmă, într-o seară, părinții îl obligaseră să-i însoțească la unul dintre dineurile lor plicticoase, unde – spre marea lui surpriză – se îndrăgostise de una dintre invitate, superba femeie care stătea acum întinsă lângă el, cufundată într-un somn adânc. Se întoarse și studie perfecțiunea pielii ei de culoarea cafelei și curba grațioasă a umărului coborând spre piept. Boomer continua să scheaune. Scâncea și se învârtea în loc cu coada între picioare. Steve știa că nu avea rost să-i mai opună rezistentă. Pentru dimineața aceea se terminase cu somnul. Se ridică din pat și se duse la baie. În timp ce se ușura, remarcă un flacon înalt de sticlă în spatele scaunului de toaletă. I se părea sau

uleiul de baie din interior tremura ușor? Știa că nu putea să urineze chiar cu atâta forță. Îi reținu atenția zbârnâitul unui elicopter care zbura la joasă altitudine – un Marietta, judecând după zgomotul motorului. Când își termină treaba, privi afară pe fereastra îngustă a băii. Nu putea vedea elicopterul, în schimb i se oferea o priveliște excelentă asupra vecinilor. Un bărbat și o femeie alergară către Range Roverul lor, aruncând câteva lucruri pe bancheta din spate, după care ieșiră în marșarier de pe alee.

— Bizar, murmură tânărul, adresându-se imaginii sale din oglindă.

Se uită iar la uleiul din flaconul cel înalt. Nu exista nici o îndoială: continua să tremure ușor. Steve rămase o clipă absolut nemișcat. Printre focurile de armă ale lui Dylan, venind dinspre sufragerie, i se păru că aude și un huruit. Se duse repede în dormitor, și căută telecomanda.

— Ce faci, iubitele?

Accentul de Alabama al lui Jasmine era mai pronunțat atunci când era obosită.

— Cred că are loc un cutremur și vreau să deschid televizorul.

— Unde-i Dylan?

Jasmine se ridică în capul oaselor, pierindu-i brusc tot somnul.

— Dylan, vino încoace! strigă ea spre camera alăturată.

Televizorul se trezi la viață, înfățișând-o pe crainica locală, care citea din însemnările avute în față.

—... prin ținuturile din sud, dar până în prezent nu s-au semnalat victime sau distrugerii materiale. Eve Flesher, purtătoarea de cuvânt a primarului, a dat publicității o declarație pe treptele Primăriei cu numai câteva momente înainte, îndemnând oamenii să nu intre în panică.

În timp ce începea să se deruleze caseta cu conferința de presă, Dylan năvăli în dormitor, în stilul lui Rambo.

— Bună, Steve!

— Salut, Dylan! Cei doi se îmbrățișară, spunându-și bună dimineța. În ce-ai tras, în haiduci?

Dylan îl privi, de parcă ar fi avut de-a face cu un nebun.

— Care haiduci? Trag în extratereștri.

— În extratereștri?

Steve și Jasmine schimbară între ei o privire plină de subînțelesuri. Dylan avea o imaginație bogată, iar lor le plăcea să-l încurajeze să le povestească despre fanteziile sale.

— Ai nimerit vreunul? Îl întrebă mama sa.

Dylan se mulțumi s-o privească fix, tulburat. Era suficient de mare ca să-și dea seama când adulții nu-l luau în serios.

— Credeți că-i doar un joc, dar am să vă arăt.

— Mă duc să văd nava spațială, i se adresă Jasmine lui Steve,

lăsându-se trasă afară din dormitor. Pe urmă vrei să-ți fac niște cafea? Vin și eu. Ar putea fi o treabă de competența pușcașilor marini.

Pornind spre ușă, mai aruncă o privire spre televizor. Așa cum se obișnuia aproape în fiecare lună, ori de câte ori în oraș se resimțea o zgâlțâitură cât de mică, postul de televiziune dădea imagini cu seismografele de la Cal Tech, din Pasadena. Ca un adevărat californian, Steve învățase să nu acorde atenție cutremurelor. Dar când închise aparatul, hurele continuă să se audă, crescând în intensitate.

Farfuriile căzură, spărgându-se de podeaua bucătăriei, și Jasmine tipă ascuțit. Steve alergă afară din dormitor și o găsi luptându-se să-l tragă pe Dylan din dreptul ferestrei. Părea speriată de moarte de ceea ce văzuse afară. Steve dădu de perete ușa de la intrare și ieși pe verandă, pregătit să înfrunte pe oricine și orice s-ar fi aflat acolo. Sau, cel puțin, așa își închipuia.

Una dintre navele spațiale rău prevestitoare tocmai înainta spre centrul orașului, ca un nor de furtună otrăvitor. În această dimineață aproape lipsită de poluare, munții Santa Monica și San Gabriel din jurul orașului păreau minusculi, reduși la dimensiunea unor mușuroaie datorită proporțiilor stupeficante ale obiectului care plutea în aer. Întreaga zonă din jurul orașului Los Angeles semăna cu un uriaș stadion acoperit cu un plafon demontabil, care acum se închidea puțin câte puțin.

— Ce-i asta? strigă dinăuntru Jasmine.

Steve își mișcă buzele, dar nu reuși să articuleze nici un cuvânt. Se strădui să-și recapete sângele rece și observă cu atenție obiectul.

Partea de deasupra a navei era o cupolă arcuită, nu prea înaltă și netedă, cu excepția unei adâncituri ca un crater, amplasată chiar în bot, laț de vreun kilometru și jumătate. Din această cavitate ieșea o turelă neagră și strălucitoare, aducând în linii mari ca formă și dimensiuni cu un zgârie-nori. Era perfect dreptunghiulară, afară de punctul unde peretele posterior se mula pe curbura adâncitunii. Turela era neagră ca smoala lichidă. Neregularitățile de pe suprafața sa sugerau uși sau ferestre mascate de ecrane.

Partea inferioară era, în general, plată și avea o structură distinctă. Semăna cu o floare cenușie, perfect simetrică, formată din opt petale. Aceste petale aveau o nuanță albastruie și se întindeau cu câțiva kilometri buni în afara marginilor ridicate în sus ale navei. Văzute de departe, fiecare prezenta aceeași transparență sclipitoare, brăzdată de nervuri, a aripilor unei insecte. Fiecare „petală” părea construită din optsprezece plăci groase, dispuse în șiruri lungi, astfel încât să realizeze o suprafață zimțată. Pe ele se aflau o mulțime de structuri cu aspect industrial. Lui Steve îi păreau a fi platforme de încărcare, echipamente de întreținere, hublouri de observație și alte mecanisme

de mari dimensiuni. Aceste structuri nu reprezentau elemente separate, fixate individual de pântele navei, ci părți din ea, ieșind în afară ca o infinitate de tumori bine delimitate, profilate imediat sub pielea strălucitoare. Ceva mai departe de Steve, miezul florii consta dintr-o placă netedă de oțel cu linii săpate adânc, într-un model geometric simplu. La început își închipui că aceste linii reprezentau un fel de ornament hieroglific, dar când îi trecură pe deasupra capului, i se părură a fi mai curând contururile unor uși complicate. Nava nu avea nimic decorativ. Era un șlep plutitor, evident construit cu scop funcțional și nu estetic.

Prima reacție a lui Steve fu una de dezgust. Nu numai din pricina dimensiunilor obiectului care-i plutea deasupra capului său a spaimei instinctive de a se simți prins în capcană sub un posibil prădător. Aspectul navei avea în el ceva neliniștitor, ceva conținut în însăși arhitectura sa.

Aspectul ei sinistru, implacabil și lipsit de bucurie, dezvăluia o latură urâtă și strict utilitară a personalității constructorilor. Ca și cum toate deșeurile industriale rezultate în decursul timpului ar fi fost adunate la un loc într-un singur morman colosal de mizerie, apoi transformate în această cutremurătoare mașină, complicată și înfricoșătoare. Și totuși, exercita o fascinație sumbră, la fel ca fotografiile realizate la microscop ale unor purici sau ale unor ciuperci, care dezvăluie o anume frumusețe hidoasă.

CÂND DAVID reveni la parter, biroul era complet gol. Monitoarele care acopereau peretele funcționau în gol. Potrivind volumul unuia dintre aparate, David ascultă orice informație i-ar fi putut confirma sau dezminți noua teorie. CNN, cu imaginea încă distorsionată, combinase din litere uriașe și strălucitoare un anunț în trei dimensiuni, care se răsuca spre privitor până când umplea ecranul: „Vizitatori: contact sau criză?” Wolf Blitzer, cu un aer istovit, stătea afară în noaptea artificială pogorâta asupra Pentagonului.

— Oficialitățile din cadrul Pentagonului tocmai au confirmat cele relatate de CNN. Alte nave spațiale, asemănătoare cu cea care plutește exact în dreptul meu, s-au postat deasupra a treizeci și șase de orașe mari de pe întreg globul. Nimeni dintre cei cu care am discutat aici nu dorește să facă o declarație oficială, dar, în particular, mai multe persoane și-au exprimat tristețea și dezamăgirea față de faptul că sistemele noastre de apărare spațială nu ne-au putut avertiza din timp.

Pe ecran apăru o altă imagine. Era o hartă a lumii, cu amplasamentul navelor spațiale. David dădu din cap. Era exact ceea ce se așteptase să vadă. Auzi un glas venind dinspre biroul părăsit al lui Marty și porni într-acolo.

— Da, știu, mamă. Nu vrei să te calmezi o clipă? Marty se târâse sub

masă de lucru și urlă în receptor. Când David își vârî capul prin deschizătura ușii, salutându-l, Marty se sperie atât de tare, încât se lovi cu capul de tăblia mesei. Au! Nu-i nimic, sunt bine. Cum? Păi, bineînțeles că-i ființă umană. E salariatul nostru, mamă.

— Spune-i să-și facă bagajele și să plece din oraș, zise David.

— Așteaptă puțin, mamă. Marty acoperi receptorul cu palma. De ce? Ce s-a întâmplat?

— Fă ce ți-am spus! urlă David.

— Mamă, taci și ascultă-mă. Împachetează-ți câteva lucruri, urcă în mașină și du-te la mătușa Ester. Nu mă întreba. Du-te. Sună-mă când ajungi acolo. Marty închise telefonul și ieși în patru labe de sub masă de lucru. Okay, pot să știu și eu de ce mi-am trimis mama în vârstă de optzeci și doi de ani tocmai la Atlanta?

David se plimba cu pași mari prin biroul răvășit cufundat în gânduri.

— Ții minte când ți-am spus că semnalul ascuns în emisia noastră satelit parcurge lent un ciclu care duce la dispariția lui?

Marty își aminti deodată de defecțiunea imaginii televizate care-l îngrijorase atât de mult cu câteva ore înainte.

— Nu prea. Ceva cu un semnal în interiorul altuia, asta e tot ce-mi amintesc.

— Despre asta-i vorba: semnalul ascuns. Marty, e o numărătoare inversă.

— O numărătoare inversă?

Nu suna prea bine. Marty depărtă jaluzelele și se uită la formă întunecată de afară.

— Numărătoare inversă pentru ce?

— Gândește-te puțin. E exact ca la șah. Mai întâi îți plasezi piesele într-o poziție strategică. Pe urmă, la momentul oportun, ataci năprasnic principalele piese ale adversarului. Acum înțelegeți cum procedează?

David făcu semn spre imaginea televizată a unei nave spațiale staționate deasupra orașului Beijing, în China.

— Se postează deasupra celor mai importante orașe de pe mapamond și folosesc acest semnal ca să-și sincronizeze atacul. În aproximativ șase ore, semnalul va dispărea și numărătoarea inversă va înceta.

— Și atunci?

— Va fi șah mat.

Lui Marty îi trebui un minut ca să asimileze informația, după care simți că se sufocă. Deschise o cutie de sifon și apucă receptorul.

— Trebuie să dau câteva telefoane. Fratelui meu Joshua, bietului meu psiholog, avocatului... Oh, dă-l în mă-sa pe avocat.

David înșfăcă un al doilea telefon și apăsă tastele, formând un

număr de unsprezece cifre la care sunase arareori, dar pe care-l cunoștea pe de rost. În timp ce telefonul făcea apel, toate televizoarele din încăpere se comutară pe aceeași imagine.

Președintele Statelor Unite se apropie de podiumul sălii pentru conferințe de presă a Casei Albe, străduindu-se din răspuțeri să inspire calm și încredere. Totul e sub control, nu este cazul să vă lăsați cuprinși de panică. În timp ce câteva persoane, printre care Grey și Nimziki, i se alăturară pe micul podium, Whitmore adresă întregii încăperi un zâmbet încordat.

— Americani, cetățeni ai lumii, un eveniment fără precedent, de importanță istorică, e în curs de a se petrece. Întrebarea veche de când e lumea dacă noi, pământeni, suntem sau nu singuri în univers, a primit răspuns o dată pentru totdeauna...

— Aici departamentul de relații cu publicul.

Vocea de la celălalt capăt al firului era laconică și profesională. Alo, numele meu e David Levinson. Sunt soțul doamnei Connie Spano. Am o problemă urgentă. Trebuie să vorbesc cu ea fără întârziere.

— Regret, dar este la o întrunire, răspunse bărbatul. Doriți să-i lăsați un mesaj?

— Nu. Trebuie să vorbesc cu ea chiar acum. Știu că-i ocupată. O văd la televizor. Dar problema mea e cu mult mai importantă, credeți-mă. Duce-ți-vă s-o chemați.

Tonul lui David era imperativ.

— Așteptați o clipă.

David își îndreptă din nou atenția spre discursul președintelui. Connie stătea în picioare împreună cu un grup de persoane lângă podium, chiar în arcada care dădea spre birourile Casei Albe. Un tânăr, probabil bărbatul cu care vorbise David, veni până la ușă și-i murmură ceva la ureche. O clipă mai târziu, Connie se furișă discret și profesional prin intrarea păzită. David simți un val de ușurare. Nu fusese sigur dacă ea va accepta convorbirea.

— Ce dorești? șuieră Connie în receptor.

Luat complet prin surprindere, David abia reuși să bâiguiască:

— Connie, ascultă, trebuie să pleci de acolo. Vreau să spun de la Casa Albă. O secundă nici unul nu știu ce să spună. David părea să fi redeschis un subiect neplăcut asupra căruia discutaseră de nenumărate ori până atunci. Conștient că nu comunica ceea ce avea de spus, David zise pe nerăsuflăte: Așteaptă, n-ai înțeles. Trebuie să pleci din Washington.

Supărată pe ea însăși că părăsise conferința de presă, Connie încercă să pună capăt conversației.

— Îți mulțumesc că-ți faci griji pentru mine, dar aici trecem printr-o criză, asta în caz că n-ai observat. Trebuie să te las.

Dându-și seama că ea se pregătea să-i închidă telefonul, David urlă

în receptor: Am lucrat toată ziua în problema cu dereglarea satelitului și am înțeles ce se întâmpla. Ne vor ataca, spuse David dintr-o singură suflare.

Timp de o clipă la celălalt capăt al firului se așternu tăcerea. David își închipui că ea se gândea la cele auzite, dar îndată își dădu seama că doar acoperise receptorul cu palma, ca să discute cu unul dintre asistenți.

— Ne vor ataca, repetă Connie. Zi-i mai departe.

Faptul îl înfurie. El încercase s-o sune și să-i salveze viața, iar tot ce i lipsea era ca fosta lui soție să-i vorbească pe un ton condescendent.

— Exact cum ai auzit, ne vor ataca, repetă el cu glas ușor arțăgos. Semnalul reprezintă o numărătoare inversă. Când spun „semnal”, mă refer la semnalul care a provocat dereglarea satelitului. Îi putea simți nerăbdarea. Știa că nu-i furniza informațiile în ordine, fapt care-l făcea să se simtă și mai nervos. Am urcat pe acoperiș și deodată am făcut descoperirea. În dimineața asta am... Connie?

Îi închisese telefonul. Apăsă violent pe butonul de recompunere a numărului, dar își dădu seama că n-ar fi servit la nimic. Ea ar fi refuzat să vină la telefon a doua oară. Se uită la imaginea alburie a președintelui Whitmore.

—... Personalul meu și cu mine rămânem aici, la Casa Albă, încercând să intrăm în legătură...

Auzind acestea, David înțelese ce avea de făcut. Își împachetă laptop-ul și câteva dischete, apoi își înșfăcă bicicleta și porni către ușă.

— Marty! strigă el spre celălalt capăt al biroului. Nu mai pierde vremea și părăsește orașul chiar în clipa asta.

Marty, aflat tot la telefon, asculta sfârșitul cuvântării lui Whitmore.

—... prin urmare, rămâneți calmi. Dacă sunteți nevoiți să plecați din aceste orașe, vă rog s-o faceți în mod ordonat și lipsit de riscuri. Vă mulțumesc.

UN TAXI CARE încerca să ruleze de-a lungul trotuarului se izbi de un camion cu marfă care execută aceeași manevră. David, pedalând furios, intra și ieșea din traficul intens. Pretutindeni în jurul lui străzile erau complet blocate. Chiar și pe pod, lumea care-l traversă pe jos avansa mai repede decât mașinile.

Un sfert de oră mai târziu, ajunsese în dreptul unui șir de case îngrijite din Brooklyn, construite din piatră maronie. Viră în ultima clipă, evitând la țanc o saltea aruncată pe o fereastră de la etajul al doilea. Pe toată strada, locatarii își împachetau ce puteau, pregătindu-se să plece din oraș.

Bătu în disperare cu pumnul în ușa tatălui său, până când într-un târziu această se dădu de perete și David se trezi nas în nas cu o pușcă pneumatică.

— Hei, tată! Eu sunt.

Julius coborî arma, uitându-se în susul și-n josul străzii, după care își trase fiul înăuntru.

— Vulturi! La televiziune s-a anunțat că au și început cu tâlhăriile. Jur în fața lui Dumnezeu că, dacă-mi intră cineva în casă, îl împușc.

— Tată, ascultă, mai ai Valiantul?

Julius își arcui bănuitor o spînceană.

— Da, îl mai am. Dar ție ce-ți pasă? Nici măcar n-ai permis de conducere.

— N-am nevoie de permis. Îl privi pe bătrân drept în ochi. Ai să conduci dumneata.

STEVE STĂTEA lângă pat, împachetându-și hainele de week-end pe care nu mai avusese ocazia să le poarte, îmbrăcat în uniforma de ofițer, cu un surâs seducător pe buze, gesturile lui deveneau precise și disciplinate, căpătând o grație athletică ce dovedea cât de nerăbdător era să se întoarcă la El Toro și, la nevoie, să le dea nepoștiților o lecție. Jasmine se sprijinea de un perete, rozându-și unghia, vizibil tulburată.

— Ai putea pretinde că n-ai auzit anunțul, îi zise ea.

El se mulțumi să chicotească și continuă să-și facă bagajele.

— Iubito, doar știi cum e. Ne recheamă la bază și trebuie să mă prezint.

— Numai pentru că vă recheamă... Pun prinsoare că jumătate din oameni nu se vor duce.

— Hei! o opri el. Jazzy, de ce te porți așa?

Jasmine arăta de parcă ar fi fost gata să plângă, iar Steve se duse lângă ea s-o consoleze. Vru s-o înlănțuie cu brațele, dar ea îi dădu peste mână, trântind din greșeală unul dintre delfinii de pe noptieră.

— Am să-ți spun de ce mă port așa! îi strigă Jasmine, smucind perdelele la o parte ca să-i arate cerul. Pentru că obiectul ăla mă sperie de moarte.

Se izbi de ușa șifonierului, lăsându-se să alunece la podea.

— Ascultă-mă.

Steve se lăsă pe vine ca s-o privească în față și ridică delfinul de sticlă, rămas intact.

— Nu cred c-au zburat prin univers nouăzeci de miliarde de ani lumină doar ca să aterizeze aici și să înceapă o luptă. E un moment absolut uluitor în istoria omenirii.

Era o frază răsuflată, dar Steve nu se îndoia de adevărul ei. Nu vedea nici un motiv de teamă. Era un sentiment inexistent la un bărbat curajos și înzestrat cu spirit de sacrificiu. Pur și simplu, nu accepta ca cineva să se lase copleșit de spaimă. Cunoștea o mulțime de oameni care se lăsau doborâți de mii de spaime mărunte și care acceptaseră ca teamă să devină o obișnuință. Se temeau atât de mult

de eșecuri, de umilințe, de durerea fizică, încât încetaseră să-și mai asume riscuri, să trăiască din plin. Ce admirase întotdeauna mai mult la Jasmine era curajul ei. La fel ca toți ceilalți, și ea trăia înconjurată de incertitudini, dar niciodată nu părea să se frământa pentru lucrurile minore care-i încătușau pe alții, ca niște cămăși de forță: bani, lipsa de timp, părerile altora despre ea.

Încercă din nou s-o prindă de mână, și, de data asta, ea nu-l mai respinse.

În timp ce se uitau unul în ochii celuilalt, în minte le veni din nou marea întrebare. Aceași pe care în ultimele luni își dăduseră silința s-o ignore: ce anume însemnau unul pentru altul și dacă relația lor era sortită unui viitor serios. Steve înghiți în sec. În buzunar avea o cutiuță pe care ar fi vrut s-o scoată și să i-o arate – ceva ce comandase cu câteva săptămâni în urmă. Buzele-i încercau zadarnic să rostească vorbele care i-ar fi îngăduit să abordeze subiectul. Voia să-i pună o întrebare, întrebarea aceea. Dar consecințele acelei simple întrebări ar fi însemnat ruina carierei sale. Așadar, incapabil să aleagă între cele două lucruri la care ținea cel mai mult, alese o manevră ocolită.

— Hai, condu-mă până la mașină.

Jasmine era curajoasă, dar asta nu însemna că nu se temea de nimic. De prea multe ori fusese abandonată și pierduse prea multe ca să înfrunte situația de față cu încrederea senină a lui Steve. Simțea că, în cele din urmă pusese ordine în viața ei, că pentru prima oară trăia o împlinire, iar acum, o dată cu sosirea navei spațiale, totul amenința să se destrame. Din punct de vedere rațional, înțelegea că Steve primise ordin să se întoarcă la bază, ceea ce nu însemna că urma s-o părăsească. Dar, în același timp, treceau printr-un moment de cumpănă, iar primul gest al lui Steve fusese să-și facă bagajele.

— Pot să-l iau cu mine? Steve puse mâna pe micul delfin de sticlă. Îți promit că-l aduc înapoi.

Ea zâmbi și încuviință din cap. Nu avea de ales, trebuia să încerce să-l creadă.

TOATĂ NOAPTEA Steve lăsase Mustangul cu capota coborâtă și când ieși din casă, îl găsi pe Dylan la volan. După ce-l luă în brațe, dându-l jos din mașină, se întinse spre bancheta din spate, după o sacoșă pe care o pusese acolo.

— Am ceva pentru tine, puștiule. Ții minte că ți-am promis să-ți aduc niște artificii? Steve îi puse pachetul în brațe, adăugând: Dar trebuie să umbli cu ele cu mare atenție.

Dylan rupse ambalajul, dând la iveală un mănunchi de tuburi din hârtie viu colorată, prelungite cu niște bețișoare. Arătau ca niște sticlute-eșantion ceva mai mari și pe fiecare era scrisă denumirea

FyreStix.

— Ooh, artificii! exclamă extaziat băiatul, întinzându-i mamei lui obiectele sacre, ca să le studieze. Din cele mari și grozave.

Jasmine aruncă o privire către Steve: *Oh, mii de mulțumiri!*

— Voiam să le aprind chiar eu diseară, în parc, dar... Trebuie să le înfigi în iarbă și ele țâșnesc în sus la vreo șase metri, împrăștiind un mănunchi de culori frumoase.

Jasmine nu-l asculta decât în parte, cu atenția distrasă de priveliștea navei uriașe care se opriase deasupra celei mai înalte clădiri din Los Angeles. Curând după ce încetase să mai înainteze, nava începuse să se rotească foarte lent, iar huruitul amuțise.

Steve vârî mâna în buzunarul jachetei și scoase cutioară. Îi era greu s-o vadă pe Jasmine înspăimântată.

— Am o idee, zise el cu un aer gânditor. De ce nu împachetezi câteva lucruri pentru tine și pentru Dylan? Se uită în susul și în josul străzii. Ați putea să veniți și să stați cu mine la bază în astă-seară.

Invitația o luă prin surprindere pe Jasmine. Steve n-o invitase niciodată nicăieri în apropierea bazei și nici ea nu-i ceruse să vină. Știa că el avea motive bine întemeiate de a nu fi văzuți împreună. Dintr-o dată o cuprinse grija pentru el.

— Ești sigur că e bine? Nu te deranjează?

— Păi, se plânse el, voi fi nevoit să le sun pe toate celelalte prietene ale mele și să-mi amân pe altă dată întâlnirile amoroase, altfel nu, nu mă deranjează.

Ea îl plesni peste braț.

— Iar începi să te dai mare. Să-ți spun ceva, domnule căpitan, nu ești chiar atât de fermecător pe cât te crezi.

— Ba da, sunt.

Steve surâse larg și sări în mașină.

— Clăpăugule!

— Aschimodie! replică el, ambalând motorul. După o ultimă sărutare, demară, strigându-i peste umăr: Ne vedem diseară.

Privindu-i prin oglinda retrovizoare cum îi făceau cu mâna, se întrebă dacă procedase bine invitând-o pe Jasmine la El Toro. Era numai o soluție de compromis.

Cât despre Jasmine, ea se simțea bine dispusă și totodată îngrozită. Rămase în stradă împreună cu Dylan până ce mașina roșie decapotabilă dispăru de cealaltă parte a colinei, apoi se uită încă o dată la margareta plină de tumori care se rotea încet, acoperind cerul. Își luă fiul în brațe și-l duse în casă, smulgându-i din mână pachetul cu artificii.

— Pe astea le iau eu, mulțumesc.

— Zău așa, mamă!

AUTOMOBILUL PLYMOUTH VALIANT al lui Julius era ca scos din cutie. Bătrânul îl ținea sub prelată în garaj și cea mai mare parte a kilometrajului de la bord era reprezentată de drumurile săptămânale la băcănie. Viteza maximă pe autostradă era de regulă un rulaj enervant de nouăzeci de kilometri la oră, chiar și pe timpul călătoriilor în afara orașului, motiv pentru care David nu încercase niciodată să-și ia carnet de conducere. Dar cum acesta era un caz de forță majoră, bătrânul gonia acum pe autostradă cu viteza nebună de nouăzeci la oră. Faza mare a mașinilor mai rapide se ațintea asupra lor ca ochii unor lupi mecanici. Multe dintre acestea erau încărcate la refuz cu oameni, valize și cutii cu alimente. Câteva aveau deasupra saltele legate unele de altele, mărinz rezistența la vânt, iar când treceau, vâjiind, pe lângă Julius și David, toți pasagerii întorceau capul, holbându-se la cei doi bărbați în automobilul lor vechi de culoare albastru-închis, care înaintau de parcă ar fi savurat o excursie de duminică. Chipurile din spatele ferestrelor erau crispate în măști ale terorii, consecință a celor douăsprezece ore de când se declanșase invazia.

— Mergi mai încet, țicnitule! strigă Julius, agitând pumnul în direcția unui microbuz care-i depășise, gonind cu viteză dublă față de Valiant.

— Nouăzeci, tată, te rog, zise David, făcându-l pe bătrân din nou atent la vitezometru. Ai redus viteza.

— Am redus-o?

— Ai scăzut sub nouăzeci. Menține viteza maximă.

David ar fi vrut să depășească toate mașinile de pe autostradă, însă cunoștea limitele tatălui său, printre care se număra și viteza de nouăzeci la oră. Dacă accelerau mai mult de-atât, Julius avea sentimentul că mașina se va dezintegra sub ei. David își mușcă limba, încercând să se calmeze. Încă mai era timp. În plus, nu putea insista prea mult, după ce că Julius acceptase misiunea.

David se așteptase că taică-său să protesteze, să vocifereze și să-i țină predici cel puțin o jumătate de oră cum că era o idee absolut ridicolă. Dar de îndată ce David îi explicase pe nerăsuflăte de ce trebuia să ajungă acolo, Julius se aplecase, privind fix în ochii fiului său timp de câteva secunde, de parcă ar fi căutat să afle ceva anume. Ceea ce văzuse acolo îl convinsese.

— Fă-mi un sandviș, ceruse el, ridicând din umeri. Eu mă duc să-mi iau haina.

Treizeci de minute mai târziu ieșeau din oraș, în mare parte datorită incredibilei vitejii a lui David într-ale navigației. Cum își petrecuse o mare parte din viață pe bancheta din spate a taxiurilor, cunoștea toate scurtăturile posibile. De îndată ce ajunseră pe autostradă, îndreptându-se spre Washington, David își deschise laptop-ul, ca să

afle mai multe despre semnal, încă surprins că planul său întâmpinase așa de puțină rezistență din partea tatălui, de obicei atât de încăpățânat.

— Să vezi ce-ai să ai de furcă la Casa Albă, exclamă dintr-o dată Julius. Nu poți să mergi la ușa lor și să suni la sonerie. „Hei, bună seara, vreau să discut nițel cu președintele.” Crezi că ei nu știu ce știi și tu? Te asigur că da. Ei știu tot.

— Pe asta nu o știu, te rog să mă crezi, răspunse David, încercând să se concentreze.

— Dacă ești așa deștept, atunci explică-mi și mie un lucru. Cum se face că ai studiat zece ani la MIT, ai absolvit cu toate onorurile și ai obținut toate distincțiile, ca să ajungi un simplu depanator de televiziune prin cablu?

Întrebarea, la fel ca multe altele puse de Julius, era o lovitură sub centură.

— Te implor, nu începe din nou, murmură David pe un ton cu care spera să pună capăt discuției pe această temă.

Era unul dintre punctele lui deosebit de nevralgice, pe care toată lumea îl eticheta drept lipsă de ambiție. Era cu mult mai bine pregătit decât i-o cerea postul său de la Compact și fusese cerut cu insistență de laboratoarele de cercetare din întreaga țară. Chiar și acum mai primea scrisori prin care era întrebat dacă l-ar fi interesat să lucreze la proiecte științifice pe diverse teme, de la energia electrică din Texas la biosfera din Arizona. S-ar fi putut remarca în astfel de posturi, totuși prefera să rămână acolo unde se afla. Își iubea orașul, slujba, tatăl și soția – până în momentul în care aceasta plecase să lucreze pentru senatorul Whitmore.

Rănit de întrebare, David se prefăcu că lucrează la computer. Puțin îi păsa ce credeau alții despre el, dar dezamăgirea tatălui îi stătea înfiptă ca un spin în coastă.

— Șapte ani, mormăi David.

— Șapte ani? Ce tot spui acolo?

— Spun că n-am studiat la MIT decât șapte ani și nu-s un prăpădit de depanator. Sunt inginer-șef consultant pe probleme de sisteme.

— Cer' scuze, domnule Barosan! îl zeflemisi Julius, aplecându-se și mai mult peste volan. Ceea ce vreau eu să-ți spun e următorul lucru: acolo sunt suficienți oameni care să se ocupe de problema asta. Când vor avea nevoie de canalele naționale de filme, te vor chema pe tine.

Era o altă lovitură sub centură. David își mușcă buza, verificând din nou vitezometrul.

— Iar ai redus viteza.

PRIMA DOAMNĂ a țării avea la dispoziție salonul elegantului hotel numai pentru ea însăși. Suita de asistenți și agenți ai Serviciului Secret

se retrăsese, lăsând-o singură ca să-i telefoneze soțului ei. De fiecare dată când se deschidea ușa, zărea afară mulțimea de reporteri așteptând-o în holul de la intrare. Câțiva polițiști de la secția din Los Angeles îi țineau la distanță în spatele cordoanelor de catifea, în timp ce ei o așteptau să iasă și să țină conferința de presă pe care le-o făgăduise.

— Mary?

— Bună, Tom. Cum te descurci? întrebă ea.

— Destul de bine, date fiind împrejurările, răspunse Whitmore.

Era ora 1:00 p.m. și glasul lui trăda oboseală.

— Unde ești?

— În dormitor. M-am gândit c-ar trebui să încerc să mă întind puțin.

— Bună idee. Care-i starea de spirit pe acolo?

— Ascultă, zise el, schimbând subiectul. Trimit un elicopter la Biltmore. Pe acoperișul clădirii există un heliport. Vreau să plec din Los Angeles cât mai curând posibil. Dacă aceste obiecte se hotărăsc să-și manifeste ostilitatea față de noi...

Își lăsă fraza în suspensie.

Marilyn zâmbi.

— Am bănuț eu că asta ai să spui, dar tocmai am urmărit conferința de presă a lui Connie. Tom, sunt mândră de tine că ai rămas la Casa Albă. Cred că ai procedat așa cum se cuvine. Dar declarația pe care ai de gând s-o faci nu va suna convingător, dacă lumea va vedea că mă grăbesc să fug de aici.

— Ești chiar în dreptul obiectului, nu-i așa?

Într-adevăr, hotelul unde se afla ea, istoricul și luxosul Biltmore, se găsea la numai două blocuri distanță de First Interstate Building. Centrul navei spațiale care se rotea încet pe loc era chiar deasupra. Centrul orașului Los Angeles, de regulă aglomerat vinerea seara, cu un amestec pestrîț de limuzine și turiști veniți din America Centrală, era acum pustiu ca un oraș fantomă.

— Da, e tot acolo, mărturisi ea, dar în hol mă așteaptă vreo douăsprezece echipe de reporteri. Johanna e cu ei, pregătește o conferință de presă urmată de câteva interviuri. De cum se termină, plec. Îți promit.

— Nici vorbă. Apreciez ce încerci să faci, dar nu avem nici cea mai mică idee despre intențiile acestor nave spațiale. Eu voi...

— Tom, ascultă-mă, îl întrerupse ea categoric. Știu că ești îngrijorat. Dar am și eu aici responsabilitățile mele. Oamenii vor asculta ce le spun.

Whitmore n-o putea contrazice. Sondaje de opinie succesive dovediseră că Marilyn Whitmore era unica persoană care se bucura de o enormă popularitate la Washington. Ceea ce Jacqueline Kennedy realizase prin fast, doamnă Whitmore dobânda prin stilul ei practic și

realist. Câştigase inima unei naţiuni, fiind prima mare doamnă care se plimbase prin sălile Casei Albe în blugi şi cu picioarele goale. Avea frumuseţea simplă şi eroică a unei coloniste şi un mod realist de a se adresa publicului, care inspiră încredere. Politicienii n-o simpatizau, dar pentru americanii de rând ea era simbolul speranţei: reprezentanta tuturor pe coridoarele puterii. Pe măsură ce guvernarea soţului ei se împotmolise pe parcursul ultimelor luni, Marilyn devenise cea mai puternică armă politică a administraţiei. Simţea că era de datoria ei să apară la televizor şi la radio, încercând să menţină evacuarea oraşelor cât mai ordonată cu putinţă.

La celălalt capăt al firului se lăsă o lungă tăcere.

— Of, bine, se îmbună soţul ei, tonul lui lăsând să se înţeleagă cât de puţin îi surâdea ideea. Însă vreau ca într-o oră şi jumătate să fii pe acoperiş. Trimit un elicopter să te ducă la baza aeriană Peterson din Colorado.

— Lasă-mi două ore şi batem palma. Apoi, schimbând subiectul, se interesă de fetiţa lor. Ce face mogâldeţa?

— Bine. Va pleca de aici cu avionul, ca să vă întâlniţi la Peterson. În după-amiaza asta am avut o mică evadare din închisoare. A scăpat de sub supravegherea guvernantei şi a dat buzna în Biroul Oval chiar în momentul când nava apărea deasupra oraşului.

— Oh, Doamne, gemu mama fetei. Şi cum a reacţionat?

— La fel ca toţi ceilalţi. S-a speriat cumplit. Acum doarme tun aici lângă mine. Vrei s-o trezesc?

— Nu, las-o să doarmă. Totuşi, mă îngrijorează că va călători de una singură. Vrei să ceri să instaleze un telefon la bord, ca să pot sta de vorbă cu ea?

— Desigur. Dar nu va fi singură. Drept recompensă că personalul rămâne la Casă Albă, i-am lăsat pe toţi să-şi evacueze copiii la Peterson. Cred că, dacă n-aş fi făcut-o, m-aş fi confruntat cu o revoltă în masă.

În uşa de la dormitorul preşedintelui răsună o ciocănitură.

— O clipă, strigă el, după care vorbe din nou în receptor: Trebuie să te las. Probabil ne vedem dimineaţă la NORAD. Nici unul din ei nu voia să închidă telefonul, dar amândoi simţeau chemarea datoriei. Şi, iubit...

— Da?

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc. Foarte mult. Ne vedem peste câteva ore.

— La revedere.

Whitmore, încă în pantaloni şi cămaşă de gală, străbătu încăperea, şi deschise uşa. Pe coridorul slab luminat se aflau generalul Grey şi ministrul Nimziki.

— Iată raportul pe care l-aţi cerut, domnule preşedinte, zise Grey,

întinzându-i un fax. Deocamdată nu sunt decât treizeci și șase de nave. De câteva ore nu s-au mai semnalat altele care să pătrundă în atmosfera terestră.

— Iar acestea sunt orașele vizate? întrebă Whitmore, studiind raportul.

— Da, domnule președinte.

Whitmore cercetă cu atenție datele. Vedea că Nimziki era nervos și nerăbdător, pândind momentul să spună ceva. Când, în cele din urmă, președintele îi înapoie foaia lui Grey, ministrul apărării nu se mai putu abține.

— Iertați-mi expresia, dar este o nebunie, zise el printre dinții încleștați. Sinucidere curată. Stând astfel cu brațele încrucișate, renunțăm la ocazia de a lansa primii atacul. Noi am venit aici ca să vă sfătuim să luați măsuri, să declanșați atacul nuclear.

Cuvântul „noi” îl luă prin surprindere pe Whitmore. Se uită la Grey, cerându-i părerea.

— Domnule general?

— După cum știți, domnule președinte, eu voi sprijini orice curs de acțiune adoptat de dumneavoastră. E o mare dilemă dacă să atacăm primii sau să stăm liniștiți. Totuși, de data asta înclin să-i dau dreptate lui Al. Poate că ar trebui să atacăm noi primii.

Venind din partea lui Grey, răspunsul era surprinzător. El și Nimziki nu se simpatizau prea mult unul pe altul și cu toate acestea își uniseră forțele ca să-i prezinte șefului lor acest plan.

Whitmore se sprijini de cadrul ușii, frecându-se la ochi. Chibzui câteva momente.

— Eu nu sunt de părerea asta, declară el în cele din urmă. Nu te apuci să-l pocnești pe tipul cel mai solid din școală decât după ce te convingi că-i bătaușul clasei.

— Nimziki se pregătea să aducă alte argumente, dar o privire severă a lui Grey îl redusese la tăcere. Președintele și-a spus părerea, spunea acea privire, și cu asta încheiem discuția.

— Cum rămâne cu încercările noastre de a intra în contact cu ei? întrebă Whitmore.

Grey îl puse la curent cu ultimele noutăți.

— Tentativele făcute pe toate frecvențele n-au dus nicăieri. Comandamentul din Atlantic se străduiește să inițieze un fel de comunicare vizuală, care să ajungă exact sub nasul lor. Va trebui să ne răspundă.

— Să sperăm că ne va plăcea ceea ce vor avea de spus.

NIMENI NU BĂGA DE SEAMĂ ce noapte minunată era, cu un cer spuzit de stele și o briză caldă și plăcută. Sufletele neliniștite din parcul de rulote erau complet absorbite de problemele lor de siguranță

și supraviețuire. În acea după-amiază, vecin după vecin – oameni care trăiau aici de ani de zile – își împachetaseră lucrurile și plecaseră, mulți dintre ei fără o destinație anume. În același timp, nou-sosiții – îndeosebi vehicule cu motoarele gata să-și dea duhul – trăgeau în fața porții, unde administratoarea înălțase un baraj rutier improvizat. O femeie obeză într-o rochie largă cu flori viu colorate percepea ceea ce ea considera a fi un tarif rezonabil, înainte de a permite refugiaților – chipuri jalnice, ascunzându-se în spatele geamurilor – să treacă mai departe, ocupând unul dintre petecele de pământ prăfuit. Lucrătorii de pe câmp se adunaseră în jurul Fordurilor rablagite, ascultând posturi de radio în limba spaniolă și hotărând încotro să apuce. Femei îngrijorate aruncau mereu câte o privire prin ușile închise cu paravane, în căutarea unor eventuale semne de pericol, după care se încuiau din nou înăuntru. Toți erau cu nervii la pământ, încordați ca niște amatori ai jocurilor de noroc pe mize mari care ar fi dat târcoale unui cazino, așteptând să fie anunțate regulile unui joc nou și ciudat.

Stând turcește, cu picioarele goale, Miguel supraveghea de sus întreaga scenă. Se cocoțase pe acoperișul rulotei familiei, luând cu el micul televizor, în speranța că va obține o imagine mai bună. După câteva experimente cu umerase din sârmă și ghemotoace din foiță de cositor, realizase cea mai bună imagine pe care o putea pretinde. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se în mâini, și urmări știrile, cu vântul călduț adiindu-i prin pletele lungi până la umăr. Nu primise nici o veste de la Russell după confruntarea din câmpul de roșii în cursul aceleiași dimineți. Chestie tipică, își zise băiatul, ori de câte ori e o situație de criză, dumnealui se evaporă. Așa cum mai făcuse de mii de ori în ziua aceea, Miguel se uită în direcția orașului Los Angeles. Silueta mătăhăloasă și întunecată a navei misterioase era vizibilă pe deasupra colinelor care despărteau orașul de deșert. Secera subțire a lunii care se ridica pe cer proiecta lumini și umbre pe latura estică a navei. Chiar sub vehiculul spațial se vedeau farurile unei coloane de mașini șerpuind prin canion pe o distanță de kilometri întregi: erau mii de automobiliști care continuau să părăsească orașul, în timp ce urmărirea luminile care veneau în direcția lui, pe autostradă, ca să se preschimbe apoi în lumini roșii de poziție ce se îndepărtau grăbite spre locuri mai sigure ca Bakersfield, Fresno, Bishop și chiar mai departe, Miguel cugetă din nou la planul său. Toată după-amiaza îl răsucise în minte în fel și chip. Trebuia să-i scoată pe Troy și pe Alicia din locul acela, ducându-i departe de pericolul prezentat de navă. Singurul loc pe care-l cunoștea era casa unei rude, în statul Arizona. În ultimii ani, familia Casse rupsesse toate celelalte relații.

Comutând de pe un canal pe altul, se gândi cum să-i prezinte propunerea lui Russell, când – și dacă – avea să se întoarcă. Atunci văzu pe ecran ceva care-l năuci aproape la fel de mult ca primul

contact cu imaginea navei. Unul dintre canalele locale transmitea un reportaj care, chipurile, arăta partea mai nostimă a invaziei. Pe un ton ironic, batjocoritor, crainicul citea de pe teleprompter.

—... un localnic care lucrează la stropitul recoltelor a fost arestat astăzi, după ce zburase cu un vechi avion în diverse locuri din valea San Fernando, împrăștiind mii de fluturași.

Miguel gemu audibil, văzând caseta video cu tatăl său vitreg, care avea un aer sălbătic și mâinile prinse în cătușe, fiind condus sub escortă la secția de poliție din Lancaster.

— Mai bine ați face ceva, mârâia Russell către reporteri. Eu am fost răpit de extratereștri ca ăștia cu zece ani în urmă și pe atunci nu m-a crezut nimeni. Au făcut tot felul de experiențe pe mine... ne studiază de ani întregi! Trebuie să facem ceva. Se află aici ca să ne ucidă pe toți!

Unul dintre ajutorii șerifului îl trase pe Russell deoparte, îmbrâncindu-l pe ușa de la intrare a secției de poliție.

O dată reluată legătura cu studioul, crainicul înălță din sprâncene.

— O reacție mai curând bizară. Individul, un vagabond identificat drept Russell Casse, este reținut de poliția din Lancaster pentru cercetări suplimentare. Fluturașii scriși de mână și fotocopiați pretindeau...

— La ce te uiți?

Vocea venind din spate îl sperie pe Miguel, care schimbă imediat canalul. Era Troy, care urcase scară ca să vadă cu ce se ocupa fratele lui.

— Nimic. Vocea lui Miguel era gătită de emoție. Își dresе glasul și vorbi din nou: Ascultă, Troy, îl ții minte pe unchiul Hector din Tucson?

— Sigur. Cel cu consola de jocuri SEGA Saturn pe șaiszeci și patru de biți. Mai știi?

— Da. Ce-ai zice să mergem să locuim la el un timp?

Fratele mai mic dădu din cap în semn de încuviințare.

— Ar fi nemaipomenit.

Miguel privi o clipă spre autostradă, chibzuind. Apoi luă o hotărâre.

— Începe să-ți faci bagajele. Plecăm.

La televizor prima doamnă, Marilyn Whitmore, ținea un discurs, un nou apel la calm. Miguel scoase aparatul din priză și-l cără cu băgare de seamă până la marginea acoperișului.

— Plecăm chiar acum? Întrebă nedumerit Troy, care cobora scara.

— Chiar acum.

— Și tata?

Miguel sări jos de pe rulotă, aterizând fără efort cu tălpile în praf. Se cocoță pe roată ca să recupereze televizorul. Observând că fratele lui nu se mișcase din loc, se răsti furios:

— Ai auzit ce-am spus, Troy, strânge-ți lucrurile și fii gata de plecare.

Pe urmă porni cu pași greoi prin întunericul care învăluia parcul de rulote, în căutarea surorii sale vitrege. Cam bănuia pe unde o putea găsi.

— Dar nu putem pleca fără tăticu', se plânse mezinul.

Miguel nici nu se uită în urmă.

ÎȘI STRECURĂ mâna pe sub bluza ei.

— Asta ar putea fi ultima noapte pe care o trăim, șopti el. Doar nu vrei să mori fecioară?

Încercase să vorbească jumătate în glumă, jumătate în serios, dând cu banul ca să-și dea seama cât de departe ar fi putut să meargă.

Întrebarea o neliniști pe Alicia. Se strădui să tragă de timp. Buzele i se întredeschiseră pentru un alt sărut lung, fierbinte, mistuitor și răscolitor, care-l făcu pe băiat să se lipească cu spatele de portiera de pe partea șoferului.

Ajungând acum deasupra lui, Alicia înălță capul ca să-și tragă sufletul și-l privi ținând pe băiatul de sub ea. Lucirea gălbuie a unei lămpi de verandă se furișa prin fereastra camionului.

— Ce te face să crezi că sunt fecioară?

Întrebarea îl puse în încurcătură și în același timp îi dădu curaj, făcându-l să-și închipuie că în noaptea aceea, după săptămâni întregi de hârjoneală, avea în sfârșit, s-o posede. Alicia nu se pricepea să ghicească gândurile cuiva și, de altfel, nici n-ar fi avut nevoie să știe exact ce era în mintea băiatului. Îl simțea cât era de excitat după încordarea spatelui și după felul în care degetele lui i se încleștau pe șolduri.

Traiul într-o rulotă lungă de numai șapte metri, împreună cu alte trei persoane, era ca un week-end nesfârșit petrecut în iad. Alicia, în vârstă de aproape cincisprezece ani, voia să scape de acolo. Singura cale de a-și vedea visul cu ochii era ca un bărbat să o răpească. Tânărul pe care-l săruta nu era chiar un bărbat, însă reprezenta cam tot ce reușise Alicia să găsească în acest sens. Andy, în vârstă de optsprezece ani, se considera o persoană importantă în parcul de rulote. El și maică-sa, care administra locul, împărțeau cea mai spațioasă rulotă permanentă din parc. Avea o slujbă stabilă, un camion nou marca Toyota cu sistem de amortizare și plănuia să-și facă rost de un apartament al său. Alicia îl plăcea, dar, în același timp, nu era pregătită pentru dragostea fizică. Știa că lăsase conversația să ajungă prea departe și se trezi căutând o cale să iasă din impas fără a părea că vrea să cocheteze.

Andy încă se mai gândea la întrebarea referitoare la feciorie, când ușa de care se sprijinea se deschise brusc. Tinerii îndrăgostiți fură cât

pe ce să se rostogolească la pământ. Din ușă îi privea fratele Aliciei.

— Ce mama dracului faci, Miguel? Desprinzându-se din brațele lui Andy, fata îi vorbi pe un ton furios și rușinat, dar în sinea ei răsuflă ușurată.

— Vino, plecăm la Tucson.

— Grozav! Își ridică ochii către cer. De parcă aş merge undeva cu tine.

Fără să mai lungească vorba, Miguel se întinse peste Andy și o strânse pe Alicia de încheietura mâinii, ca într-un clește. O trase afară din camion, târându-l și pe Andy după ea. Fata ateriză cu o bufnitură la pământ, scoțând un țipăt furios.

— Hei, tipule, stai blând, îi ceru Andy.

Miguel se pregăti să-l scoată din circulație cu un singur pumn, atât de năprasnic, încât să-i spargă capul. Căutătura sălbatică din ochii lui îl paraliză pe Andy, silindu-l să se așeze jos din nou, murmurând:

— Indiferent ce-ai vrea să faci, e bine. Spumegând, Alicia porni prin curtea prăfuită, vociferând:

— Miguel Casse, ești un mare dobitoc! Un psihopat bun de dus la doctor. Am să-i spun tatei ce-ai făcut și sper c-o să te bată să-ți sune apa în cap.

După aceea o luă la fugă, dispărând în întuneric.

ÎN TIMP CE Alicia stătea îmbufnată înăuntru, cei doi băieți apucară fiecare câte o lanternă, punându-se pe treabă. Douăzeci de minute mai târziu deconectaseră apa și lumina, legaseră bicicleta și motocicleta în spatele rulotei și duseseră înăuntru scaunele pliante și soba cu cărbuni. Camionul familiei Casse era gata de plecare. Miguel se instală pe scaunul șoferului, își legă centura de siguranță, ambală motorul și puse schimbătorul de viteze în poziția unu. Dar nu se urni din loc.

În lumina farurilor, clătinându-se ușor, ca un elan bătrân și gras, stătea tatăl lui vitreg. Russell fusese eliberat din închisoare – exact la timp ca să le facă viața și mai grea. Primul impuls al lui Miguel fu să demareze și să treacă cu mașina peste el, să-l izbească și să-i strivească burdihanul fleșcăit și plin de băutură. Totuși, scoase din viteză și așteptă, privind fix înainte.

Vesel și nepăsător ca întotdeauna, Russell își târșâi picioarele până la portiera de pe partea șoferului.

— E-n regulă, copii. Mi-ați ghicit gândul. Hai s-o întindem cât mai departe cu puțință de obiectul ăla. Se uită la formă întunecată postată deasupra orașului Los Angeles și clătină din cap. Nimeni nu înțelege, Miguel. Nimeni nu mă crede, dar obiectul ăla va preschimba orașul într-un abator, ține minte ce-ți spun.

Miguel se mărgini să-l privească cu ochi străini și ostili. Fără să ia în seamă amănuntul sau, poate, fără să-l observe, Russell îi ceru băiatului

să deschidă portiera și să-l lase pe el la volan. Dar Miguel se dădu jos din camion, închizând portiera după el.

— Ți-au dat drumul?

Lui Russell nu-i trecuse nici o clipă prin minte că ar fi trebuit să se simtă vinovat sau încurcat.

— Bineînțeles că mi-au dat drumul! De când e o crimă ca omul să-și exercite dreptul de a vorbi liber? Cum e cu blestematul ăla de amendament numărul unu? În orice caz, la ora asta au treburi mult mai importante, crede-mă. Vino, hai să plecăm.

Când Russell porni spre camion, Miguel se postă în calea lui, tremurând.

— Plecăm fără dumneata. Nu încerca să ne oprești.

În cele din urmă, tatăl său vitreg îi acordă toată atenția.

— Ce tot spui acolo?

— Ne-am săturat, declară Miguel cât putea de calm. Ne-am săturat și am obosit să tot umblăm pe urmele dumitale, ducându-te în spate peste tot, ca pe o povară.

Băiatul trase aer în piept, fără să-și ia ochii de la mâinile lui Russell.

— Avem destui bani ca să ajungem la Tucson, unde vom rămâne un timp la unchiul Hector.

Russell se holba la el de parcă ar fi auzit cel mai năstrușnic lucru spus de cineva vreodată.

— Pleci pe dracu'! tună el suficient de tare cât să se audă în tot parcul. Nu uita, băiete, că încă sunt tatăl tău!

Era ultima picătură. Fitulul lui Miguel arsesse până la capăt și în clipa următoare băiatul explodă ca o rachetă.

— Ba nu ești! Nu ești tatăl meu. Nu ești decât un țicnit care s-a însurat cu maică-mea. Ea te-a îngrijit că pe un prunc murdar la fund, dar când s-a îmbolnăvit, dumneata n-ai mișcat un degetul Ești un nebun, Russell, și nu însemni nimic pentru mine. Și-acum, urmă el ceva mai calm, te rog să te dai la o parte din drum. Eu îmi asum răspunderea pentru noi trei, iar dumneata îți vei purta singur de grijă.

Russell își umplu plămânii cu aer, cugetând la cele auzite. Întotdeauna se așteptase într-o oarecare măsură la o asemenea întâmplare, dar acum, că avusese loc, avea senzația că cineva îi înfipsea un pumnal în inimă.

— Cum rămâne cu Troy?

— Tocmai despre asta-i vorba! Ești cât se poate de egoist. Încearcă măcar o dată în viață să te gândești cum e mai bine pentru el. Cine-i, de fapt, cel care-l îngrijește? Cine trebuie să umble din poartă în poartă după bani, slujbe și medicamente? Eh? Cine? De fiecare dată când o faci lată, eu sunt cel pe capul căruia cad toate astea. Eu sunt cel care se ocupă de toate treburile neplăcute. Și tot eu sunt acela care trebuie să plec ca să adun destui bani pentru a cumpăra doctoria aia

blestemată.

Miguel ar fi putut continua la nesfârșit pe același ton, dar îl opri zgomotul de sticlă spartă.

— Încetează! Nu sunt un țânc! urlă Troy.

Ieșise afară și acum își spărgea fiolele de medicament, izbindu-le de asfalt.

— N-am nevoie de doctoria asta idioată! țipă el, trântind încă o fiolă de pământ. N-am nevoie de nimeni care să aibă grijă de mine.

Când își dădu seama ce se întâmpla, Miguel se repezi în lumina farurilor și-l înșfăcă pe fratele său, înainte ca acesta să poată sparge și ultima fiolă. Dar, în timp ce se luptau, Troy reuși s-o arunce și pe aceea, strivind-o sub talpa adidasului. Furios, Miguel îl apucă de un smoc de păr, începând să-l zgâlțâie.

— Știi cât costă medicamentul ăsta? Acum ce se întâmpla, dacă ți se face rău din nou? Răspunde!

Așteptă să primească un răspuns, însă brusc disperarea i se preschimbă în tristețe, apoi în cruntă disperare, încercase. Luase atitudine în fața tatălui său vitreg, încercând să pună la cale o evadare. Dintr-o dată își dădu seama că dăduse greș. Eșuase lamentabil. Fără un cuvânt, cu mintea golită de gânduri, Miguel se răsuca pe călcâie și dispăru în interiorul rulotei.

— Iartă-mă, zise încet Troy.

— Bine, hai să mergem, Troy-boy^{6}.

Russell porni primul către camionul oprit în drum.

DAVID CONTINUA să-și repete că persoana de la volan era tatăl său, un om căruia îi datora iubire, răbdare și recunoștință filială. Pe de altă parte, Julius, pur și simplu, îl scotea din minți. Cei doi Levinson nu petrecuseră atâta timp împreună într-un spațiu închis din vară când David împlinise treisprezece ani și familia făcuse acea călătorie infernală până în Florida, s-o viziteze pe mătușa Sophie, care era bolnavă și nu putuse lua parte la barmitzvah-ul lui David. În timpul călătoriei cu mașina, Julius, veșnicul chibiț, părea mai puțin interesat de trafic decât de nesfârșita lui sporovăială. Vorbea încă de când plecaseră din New York, sărind de la una la alta, analizând, criticând, punând întrebări și apoi răspunzându-și singur. Când asta se întâmpla de două ori pe săptămână, în parc, la un joc de șah, mai mergea. Dar închis în cabina Plymouthului antediluvian și scăpând de ciocniri ca prin urechile acului, ca într-un transatlantic cu nouăzeci la oră, trăncăneala lui continuă începea să-l aducă pe David în pragul nebuniei. Pe parcursul ultimilor treizeci și cinci de kilometri Julius povestise pe nerăsuflăte subiectele câtorva dintre ultimele filme pe care le văzuse, cum ar fi Greșeala și prima serie din Războiul lumilor. În opinia lui Julius, teoretician amator al conspirațiilor, existau prea

multe asemănări ca să-ți închipui că nimeni nu bănuise că așa ceva se va întâmpla. Singurele ocazii când tăcea erau atunci când asculta vreun zgomot bizar venind dinspre motor.

David își mușca limba, dar păstra tăcerea. La urma urmei, aceasta era singura sa posibilitate de a ajunge la Washington. O dată la câteva minute arunca o privire către vitezometru, după care se uita la ceas.

— Nouăzeci! tuna Julius de câte ori observă că fiul său controlează vitezometrul. Rulez cu nouăzeci la oră. Mai repede de-atât îmi explodează motorul. Fii convins de asta.

David nu avea altceva de făcut decât să se lase pe spate în scaunul său și să încerce să-și păstreze calmul. Cam din doi în doi kilometri treceau în viteză pe lângă alt vehicul tras la marginea șoselei, în pană de benzină sau cu radiatorul împrôșcând jeturi fierbinți de abur în aerul nopții. Circulația era blocată pe toată distanța până la Washington, adică șaptezeci de kilometri. David își spuse că era numai o chestiune de timp până când automobilistii exasperați aveau să dărâme barajele semicirculare, luând cu asalt și drumurile care duceau spre sud. Exact asta se și întâmpla – sub supravegherea poliției – ceva mai departe pe autostradă. De-acum, vajnicul Valiant din oțel și crom avea la dispoziție toată șoseaua. David întoarse capul și se uită în spate prin lunetă. În urma lor nu se zăreau nici un fel de faruri, numai șoseaua pustie. Se uită și înainte. Nici urmă de lumini de poziție, cu excepția unei mașini de poliție, după toate aparențele abandonată, parcată oblic pe banda din mijloc. Semnalizatoarele clipeau și amândouă portierele erau larg deschise, dar când trecură pe lângă ea, nu zăriră nici urmă de vreun polițist al statului Maryland care s-o fi oprit acolo.

— Probabil că te apropii. Suntem singurii care circulăm pe drumul ăsta.

— Toată lumea se dă de ceasul morții să plece din Washington, și noi suntem singurii tâmpiți care încearcă să intre în oraș!

Autostrada ducea pe o colină, făcând o cotitură mare. Când ajunseră în vârful dealului, avură pentru prima oară o perspectivă panoramică asupra districtului Columbia. Amândoi rămaseră cu ochii cât cepele la cerul din fața lor. Luminile capitalei, proiectate spre cerul nopții, se reflectau pe pânțele unei siluete gigantice și întunecate care staționa deasupra: o navă spațială la fel cu cea pe care o văzuseră la New York. Luminile orașului luceau doar atât cât să pună în evidență contururile masive și cenușii ale formatului de floare întunecată. Nici unul nu scoase un cuvânt cât timp coborâră de cealaltă parte a dealului. Când priveștea dispăru în spatele unui șir de pini, Julius își drese glasul.

— David, m-a cuprins dintr-o dată un dor nebun să vizitez Philadelphia, unde nu-s farfurii zburătoare. Ce-ai zice să facem stânga împrejur și să...

— Verifică-ți, te rog, viteza.

Fără să-și dea seama, bătrânul încetinise la șaiszeci de kilometri pe oră.

Acum, că se apropiau de oraș, gesturile lui David deveniră mai grăbite. Se întinse repede spre bancheta din spate, își luă laptop-ul și îl puse în funcțiune. Dintr-o mapă de plastic scoase un CD-ROM și îl introduse în drive-ul exterior.

Julius știa ce este un CD, dar până atunci nu văzuse cu ochii lui nici unul.

— Ce dracu' e chestia aia? se interesă el.

David ridică perechea primului disc, volumul doi, fluturându-l prin aer cu mândrie.

— Pe discurile astea mici, tăticule, se află toate cărțile de telefon din America.

— Pe disculețele astea două?

— Incredibil, nu-i așa?

Degetele lui David lunecau pe tastatură, introducând comenzi.

Deși nu avea de gând s-o recunoască, Julius era impresionat. Se aplecă, urmărind cu privirea numele care defilau pe ecran.

— Dă-mi voie să ghicesc. Cauți numărul ei de telefon.

— Întocmai, Sherlock.

— Există o problemă. Ce te face să crezi că o persoană importantă cum e Constance figurează în cartea de telefon, de unde poate s-o sune orice ȋicnit?

— Întotdeauna a figurat cu telefonul portabil, pentru cazuri urgente. Problema e să aflu sub care nume. Uneori își folosește numai inițiala numelui mic, alteori o poreclă...

Începu să încerce diverse combinații, în timp ce Julius îl urmărea, încercând să țină pasul cu el. Când văzu că după vreo douăzeci de nume posibile tot nu obține nici un rezultat, David începu să-și manifeste iritarea.

— Nu figurează, așa-i?

— Îl găsesc eu.

Glasul lui David suna aproape convingător.

— Pur și simplu, încă n-am picat pe ce trebuie. De regulă e ceva de genul C. Spano, Connie Spano, Spunky Spano...

— Spunky(7)? Taică-său era vădit amuzat. Asta-mi place. Încearcă Spunky.

— Spunky era porecla ei de la colegiu.

— Ai încercat și Levinson?

David se încruntă.

— Te rog. Când ne-am căsătorit a refuzat să ia numele meu. Și vrei ca acum, când ne-am despărțit, să înceapă să-și spună Levinson? Iartă-mă, dar nu cred.

Julius ridică din umeri și se uită în altă parte. Și ce dacă sugestiile lui nu meritau încercate? Ce-i păsa? În cele din urmă, David cedă.

— Of, bine, am să încerc Levinson.

Julius se aplecă spre el, urmărind numele derulate pe ecran cu aceeași aviditate, de parcă ar fi privit un joc de ruletă. Brusc numele se opriă și computerul porni să emită beep-uri, anunțând că găsisese numărul.

— Și zi așa, ce știu eu? exclamă sarcastic bătrânul.

Un sunet puternic și ascuțit îi făcu să ridice ochii amândoi deodată. Fulgerând din girofar și urlând din sirenă, o mașină de poliție venea în plină viteză, din sens invers, pe banda lor. Mai rău decât atât, în urma ei șoseaua se umpluse de mașini, cu sute de automobiliști decizi să părăsească Washingtonul.

— Oh, mein Gott!

Julius își împinse ochelarii pe nas și se aplecă mai mult peste volan, pregătindu-se să înfrunte inevitabilul.

De îndată ce David își dădu seama că se găseau prea aproape și că rulau prea repede ca să poată evita fluxul de trafic venind spre ei, recurse la unica soluție rezonabilă, adică scoase un urlet de-ți îngheța sângele în vine. Julius smuci mașina spre stânga, trecând razant pe lângă bara frontală de protecție a mașinii care deschidea convoiul, apoi trase de volan spre dreapta, cu o secundă înainte de se ciocni în plin cu un camion cu remorcă. Două limuzine frânară brusc, dar nu reușiră să evite coliziunea, a cărei forță le proiectă cât-colo. Julius se strecură prin spațiul îngust rămas între ele, la numai câțiva centimetri de fiecare.

— Încetinește! răcni David, alb la față ca lumina farurilor ațintite asupra lor.

Aplecat peste volan și mușcându-și buzele, Julius abia dacă atingea pedala de frână. În timp ce în jurul lor mașinile intrau în coliziune una după alta, învârtindu-se în loc ca popicele, acest Mario Andretti din lotul seniorilor se strecură printre ele cu îndemânare și, după toate aparențele, fără teamă. La două sute de metri depărtare de locul unde începuse catastrofa se găsea un refugiu lateral. Dintr-o singură mișcare de volan, însoțită de scrâșnet de cauciucuri, Julius scoase mașina de pe banda din mijloc, îndreptând-o către bordura din dreapta, apoi spre refugiu.

Cu inima bătând să le spargă pieptul, cu gurile căscate, cu încheieturile albite de încordare, amândoi rămaseră privind fix înainte, până când Julius opri mașina cu o frâna lină. Copleșit de ispravă tatălui său, David întoarse capul către el, studiindu-l cu luare-aminte.

— Tată! Grozav ai mai condus, bătrâne!

Fără să-și dea seama de ce, începu să râdă.

Julius respira greu. Scoase o batistă și-și șterse fruntea de sudoare.

— Mda. N-a fost prea rău, așa-i? Și fără nici cea mai mică zgârietură.

În clipa următoare, deși nu era nimic de râs, începu și el să chicotească. Era râsul nervos și triumfător a doi bărbați care tocmai scăpaseră ca prin urechile acului de la moarte sigură. Preț de câteva momente uitară că mergeau la Washington și rămaseră în mașină râzând cu hohote, în vreme ce nava spațială se contura în depărtare, uriașă și întunecată.

JASMINE NU ȘTIA de ce se pregătea să apară din nou pe scenă, dar, pur și simplu, voia să se termine odată, încă de dimineață nu făcuse altceva decât să se târască printr-un coșmar în plină zi. Chiar și acum, când își potrivea bretelele sutienului de mătase, se simțea de parcă ar fi plutit.

Sosirea gigantelor nave cufundase întreg globul într-o profundă stare de derută. Unii credeau că-i vorba de cavalerii negri ai Apocalipsului, veniți să distrugă planeta verde a lui Dumnezeu prin potop, foamete și foc. Alții anticipau o ceremonie în beatitudine, anunțând armonia și cooperarea intergalactică. În timp ce mulți fugeau disperați, dornici să evadeze din orașe, alții – de pildă proprietarul magazinului de încălțăminte de la poalele colinei unde locuia Jasmine – își urmau programul de fiecare zi. Toate ritmurile cotidiene, nenumăratele rutine care în ajun păreau atât de reale, se dovedeau acum la fel de superficiale ca și imaginile reflectate pe suprafața unei ape liniștite. Sosirea astronavelor aruncase un pietroi în mijlocul heleşteului, preschimbând traiul cotidian într-un vis tremurător și distorsionat. Lipsită brusc de reguli, omenirea nu știa cum să se mai comporte.

Singurul motiv pentru care Jasmine se dusesse la lucru fusese acela de a-și lua cecul cu plată ce i se cuvenea. În mod normal, acest lucru ar fi însemnat o escală de un sfert de oră, în drum spre El Toro. Dar îl întâlnise pe Mario, îmbrăcat într-un costum scump, cu părul dat pe spate cu grijă. Cunoscut pentru obiceiul său de a aduce în discuție tot felul de nume celebre, dând astfel a înțelege că i-ar fi fost prieteni, Mario era prototipul mafiotului parvenit, între două vârste. Clubul Seven Veils reprezenta unica să avere, iar reacția lui la situația de criză fusese aceea de a insista ca spectacolul să continue. De-a lungul anilor, mulți îl acuzaseră că era un vampir, că scotea sufletul din fetele care lucrau pentru el, storcând până la ultimul bănuț pe care i-l aduceau trupurile lor și apoi aruncându-le din clipa în care nu-i mai erau de nici un folos. Când Jasmine venise să-și ia banii, Mario o rugase, o luase cu binișorul, apoi o amenințase, până când ea se învoise să danseze în seara aceea. Dacă ar fi avut mintea mai limpede,

i-ar fi răs în nas, trimițându-l la plimbare, după care i-ar fi întors spatele și ar fi plecat.

Dar dacă până la urmă navele făceau stânga împrejur și plecau? Dacă Steve decidea că o femeie cu un trecut zbuciumat și un copil în vârstă de șase ani era o povară prea mare pentru el? Unde mai putea ea găsi o slujbă în care să-și poată alege singură programul, fiind plătită atât de generos? Își dorea cu disperare să creadă că Steve nu intenționa s-o părăsească și era ferm convinsă că n-o va face. Dar ea și Dylan mai fuseseră trași pe sfoară de atâtea ori, iar Jasmine dorea în primul rând să-și ocrotească fiul.

Mario se folosise din plin de povestea vieții ei ca s-o convingă să rămână la program. O cunoștea pe Jasmine de multă vreme, știa totul despre viața ei în Alabama, înainte de nașterea lui Dylan. Începuse să danseze într-un club obscur dintr-un cătun, după care fusese „descoperită” și adusă la Mobile. Acolo o întâlnise Mario, într-o seară, după spectacol, îi oferise ceva de băut, ascultându-i compătimitor povestea întregii vieți, după care o convinsese să pornească spre vest, unde putea da uitării trecutul, începând o existență nouă și câștigând bani buni.

Singura calitate a lui Mario era că nu încercase niciodată să se culce cu ea. Între el și Jasmine existase o relație strict profesională, iar Mario respectase principiile ei etice de muncă. Jasmine se prezenta la lucru la ora stabilită, nu obișnuia să ia droguri, așa cum făceau cele mai multe dintre fete, și nu-și dădea niciodată întâlnire cu clienții. Defectul lui Mario era acela că știa pe care corzi sensibile să apese atunci când dorea să obțină ceva de la ea. Așa procedase și când ea intrase să-și ceară banii. Îi amintise de bărbații în care avusese încredere, inclusiv cel care o părăsise cu un copil și fără nici un fel de mijloace de subzistență. Când socotise că ea devenise vulnerabilă, schimbase tactica. O amenințase cu concedierea, în caz că nu-l ajuta să mențină clubul deschis, purtându-se ca un tiran vrednic de milă, disperat să-și mențină controlul peste mica sa moșie.

Ritmul sacadat de chitară bas al cântecului ei pulsă prin sistemul de sonorizare al clubului, iar vocea înregistrată pe bandă a crainicului tună, acoperind toate celelalte sunete: „Domnilor, lărgiți-vă cravata și pregătiți-vă pentru ceva extrem de fierbinte. Împreunați-vă mâinile pentru încântătoarea... Sabrina!

Ea se ivi prin despicătura cortinei, pășind în lumina orbitoare până când ajunse la stâlpul lucitor de alamă. Închizând palma pe stâlp deget cu deget, se lipi de el cu tot trupul, după care porni să facă alte piruete, aruncându-și mantia transparentă.

Deodată, expresia de „tigroaică în călduri” a Sabrinei dispăru. În sală nu mai era nimeni. Cele o sută de scaune din jurul scenei erau toate goale. Singurii clienți erau câțiva bărbați adunați în jurul

televizorului cu ecran mare din celălalt capăt al încăperii. Toți erau de-ai casei, fără locuințe pe care să le apere, fără familii pe care să le salveze, oameni care intraseră la Seven Veils din același motiv că în fiecare seară: ca să aibă cu cine schimba o vorbă. Patru sau cinci dintre celelalte dansatoare stăteau împreună cu ei la bar, urmărind știrile.

Fără îndoială, era cel mai penibil moment din întreaga carieră de dansatoare de striptease a lui Jasmine. O cuprinse brusc un val de furie și un acut sentiment al penibilului. Stând acolo, pe jumătate dezbrăcată în lumina reflectoarelor, începu să-și dea seama de adevăratul motiv pentru care venise la club. Dorise ca Mario să-i confirme bănuielile cu privire la Steve, să-i reamintească de câte ori se înșelase în privința bărbaților sau, mai precis, câți bărbați o înșelaseră pe ea. În definitiv, Steve nu plecase, părăsindu-i pe ea și pe Dylan de îndată ce apăruse nava? Dar ceea ce o supăra în primul rând era că-l luase pe Dylan cu ea, expunându-l inutil la pericole. Se făcuse timpul să pornească glonț către El Toro și să vadă dacă Steve era într-adevăr acolo. Își scoase pantofii cu toc cui și se furișă nebăgată în seamă în spatele cortinei țipătoare din șuvițe lungi de staniol.

Intră în cabină tunând și fulgerând.

— Nu pot să cred că l-am lăsat pe ticălosul ăsta să mă convingă să fac așa ceva. N-am venit aici decât ca să-mi iau banii. Oare ce-o fi fost în capul meu?

Se prăbuși pe scaunul din fața măsuței de toaletă, ștergându-și scârbita machiajul. La masa alăturată, o fată de nouăsprezece-douăzeci de ani, cu un aer obosit, nu-și dezlipa privirea de televizorul portabil.

— Poți să-ți închipui una ca asta? E absolut fantastic!

Fata se numea Tiffany. Avea un trup subțire și grațios, sâni enormi și o claie de păr negru și drept, prins neglijent cu agrafe în creștetul capului. Aprinzând altă țigară de la chiștocul celei dinainte, zise cu voce înceată și tărăgănată:

— Ți-am spus că se află acolo, iar tu ai crezut că m-am țicnit.

Pe ecranul televizorului, printre întreruperile cauzate de interferențe, doi crainici cu figuri sobre citeau știrile.

— Următoarea relatare aparține rubricii „Așa ceva se întâmplă numai în California”. Sute de simpatizanți ai OZN-urilor s-au adunat pe acoperișurile mai multor zgârie-nori din Los Angeles. Ieri, la ora zece dimineața, curând după ce nava s-a poziționat cu centrul exact deasupra bătrânului First Interstate Building, purtători de pancarte au urcat pe acoperișuri, după toate aparențele pentru a-i întâmpina pe ocupanții navei. Dăm legătura cu Gordie Compton, pentru o transmisiune în direct de la bordul elicopterului nostru *Nose for News*⁽⁸⁾.

Pe ecran se ivi o imagine tremurătoare, filmată din elicopter, al cărui reflector puternic sfâșia întunericul nopții, ca un fulger, fixându-se asupra terasei faimosului zgîrie-nori din Los Angeles denumit First Interstate Building. Pe heliportul de pe terasa clădirii se înghesuiseră vreo cincizeci sau șaiszeci de persoane. Când fasciculul de lumină se abătu asupra lor, începură cu toții să se agite că ieșiți din minți, urlând și fluturând pancarte scrise de mână. Unii înălțau cartoane pe care scria: LUAȚI-MĂ PE MINE! Sau EXPERIMENTAȚI PE MINE!

— Oh, pancarte! Uitasem, își aminti Tiffany. Uite-o pe cea făcută de mine.

Vârî mâna într-o sacoșă de cumpărături, și scoase dinăuntru partea laterală a unei cutii de carton, pe care era scris cu litere rotunde și copilărești: VENIM CA MESAGERI AI PĂCII, alături de un desen în creion reprezentând un extraterestru.

Jasmine o prinse de amândouă brațele.

— Nu care cumva să îndrăznești! șuieră ea. Ascultă-mă, fetiço. Doar nu te gândești să te alături idioților ăloră?

Tiffany își dădu ochii peste cap, suflând un rotocol de fum înspre tavan.

— Plec acolo de cum ies de la program, mărturisi ea. Vrei să vii și tu?

— Uită-te la mine. Jasmine o apucă pe Tiffany de bărbie, ridicându-i capul până când ajunseră să se privească ochi în ochi. La fel ca majoritatea balerinelor care lucrau acolo, Tiffany era absolut lipsită de rațiune și sentimente. Obişnuia să ia droguri, viciu la care se adăuga și o slăbiciune pentru bărbații violenți. Curând după ce se cunoscuseră, Jas luase fata sub protecția ei. Tiffany, nu vreau să te duci acolo, continuă Jasmine. Promite-mi că nu te duci. Fata tăcu, fixând-o cu o privire de cățel, până când Jasmine spuse răstit: Promite-mi!

— Bine, îți promit, se bosumflă Tiffany, azvârlind peste umăr pancarta, care căzu pe podea.

— Îți mulțumesc. Uite ce e, eu plec un timp din oraș, iar tu trebuie să te ții departe de belele până când mă întorc.

Jasmine se uită la ceas. Probabil că Steve începea să se întrebe ce-i cu ea. Nu voia s-o lase singură pe Tiffany, însă trebuia să pornească la drum. Tocmai se schimbase cu hainele de stradă, când Mario dădu buzna în cabină, ducându-se glonț către biroul său. Aici deschise ușa și privi cu atenție înăuntru.

— Ce dracu' face puștiul ăsta în biroul meu? răcni el. Și ce caută aici blestematul ăsta de câine?

Dylan era în birou, urmărind ceva pe video la aparatul lui Mario. Jasmine își făcu loc pe lângă Mario și-și luă copilul în brațe.

— De câte ori să vă spun, târfe afurisite, că plozii n-au ce căuta la club!

— Încearcă tu să găsești o îngrijitoare, se răsti la el Jasmine, înșfăcând sacoșa cu mâna rămasă liberă și pocnind spre ușă.

— Hei! Ia stai pe loc, domnișoară! Unde crezi că pleci? Mi-ai promis că azi vii la program. Dacă pleci, ești concediată.

Jasmine se opri o clipă în prag, aruncând o ultimă privire în urmă.

— Mi-a făcut plăcere să lucrăm împreună, Mario.

ATMOSFERA în vestiarul piloților de la baza El Toro era gravă și gânditoare. Căpitanul Steven Hiller intră înăuntru, remarcând că cei mai mulți stăteau fie singuri, fie în grupuri unde se discuta cu glas coborât și cu un aer posomorât. Imediat după colț, își descoperi propria echipă într-o stare de spirit complet diferită. Membrii escadrilei tactice numărul 23 se relaxau în grupuri, conversând, frunzărind reviste sau glumind unii cu alții. „Cavalerii Negri” – denumirea oficială a echipei – se putea citi pe ușile dulapurilor din vestiar, pe tricouri și bluzoane.

Câțiva chiar și-o tatuaseră.

Partenerul de zbor al lui Steve, totodată și cel mai bun prieten al său, Jimmy Franklin, stătea cu picioarele sprijinite de un dulap, cu mâinile sub cap, ascultând un radio portabil. Fără să întoarcă privirea, ghici că cel care intrase era Steve. Amândoi petrecuseră atât de mult timp la antrenamente, urmărindu-se unul pe altul în aer și la sol, încât fiecare știa instinctiv unde se află celălalt.

— Pe unde dracu’ ai umblat, căpitane? îi strigă Jimmy. Stai așa, nu mi spune. Se circulă cumplit, adevărat?

Steve își trânti sacul de voiaj în dreptul dulapului și se apropie de un grup de pușcași marini.

— Pun prinsoare că toată ziua ați stat cu fundul pe scaun, așteptându-mă pe mine, am dreptate? întrebă glumeț Steve, știind că de dimineață și până acum oamenii făcuseră instrucție pentru cazuri de necesitate.

Pușcașii marini reacționară aruncând în Steve cu vreo șase prosoape. Zâmbind larg, Steve se înapoie la dulapul lui. Jimmy se ridică și veni după el.

— E o chestie a dracului de gravă, Stevie. Zău că da. I-au rechemat pe toți la bază și de azi-dimineață am fost pe alarmă galbenă.

Steve își descuie dulapul, constatând că poșta fusese distribuită, adică introdusă prin fanta special practică în acest scop. Răsfoi teancul până când dădu de un plic oficial, având într-un colț antetul albastru de la NASA. Îl extrase din teanc ca pe un clișeu scos de la dezvoltat și aruncă restul scrisorilor deoparte. Privi fix plicul câteva momente, după care i-l întinse lui Jimmy.

— Te rog, deschide-l tu. Eu nu sunt în stare.

— Da’ știi că te-ai blegit rău?

Dacă Steven Hiller era cel mai dotat și mai neobosit pilot al bazei, Jimmy Franklin era cel mai neînfricat. Nimic nu reușea să-l sperie – ceea ce era gata să dovedească în orice moment. Deschise plicul și citi cu glas coborât, atât cât să-l audă numai Steve.

— Uite ce scrie: «Domnului căpitan Hiller, corpul de pușcași marini... bla-bla-bla. Spre regretul nostru, trebuie să vă informăm că în pofida remarcabilelor dumneavoastră realizări profesionale...»

Jimmy renunță să mai continue. Știa că vestea îl va întrista pe prietenul său peste măsură.

— Ascultă, bătrâne, doar ți-am mai spus de atâtea ori. Nu contează c-ai învățat să pilotezi orice, de la Apache și Harrier până la niște nenorocite de planoare. Dacă vrei să zbori pe o navetă spațială, va trebui să înveți să pupi și niște funduri.

Era pentru a treia oară când îi refuzau cererea. Scârbit, Steve vârî mâna în dulap și rupse fotografia lucitoare care înfățișa naveta spațială Columbia aterizând la baza aeriană Edwards. Chiar lângă ea se afla o poză a lui Jasmine, făcută chiar de el.

Jimmy se strădui să-i ridice moralul.

— Dă-mi voie să-ți explic tactică pe care o aplic eu. Primul lucru e să te așezi la înălțimea justă pentru pupatul fundului. Eu, de pildă, când văd venind un general, mă las într-un genunchi, înțelegi? Așa mă situez exact la același nivel cu fundul care trebuie pupat.

Steve se simțea de parcă ar fi înghițit un cuțit, totuși se sili să pară amuzat. Chiar când își înghesuia bluzonul în dulap, ceva îi scăpă din buzunar, căzând pe podea. Înainte ca Steve să recupereze obiectul, Jimmy se repezi să-l ridice. Era o cutioară de bijuterii, pe care Jimmy o deschise fără ezitare. Înăuntru se găsea un superb inel de logodnă cu diamant. Piatră albă și sclipitoare era prinsă într-o montură de aur reprezentând un delfin care țâșnea din apă.

Pentru prima oară după multe săptămâni, Jimmy rămase fără replică.

— Jasmine are o pasiune pentru delfini, îi spuse Steve, ușor stânjenit.

— E... e... o verighetă? întrebă Jimmy, care rămăsese tot în genunchi.

— Un inel de logodnă.

În tonul prietenului său Steve desluși o undă de reproș. Discutaseră în repetate rânduri despre dorința lui Steve de a pilota o navetă spațială și de fiecare dată Jimmy îi dăduse același sfat: renunță la dansatoare.

— Credeam că ai de gând s-o rupi cu ea, bătrâne, mirii Jimmy.

Chiar atunci trecură pe lângă ei câțiva piloți aparținând unei alte echipe de zbor. Văzându-l pe Jimmy cum stătea într-un genunchi, întinzându-i căpitanului Hiller un inel de logodnă, o parte din ei

întoarseră capul să se mai uite o dată. Dându-și seama cât de stranie părea scena, Steve și Jimmy se îndepărtară brusc unul de altul, cuprinși de panică. Steve smulse cutioara din mâna lui Jimmy și o puse bine în dulap.

— Ascultă-mă, Steve. Tipii de la NASA sunt foarte grijulii cu imaginea lor publică. Vor ca totul să fie perfect curat și sută la sută american. Tu ai comis deja o greșeală prin faptul că te-ai născut negru. Dacă te mai și însori cu o dansatoare, n-ai s-ajungi nici într-un milion de ani să pilotezi o navetă spațială. Știi foarte bine că am dreptate.

Steve știa că era adevărat. Din momentul în care Jasmine va semna registrul de intrare, în calitate de oaspete al său până a doua zi, speranțele lui Steve de a pilota naveta aveau probabil să se destrame o dată pentru totdeauna. Își sprijini capul de șirul de dulapuri, simțind pe frunte răceala metalului.

PUTERNICELE REFLECTOARE care străluceau în mod normal pe Casa Albă fuseseră camuflate din motive de securitate. Două tancuri și o patrulă de pușcași marini înarmați păzeau poarta principală, pe Pennsylvania Avenue, unde lumina era ca ziua. Sute de locuitori ai Washingtonului se adunaseră în jurul lor. În afară de reporteri și de oameni prea agitați ca să-și găsească somnul, se mai vedeau mici grupuri stând de veghe și rugându-se la lumina lumânărilor. Câțiva militanți pacifiști mășăluiau în sus și-n jos, purtând pancarte cu lozinci ca FĂRĂ PROVOCĂRI! Sau VIOLENȚA NAȘTE VIOLENȚĂ. Polițiști, oameni în uniformă și civili roiau pretutindeni.

Când doi polițiști dădură deoparte un baraj rutier pentru a face loc unui convoi de vehicule ale presei, Julius se strecură printre ei, trecând de baraj de parcă ar fi fost Walter. Chiar și după ani întregi de când își studia tatăl, David tot n-ar fi putut spune când anume dădea acesta dovadă de șiretenie și când acționa doar sub impulsul momentului. În clipa când Valiantul trase pe dreapta, Julius întoarse capul, întrebându-l flegmatic pe fiul său: Okay, am ajuns. Te duci tu să apeși pe sonerie sau mă duc eu?

David îi adresează o privire lungă în genul lui Clint Eastwood, apoi deschise telefonul celular și formă numărul lui Connie, luat de pe monitorul computerului. Suna ocupat.

— Perfect. Chiar în clipa asta vorbește la telefon.

Uneori David era de neînțeleș.

— Cum poate fi perfect, întrebă tatăl lui, dacă atunci când vrei să vorbești cu cineva telefonul sună ocupat?

— Pentru că, îi explică David, plimbându-și degetele pe tastatură și introducând comenzi, am aici un program care-mi permite să filtrez semnalul și să stabilesc cu exactitate unde se află. Chiar și în interiorul Casei Albe.

Julius dădu să spună altceva, dar tăcu brusc, dându-și seama de semnificația vorbelor lui David.

— Poți să faci așa ceva? întrebă el, sincer curios.

David îi răspunse cu un zâmbet diabolic:

— Orice depanator de televiziune se pricepe la asta.

ÎN INTERIORUL CASEI ALBE, Connie se afla pe unul dintre coridoare, ocupându-se de o problemă personală. O sunase pe vecină și prietena sa, Pilar, care se pregătea să plece la casa părinților ei din New Jersey. Femeia făgădui că va lua și pisica lui Connie, Thumper. De îndată ce-și luară rămas-bun, telefonul sună din nou.

— Da?

— Connie, nu închide.

Auzind glasul lui David, Connie ridică ochii spre cer și se sprijini de perete.

— De unde ai numărul ăsta?

— Du-te până la fereastră. Trebuie să fie una chiar în fața ta. Ea privi în jur fără chef. Bineînțeles că exista o fereastră, la numai câțiva metri mai încolo. Se apropie de fereastra înaltă și trase deoparte perdelele albe de dantelă, ca să privească afară.

— Bine, sunt la fereastră. La ce trebuie să mă uit?

Nu mai era nevoie de alte explicații. De cum privi în stradă, Connie zări o siluetă deșirată și stângace cocoțându-se pe capota unui vechi automobil albastru și făcând semne disperate cu mâna.

Agenții Serviciului Secret înconjurară imediat mașina, „ajutându-l” pe David să coboare. Connie îl auzi la celălalt capăt al firului cum le spunea că stă de vorbă cu cineva din interiorul Casei Albe.

O clipă mai târziu, în receptor răsună un glas oficial.

— Cine-i la aparat?

Connie se prezentă și, în ciuda propriilor ei suspiciuni, îl asigură pe agent că omul de pe capotă nu era nebun. Se uită la ceas și decise că putea coborî să discute cu el un minut sau două.

O JERBĂ DE SCÂNTEI de la o lampă de sudură ricoșă de pe corpul metalic al elicopterului, răspândindu-se pe pista de aterizare a bazei aeriene Andrews și apoi stingându-se treptat. Omul cu ochelari de protecție tocmai făcea ultimele retușuri la așa-numitul Vehicul pentru Operațiunea de Întâmpinare – o tentativă improvizată de stabilire a contactului cu vizitatorii. Lumini portabile de lucru, dintre cele destinate semnalizării construcțiilor rutiere pe timp de noapte, fuseseră transportate cu camionul de-a lungul pistei, împreună cu un mare număr de generatele zgomotoase, pentru alimentarea lor. Zeci de echipe de reporteri din întreaga lume încercau să se apropie de zona respectivă pe cât le îngăduiau militarii.

Atenția tuturor se îndrepta către un aparat de zbor lung de circa douăzeci de metri, înalt de zece și cântărind optsprezece tone – cel mai perfecționat dintre toate aparatele de acest fel: un elicopter de atac Apache. De corpul acestuia era fixat un cadru de oțel, special confecționat pentru montarea unui uriaș panou luminos.

În căutarea unei modalități de comunicare cu Goliații tăcuți care planau peste capitalele lumii, specialiștii din armată găsiseră în sfârșit o soluție. Se duseseră pe stadionul memorial RFK, sediu al echipei Redskins din Washington, și demontaseră o mare porțiune din tabela de marcaj a terenului de fotbal. Cutia de aluminiu înaltă de doisprezece metri avea 360 de becuri, care puteau fi programate prin computer să afișeze orice fel de desen sau mesaj. O dată adus la baza Andrews, panoul fusese fixat de planșeul elicopterului Apache, astfel încât să iasă în afară pe ușile laterale, ca o pereche de aripi.

O mie de aparate de fotografiat începură să fulgere în clipa când

paletele lungi ale elicei porniră să se învâртеască. Reporterii strigau întrebări spre militarii și civilii însărcinați să țină la distanță reprezentanții presei, năvălind asupra lor pentru scurte reportaje la fața locului, în câteva secunde, acestea erau transmise în direct posturilor de radio și televiziune, unde milioane de oameni din întreaga lume urmăreau declanșarea operațiunii „de întâmpinare”.

— Ceea ce se vede în spatele meu, țipa un reporter de la CNN, încercând să acopere zgomotul din jur, este un elicopter de atac Apache, echipat cu panouri luminoase sincronizate. Oficialitățile de la Washington speră că aceste lumini vor fi primul nostru pas în stabilirea unui contact cu echipajul navei extraterestre. Dar ce mesaj vom trimite? Și în ce limbă? Cu numai câteva momente în urmă am stat de vorbă cu una dintre persoanele care s-au ocupat de conceperea primului mesaj adresat de pământeni acestor vizitatori misterioși. Dumnealui ne-a spus că va fi trimis un mesaj de pace exprimat în limbaj matematic...

De îndată ce paletele elicei atinseră viteza maximă de rotație, personalul de la sol se dădu la o parte și pilotul decolă, atent să mențină aparatul în poziție perfect orizontală, astfel încât panoul să nu alunece afară. Elicopterul se înălță vertical, după care începu să se apropie de formă metalică întunecată și amenințătoare care se învârtea lent pe cerul nopții. Un roi de elicoptere mai mici, echipate cu aparate de filmat, porniră în urma lui pe măsură ce se îndepărta de bază.

Oamenii de pretutindeni priveau scena pe ecranele televizoarelor. Chiar și la Casa Albă, o mare parte din personalul militar, alături de consilieri civili, nu-și dezlipea ochii de televizor în aceste clipe tensionate.

— Unde am ajuns?

Jumătate din cei aflați în încăpere săriră în picioare, salutându-l pe președinte, care tocmai intrase.

— În aer, domnule președinte, raportă Grey. Timpul estimat pentru atingerea obiectivului: aproximativ șase minute.

Pe când rostea aceste cuvinte, bătaia sacadată a elicei aparatului Apache se putea auzi în tot orașul. Mai mulți funcționari se duseră la ferestre, urmărindu-l cum se ridica din ce în ce mai sus, îndreptându-se spre țintă: turela înaltă care părea să fie botul navei. Președintele Whitmore stătea alături de toți ceilalți, privind scena într-o tăcere apăsătoare.

În celălalt capăt al coridorului, ușile vechiului ascensor pentru personal administrativ se traseră deoparte și de alta, făcând loc lui Julius Levinson, cu obrazul neras, cu pantalonii șifonați după lungul voiaj cu mașina. Nu se sfia să arate cât era de impresionat de locul unde se afla. În timp ce Connie și David porniseră pe coridor,

discutând grăbit și în șoaptă, Julius se opri în fața unei oglinzi, studiindu-și înfățișarea.

— Oh! Dacă aș fi știut c-am să-l întâlnesc pe președinte, zise el cu voce tare, mi-aș fi pus o cravată. Nu vrei să te uiți puțin la mine? Arăt ca un oropsit de soartă.

Fără un cuvânt, Connie se întoarse repede și-și apucă socrul de braț, trăgându-l după ea până când toți trei intrară în Biroul Oval. Aici nu era nimeni, cu toate acestea Julius se simțea de parcă toate marile nume ale istoriei americane ar fi fost de față, alături de el. Nu-i venea să creadă unde ajunsese la capătul acelei zile neobișnuite. Instinctiv, își trecu degetele prin păr, încercând să arate cât de cât prezentabil.

— Voi doi nu vă mișcați de aici. Mă întorc imediat, le spuse Connie. Înainte de a ieși, îl preveni pe David: Nu știu cât de bucuros va fi să te revadă.

— Connie, pierdem vremea, o zori el. Sunt ultimul om la care ar fi dispus să plece urechea.

— Bineînțeles că va pleca urechea, izbucni Julius, sărind dintr-o dată în apărarea fiului său. De ce să n-o plece?

— Pentru că ultima oară când ne-am întâlnit, i-am tras un pumn în obraz.

Julius icni, încleștându-și degetele pe inimă. Se uită la Connie, apoi la David.

— Chiar l-ai pocnit pe președinte? Fiul meu l-a pocnit pe președinte?

Connie se opri în prag.

— Pe atunci nu ajunsese președinte, îi explică ea. David era convins că aveam o legătură cu el, ceea ce nu era adevărat!

Zicând acestea, închise ușa și porni pe coridor spre camera unde se dădea raportul zilnic. Zâmbi fugar auzindu-l în urma ei pe Julius cum ridică vocea, nevenindu-i să creadă ce aflate.

Connie se opri în fața ușii camerei de raport. Își asuma un risc enorm, atât personal cât și profesional, scoțându-l pe președinte dintr-o conferință la nivel înalt ca să-l întâlnească pe zăpăcitul care fusese soțul ei. Dar David reușise s-o convingă că descoperise ceva real, ceva ce socotea că trebuia adus la cunoștința președintelui. Răsufală adânc și pași înăuntru, ducându-se direct la Whitmore și șoptindu-i ceva la ureche.

— Chiar în clipa asta? întrebă el, uimit.

Șefa departamentului de relații cu publicul încuviință din cap. Toți cei aflați în încăpere întorseseră capul, urmărind conversația. Nici că se putea un moment mai nepotrivit. În mai puțin de patru minute, elicopterul urma să ajungă la destinație. Dar Whitmore era obișnuit să se încreadă în judecata sănătoasă a lui Connie. Fără alt cuvânt, se îndepărtă de fereastră și porni spre ușă.

— Doar nu plecați tocmai acum? zise Nimziki, ca să fie sigur că toată lumea remarcase strania decizie a președintelui.

Acesta însă nu-i acordă nici o atenție și părăsi încăperea.

— Uf! Cum Dumnezeu îl suporti pe cretinul ăla? îl întreabă Connie de cum ajunseră pe coridor.

— A condus ani de zile CIA. Cunoaște toate secretele posibile. Mi-e foarte util, răspunse Whitmore. Și-acum, cine-i de fapt persoana cu care urmează să discut?

În loc de răspuns, Connie îi făcu loc să intre în Biroul Oval. În clipa când dădu cu ochii de David, Whitmore rămase încremenit pe loc.

— La dracu', Connie, n-am timp de-așa ceva!

Anticipând reacția președintelui, Connie închisese ușa capitonată, postându-se în dreptul ei. Se așternu o tăcere de gheață.

Julius, care înțelesese situația mai bine decât s-ar fi putut bănuî, destinse atmosfera pășind înspre Whitmore cu mâna întinsă.

— Numele meu e Julius Levinson, domnule președinte. Sunt onorat să vă cunosc.

— Ți-am spus că va refuza să asculte, i se adresă David lui Connie cu un aer posomorât.

— Nu vă răpim decât un minut, îl asigură Julius.

Președintele Whitmore o săgetă pe Connie cu o privire nedumerită, uimit că îi adusesse pe acești doi nebuni la Casa Albă într-un asemenea moment. În timp ce șeful statului se îndrepta spre ușă, David se hotărî în cele din urmă să deschidă gura.

— Cunosc motivul dereglării sateliților, zise el calm.

Whitmore se răsuci în loc, privindu-l fix.

— Continuă.

— Navele sunt postate deasupra unor puncte de pe întreg globul, începu David, apropiindu-se de masa de lucru a președintelui și desenând un cerc pe un blocnotes. Dacă ați dori să coordonați acțiunile tuturor navelor, n-ați putea trimite un singur semnal care să ajungă simultan în toate aceste puncte.

Trasă linii de la o navă la alta, explicând cum formă sferică a Pământului ar fi blocat semnalele.

— Te referi la un semnal emis în linie dreaptă?

— Întocmai. Formă sferică a Pământului nu permite așa ceva, ca atare ați fi nevoit să transmiteți semnalul folosindu-vă de sateliți... David adăugă pe desen câțiva sateliți de comunicații... astfel încât ei să parvină tuturor navelor. Eu am descoperit un semnal în interiorul propriei noastre rețele de sateliți, semnal care reprezintă de fapt...

Înainte de a-și duce fraza la bun sfârșit, cineva forță ușa în spatele lui Connie. Un aghiotant își vârî capul înăuntru cu un mesaj urgent.

— Iertați-mă, domnule președinte. Manevra începe chiar în clipa asta.

Până atunci, David nu-i spusese președintelui nimic nou față de ceea ce cunoștea deja din rapoartele secrete furnizate zilnic de Direcția Spațială. Președintele luă telecomandă și deschise televizorul. Elicopterul Apache tocmai ajunsese în dreptul giganticei nave spațiale și aprinsese panoul luminos. Puternicul fascicul de lumină începu să clipească, creând un model secvențial care se repeta. După mai multe ore de discuții furioase în direct și după nenumărate faxuri, echipa de la CCIE propusese o progresie matematică simplă, mesaj exprimat în ceea ce ei sperau să fie un limbaj universal. Întreaga secvență se repeta din trei în trei minute, fiind urmată de cuvântul „Pace”, scris în zece limbi diferite vorbite pe Terra. Nu era mult, dar reprezenta un început. Mesajul transmis de aceste lumini care clipeau rămânea absolut de neînțeles pentru majoritatea pământenilor, printre care și președintele. Whitmore se întoarce din nou spre David.

— Cu alte cuvinte, comunică între ei, folosindu-se de sateliții noștri?

David își deschisese deja computerul. Tânărul îi arată lui Whitmore graficul pe care-l întocmise ca să reprezinte semnalul.

— Această sinusoidală măsoară intensitatea semnalului. Prima oară când l-am descoperit, își relua ciclul o dată la fiecare douăzeci de minute. Acum ciclul s-a redus la numai trei. Se pare că devine din ce în ce mai slab, pierzându-și din intensitate, totuși puterea de emiteră rămâne constantă. Ca și cum ar reduce încet volumul, apropiindu-se de zero. Trebuie să fie un fel de numărătoare inversă.

Președintele se uită din nou țintă la televizor, cufundat în gânduri.

— Tom, lucrurile astea sunt... David se controlează și reluă ceva mai stăpânit. Domnule președinte, aceste obiecte folosesc propriii noștri sateliți împotriva noastră, trimițându-ne o numărătoare inversă. Iar timpul trece.

— Când va dispărea semnalul?

David deschise o fereastră pe monitorul computerului.

— Peste treizeci și unu de minute.

Whitmore privi fix ecranul televizorului. Giganticul elicopter părea un țintar pe lângă masa infinită și cenușie a navei invadatoare. Ceea ce-i spusese David avea sens, confirmându-i cele mai grave bănuieli. Până atunci adoptase o atitudine de expectativă, dar, dacă David avea dreptate în privința numărătorii inverse, era timpul să ia măsuri de urgență. Încuviință din cap, apoi ieși din Birou și porni pe coridor, intrând în sala de raport, cu un plan de bătaie complet nou.

— Generale Grey, vreau să te coordonezi cu Comandamentul din Atlantic și cu cel din sud-vest. Spune-le că au la dispoziție douăzeci și cinci de minute ca să evacueze cât mai multe persoane din orașe.

— Dar, domnule președinte...

— Și ordonă elicopterului să plece de lângă nava aceea blestemată. Cheamă-l imediat înapoi.

Grey formă numărul direct cu baza Andrews și transmise ordinele comandantului suprem. Pe de altă parte, Nimziki profită de prilej ca să mai avanseze un pas în carieră, acumulând putere personală. Aruncând câteva priviri prin încăpere, încercă să acrediteze impresia că președintele Whitmore o luase razna din pricina stării de încordare, schimbându-și opinia aparent fără motiv.

— Domnule președinte... Tonul său era marcat de o pretinsă politețe. De ce dăm înapoi tocmai acum? Ce v-a făcut să vă schimbați părerea?

Whitmore nici nu-l luă în seamă.

— Să fie evacuat imediat efectivul Casei Albe. Peste cinci minute pe peluză să se prezinte două elicoptere. Cineva să meargă la parter și s-o aducă pe fiica mea.

Consilierii și personalul începură alte treizeci de discuții separate, grăbindu-se să execute ordinele președintelui.

— Domnule președinte, zise generalul Grey, acoperind receptorul cu palma. La celălalt capăt al firului este generalul Harding, de la Comandamentul din Atlantic. Cât de organizat trebuie de fapt să se desfășoare această evacuare?

Grey era la fel de surprins ca toți ceilalți de subita schimbare de atitudine a lui Whitmore. Dar nu era vreme de dat astfel de lămuriri.

— Ne răspund!

Agitația și discuțiile încetară brusc și toate privirile se îndreptară către panoul cu televizoare. Un fascicul subțire de lumină verde, nu mai lat de cinci centimetri, țâșni de la baza turelei înalte de pe nava extraterestră. Ca un deget lung întins prin întuneric, se lungi până când atinse elicopterul, aflat la o depărtare de un kilometru și jumătate. Deplasându-se lateral, ca să se mențină în dreptul turelei în timp ce gigantica navă se rotea lent prin aer, acesta reacționează vizibil, fiind proiectat înapoi cu câțiva metri în momentul contactului cu lumina. Fasciculul luminos, suficient de strălucitor ca să poată fi văzut de la sol, era de un verde lăptos, amintind culoarea jadului. Milioanele de oameni care priveau la televizor puteau vedea că elicopterul se lupta să-și mențină poziția față de nava cea uriașă și amenințătoare.

Prin radio se auzi vocea calmă a pilotului.

— Această rază de lumină pare să aibă un fel de consistență sau energie. Constatăm o oarecare perturbație, ne cam aruncă de colo-colo. În timp ce vorbea, vocea îi fu acoperită de un scrâșnet puternic. Două uriașe porți blindate, în spatele cărora se afla sursa misteriosului fascicol de lumină verde, începură să se deschidă cu un scârțâit asurzitor. Sună de parcă Dumnezeu ar zgâria o tablă cu unghiile, comentă pilotul cu accent din sud.

Când porțile se dădură la o parte, lumină venită din interior se dovedi mai puternică decât becurile de 1.500 de wați ale panoului

luminos. Echipajul elicopterului își acoperi ochii cu palmele, luptând în continuare să mențină poziția aparatului. În acel moment recepționară ordinul președintelui. Comandantul echipajului deschise circuitul radio, glasul său ajungând la urechile a milioane de oameni din întreaga lume.

— Am primit ordin să sistăm operațiunea de întâmpinare...

Nu apucă să-și mai ducă fraza la bun sfârșit. O suliță de lumină verde țâșni deodată prin întunericul nopții, izbind elicopterul, care explodă, făcându-se fărâme, ca o libelulă lovită de un obuz calibrul 22. După scurtă explozie, totul se cufundă din nou în întuneric. Lumina cea strălucitoare ieșită din corpul navei dispăruse. Tot ce mai rămăsese erau câteva fragmente fumegânde, care pluteau spre pământ ca niște fulgi fierbinți. Porțile de la baza turelei se închiseră din nou și gigantica farfurie zburătoare se cufundă din nou în somn..

ÎN CAMERA de hotel de la Los Angeles sună telefonul. Apelul se repetă. Marilyn Whitmore era prea năucită de ceea ce văzuse cu câteva clipe în urmă, ca să ridice receptorul. Tocmai își pusese în valiză ultimele lucruri, când avusese loc explozia elicopterului. Acum televiziunea relua secvența cu încetinitorul. Fragmente mărite și neclare de imagine arătau pilotul acoperindu-și capul cu mâinile – ultimul cadru imprimat pe casetă video înainte de explozie. Marilyn se așază pe pat, îngrozită de soarta omului, de nenorocirea abătută asupra familiei sale, dar și mai mult de semnificația răspunsului dat de extratereștri pentru specia umană în general. Când telefonul sună din nou, unul dintre agenții Serviciului Secret care-i asigurau escorta ridică aparatul celular și se prezintă. Ascultă cu atenție și spuse:

— Da, domnule președinte, înțeleg. Apoi: Da, domnule președinte, imediat. E chiar aici, doriți să vorbiți cu doamna?... Da, domnule președinte, am înțeles. Închise telefonul și se întoarse către doamnă Whitmore. Era domnul președinte, doamnă. A spus că vă iubește foarte mult și mi-a dat ordin să vă scot din Los Angeles chiar în clipa asta. Scara dinspre sud e sigură. Urcăm pe acolo până pe acoperiș.

— Okay, hai să mergem, răspunse ea, recăpătându-și calmul și ieșind din cameră.

În momentul în care ajunseră pe acoperiș, un elicopter de transport al armatei se găsea la cincisprezece metri deasupra lor, gata să aterizeze pe heliportul hotelului. Doamnă Whitmore se întreabă cu voce tare dacă era o idee bună să urce la bordul unui elicopter. Poate că navei spațiale mari cât un oraș și staționate deasupra abia i se deschisese apetitul pentru astfel de aparate zburătoare. În timp ce paletele elicei stârneau vârtejuri în aerul cald al nopții, Marilyn se uită cu atenție la zgârie-norii orașului, observând că pe fiecare acoperiș se întâmpla ceva ciudat: elicoptere survolau clădirile, proiectând

reflectoare pe terasele acestora luminate strălucitor.

JASMINE DESCHISE ușa și puse piciorul pe asfalt. Se găsea pe banda de mijloc a vechii autostrăzi Pasadena. Pe partea ei de autostradă circulația era blocată fără speranță, mașinile înaintând cu un kilometru și jumătate pe oră. Dincolo de balustrada de protecție, vehiculele se mișcau cu mult mai rapid. Automobilisti care se înghesuiau să părăsească orașul prin nord luaseră în stăpânire șoselele care duceau spre sud, acestea fiind pustii. Chiar în față se vedea gura unui tunel săpat în coasta unui deal abrupt. Gândul de a se afla în tunel cât timp nava încă plutea deasupra capului o umplea de fiori pe Jasmine.

Iritată, urcă din nou la volan. De îndată ce va ieși din tunel, își spusese ea, va găsi o cale să treacă peste axa drumului, ca să câștige timp, chiar dacă ar trebui să dărâme cu botul mașinii balustrada de protecție. La viteza cu care avansa, nu avea șanse să ajungă la El Toro nici într-o lună. Dylan și Boomer începeau să se plictisească și să-și piardă răbdarea. Jasmine deschise aparatul de radio, ca să prindă un nou buletin rutier.

— Autoritățile au ordonat evacuarea completă a districtului Los Angeles. Recomandăm automobilistilor să evite pe cât posibil autostrăzile, alegând șoselele obișnuite. În felul acesta vă veți deplasa cu mult mai rapid.

— Abia acum ne spune! exclamă Jasmine, uitându-se la Dylan și clătînând din cap exasperată.

Băiatul se mărgini să ridice din umeri. Mașinile mai înaintară încă vreo nouă metri.

PREȘEDINTELE și suita sa se mișcau repede. Jos, la scară, întâlniră un aghiotant, care o adusesese cu el pe Patricia. După aceea ieșiră pe peluză și urcară la bordul elicopterelor deja pregătite. Cei douăzeci de bărbați și femei, toți eleganți și puși la punct, deși după douăzeci și una de ore de muncă non-stop, alergară prin iarbă, urcând în încăpătoarele elicoptere alb cu albastru care aveau pe ușă emblema prezidențială. Generalul Grey se găsea deja la bord. În clipa când apără președintele, tocmai vorbea la telefon.

— Soția mea e în elicopter?

Tonul nervos al șefului executivului îl avertiză pe Grey că era de preferat ca răspunsul să fie afirmativ.

— Elicopterul va decola peste câteva clipe. Pasagerii tocmai se îmbarcă.

Connie urcă ultima. Arăta derutată chiar și era. Gărzile alcătuite din pușcași marini care controlau accesul la elicopter nu le îngăduiseră lui David și Julius să treacă de cordonul de pază. Nu puteau pleca și ei. În

elicopter mai rămâneau câteva locuri libere, dar președintele stătea cu nasul într-un fax primit de la Ministerul de Externe, iar Connie nici nu concepea să-i ceară învoirea de a-l lua pe David la bord. În plus, era prea târziu. Personalul de la sol tocmai închidea ușile, iar pilotul forțelor armate pusese elicea în funcțiune, așteptând să atingă viteza de decolare. David și Julius vor fi nevoiți să părăsească orașul așa cum puteau. Connie știa că, dacă teoria lui David despre numărătoarea inversă era corectă, nu mai aveau la dispoziție decât vreo zece minute.

— Tom...

Sunetul glasului o surprinse, deși era al ei.

Când președintele Whitmore se întoarse către ea, Connie își dădu seama că nu-și găsea cuvintele. Atunci arătă cu degetul pe geam, spre locul unde pușcașii marini îi reținuseră pe David și Julius.

Când președintele îi văzu stând acolo, se ridică și deschise din nou ușa. Acoperind vâjâitul elicei, strigă ceva oamenilor de afară. Unul dintre ei făcu stânga-împrejur și începu să alerge pe peluză, aducându-i cu el pe cei doi Levinson. De îndată ce aceștia urcară scara, și intrară în elicopter, expresia de pe chipul lui Whitmore le dădu a înțelege că trebuia să stea jos și să-și țină gura. Asta și făcură. Găsind două locuri chiar lângă Connie, David își deschise laptop-ul încă înainte că elicopterul să decoleze. Privind peste umăr, Connie putea vedea pe display numărătoarea inversă.

11:07, 11:06, 11:05...

În timp ce elicopterul se ridica în aer, grăbindu-se să se îndepărteze, Connie privea pe fereastră la cei rămași jos, pe peluza Casei Albe. Nici unul dintre ei nu arăta a om care-și trăiește ultimele clipe de viață. Erau cu toții foarte ocupați și atenți să-și îndeplinească sarcinile care le reveneau. Connie simțea că, într-un fel, acea preocupare îi făcea să se simtă în siguranță și apărați. Încă le rămâneau atâtea de făcut. O clipă, avu senzația că asistă la o scenă ca cele pe care și le imaginase la porțile Raiului: unora le era îngăduit să-și afle izbăvirea, în timp ce alții erau lăsați afară, fiind sortiți pierzaniei. Încercă să-și alunge gândul. Fără îndoială că acești harnici figuranți, alături de care lucrase în ultimii trei ani, vor fi tot acolo în momentul când se va întoarce elicopterul...

11:01, 11:00, 10:59...

URCĂ ULTIMELE TREPTE ca vrăjită, atrasă de zarva petrecerii care se desfășura deasupra. În cele din urmă, deschise ușa de incendiu și ieși sub cerul liber. Sute de persoane râdeau, strigau și beau, dansând pe sunetele amestecate a trei combine stereo cu volumul la maxim. Unii agitau pancarte, alții aprindeau artificii. Un grup de femei ce păreau a fi secretare se îmbrăcaseră în „costume extraterestre”, cu maieuri mulate și lungi fesuri conice, legate cu șiret pe sub bărbie.

Două, luându-se cam prea în serios, se dădeau drept regele și regina unei galaxii îndepărtate, purtând veșminte de catifea, coroane bogat ornamentate și sceptre încrustate cu pietre prețioase. Stăteau cu stoicism în mijlocul hărmălaiei, parcă așteptând sosirea unui mesager de pe navă. Alt costum foarte răspândit era cel al lui Adam și al Evei. Într-o horă mare, formată în mijlocul terasei, câțiva tineri hippy Capete de Mort, își scosese hainele, executând în pielea goală și parcă în transă un dans de grup din trupuri încolăcite. Prin mulțime își croia drum un șir de oameni dansând rumba. Trecând pe lângă ea, unul dintre ei îi vârî în mână o sticlă de tequila. Tiffany se simțea de parcă ar fi venit acasă. De parcă ar fi descoperit cel mai palpitant, mai extraordinar și mai incredibil loc de pe pământ. Unul pe care nu l-ar fi putut găsi niciodată sau la care n-ar fi obținut nicicând o invitație. Și ironia sortii, cei mai mulți de pe terasa vechiului Interstate First Building aveau în comun o însușire importantă: erau urâți. Tiffany răsă în gura mare, apoi trase o înghițitură zdravănă de tequila.

Mai uimitoare decât petrecerea era priveliștea navei, al cărei centru se afla exact deasupra lor. Sunt la nivelul zero, își zise ea. Studie îndelung suprafața lucioasă a vehiculului spațial. Nervurile lungi și argintii despre care se spunea că arătau ca aripile de insectă erau în realitate o întreagă rețea de reliefuri neregulate, cavități cât niște depozite, rezervoare și rampe de încărcare, toate dând navei aspectul unui oraș văzut de-a-ndoașelea. Fără îndoială că era destul de mare pentru a fi un oraș. Cu gura căscată de uimire, își imaginează cum trebuia să arate interiorul navei, se închipui umblând de colo-colo înăuntru, cu treburi importante. Cineva o trase de braț, trezind-o la realitate. Un bărbat mai vârstnic și cu barbă mesteca un copan. Arătând spre dansatorii în pielea goală din apropiere îi relată o poveste, ridicând glasul ca să acopere larma din jur.

— În ultimele zile ale Celui de-al Treilea Reich, în timp ce Aliții înaintau spre Berlin și fiecare neamț înțelegea că totul s-a sfârșit, că lumea lor era pe cale să se prăbușească, au început să organizeze adevărate orgii. Acesta era modul lor de a înfrunta tensiunea momentului.

Întinse mâna și o mângâie pe braț. Era cea mai puțin convingătoare invitație pe care o primise vreodată.

— Fie ce-o fi! răsă Tiffany în fața bătrânului, întinzându-i sticla de tequila, după care se îndreaptă spre locul unde se înghesuiau cei mai mulți cheflii și-și scoase pancarta cu inscripția VENIM CA MESAGERI AI PĂCII, începând s-o agite în direcția navei.

Locul era aglomerat, prea multă lume pentru o terasă atât de mică. Câțiva simpatizanți ai extratereștrilor se găseau la numai câțiva metri de marginea terasei, la o înălțime de șaiszeci și cinci de etaje, fără o balustradă de protecție.

Deodată, un elicopter de poliție se ridică dintr-o parte a clădirii, cu megafonul reglat la volumul maxim.

— Sunteți somați să părăsiți acoperișul imediat. Președintele Statelor Unite a ordonat evacuarea orașului Los Angeles. Porniți fără întârziere către scări, în mod civilizat și ordonat.

Mulțimea reacționează așa cum era de așteptat, adică huiduind și azvârlind care cu ce avea la îndemână. Cei mai mulți deja sfidaseră poliția urcând aici și trecând de cordonul de pază de la sol. Elicopterul survolă o dată clădirea, repetând ordinul, după care se îndepărtă, îndreptându-se către terasa celui mai apropiat zgârie-nori.

Un zgomot înfricoșător răsună brusc deasupra capetelor mulțimii – un huruit grav și continuu, cât bubuitul a o sută de mii de timpane. Toți încremeniră cu capetele date pe spate, urmărind uluitorul spectacol de pe bolta cerului. Centrul navei începuse să se deschidă. Extratereștrii se pregăteau să comunice cu pământeni. Enorme porți ermetice se desfăcură ca niște trape. Tot centrul navei, lat de vreun kilometru și jumătate – inelul negru din miezul florii – se deschise încet, dând la iveală interiorul luminat difuz. Exact în centru, un singur punct nu se mișca. Era vârful unui mecanism lung, având aspectul unui ac. În timp ce ușile din jurul lui continuau să se dea deoparte sau să se lase în jos, acul începu să coboare deasupra orașului.

Era lung și subțire, cu excepția bazei, unde se lățea brusc în forma unui diamant, ca un șarpe care ar fi înghițit un măr. Acest ac avea în el ceva care-l făcea să pară firesc din punct de vedere biologic și totodată absolut respingător. Corpul lui lung ieșea din burta navei, atârând în noapte ca o floare abia îmbobocită, în timp ce ușile continuau să se deschidă, desfăcându-se la fel ca petalele unui trandafir negru de oțel. Când porțile ajunseră în poziție perpendiculară pe suprafața solului, huruitul încetă, dar vârful acului se înfipse mai adânc în noapte, până când vârful lui ajunse la șaizeci de metri deasupra lui Tiffany și a prietenilor ei.

ELICOPTERUL PRIMEI DOAMNE zbura ca o săgeată printre zgârie-nori, deplasându-se cu viteză maximă. Pilotul văzuse ce se întâmplase cu vehiculul de întâmpinare și era nerăbdător să-și scoată pasagerii în afara zonei periculoase. Deși destinația lor se afla la nord-est, pilotul porni spre sud, cel mai scurt traseu de ieșire din oraș.

— Poate că-i un fel de turn de observație, zise unul dintre aghiotanții ei, referindu-se la acul ce atârna din burta navei.

După aceea se aprinse lumina verde. Pornind din vârful acului, un fascicul lat și strălucitor luminează orașul – o rază de un verde lăptos, la fel cu cea care provocase explozia vehiculului de întâmpinare. De la ocean până la poalele colinelor, toată suflarea omenească se opri în

loc, hipnotizată de frumusețea ireală a luminii. Raza cea blândă era minunată, pașnică și fascinantă, părea un semn al prieteniei. Timp de câteva minute totul păru să fie în regulă. În definitiv, iată că nu urma să aibă loc nici o confruntare. Lumina lăsa să se înțeleagă limpede că Pământul va fi martorul unei întâlniri nemijlocite și armonioase. Cheflii de pe cele câteva acoperișuri amuțiră.

Istoria planetei urma să se schimbe o dată pentru totdeauna, iar ei știau că se află chiar în miezul evenimentelor. Ridicând spre cer pancartele, așteptau ca extratereștrii să înceapă să comunice.

ÎN AFARA WASHINGTONULUI, la baza aeriană Andrews, ușile elicopterului fură date la o parte cu piciorul încă înainte ca aparatul să se așeze pe pista de aterizare. Teoria lui David despre numărătoarea inversă fusese luată foarte în serios. Nu mai era nici o clipă de pierdut. Agenții Serviciului Secret îi zoriră pe președintele Whitmore și suita sa să coboare din elicopter, apoi să parcurgă pista până la rampa de îmbarcare în avionul prezidențial. Motoarele cu reacție ale avionului 747 erau deja ambalate la maximum, gata să pornească în cursă. Scara fuse trasă deoparte, ca un mecanism de ceas, și pilotul eliberă frânele avionului în vederea decolării. În timp ce-și luau avânt de-a lungul pistei, echipajul îl prinse pe Julius cu centura de siguranță, el fiind ultimul care urcase la bord și-și ocupase locul. David își deschise laptop-ul și începu să urmărească cifrele care clipeau pe monitor, numărând ultimele secunde...

00:25, 00:24, 00:23...

O RAZĂ TRASOARE DE CULOARE ALBĂ țâșni chiar din centrul luminii verzi direct spre terasa vechiului Interstate First Building. Fiecare prieten al extratereștrilor pe o distanță de cincisprezece metri voia să se afle în punctul unde fasciculul urma să atingă acoperișul, închipuindu-și probabil că unul dintre ei avea să fie selectat și ridicat până la navă. Se luptau între ei ca niște câini turbați pentru privilegiul de a fi ambasadorii Terrei.

În timp ce toți ceilalți se împingeau și se înghionteau, Tiffany se retrăsese spre zona mai puțin agitată de lângă scară. Nenumărate televizoare erau bransate la rețea, toate înfățișând aceeași rază ascuțită și albă, emisă de toate celelalte nave postate deasupra Pământului. La Paris, raza era ațintită spre Catedrala Notre-Dame. La Berlin, cădea drept pe vechea clădire a Reichstagului. La Tokio, pe palatul împăratului. Pe Centrul Convențiilor din San Francisco. Pe Central Park din New York. Pe Orașul Interzis de la Beijing. Pe enormul dom al Marii Sinagogi din Tel Aviv. Pe statuia lui Nelson din Trafalgar Square, în Londra. La Washington, fasciculul se fixase chiar în vârful Monumentului lui Washington.

Apoi așteptarea luă sfârșit. Raza cea albă se mări considerabil. Deveni mai strălucitoare – mult prea strălucitoare ca să poată fi privită. Cale de trei kilometri, toți întoarseră capetele, ascunzându-și ochii în îndoitura cotului. Cei care n-o făcuseră își simțeau retina arzând și scorojindu-se. Bâzâitul sfredelitor ca de freză stomatologică crescuse în intensitate, devenind un tunet asurzitor, îngroziți, oamenii de pe acoperișuri se prăbușiră în genunchi, acoperindu-și ochii și urechile rănite, țipând tăcut într-un ocean de zgomot. Apoi, pentru o secundă, totul încrămeni.

Preț de două bătăi de inimă, lumina dispăru și totul redeveni tăcut ca mai înainte. Năuciți, pacifiștii nu avură decât răgazul să-și ia palmele de la ochi, ridicând privirea în căutarea unui răspuns.

BUUUUM! O suviță de lumină de un alb orbitor porni din vârful acului. În aceeași clipă Interstate First Building explodează din interior, împrăștiindu-se în miliarde de fragmente, nici unul dintre ele mai mare ca o carte de joc. Tiffany nu apucase nici măcar să țipe. Fulgerul de lumină țâșnea cu o forță incredibilă: în două secunde, centrul orașului fu distrus. Se ridică o perdea de flăcări, care începu să se întindă, răspândindu-se simultan în toate direcțiile. Un potop distrugător, un mistuitor ocean de foc cotopea orașul, nimicind totul în cale. Fiecare zid al fiecărei clădiri, fiecare copac, fiecare indicator rutier, chiar și asfaltul străzilor ardea și exploda. Devastator ca un uragan, un potop și o bombă atomică luată la un loc, valul distrugător azvârlea mașinile în aer, năruia clădirile ca pe niște sperietori de ciori prinse de vijelie, înăbușind orașul sub un covor gros de foc. Dezastrul se întindea din centru spre periferie, ștergând orașul Los Angeles de pe suprafața pământului.

Poate că cel mai cumplit lucru era încetineala cu care avansa valul distrugător. O explozie atomică ar fi incinerat instantaneu victimele, înainte ca ele să-și dea seama ce se întâmpla. Dar această minge de foc se rostogolea prin oraș ca o vâltoare luminoasă, lăsând victimelor suficient timp s-o vadă apropiindu-se. Toți fugeau din calea ei, numai că nu aveau unde să se ascundă. Puținii care reușeau să ajungă în subterane, pivnițe sau adăposturi de bombe se sufocau. Furtuna de foc le aspira oxigenul chiar și din plămâni, carbonizându-i acolo unde se aflau.

La Washington, Casa Albă și toate clădirile aflate de-o parte și de alta a promenadei – Monumentul lui Jefferson și cel al lui Lincoln, complexul muzeal Smithsonian – fură nimicite într-o clipă, făcute una cu pământul. De acolo, urgia se preschimbă într-un val de flăcări, năpustindu-se înainte. Într-o fracțiune de secundă, se despărți în două limbi de foc, arzând instantaneu clădirea Capitolului, o dată cu cea mai mare parte a colinei. În partea opusă, Pentagonul se transformase într-un morman de dărâmături.

Aceeași scenă cutremurătoare se repetă în multe alte orașe ale lumii, deasupra cărora erau postate navele extraterestre. Treizeci și șase dintre cele mai mândre creații ale omenirii, căminul a milioane și milioane de oameni, erau șterse instantaneu și sistematic de pe suprafața Pământului.

AFIȘAJUL de pe laptop-ul lui David ajunsese la zero cu zece secunde înainte ca roțile din spate ale avionului să se ridice de pe pistă. Violenta explozie de lumină care semnala distrugerea orașului Washington, D.C. fulgerase deja prin hublouri. David își încleștă degetele pe brațele plușate ale scaunului și privi în tavan, așteptând.

Julius era singurul care nu se frământă. Înțelegea că nu-i rămânea altceva de făcut decât să spere că nu-i sunase și lui ceasul. Când avionul începu să câștige altitudine, toți cei aflați la bordul său răsuflară ușurați, îngăduindu-și să creadă că erau salvați. O secundă mai târziu, valul distructiv, având aceeași înălțime de treizeci de metri, ajunsese la baza aeriană Andrews. O făcu una cu pământul, risipind-o în mii de bucățele, apoi porni în urmărirea avionului de pe pistă. Dar aparatul 747, care urcase încet și greoi, se găsea deja la o sută cincizeci de metri față de sol în clipa în care valul de foc ajunsese în dreptul lui, trecând mai departe cu viteza fulgerului. Deși se aflau deasupra punctului unde se concentra furia distrugătoare, aerul supus presiunii în fața zidului de foc se înalță până sub coadă avionului, zgâlțâindu-l violent. Sticlele începură să se clatine în cabina de serviciu și câteva bagaje căzură în spațiul dintre scaune, însă avionul prezidențial scăpă ca prin urechile acului.

TUNELUL ERA un tub lung și întunecos de beton, construit prin anii '20. De-o parte și de alta existau intrânduri înguste, dând din loc în loc spre niște bolți cu uși de lemn îmbâcsite de praf și umezeală, aflate la câțiva metri unele de altele. La fel ca toți ceilalți automobiliști, Jasmine asculta la radio buletinul de știri. Modul în care crainicul descria fascinantă lumină verde îi determină pe mulți să coboare din mașini. Oamenii scoaseră cheile din contact și alergară spre capătul tunelului, unde se puteau cățăra pe stânca să vadă priveliștea cu ochii lor. Jasmine apăsă lung pe claxon. Doar zece mașini o mai despărteau de capătul tunelului și puțin îi păsa de blestemata aceea de lumină verde. Într-un târziu, înțelegând că era imobilizată în acel loc, opri motorul, ca să economisească benzina. Ascultă îngrijorată relatarea crainicului de la radio despre raza de un alb orbitor care țâșnise din fasciculul verzui și blând. În clipa următoare, explozia se abătu asupra întregului oraș, preschimbându-l într-un infern, și crainicul începu să urle isteric:

— Dumnezeu! Dumnezeu! Distruge tot ce-i stă în cale! Crește

mereu...

Brusc, vocea amuți.

Instinctul de supraviețuire îi dictă lui Jasmine ce să facă. Întinse mâna și-l luă în brațe pe Dylan, scoțându-l afară din mașină. Copilul abia avu vreme să-și ia rucsacul cu prețioasele artificii dăruite de Steven. Strângând copilul la piept, Jasmine începu să alerge spre gura tunelului, privind în spate peste umăr. În urma ei cerul deja ardea alb și portocaliu. În căutarea unei ascunzători, se ghemui într-una din bolțile ușilor de întreținere, săpate în peretele stâncii. Încercă clanța ușii cu lemnul șubrezit, dar o găsi încuiată. Se întoarse în loc și cercetă tunelul. Zidul distrugător venea vijelios exact spre ea. Oameni cuprinși de groază săreau afară din mașini, începând să alerge. Alții își ridicau geamurile portierelor, ghemuindu-se înspăimântați.

Deodată, toate luminile din tunel se stinseră. Nu mai era vreme. Se răsuci iar și lovi sălbatic cu piciorul în ușă. Valul urlător de foc ajunsese la gura tunelului, năpustindu-se în deschizătura îngustă cu un bubuit asurzitor. Îi ajungeau la urechi țipete înspăimântate și zăngănit puternic de mașini luate pe sus și făcute fărâme. Jas îl așeză pe Dylan pe genunchi, își aplecă celălalt umăr și se propti în ușă. Lemnul șubrezit se făcu țândări și Jasmine se rostogoli de cealaltă parte a ușii.

— Boomer! strigă ea, uitându-se repede prin cămăruța luminată de focul care se apropia.

Aterizase pe o plasă de sârmă dincolo de care se deschidea un tunel pentru lucrări, continuat cu vasta rețea de canalizare a orașului. Boomer sări de pe capota unei mașini, dând buzna în cămăruță chiar când focul mătura vehiculul din calea sa.

Jasmine se trânti peste trupul lui Dylan, acoperindu-l cu al ei. În timp ce zidul de foc făcea ravagii prin tunel, prin plasă de sârmă trecu un puternic val de aer. Pereții de stâncă îi apărau de forța distructivă a urgiei, în schimb focul consumase instantaneu întreaga rezervă de oxigen. Acum aerul proaspăt era supt prin plasa de sârmă, creând un curent suficient de puternic ca să-i proiecteze pe Dylan și pe Jasmine în mijlocul vâlvătaii. Ținându-l bine pe Dylan cu un braț, Jasmine se prinse cu cealaltă mână de plasa de sârmă, agățându-se cu toată puterea, până ce focul consumă tot oxigenul. Fără acel val continuu de aer rece pe trupurile lor, toți trei ar fi ars din pricina căldurii.

Și dintr-o dată, totul se sfârși. Mii de tone de bolovani și pământ dislocat blocau tunelul la ambele capete. Întregul povârniș se prăbușise. Încă tremurând, Jasmine se trânti pe spate. Știa că se putea socoti norocoasă pentru că scăpase cu viață. Dar ceea ce nu știa era că toți trei – singurii supraviețuitori din interiorul tunelului – erau îngropați sub sute de mii de tone de pământ.

TOKIO AVEA cel mai mare număr de victime. Mai mult decât în alte

părți, japonezii încercaseră să-și vadă de treburile lor ca de obicei, fără să intre în panică. În clipa în care complicatul orar al metrourilor fusese dat peste cap, stațiile se transformaseră în case de nebuni. Jumătate din cei ce reușiseră să părăsească orașul la timp plecaseră pe jos sau cu bicicletele. Distrugerea acestui oraș construit la verticală, până atunci cea mai scumpă proprietate din lume, fusese totală. Zona rasă de pe suprafața pământului era de patru ori mai mare decât cu patru decenii în urmă, când bomba atomică explodase deasupra orașelor Hiroshima și Nagasaki. Zidul de foc pusese capăt oricărei existențe omenești pe o rază de treizeci și doi de kilometri. Până departe la Yokohama și Omiya, jumătate din populație fusese nimicită.

Manhattanul dispăruse. Insula fusese preschimbată într-o fâșie de pământ pustiită de construcții până la Yonkers. În mijlocul vârtejului sufocant de fum și praf, conducte de gaz natural azvârleau flăcări înspre cer. În locul de unde fuseseră smulse clădirile se vedeau fundații mutilate, din cărămidă și beton. Nu supraviețuiseră decât câteva sute de persoane, îndeosebi din cele ce lucrau în porțiunile mai adânci ale rețelei de metrou. Pe latura sudică a insulei Staten și mult înspre New Jersey, cei ce nu fuseseră uciși pe loc de valul distructiv zăceau îngropați sub zidurile locuințelor dărâmate, cu trupurile bășicate de arsuri grave. Pe întreaga planetă nu exista nici măcar un singur supraviețuitor care să se fi găsit suficient de aproape pentru a vedea cum se retrag în trupul navei acele lungi și conice care scuiaseră foc. Porțile-petale se ridicară încet, ca un sigiliu ermetic și impenetrabil. Giganticele nave, distrugătoarele orașelor, erau pregătite să se deplaseze către următorul grup de ținte.

— LA DRACU' ȘTIAM EU. Știam eu. Știam eu! De zece ani tot încerc să-i previn pe idioții ăștia.

Russell micșoră volumul radioului, fără să-și dezlipească ochii de sosea.

— Copii, strigă el peste umăr, n-am încercat eu să avertizez lumea?

Cum trăsesse la măsea, habar nu avea cât de șocați și înfricoșați erau copiii lui de ceea ce auziseră la radio. Alicia plângea cu sughițuri, cu obrazul pe mușama de pe masă. Miguel, ținând-o pe după umeri, se uita fix pe fereastră la copacii care defilau pe lângă ei în lumina farurilor.

— Unde-i Troy? Întrebă Russell prin oglinda retrovizoare.

Mezinul familiei Casse răspunse din pătuțul lui aflat în celălalt capăt al rulotei.

— Hei, oameni buni, zise el cu voce slabă. Nu mă simt prea bine.

Russell aruncă o privire peste umăr.

— Când ți-ai luat ultima oară doctoria?

— Nu mai țin minte, gemu copilul. Cred că acum trei sau patru zile.
— Nu-i adevărat, interveni Miguel. Chiar eu ți-am dat puțină azidimească.

— Știu, dar n-am luat-o. Am crezut că nu mai am nevoie.

— Ce-ai făcut cu ea, Troy? Unde-i doctoria?

În loc de răspuns, băiatul se ridică și porni spre ușă, făcând semn că avea nevoie să se ducă afară. Russell trase la marginea șoselei și Troy alergă afară. O clipă mai târziu vomita în buruieni, în timp ce Alicia îl ajuta să-și țină echilibrul.

Russell făcu câțiva pași pe șosea, suficient de departe cât să poată trage o dușcă fără a fi luat la întrebări de copii. Se găseau la mijlocul Văii Morții, undeva în apropiere de granița cu Nevada, iar noaptea era superbă. Pe cer ardeau miliarde de stele. Russell se plimbă cu capul dat pe spate. Pe culmea unei mici coline remarcă ceva ciudat, un alt fel de constelație.

— Miguel! Strigă el încetișor. Vino să vezi ceva!

Răspândiți de-a lungul unei văi nu prea adânci din deșert, mii de rulote, corturi, vehicule de transport și de călători făcuseră popas în mijlocul pustietății. Licărul luminilor acestui refugiu improvizat parcă reflecta stelele de deasupra. Într-un fel, era o priveliște frumoasă.

— Așa-i că-i frumos?

— Poate că cineva de acolo are medicamentul care ne trebuie nouă, zise Miguel. Hai să mergem să întrebăm.

CÂND ÎNCEPU sfârșitul lumii, Steve se găsea în clădirea pustie a restaurantului cu autoservire, încercând să dea un telefon. De nenumărate ori introdusese fisa în aparat, formând cu atenție numărul lui Jasmine. De fiecare dată o voce de robot răspundea: „Pentru moment, toate liniile sunt ocupate. Vă rog închideți și reveniți mai târziu.”

Culegând moneda restituită, o introduse încă o dată. Știa că șefii bazei ardeau de dorința de a declanșa o contraofensivă, dar până nu primeau aprobare de la Washington, lui Steve nu-i rămânea decât să-și imagineze grozăviile întâmpinate lui Jasmine și lui Dylan.

„Pentru moment toate liniile sunt ocupate. Vă rog închideți și...”

— Fir-ar al dracului!

Steve trânti receptorul în furcă exact când Jimmy dădea colțul, pășind grăbit pe coridor.

— Hai s-o ștergem, tăticule! strigă el. Tocmai s-a primit ordinul.

Jimmy era deja echipat cu costumul de zbor și plin de entuziasm, dar se potoli de îndată ce-și dădu seama că Steve era preocupat de ceva.

— Care-i necazul?

Steve nu încercă să-și ascundă sentimentele.

— Nu reușesc să obțin legătura nici cu ai mei, nici cu Jasmine. Ar fi trebuit să ajungă aici de câteva ore, omule.

Jimmy se apropie cu mare atenție de prietenul său, ca și cum ar fi încercat să calmeze un cal pur-sânge speriat.

— Măi frate, zise el, punând o mână pe umărul lui Steve. Tu n-ai auzit ce s-a întâmplat? Monstruozitățile alea extraterestre au distrus orașul Los Angeles. L-au aruncat în aer. La fel ca pe orașele Washington, San Francisco și New York. Țștia au armament nu glumă, fratele meu.

Auzind vestea, Steve își cuprinse capul în palme.

— Nu, gemu el. Nu-mi spune una ca asta, omule. Oh, am distrus totul, Jimmy. Am stricat tot. De ce n-am suit-o în mașină, s-o aduc cu mine? lovi de câteva ori cu piciorul într-un automat cu monede, apoi se plesni peste frunte. Ce dracu' a fost în capul meu?

Jimmy îl înșfăcă de umeri, izbindu-l cu spatele de perete, astfel încât durerea să-l trezească din furia momentului.

— Ascultă. Încă e posibil să-și facă apariția. Dacă urma să vină aici, poate c-a reușit să plece la timp. Dar, oricare-ar fi situația, nu-ți vărsa nervii pe mine. Noi doi avem totuși o treabă de dus la bun sfârșit. Își descleștă degetele de pe uniforma prietenului său și se trase un pas înapoi. Steve îl privea drept în ochi, dar se vedea limpede că mintea lui rătăcea în cu totul altă parte. Jimmy nu știa ce-ar mai fi putut să-i spună, așa că se hotărî să-l lase un timp în pace. Peste cinci minute avem o întrunire în J201. Să fii acolo.

Un sfert de oră mai târziu, Steve se afla la ușa sălii de raport. Trase aer în piept, apoi deschise ușa și intră cu pași săltați, cu aerul său îndrăzneț dintotdeauna. Înăuntru se aflau în total treizeci și cinci de piloți, stând la pupitre ca de școală și ascultându-l pe locotenent-colonelul Watson, care le dădea informații despre inamic. Watson, un bărbat vânos, în vârstă de cincizeci de ani, era unul dintre acei pușcași marini meticuloși care ținea ca totul să se execute ca la carte și nu se sfia să-i critice pe cei ce procedau altfel. Niciodată nu știuse ce să creadă despre echipa Hiller/Franklin. Erau cei mai buni piloți ai săi, adevărați ași. Dar totodată și o pereche de poznași care ocoleau în permanență regulamentul după bunul lor plac.

Când intră înăuntru, Steve aruncă o singură privire către Watson și încremeni locului. Colonelul nu purta uniformă. Era îmbrăcat în blugi Levi's și cămașă neagră de uniformă, exact hainele în care se găsea când alergase înapoi la bază. În situația critică în care se aflau, nimeni nu comentase faptul că șeful era în civil. Dar la intrarea lui Steve, atmosfera întregii săli se schimbă ca prin farmec. Steve se uită la colonel cu o privire fixă și inexpresivă, după care se întoarse spre sala ticsită de piloți, cu gura căscată de uimire. Doar trebuia și ei să rădă.

— Căpitane Hiller, ți-ai făcut puțin timp și pentru noi?

Steve știa ce semnifică remarca șefului și se așeză repede pe scaunul pe care i-l păstrasera băieții. Watson descria cum nava-mamă pândea din spatele Lunii, unde nu putea fi atinsă de nici un proiectil, și cum navele distrugătoare de orașe se desprinsesera pentru a zbura spre Terra. Le arată fotografia bună de aruncat, trimisă de Direcția Spațială, dar despre care nu putea să le povestească mare lucru.

Lui Steve nu-i trebui prea mult ca să-și dea seama că Jimmy le suflase câte ceva celorlalți băieți. Îi simțea urmărindu-l cu privirea și încercând să descopere pe chipul lui semnele disperării. Dar Steve era prea tare și prea isteț, prea bun profesionist ca să trădeze vreo umbră de ezitare față de oamenii care aveau să meargă la luptă sub comanda sa. În timp ce Watson continua să vorbească, se aplecă foarte încet spre Jimmy și, aruncându-i o privire piezișă, îl întrebă:

— Ți-e frică, băiete?

— Nu, răspunse Jimmy, respingând ideea, dar, în clipa următoare, chipul i se schimonosi de parcă ar fi stat gata să plângă. Ba da, mi-e frică. Ține-mă de mână!

Și cu asta, basta. Cavalerii Negri pufniră în râs pe locurile lor din fundul sălii.

Watson tocmai se pregătea să încheie când izbucni hohotul de râs. În mod normal s-ar fi înfuriat, însă înțelegea motivul purtării lui Steve. În plus, nu știa dacă vreunuia dintre acești tineri îi era sortit să mai fie în viață până după ora mesei de prânz.

— Căpitane Hiller, întrebă el sarcastic, doreai să mai adaugi ceva la această informare?

— Iertați-mă, domnule colonel. Atâta doar că suntem nerăbdători să decolăm și să le tragem câteva șuturi în fund extraterestrilor. Watson zâmbi.

— Atunci, hai s-o facem.

CAVALERII NEGRI porniră către avioanele lor, înarmați cu ceva ce nici un antrenament și nici o înzestrare tehnică nu le-ar fi putut oferi. Aveau suprema încredere, care vine numai din convingerea de a fi cel mai bun. Traversară aeroportul, mergând pe lângă comandantul lor, căpitanul Steven Hiller. Când se apropiară de hangarul cu pereți dubli, porțile uriașe se dădură de o parte și de alta ca la comandă. Înăuntru se găseau treizeci și cinci de aparate F/A-18, elita echipamentului de luptă a pușcașilor marini americani. În jurul avioanelor lucitoare se vedeau mecanici făcând ultimele intervenții.

— Și-acum, țineți minte, le strigă Steve oamenilor săi, înainte ca aceștia să se ducă la avioanele lor. Suntem primii care urcăm acolo, așa că nu facem altceva decât să-i cercetăm. Să vedem ce dotare au. Dacă se îngroașă gluma, suspendăm misiunea și ne regрупăm aici. E-n regulă, să-i dăm bătaie.

Piloții rupseră rândurile, îndreptându-se fiecare către aparatul său. În timp ce bocancii lor scârțâiau pe asfaltul neted, Steve strigă peste umăr:

— Jimmy, ai adus Victory Dance?

— Cum să nu, căpitane!

Scoase din buzunarul de la piept un lung trabuc cubanez, îl puse în gură și-și scăpără bricheta. Devenise un ritual al lor să aprindă aceste trabucuri scumpe, marfă de contrabandă, după fiecare misiune victorioasă.

— Să nu anticipăm, Flash Gordon, îl strigă Steve, în timp ce urcă în carlingă. Ține minte, nu-l aprindem până nu va suna cornul victoriei.

— S-a făcut, amice, răspunse Jimmy, încântat că Steve își revenise atât de repede după pierderea prietenei lui.

De îndată ce rămase singur în avionul său, Steve își încovoie umerii de tristețe. Nu-și putea lua gândul de la Jasmine și Dylan. Piloții se legară cu centurile de scaune, controlară instrumentele de bord, apoi porniră motoarele și rulară în direcția pistei.

PREȘEDINTELE STĂTEA de unul singur într-o sală de conferințe, adâncit în gânduri. Connie se așeză discret pe unul din fotoliile uriașe de piele de lângă șeful ei. Câteva minute, amândoi rămaseră acolo, ascultând zgomotul înăbușit al motoarelor. Fiecare dintre cei aflați la bordul avionului își trăia în felul său starea de șoc, dar Connie suferea văzându-l pe președinte stând nemișcat și privindu-și palmele, cu ochii goliți de orice expresie. Nu avea nevoie să-l întrebe la ce se gândea. Deja știa că are muștrări de conștiință. În ultima oră muriseră milioane de americani, iar el se considera personal răspunzător de moartea lor.

— Ai procedat așa cum ar fi făcut oricine în locul tău, Tom. Ai salvat o mulțime de vieți. N-are rost să-ți faci atâtea reproșuri.

Whitmore nu ridică privirea către ea și nici un mușchi nu i se clinti pe obraz.

— Puteam evacua orașele cu câteva ceasuri în urmă.

Asta ar fi trebuit să fac. Oftă din adâncul sufletului. Când eram pilot în războiul din Golf totul era foarte simplu. Știam ce am de făcut și asta făceam. Acum nimic nu mai este simplu. Azi au murit o mulțime de oameni, Connie. Înălță ochii înspre ea pentru prima oară. Câți dintre ei puteau fi totuși salvați?

Connie își dădu seama că Whitmore nu era într-o stare de spirit în care să accepte încurajare. Drept care decise să-și manifeste solidaritatea stând alături de el.

Rămase acolo în tăcere până când generalul Grey veni printre scaune până la ei. Înainte de-a apuca să le comunice veștile, președintele privi în sus spre el și întreabă plin de speranță:

— Sunt vești despre soția mea?

Chipul lui Grey își pierdu expresia detașată. Șovăi o clipă înainte de a-i da lovitura.

— Elicopterul încă n-a sosit la Nellis și nu s-a putut stabili contactul prin radio. Îmi pare foarte rău. Generalul își privi vârfurile pantofilor și adăugă: Am dat instrucțiuni celor de la turnul de control din Nellis să trimită un avion de recunoaștere care să caute semnalul de localizare.

Fiecare elicopter prezidențial era echipat cu un semnalizator de localizare, care funcționa pe bază de izotopi, îngăduind autorităților să-l detecteze în eventualitatea unei sechestrări aeriene, dar până în prezent ecranele radar nu depistaseră nimic. Fie că norul de fum și rămășițe care plutea deasupra orașului Los Angeles bloca semnalul, fie, bănuia Grey, aparatul primise o lovitură atât de puternică, încât totul, inclusiv cutia din titan care adăpostea emițătorul, fusese făcut fărâme.

Toți trei erau de-acum convinși că prima doamnă murise în timpul catastrofei. Imaginea președintelui se golise de sânge. Se simțea de parcă ar fi primit o lovitură în stomac. Dar încă era conducătorul națiunii, așa că reacționează prompt, concentrându-se din nou asupra răspunderilor sale.

— Ce alte vești mai aveți?

— Piloții s-au ridicat de la sol.

Whitmore răsuflă adânc, urmându-l pe general spre coadă avionului. Totul devenise mult mai simplu. Sosise momentul să înceapă războiul.

Cei doi bărbați intrară în centrul de comandă militară de la bordul avionului prezidențial. În contrast pronunțat cu culorile calde și confortul din restul aparatului, centrul de comandă era un spațiu restrâns, plin de aparatură sofisticată care şuiera, clipea, oscila și scană. De sus și până jos, cămăruța îngustă era numai ecrane radar și console radio cu multe canale, unde tehnicienii cu căști la urechi lucrau cu computere și cu hărți. Lângă unul din pereți se găsea o măsută strategică din sticlă, pe care erau marcate pozițiile inamicului.

Nimziki se afla deja aici, studiind becurile de pe măsuta strategică și mișcările navelor distrugătoare de orașe. Expresia de pe chipul său oscila între durere și dezgust. Fără a reuși să determine cu precizie semnificația atitudinii lui Nimziki, Whitmore își dădu seama dintr-o ochire că ministrul juca un rol, încercând să-i convingă pe cei de la bordul fortăreței zburătoare că președintele lor era incompetent. Încă din prima clipă, Nimziki se folosise de starea de urgență cu scopul de a săpa la temelia încrederii în sine a lui Whitmore.

Și tactică ținea. Deși ca om îl disprețuia pe ministrul apărării, începu să se întrebe dacă într-o astfel de situație n-ar fi fost mai bun

un politician lipsit de inimă ca Nimziki.

Whitmore avea senzația că instinctele începeau să-l părăsească. Știa că instinctele sale politice erau deja într-o formă jalnică, dar începea să-și piardă încrederea în instinctul de luptă. Știa mai presus de orice îndoială că era un luptător, dar faptul de a comanda armate întregi era cu totul altceva. Se apropie de măsura strategică și o privi cu atenție, evaluând proporțiile catastrofei.

— Toate comunicațiile prin satelit, microunde și la sol cu orașele-tintă sunt distruse. Suntem de părere că-i vorba de un dezastru total, îi explică Grey cu glas șoptit și sumbru.

O nouă lovitură în plex pentru președinte.

Păstrându-și înfățișarea calmă, Whitmore ridică privirea către unul dintre ecranele de supraveghere a operațiunii.

— Unde sunt acum avioanele de luptă?

Grey se consultă rapid cu un specialist, apoi spuse cu voce tare:

— Timpul estimat pentru atingerea obiectivului: trei minute.

Nimziki traversă încăperea și se așează la una dintre mesele de comandă radio, unde își puse căștile pentru a chema la telefon NORAD și Comitetul întrunit al Șefilor de State Majore.

TRAVERSÂND ZONELE de slabe perturbații atmosferice situate deasupra Vestului Mijlociu, avionul prezidențial suferi câteva zgâlțâituri ușoare. Dezechilibrul trecu complet neobservat pentru cei aflați în centrul de comandă, dar în compartimentul pasagerilor, David se resimțea de pe urma fiecărei căderi în gol, de parcă s-ar fi găsit în trenulețul suspendat din Coney Island. Avea obrazul scaldat în sudoare și ținea pregătită în poală o pungă împodobită cu blazonul prezidențial. Connie ședea alături de el, formând diverse numere pe telefonul celular. Julius se uita tot timpul pe fereastră, încercând să admire priveliștea, dar starea lui David începea să-l calce pe nervi.

— Adică te afli la bordul avionului prezidențial, zise el dezgustat, și ție tot ți-e greață?

— Tată, te rog. Nu mai vorbi.

Julius fie că nu-l auzise, fie că puțin îi păsa.

— Uită-te la mine. Se ridică în picioare pe culoarul dintre scaune, lovindu-se cu pumnul în stomac. Tare ca o stâncă. Poa' să plouă, poa' să ningă, nu contează. Apoi, cum David înălță spre el o privire jalnică, se folosi și de mâini spre a-și ilustra discursul. N-avem decât să urcăm, să coborâm, iar să urcăm și iar să coborâm, n-am nici pe naiba, înainte și înapoi, dintr-o parte în alta...

David privea cu ochi rotunzi și lacrimoși la taică-său, care-i arăta toate felurile în care o călătorie' cu avionul te putea face să-ți simți stomacul în gât. Deodată își înșfăcă pungă și porni, clătînându-se, spre toaleta din coadă avionului. Julius se uită la Connie.

— Dar ce-am spus?
Connie se furișă pe scaunul de lângă socrul ei.
— Tot mai suferă de rău de avion, așa-i?
— Odofobie. Adică spaima de călătorii, așa o numește el.
— Ascultă... Connie se întinse peste scaun și-l prinse de mâna pe bătrân. Cu toată zăpăceala asta, n-am apucat să vă mulțumesc amândurora. Ați salvat o mulțime de vieți. Inclusiv pe a mea.

Julius se aplecă spre ea, zâmbind cu șiretenie.

— Pentru puțin, *Spanky* ⁽⁹⁾.

— Vrei să spui *Spunky*, râse ea. De mult nu m-am mai auzit chemată cu acest nume. Îl știi de la David?

Julius se uită de jur împrejur, vrând să se convingă că nu-i aude nimeni, apoi îi mărturisi un secret:

— De îndată ce a descoperit chestia aia cu semnalul, nu s-a mai gândit decât cum să dea de tine. După părerea mea, încă te iubește.

Connie oftă.

— În cazul nostru, nu iubirea a fost problema.

— „Singurul lucru de care ai nevoie e iubirea”, cită Julius. Asta-i din John Lennon, un tip tare isteț. A fost împușcat pe la spate. Mare păcat!

Connie încuviință din cap, silindu-se să-și ascundă un zâmbet.

LA PATRU ORE DUPĂ ce valul de foc trecuse prin tunel, îngropându-i într-un uriaș mormânt, Jasmine își zise că, în sfârșit, găsisе o ieșire.

Săltase plasa de sârmă și coborâse în labirintul rețelei de canalizare pentru caz de inundații, care împânzea subsolul orașului. Tunelele de beton aveau podeaua netedă, fiind înalte de aproape cinci metri și complet lipsite de lumină. Se auzea clipocit de apă care picura și se simțea un vag iz de petrol. La început, Jasmine încercă să-l convingă pe Boomer să-i călăuzească prin întunericul de smoală, dar câinele, înfricoșat, o lăsă pe ea să înainteze pe băjbâite. Pereții acoperiți de mâzga erau plini de surprize umede și alunecoase. După ce avansaseră încet vreo câteva sute de metri, Jasmine auzi ceva ce semăna a pași omenești. Îi îngheță sângele în vine la gândul că poate invadatorii se aflau deja în canal, aproape de ea.

Îngenunche și acoperi gura lui Dylan cu palma, șoptindu-i abia auzit: – Ascultă.

Mirosul de praf de pușcă de la artificiile lui Dylan îi aminti că în rucsacul copilului exista și o cutie de chibrituri. Cât putu de încet, trase fermoarul tocului de creioane, găsi cutia și aprinse un chibrit. Canalul era pustiu și într-o direcție, și în cealaltă. Chibritul arse în întregime, fiind stins de o adiere aproape imperceptibilă. Înțelegând că adierea nu putea însemna decât o deschidere spre exterior, Jasmine

își conduse copilul cât mai încet posibil, ascultând să vadă dacă mai deslușea vreun sunet de pași. Își luă fiul în brațe, simțind că puștiului începea să-i fie tot mai frică.

— Ești extraordinar, iubitule, așa, taci din gură.

În situația asta, oricare alt copil de șase ani ar fi urlat cât îl ținea gura, își spuse Jasmine. Înainta încet, pe lângă zid, cu toate simțurile la pândă. De câteva ori i se păru că aude din nou pașii. De fiecare dată, aprindea un chibrit, dar nu vedea nimic. După aceea simți un ușor curent de aer atingând-o pe obraz. Îl puse jos pe Dylan și pipăi pereții cu palma, până când dădu de o deschizătură. Era o gaură mică și pătrată, la vreun metru douăzeci de la nivelul solului. Cu mare băgare de seamă, vârî un braț prin deschizătură, explorând ceea ce se afla de partea cealaltă. Aproape că se aștepta ca degetele să întâlnească ceva ostil, dintr-o altă galaxie. Deodată icni și-și retrase mâna. Zărise ceva mișcându-se prin întuneric. De-abia după câteva secunde își dădu seama că fusese umbra fugară a propriilor ei mâini. O rază de lumină răzbătea prin deschizătura care comunica cu un tunel de deasupra – calea de scăpare din acest mormânt umed, aflat sub pământ.

— Dragul mamei, cred că există un mod de a ieși de aici. Am să te ridic în brațe, să-mi spui dacă vezi ceva, bine?

De îndată ce vârî capul prin deschizătură, Dylan începu să țipe:

— Văd o lumină! E lumina de afară!

Câteva minute mai târziu, Jas mergea spre lumina soarelui de la gura tunelului superior. Chiar la intrare fugea o mașină răsturnată. Cu Boomer alergând înaintea lor, își făcură loc printre cabluri electrice smulse și bucăți de automobile dezmembrate, cu tabla șifonată ca niște cocoloașe de foiță de aluminiu întrebuințată. Când ajunseră la gura tunelului și dădură cu ochii de lumină orbitoare a dimineții, descoperiră o nouă lume: Orașul Los Angeles de după Apocalips. Situat la treizeci de kilometri de epicentru, locul unde se afla familia Dubrow arăta ca Nagasaki după explozia bombei atomice. Numeroase clădiri, îndeosebi pe magistralele est-vest, unde valul de foc trecuse mai rapid, dispăruseră retezate din temelii și făcute fărâme. Pământul avea culoarea cenușii, iar cerul era de un alb-spălăcit și bolnăvicios, prin aer plutind particule de praf și cenușă. Nu se zărea nici un semn de viață, și, o clipă Jasmine se întrebă dacă nu cumva ea și Dylan erau ultimele două ființe omenești rămase pe Pământ.

Băiatul o prinse pe mama lui de mână și, fără nici un motiv, începu să plângă.

— Ce s-a întâmplat, mami?

Jasmine îl luă în brațe și ieși afară din tunel.

— Nu știu, Dylan. Mami nu știe.

Sus, deasupra capului, un hureit de motoare îndureră cerul. O

escadrilă de treizeci și cinci de avioane de luptă cu reacție zburau spre nord, în direcția navei spațiale staționate deasupra orașului Los Angeles.

— E și Steve acolo?

— S-ar putea. Sper că da. În orice caz, tu fă cu mâna.

ZBURÂND DE-A LUNGUL coastei districtului Orange, Cavalerii Negri înaintau cu toată forța motoarelor spre punctul de atac, la o altitudine de peste trei mii de metri. Poligoanele de tragere de la Seal Beach păreau să fie în bună stare, dar în interiorul uscatului dezastru era complet. Zidul de foc lăsase un enorm cerc gol. De jur împrejurul acestui perimetru continuau să ardă focuri, aprinse de rămășițele în flăcări pe care deflagrația le proiectase în aer.

Nava spațială era vizibilă la orizont, planând ca un blestem de oțel deasupra șirului de munți care împrejmua orașul Los Angeles. Vălătuci uriași de fum negru urcau din ceea ce mai rămăsese din rafinăria de petrol de la Wilmington, obligându-i pe Cavalerii Negri să se abată cu câțiva kilometri spre Pacificul albastru, parcă desprins dintr-o ilustrată, ale cărui valuri aduceau la țarm milioane de tone de petrol scurs în ocean și sfărâmături distorsionate. Steve contempla întinderea dezastrului, cu obrazul împietrit. De acum nu mai avea nici o îndoială că Jasmine murise. Dacă ea ar fi reușit să iasă din raza de acțiune a catastrofei, ar fi ajuns de mult la El Toro. Scoase un murmur disperat, apoi izbi cu pumnul în peretele carlingii.

— Nu-ți mai face atâtea griji, tăticule, auzi în amândouă căștile glasul lui Jimmy. Sunt sigur c-a reușit să fugă la timp.

Un lung moment se așternu tăcerea, după care Steve vorbi, adresându-se întregii escadrile:

— Pornim, băieți. E vremea să atacăm.

Steve întinse mâna spre monitorul computerului încastrat în tabloul de bord și introduse un număr de comenzi. În clipa următoare, trapa din pânțelele aparatului se deschise, gata să lanseze RAARMA (Rachete Aer-Aer cu Rază Medie de Acțiune). În același timp, un mecanism automat din interiorul carlingii aduse dispozitivul de vizare la numai câțiva centimetri de cască pilotului. Era vorba de luneta sistemului cu infraroșii pentru ochire la mare distanță. Privit prin ocular, cerul din fața lui se preschimbă într-un univers computerizat pulsând în nuanțe de galben și cenușiu. Fixă reperul în cruce pe imaginea navei, reglându-l până când turela ajunse exact în centrul mirei.

Specialiștii de la bordul avionului prezidențial preluară contactul radio.

— Escadrilă de luptă de deasupra orașului Los Angeles și-a fixat RAARMA asupra țintei.

— Escadrilele de la New York și Washington raportează același lucru.

În căști se auzi un glas nou.

— Domnilor, vă vorbește generalul de aviație Grey, comandant suprem al Direcției Spațiale Aliate. În numele președintelui Statelor Unite, care se află aici, la bordul avionului prezidențial, și al Comitetului întrunit al Șefilor de State Majore care acționează de la NORAD, vă doresc tuturor succes în misiune. Dumnezeu să vă ocrotească.

Folosiți muniția la discreție. Cavalerii Negri încă se găseau la șaisprezece kilometri și treizeci de secunde în afara razei de acțiune a rachetelor, dar dimensiunile colosale ale navei le dădeau impresia că se aflau mult mai aproape. Pe măsură ce reliefurile de pe corpul navei deveneau mai clare și mai distincte, se făcea simțit și nodul din gâtul fiecărui pilot. În locul comunicării radio între Cavaleri, de regulă atât de zgomotoasă, acum se așternuse o tăcere apăsătoare.

— Fiți pregătiți, se adresa Steve tuturor. Cincisprezece secunde.

— Seamănă cu una dintre puștancele alea de șaptesprezece ani care ne cad la pat în Charlotte, zise cu glas târăgănat unul dintre piloți, încercând să mai însenineze atmosfera.

— Și-acum, să facem puțină exterminare, îi atenționează Steve. Încă cinci secunde... și... foc!

Rachetele RAARMA ieșiră din pânțele avioanelor și țâșniră fulgerător înainte. Ghidate prin radar, își schimbau ușor traiectoria, orientându-se în direcția țintei, ca un banc de peștișori ce se năpustește să atace o balenă gigantică. O dată ușurate de încărcătură, avioanele F-18 începură să se ridice. Puțini piloți se așteptau ca o navă de asemenea dimensiuni să fie nimicită dintr-o dată. Misiunea lor era să lovească nava în diverse puncte, să constate care tip de lovitură era cea mai eficientă, ca apoi să furnizeze aceste informații următoarei escadrile de atac, aflate deja pe pista de la El Toro. Avioanele F-18 se îndepărtară, supraveghindu-și cu atenție rachetele. Deodată, la vreo cinci sute de metri de țintă, explodară toate simultan.

— Ei, drăcie!

— Nici măcar nu i-am văzut trăgând, zise Jimmy, evident impresionat.

Când fumul începu să se risipească, văzura clar cu toții că nava extraterestră nu suferise nici un fel de avarie.

Steve luă legătura prin radio cu avionul prezidențial.

— Către centrul de comandă, aici Cavalerul Unu. Se pare că ținta ne-a doborât rachetele RAARMA. Ținta n-a suferit nici o avarie. Repet: nici o avarie. Vom recurge la rachete Sidewinder și vom ochi ceva mai de aproape.

— Bună decizie, Cavaler Unu, răspunse Grey. Ocupați-vă locurile.

— Șase grupuri de câte cinci, băieți, șase de câte cinci.

Rachetele Sidewinder erau mai mici, cu rază scurtă de acțiune, menite să supună nava spațială la cel mai dur test privind capacitatea ei de apărare aer-aer. De astă dată, în loc de treizeci de proiectile pe care să le doboare, Cavalerii urmau să lanseze o sută optzeci. Escadrila se regrupă în șase echipe, zburând în direcții diferite, astfel încât să încercuiască discul cu un diametru de douăzeci și cinci de kilometri. Logic era ca, dacă extraterestrii dispuneau de dispozitive de apărare pentru luptă aeriană, acestea să se afle în turela din botul navei. Când toți își ocupară pozițiile, Steve dădu ordinul de atac.

— Toată lumea să-și verifice radarul, pornim de la o depărtare de doisprezece kilometri. De data asta, ne apropiem mai mult. Lansarea se va face de la un kilometru și jumătate.

Un kilometru și jumătate? Era o distanță sigură atunci când stăteau pe loc, dar când zburau cu o viteză de șase sute cincizeci de kilometri la oră în direcția unui colos de o sută de ori mai mare decât Marele Dom, nu prea există marjă de eroare. Steve știa că-și asumă un risc imens, însă ardea de dorința de a pricinui stricăciuni navei înainte de a se întoarce la bază.

— Atacați!

Auzind semnalul, toate cele treizeci de avioane de luptă porniră simultan, îndreptându-se vijelios către nava spațială și năpustindu-se asupra ei din toate direcțiile. Privind prin ocularele dispozitivelor de vizare cu infraroșii, piloții urmăreau cu sufletul la gură numărătoarea inversă afișată pe display și reprezentând distanța până la țintă, cerul galben fiind înghițit treptat de o pată cenușie care se lățea mereu. Când avură senzația că se găsesc chiar deasupra navei, ledul marcând distanța de un kilometru și jumătate începu să clipească, lansând automat rachetele Sidewinder. Șase proiectile țâșniră din burta fiecărui avion, combustibilul lor solid de rachetă lăsând în urmă o dără subțire. Ajunseră aproape simultan în același perimetru de cinci sute de metri și, la fel ca în cazul RAARMA, explodară toate odată.

— Ridicați-vă! Ridicați-vă! urlă Steve. Au scut de protecție!

Găsindu-se atât de aproape, înțelesese într-o fracțiune de secundă de ce rachetele nu-și atingeau ținta. Smucind manșa, îndreptă brusc avionul cu botul în sus, aproape în unghi drept, genul de manevră care te lipește de scaun de parcă ai avea un elefant în poală. Ceilalți douăzeci și nouă de Cavaleri executară simultan aceeași manevră. Ultimul dintre ei, Zolfeghari, zbură cu viteză prea mare. Încercând să se vâre pe sub alt aparat din fața sa, care zbura mai încet, se izbi cu burta de un scut de forță invizibil și avionul explodează în mii de bucăți, cu combustibilul prelingându-se de-a lungul ecranului de protecție nevăzut. Grupul lui Steve se ridică vertical, paralel cu turela.

— Probabil că au un scut de protecție de jur împrejurul navei. Ne

întorcem acasă.

Dar treaba nu era chiar atât de simplă. În timp ce avioanele continuau să se înalțe paralel cu turela, începu să se deschidă un grup de uși masive. Se dădeau rapid de-o parte și de alta, parcă trase de mâinile unui uriaș. Dinăuntru năvăliră afară o mulțime de mici aparate de atac. Patruzeci sau cincizeci de nave cenușiu-deschis țâșniră afară una după alta. Ieșeau din corpul navei distrugătoare de orașe exact prin același spațiu aerian în care se deplasau Steve și oamenii săi.

Îndreptându-se spre punctul unde urmau să se intersecteze, Steve privi spre poarta deschisă și văzu o altă navă, care venea vijelios spre el, aproape exact deasupra capului, năpustindu-se asupra lui ca o insectă uriașă și flămândă. Dar înainte de a se pregăti pentru impact, deja era la o sută de metri în afara primejdiei. Următorii trei piloți reușiră și ei să scape, dar cel de-al patrulea, un pilot poreclit „Big Island”⁽¹⁰⁾ Tubman, se dovedi mai puțin norocos. Avionul lui se lovi în plin de una dintre navele în formă de elipsă, explodând violent chiar în fața intrării frontale a navei ucigașe. În timp ce aparatul lui Tubman se făcu fărâme, nava inamică rămase intactă. Înaintă, clătînându-se ușor, parcă amețită de impact, apoi își recăpătă echilibrul, continuându-și zborul de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Făcându-și loc printre navele extraterestre, Steve zărise în interiorul navei invadatoare o gigantică platformă. Hangarul navei arăta ca un aeroport acoperit, cu sute de alte nave de atac parcate în grupuri de-a lungul zidurilor. Arhitectura monumentală a încăperii îi amintea de un stup sau de un cuib de păsări. Modificând axa verticală în așa fel, încât aparatul său F-18 să ajungă cu burta în sus, Steve urmări avioanele cenușii revărsându-se în cer. În loc să se deplaseze în formație compactă, escadrila – numărând acum vreo sută de aparate – zbura când sus, când jos, planând lateral dintr-o parte în alta. Fără veste, se răspândiră în toate direcțiile, ripostând la atacul declanșat asupra navei lor.

— Mayday⁽¹¹⁾! Mayday! Avioane inamice. Apar din turelă. Un fulger de lumină săgetă pe lângă avionul lui Steve, apoi un altul. Ce mama dracului?

Își lungi gâtul, uitându-se de jur împrejur, și văzu că unul dintre aparatele cenușii care amintea de niște păsări răpitoare se ivise ca din senin, furișându-se în spatele lui.

— Verifică sectorul șase, îl avertiză Jimmy. Verifică șase, Stevie.

— L-am văzut.

Steve știa că trebuie să gândească repede. Întreaga escadrilă de avioane americane continua să se deplaseze către punctul de întâlnire, deasupra navei ucigașe, dar vehiculele spațiale inamice, mai rapide, erau pe cale să-i încercuiască. Oare trebuia să ordone regrouparea sus,

unde se puteau apăra unii pe alții sau acolo ar fi stat ca niște rațe pe un stand de tir? Niciodată nu se aflase într-o asemenea situație și nu știa ce fel de tactică să adopte. Ceea ce-i amplifică deruta era faptul că fusese ajuns din urmă de pilotul extraterestru cât ai clipi din ochi. Steve se socotea cel mai priceput pilot din câți îi fusese dat să întâlnească, dar să fie întrecut în viclenie chiar de la începutul unei lupte aeriene era pentru el o experiență cu totul nouă.

— Manevre de scăpare! răcni el, executând brusc cu propriul avion un luping lateral, cu numai câteva miimi de secunde înainte ca un mănunchi de raze laser să fulgere pe lângă el. Rămâneți grupați! Păstrați aceeași distanță între voi.

Avioanele inamice de culoare cenușie, planând ca niște pisici-de-mare din metal, lansau fascicule de energie supercondensată, proiectile de lumină ucigătoare, care treceau șuierând prin aer, lăsând în urmă o dâră de un alb lucitor. Încercând să scape de urmăritorul său, Steve urca și cobora, zburând lateral către marginea întunecatei nave distrugătoare de orașe. În cursul acestor manevre desperate fu martorul a două explozii violente, în care-și pierdură viața doi dintre oamenii săi. La școala de zbor li se repeta la nesfârșit cât de repede se câștigă sau se pierde o bătălie aeriană și cât de radical se poate schimba soarta lor în numai câteva secunde. Acum avea dovada. Mândri Cavaleri, ași ai cerului cu numai câteva clipe mai înainte, erau acum fugăriți pe viață și pe moarte, vânați și uciși. Dezorganizați și puși pe fugă, se grupară câte doi, acoperindu-se unul pe altul în timp ce fugeau la adăpost.

Steve coborî în picaj, accelerând în direcția solului. Atacatorul îl urmă. În timp ce pământul înnegrit, care fusese nu de mult Los Angeles, se năpustea spre el, Steve se luptă cu instinctul care-i spunea să reducă viteza. Își aminti ce se întâmplase cu elicopterul Apache pe parcursul operațiunii de întâmpinare și accelerează din nou. În următoarele zece secunde, îi era sortit să fie ori foarte norocos, ori mort.

— Unde ești, Jimmy?

— Exact acolo unde ai nevoie de mine, Stevie, în coada scârbei ăleia. Dacă poți să-l ții puțin în linie dreaptă, îl fac zob.

Steve sistă manevra de scăpare, continuând să zboare în linie dreaptă atât cât îndrăzneala – în total, cam 1, 5 secunde. Din fericire, Jimmy nici nu avea nevoie de mai mult.

— La o parte! strigă el.

În clipa când Steve viră brusc la dreapta, Jimmy trimise drept în fața sa o rachetă Sidewinder, care-l ajunse din urmă pe atacatorul extraterestru. Cu cinci metri înainte să atingă suprafața navei, racheta explodează. Nava se înclină pe-o parte în aer, părând că ezită să înainteze, după care își relua urmărirea de parcă nimic nu s-ar fi

întâmpiat.

— La dracu'! Stârpiturile astea au scuturi de protecție!

Steve se redresă din picaj și îndreptă botul avionului în sus, gata să tragă în aparatul inamic aflat în derută. În depărtare zări alte două avioane americane lovite de razele laser. Înainte să revină la traiectoria inițială, Jimmy se trezi cu un inamic pe urmele lui.

— Jimmy, virează spre dreapta. Te acopăr.

Jimmy se îndepărtă aplecat pe-o aripă, exact la țanc pentru a evita un nou fascicul de raze laser. Steve fixă reticulul pe unul dintre aparatele cenușii și lansă o altă rachetă Sidewinder. Extraterestrul viră, dar racheta prevăzută cu sistem de ghidaj porni în urmărirea lui, explodând în contact cu scutul de protecție posterior.

Sistemul de ghidaj radar era cam singurul avantaj de ordin tehnic al pământenilor în această încleștare aeriană și nu-i ajuta să câștige prea mult timp. Câteva secunde Hiller și Franklin zburară fără probleme de-a lungul șirului de coline de la Hollywood. Deasupra lor vedeau navele cenușii și oscilante vââând în haite, nimicind aparatele F-18 și pe camarazii lor. Cerul era luminat de raze laser și de sfărâăturile arzânde ale elitei forțelor aeriene de atac americane. Alți doi atacatori se năpustiră asupra lor, venind de deasupra navei și lansând o jerbă de raze laser.

— Poate reușim să zburăm mai repede decât ei. Ține-te după mine.

— Atunci, să fugim! Vin dinspre sectorul doi, Stevie.

Puternicele motoare cu reacție ale avioanelor F-18 își măriră turația în momentul în care cei doi americani acționară comanda denumită super navigație. Țâșniră înainte, accelerând spre est, pe deasupra munților, și lăsând echipajul inamic mult în urma lor. Sau, cel puțin, așa credeau. Pe măsură ce avioanele accelerau, amândoi piloții experimentau fenomenul de „creștere a g-urilor”, „g”-ul reprezentând forța de gravitație la nivelul mării. Trecerea în numai câteva secunde de la o viteză inferioară vitezei sunetului la aproape dublul ei dădea pilotului senzația că ar fi fost legat de vârful conic al unei rachete îndreptate către Lună. Nu exista senzație fizică mai neplăcută decât aceea că ți se zdrobesc organele de spătarul scaunului în timp ce avionul se deplasa prin aer cu viteza unei rachete. Buzele, urechile, pielea obrazului – toate păreau trase înapoi, spre spate. Sub ei, peisajul se schimba ca o ceață. Ajunși la o asemenea viteză, amândoi simțiră o amețelă și o ușoară greață. Navele pisici-de-mare erau la mică distanță în urma lor și se apropiau văzând cu ochii.

— Jimmy, dă-i bătaie, omule. Ne ajung din urmă.

— Deja avem de două ori viteza sunetului.

Jimmy avea un glas ca de om beat.

— Accelerează!

Din nou piloții fură proiectați de spătarele scaunelor din carlingă.

Instrumentele de pe tabloul de comandă le indicau că forțau aparatele cu mult peste limita admisă, vâjâind pe deasupra deșertului Californiei cu o viteză de două ori mai mare decât cea a sunetului.

— Trebuie să ne îndepărtăm de sol, frate. Sunt... oh... mă simt... nu știu...

Jimmy era pe cale să-și piardă cunoștința. Știa că, mărinind altitudinea, peisajul de sub ei, care acum gonea în sens invers cu o viteză amețitoare, va părea că se mișcă mult mai lent. Steve era de părere că atacatorii manifestau o oarecare reticență la apropierea de sol, dar Jimmy deja se ridicase, așa că nu-i rămânea decât să-l urmeze.

— Menține cursul, Jimmy, deviezi spre dreapta.

— Cară-te de aici, Stevie.

— Nu-ncepe cu tâmpeniile. Rămânem împreună până la capăt, ai auzit? Numai că trebuie să-ți menții viteza, omule.

Steve redus viteza cu intenția de a nu-l scăpa din ochi, urmărind cum avionul prietenului său continua să devieze către dreapta. Atacatorii începeau să-i ajungă din urmă.

— Trebuie să fugim, Jimmy! Trebuie să iuțim pasul!

Zadarnic. Atacatorii veneau în formație chiar în urma lor, în timp ce raze laser fulgerau de-o parte și de alta. Steve răcni în microfon, implorându-l pe Jimmy să se trezească, dar degeaba. Aruncă o privire rapidă în spate și zări aparatul argintiu al prietenului său zburând pe pilot automat, deja la kilometri depărtare. Chiar când era pe punctul de a vira, cu gândul de a porni după el, văzu un fulger de lumină. Aparatele inamice se despărțiseră în două grupuri și cel care-l vâna pe Jimmy îl doborâse.

Steve urlă cu tot trupul, începând să zgâlțâie furios comenzile și făcând avionul să se zguduie. Accelerează cu atâta violență, încât îndoie maneta și, continuând să urle, accelerează până când atinse viteza maximă. La mai mult de dublul vitezei sunetului, deșertul se perinda fulgerător, coline acoperite cu tufișuri maronii, printre care se întrezăreau pentru o clipă șosele sau mici așezări. Era ca și cum s-ar fi aflat în fața unui simulator de zbor a cărui viteză de urmărire ar fi rămas înțepenită la indicativul „Imposibil”. Timp de câteva minute, cu mintea încă întunecată de mânie și durere, Steve continuă să zboare în linie dreaptă, fără să mai privească în urmă. Dacă i s-ar fi ivit ocazia, s-ar fi năpustit, ca un kamikaze, cu botul înainte spre primul atacator ieșit în cale. Când furia i se mai potoli, aruncă, în sfârșit, o privire peste umăr și descoperi că nu-l mai urmărea decât un singur atacator, în sectorul cinci, ținându-se cu încăpățănare după el. Știa că nu avea nici o șansă de a-l doborî prin luptă aeriană. Singura lui speranță era fuga. Dar așa cum zbura pe cerul fără nori, pe deasupra nesfârșitei și golașei Văi a Morții, nu existau prea multe posibilități de a se ascunde. În depărtare, la linia alburie a orizontului, atât cât vedeai cu ochii

întinderea deșertului, sclipea ceva, un oraș răsărit ca din pământ. Viră spre nord, pornind într-acolo. În câteva secunde, orașul cel îndepărtat se găsea chiar sub el. Steve vedea suficient, adică exact atât cât să-și dea seama că era vorba de Las Vegas.

Motoarele începeau să obosească. Scrâșnetul lor anunța că nu vor mai accepta tortura pentru prea multă vreme. Continuând să se îndrepte spre nord, zbură pe deasupra a ceea ce părea a fi o mică bază aeriană, cu două piste în cruce, construite pe fundul secat al unui vechi lac. Câteva antene parabolice se roteau pe soclurile lor, iar ceea ce se vedea lângă hangare păreau să fie camioane vopsite în culori de camuflaj. Ochii lui Steve căutară să descopere un semn cât de mic că cei de jos știau ce i se întâmpla și că se pregăteau să-i trimită ajutoare. Nu recunoștea câtuși de puțin locul, nu avea știință de nici o bază atât de departe în nord față de Las Vegas.

Și, dintr-o dată, își dădu seama cu precizie ce avea de făcut. În dreptul bazei, viră brusc spre dreapta, ridicându-se deasupra lanțului de coline care dăduseră naștere fundului de lac cu zece mii de ani în urmă. Consultă busola, să vadă unde era estul, și porni într-acolo. În mai puțin de două minute, găsi ceea ce căuta, arma sa secretă: Marele Canion.

Pe neașteptate reduse turația motoarelor. Luată prin surprindere, pisica-de-mare trecu pe lângă Steve, chiar în clipa când acesta execută o coborâre lină pe deasupra pereților Marelui Canion. Poziționă avionul la mare adâncime între pereții de stânca roșietică, până când ajunse atât de jos, încât ar fi putut să pescuiască în fluviul Colorado, ale cărui ape săpaseră în pământul tare al deșertului acest miracol colțuros și impresionant. Atacatorul îl urmă în Canion, ajungându-l din urmă în câteva secunde.

— Okay, tâmpitule. Hai să ne distrăm puțin.

Zburând cu viteza fulgerului printre formațiunile stâncoase, răsucite și bizare, Steve se apucă să-i dea o lecție de acrobație aviatică, virând, coborând și cotind ca un nebun. Avionul inamic, mult mai mare, de-abia se mai ținea după el, în timp ce cu vârfurile aripilor ciupea bucăți de rocă, prăvălindu-le în abisul de dedesubt. Scutul protector al extraterestrului îi permitea să facă greșeli după greșeli, scăpând totuși cu viață. Mai mult de atât, creatura părea să se obișnuiască cu zborul în această cursă cu obstacole, reușind chiar să tragă câteva raze laser în direcția aparatului F-18 pilotat de Steve.

Cu nervii întinși la limită, Steve se fofilă într-un canion lateral, mult mai îngust. Aici nu se mai admitea nici o eroare. Cărarea în serpentină se îngusta pe alocuri la numai de două ori lățimea avionului lui Steve, măsurată dintr-un vârf de aripă la altul. Într-un moment ca acesta, Steve nici nu se gândea la un zbor defensiv. Ambală motoarele și începu să abordeze cotitură după cotitură, urcând și coborând cu

grație. Era convins că, dacă va continua suficient timp acest balet, stângaciul său partener de dans va sfârși prin a se izbi de stânci. Tocmai atunci pe tabloul de comandă prinse să clipească un led. Rezervorul de benzină era aproape gol.

— La dracu'! Începi să mă cam calci pe nervi, afurisit ce ești!

Nu departe în fața lui se ridica un zid enorm de stâncă, marcând capătul canionului. Conștient că o dată ieșit din canion era un om pierdut, Steve decise să joace și ultima carte. Reduse viteza și apăsă butonul sub care scria „Evacuare combustibil”. Combustibilul din ambele rezervoare se împrăștie în urma lui, împrôșcând avionul cenușiu. Atunci Steve puse în funcțiune arzătoarele, aprinzând combustibilul din aer și lăsând în urma sa o dâră de foc. Întoarse capul exact la timp ca să-l vadă pe atacator trecând prin zidul de foc, teafăr și nevătămat.

— Blestematul! Okay, dacă tu ești fraierul care vrea să se țină după mine, atunci să văd dacă poți zbura fără vizibilitate.

Trăgând de coardă marcată cu inscripția „Parașută de frânare”, în coada avionului de luptă se deschise brusc o uriașă parașută. Cu un reflex fulgerător, eliberă parașuta, detașând corzile de corpul avionului înainte să fie priponit din spate. Așa cum nădăjduse, parașuta flutură în aer fără nici o formă preț de câteva secunde, după care avionul inamic intră cu botul drept în ea. Steve auzea în căști semnalul de alarmă care-l anunța că se terminase combustibilul. Simți motoarele vibrând de îndată ce pe conducta de combustibil începură să pătrundă goluri de aer.

— Și-acum, să vedem dacă ești dotat chiar pentru toate.

Steve își scoase căștile, se legă mai strâns cu centura de scaun și îndreptă avionul exact spre peretele de stâncă ce închidea canionul. În spatele lui, atacatorul se lovi ușor de peretele canionului, sfâșiind parașuta. Apoi accelerează ca să ajungă din urmă aparatul F-18.

La șaizeci de metri de locul impactului, Steve închise ochii și trase cu putere un cordon care atârna la baza scaunului. În clipa următoare răsună un trosnet asurzitor și avionul se zdrobi de peretele de stâncă.

Pilotul extraterestru văzu ce urma să se întâmple și smuci violent aparatul, îndreptându-l cu vârful în sus. Mai avea trei metri și ar fi reușit să se ridice cu bine deasupra peretelui de piatră, dar pisica-de-mare se trezi nas în nas cu o stâncă de o sută de ori mai mare decât avionul, ceea ce însemnă sfârșitul lui. Într-un nor de praf și stâncă sfărâmată, avionul se izbi de steiul uriaș, apoi ricoșă departe, dându-se peste cap de mai multe ori și turtindu-se în contact cu roca tare a deșertului, până când se opri pe loc, arătând ca o monedă îndoită aproape la jumătate.

Încă prins cu centura de scaunul pilotului, căpitanul Hiller începu să rădă cât putea de tare, văzând OZN-ul sfărâmat. Cobora ușor prin

aerul fierbinte al dimineții de Arizona, la umbra parașutei deschise. În cele din urmă, atinse solul, cu o hurducătură zdravănă. Rostogolindu-se pe pământ, desprinsе cataramеle care-l țineau legat de scaun. Fără să mai piardă timpul, pași pe nisip și stâncă în direcția atacatorului aflat ceva mai departe, în vreme ce greierii țârâiau ascuțit prin tufișuri. Era amețit, înnebunit, furios.

Cu cât se apropia, cu atât mai amenințător îi apărea avionul care-l atacase. Era apărat de o duzină de scuturi blindate. Unul dintre acestea se spărsese parțial acolo unde coada aparatului fusese îndoită în sus. Sub placa cenușie, corpul navei avea aspectul unui animal proaspăt jupuit. Mușchii, tendoanele și ligamentele avionului erau, de fapt, mii de minuscule piese mecanice asamblate unele în altele. De un alb delicat și înfricoșător, zăceau acum expuse la soare, sub un strat gros de gelatină transparentă și lipicioasă.

Steve parcurse încet ultimii pași până la avion, băjbâind cu mâinile întinse, în căutarea scutului de protecție invizibil. Observând ceea ce părea a fi o trapă sfărâmată, sări pe aripă și, din șapte pași mari, ajunse la mijlocul aparatului, își adună toate puterile și izbi în ușă, trântind-o de perete.

În aceeași secundă, scoase un urlet, făcând un salt înapoi. Chiar în dreptul ușii, chinuindu-se să iasă din corpul avionului, era o creatură vie, un extraterestru. Un cap mare, ca un ou, se ivi, clătinându-se în lumina soarelui. Sub orbitele adânci și goale, arătarea avea un rât lung, ca un mănunchi de cartilagii răsucite, ieșind în afară asemenea unor rădăcini de copac de un alb uleios. Tentacule umede îi ieșeau din bărbie și din urechi, pipăind muchia trapei de salvare. Gâtul gros și osos avea o protuberanță, după care se pierdea undeva în creștetul capului. O tăietură adâncă îi brăzda fața de la bărbie până în vârful capului, acolo unde se îmbinau cele două emisfere craniene. Părea rezultatul unui experiment de încrucișare între un războinic medieval în armură și un gândac de bucătărie.

După ce urmări câteva clipe respingătoarea creatură ce se lupta să iasă la lumină, Steve făcu ceea ce jurase să facă. Pumnul său năprasnic îl izbi pe extraterestru în plină figură. Cu un trosnet dezgustător, capul osos dispăru din deschizătura trapei și creatura se prăbuși lipsită de cunoștință. Steve rămase aplecat peste trupul inert până când simți că spaima și furia începeau să i se potolească. În cele din urmă, se așeză jos și își vârî mâna în buzunarul de la piept, de unde scoase un trabuc ușor îndoit, marca Victory Dance. Mușcă unul din capete, scuipându-l în obrazul dușmanului său, căzut în nesimțire. După aceea îl aprinse, trăgând fumul în piept cu sete și mânie.

— Ei, asta zic și eu întâlnire de gradul trei.

ÎN VALEA MORȚII refugiații petrecuseră noaptea umblând de colo-

colo la lumina stelelor, absorbiți în sute de discuții furioase, de ordin strategic. Erau adunați într-o vale stearpă ca în palmă, cu vehiculele parcate în poziții bizare unele față de altele. Toată noaptea grupuri de oameni se reuniseră la lumina prăfuită a farurilor – siluete ținând în mâini arme și pahare cu cafea, gata să-și apere locul de popas împotriva musafirilor nepoțiți, pământeni sau de altă natură. Aduseseră copaci uscați, ca să alimenteze focul din mijlocul taberei, în jurul căruia făuriseră planuri după planuri, dezbătându-le și apoi aprobându-le – până sosea vreun nou automobilist, purtător al ultimelor știri. Atunci toate aranjamentele cădeau baltă, trebuind renegociate de la zero.

O dată în viața lui, Russell procedase așa cum trebuie. Nu suflase o vorbă despre faimoasa lui răpire și contribuisese la menținerea unei atmosfere calme și vigilente în sânul grupului său. Sprijinise cu toată fermitatea chiar primul plan conceput de ei: acela de a merge la Las Vegas după benzină și alimente, după care urmau să iasă în spațiul deschis al Arizonei.

Înainte de amiază, cei circa cincizeci de posesori de vehicule cu rulotă, alături de care intenționa să călătorească familia Casse, aproape că sfârșiseră cu pregătirile de plecare. Unii parcaseră deja pe marginea șoselei, cu motoarele duduind înăbușit, alții se postaseră ici-colo, echipați cu tricouri și șepci de base-ball, așteptându-și nerăbdători tovarășii de drum. Și totuși, familia Casse era serios îngrijorată de starea lui Troy. Băiatul se simțea din ce în ce mai rău, așa cum se întâmplase atunci când se manifestaseră primele crize. Pe piele îi apăruseră pete și, deși încă nu intrase în convulsii, începuse să tremure îngrozitor.

Miguel decise să-și mai încerce o dată norocul. Pentru a treia oară de la sosirea lor, colindă prin tabără, bătând din ușă în ușă, în căutarea medicamentului. Știa că era puțin probabil să găsească hidroclorid, totuși spera să întâlnească vreun diabetic care să-i poată da puțină insulină. O mulțime de persoane îi oferiră cremă cu hidroclorid împotriva mâncărimilor, simțindu-se destul de ofensate atunci când Miguel nici nu mai pierdea vremea să le explice diferența.

Afară, dimineața devenea caniculară, dar Troy zăcea în pat, dărdâind sub un maldăr gros de păături. Russell se așeză lângă el, ștergându-i fruntea cu comprese reci, în timp ce Alicia îi pregătea o nouă porție de ceai îndulcit.

— Știi, tu semeni leit cu maică-ta. Și ea era încăpățânată. Era o femeie adorabilă – Dumnezeu s-o odihnească! – Dar când sosea vremea să-și ia medicamentul, devenea mai îndărătnică decât un catâr.

Troy era înspăimântat.

— Iartă-mă, tăticule. N-ar fi trebuit să arunc doctoria, îmi pare rău.

— Hei, Troy-boy, ce-a fost a fost. Ai să vezi că vom găsi alta.

— Nu-i așa că eu n-am să mor, ca mama?

Întrebarea îl luă pe Russell pe nepregătite, ca o lovitură în moalele capului. Până să respingă ideea, liniștindu-și fiul din ce în ce mai slăbit de boală, îi veni în minte cum stătea la căpătâiul Mariei, rostind exact aceleași cuvinte.

— Ai să te faci bine, zise cu convingere Alicia. Bineînțeles c-ai să-ți revii. Nu care cumva să mai spui astfel de vorbe.

Miguel se întoarse la rulotă, tot cu mâna goală.

— Am întrebat pe toată lumea. N-am găsit nimic. Iar acum toți își strâng lucrurile, gata de plecare. Cineva a trecut cu mașina pe lângă noi, strigându-ne că o navă spațială se îndreaptă în direcția noastră.

Cei patru Casse se priviră unii pe alții, uluiți de veste.

— Atunci ar fi mai bine s-o întindem. Oricum, suntem nevoiți să plecăm, zise Russell, arătând din cap spre copilul bolnav.

— Să nu ne prindă farfuria zburătoare, tăticule. Hai să plecăm. Ai să vezi c-o să-mi treacă.

— Grupul nostru pornește către sud. Până la destinație vom merge pe șosele secundare, însă vom trece pe lângă un spital, în apropiere de Las Vegas. Până acolo facem câteva ore, așa că ar fi bine să plecăm chiar acum.

Russell se declară de acord. În clipa aceea se auzi o ciocănitură în ușă. Alicia se strecură pe lângă Miguel și se ivi în prag. De cealaltă parte a paravanului era o persoană pe care o recunoscuse – un băiat frumos, de șaisprezece ani, cu o coamă de păr roșcovan. Băiatul ținea ceva în mână.

— Penicilină, anunță el, întinzându-i o sticlută cu pastile.

— Îmi pare bine, Penicilină. Pe mine mă cheamă Alicia.

Dându-și seama că fata făcuse o glumă, el îi adresă un zâmbet deschis și cald.

— Oh, eu sunt Philip. Philip Oster. Mă ții minte de aseară? Un foșnet neașteptat venind din interiorul rulotei, undeva în spatele Aliciei, îl făcu pe băiat să-și dea seama că întrebarea lui putea fi înțeleasă greșit. Ridică puțin glasul, grăbindu-se să adauge: Mi-ai povestit că frățiorul tău e bolnav.

Era adevărat. După ce se urmăriseră din ochi unul pe celălalt, schimbând priviri semnificative de mai multe ori în cursul serii precedente, într-un târziu își luaseră inima în dinți și intraseră în vorbă. Discutaseră puțin despre starea lui Troy, iar Philip îi făgăduise că va încerca s-o ajute. Și iată că venise cu flaconul de penicilină.

— Știu că nu-i chiar ce-i trebuie, totuși o să-i mai potolească febra.

Alicia se uită în pământ, îmbujorându-se.

— E foarte frumos din partea ta că ne ajuți, zise ea încetișor, dând la o parte paravanul și luând flaconul cu medicamente.

Îl simțea pe taică-său în spate, privind peste umărul ei. Dând cu ochii de Russell, mătăhălos și nebărbierit, fixându-l cu o privire sfredelitoare, Philip se trase un pas înapoi.

— Îmi pare rău... adică alor mei le pare rău că nu putem face mai mult, băigui el. Vreau să spun... de pildă... dacă... Ei, oricum, plecăm peste câteva minute.

Auzind această, Alicia se lumină la față. I se adresă băiatului – puțin cam prea entuziasmată:

— Și noi! Plecăm o dată cu voi! Apoi, auzind cum tatăl ei își drege glasul, adăugă: Vreau să spun că și noi plecăm.

— Grozav! zâmbi larg Philip. Văd că aveți o rulotă foarte încăpătoare. Vă folosiți bine de ea?

Dar Russell se cam săturase de mica scenă de balcon.

— Destul, mormăi el. Mulțumesc pentru medicament. Și-acum, nu-ți mai vâri nasul în treburile altora și întinde-o la mașina ta.

— Tată, te rog! îi strecură Alicia, silindu-se să suradă.

Dar pe Philip nu părea să-l fi deranjat prea tare incidentul. Cu un zâmbet fermecător, se îndepărtă de prag.

— Atunci, mai vorbim la următoarea escală?

Impresionată de acest tânăr cu purtări curtenitoare, Alicia îl urmări din priviri cum alerga spre vehiculul modern al părinților săi. Când îl pierdu din ochi, se răsuci pe călcâie și-i descoperi pe bărbații Casse – inclusiv pe Troy cel suferind – cu privirea ațintită asupra ei, în așteptare.

— Ce e? întrebă ea. N-am făcut altceva decât să mă arăt amabilă față de el, fiindcă ne-a adus medicamente.

— Da, bine.

NORAD, SISTEMUL DE APĂRARE a Spațiului Aerian Nord-american⁽¹²⁾, era locul cel mai sigur din lume. Construit în inima munților Cheyenne, lângă Colorado Springs, reprezenta un post subteran și inexpugnabil de comandă militară, un sanctuar de înaltă tehnicitate pentru conducătorii națiunii – îndeosebi pentru președinte – în eventualitatea unui atac nuclear. Zidurile buncărului erau proiectate în așa fel, încât să reziste și la o explozie nucleară survenită la mică distanță. Fiind îngropate la mare adâncime sub pământ, ofereau și mai multă protecție. Totul putea fi controlat din giganticul cabinet de război, aflat exact în centrul construcției. Chiar dacă toate orașele americane ar fi fost șterse de pe fața pământului, specialiștii din Colorado ar fi fost capabili să detecteze mișcările inamicului, să coordoneze trupele staționate peste ocean și să lanseze mai multe tipuri de atacuri cu rachete. Vicepreședintele, Comitetul întrunit al Șefilor de State Majore, consilierii și familiile lor se aflau deja la adăpost în măruntaiele muntelui, așteptând sosirea președintelui.

Computerele de la NORAD erau conectate cu cele de la bordul avionului prezidențial.

La circa douăzeci de minute după declanșarea sângeroaselor lupte, cu forțe inegale, în spațiul aerian de deasupra orașelor New York, Los Angeles, San Francisco și Washington, specialiștii adunați la centrul de comandă al avionului prezidențial începuseră să aibă dificultăți în coordonarea atacului armat american. Întâi, pierduseră legătura radio cu supraviețuitorii aparatelor F-18. Pe urmă se întrerupsese orice semnal radar. În cele din urmă, pierduseră contactul cu NORAD, fiind nevoiți să recurgă la telefonul cu microunde.

— Probabil că trag în sateliții noștri. Suntem pe cale de a pierde orice tip de comunicare prin satelit, inclusiv detectarea și localizarea.

Puseră deci în funcțiune ROV-ul ⁽¹³⁾ avionului prezidențial, urmărind pe un ecran pozițiile celor mai importanți sateliți. Aceștia dispăreau unul câte unul. Singura explicație era aceea că invadatorii zburau până la cincizeci și cinci de mii de kilometri în înaltul cerului, altitudine la care se aflau sateliții, postați pe orbita lor geosincronă, deasupra unui punct fix de pe Pământ. Pe măsură ce greoaiele emițătoare, în valoare de mai multe milioane de dolari, treceau prin fața navelor invadatoare, erau distruse una câte una.

Armata avea sateliți poziționați pe alte orbite, la diverse altitudini, dar comutarea la aceștia necesita echipe în diferite puncte de pe sol, care să redirecționeze antenele parabolice. Înainte de a putea fi emis un ordin în acest sens, bazele militare fuseseră supuse unor bombardamente masive și violente. Ultimul lucru recepționat de la El Toro de către avionul prezidențial fusese strigătul omului din turnul de control:

— Vin! Vin invadatorii!

Înainte ca măcar un singur avion să fi apucat să se ridice de la sol, baza fusese transformată într-un morman de ruine fumegânde. Treptat, fortăreața zburătoare a președintelui era izolată de restul lumii.

Mutându-se în fotoliile așezate în cerc, chiar la intrarea în centrul de comandă, Whitmore și consilierii săi dezbătură lista tot mai restrânsă a unor posibile riposte. Din locul unde se aflau, Connie și Julius puteau auzi conversația și ascultau cu atenție discuțiile aprinse.

Generalul Grey se adresa unuia dintre aghiotanții săi:

— Nu-mi pasă cum faci, dar mie să-mi restabilești contactul cu NORAD cât de curând posibil. Executarea!

— Am înțeles, domnule general, răspunse prompt militarul, după care se întoarse la dezastrul piuitor din camera de control.

— Ce raportează cei de la Peterson? întrebă președintele, referindu-se la baza aeriană Peterson de lângă Colorado Springs, unde urmau să aterizeze în mai puțin de treizeci de minute, aceasta fiind baza cea

mai apropiată de NORAD.

Expresia demoralizată de pe chipul lui Grey era mai elocventă decât orice cuvânt.

— Continuăm să evacuăm cât mai multe forțe din bazele noastre, totuși am suferit deja pierderi grele.

— La naiba! exclamă președintele, izbind cu pumnul în brațul fotoliului. Nu numai că inamicul știe unde anume să lovească, dar mai are și o ordine a priorităților. Se mișcă exact ca pe o blestemată de tablă de șah.

— Da, domnule președinte, încuviință Grey. E un atac extrem de bine pus la punct. Ca și cum ar înțelege structura sistemului nostru de apărare.

David ieși, poticnindu-se, de la toaletă, cu o expresie de om suferind. Auzind ultima parte a conversației, se opri pe culoarul dintre scaune, sperând să afle și mai multe. Ceea ce-i ajunsese la urechi îl făcu să uite de stomacul său sensibil. Nimziki se ridică în picioare și pași în mijlocul sălii de conferințe, începând să vorbească pe tonul său imperios:

— După cum știți, am discutat direct cu comandantul Foley și cu alți membri ai Comitetul întrunit al Șefilor de State Majore încă din momentul sosirii lor la NORAD. Fiecare frază a lui părea să fie astfel formulată, încât să-l pună pe președinte într-o postură nefavorabilă. Sunt de acord că există numai o singură modalitate de acțiune sigură și prudentă. Trebuie să lansăm o contraofensivă de mari proporții, un atac nuclear total. Să-i lovim cu toate armele de care dispunem.

Era un nou exemplu de actorie de prost gust din partea lui Nimziki. Ministrul încerca să forțeze mâna președintelui, prezentându-și propunerea ca pe un plan dinainte stabilit. Lui Whitmore îi displăcea această tentativă de manipulare, însă ideea îl interesa prea mult ca să-l critice pe Nimziki.

— Pe teritoriul Statelor Unite? Vă dați seama de implicațiile acestei decizii? Riscăm să ucidem zeci de mii, poate chiar sute de mii de civili nevinovați.

Cu un calm imperturbabil, aproape amuzat, Nimziki îi oferî răspunsul dinainte pregătit.

— Ca să fiu absolut sincer cu dumneavoastră, domnule președinte, mă așteptam să vă opuneți acestei propuneri. Dar, dacă nu ripostați neîntârziat, nu veți prea avea ce să mai apărați din America. În discuțiile mele cu Comitetul...

— Domnule general, îl întrerupse aghiotantul lui Grey, întorcându-se din camera de control.

— Așteaptă puțin, soldat! îl repezi Nimziki, deși practic nu avea nici un drept de comandă asupra lui.

— E vorba de NORAD, domnule, continuă militarul, alb la față de

spaimă. S-a dus, domnule. L-au distrus.

Avură nevoie de câteva clipe ca să asimileze vestea. Chipurile celor de față oglindeau diverse stări de spirit, de la derută și stupefacție până la disperare.

— Cu neputință...

— Dumnezeule, vicepreședintele, Comitetul întrunit al Șefilor de State Majore...

— Probabil că doar s-a defectat sistemul de comunicare, NORAD nu poate fi distrus cu totul...

Aghiotantul le dădu explicații mai amănunțite.

— Informația mi-a fost furnizată de piloții de la Peterson. Aceștia se aflau în aer în momentul în care avioane de atac extraterestre s-au masat deasupra buncărului, executând asupra lui un tir de câteva minute, în cele din urmă, întregul complex a fost distrus. Curând după aceea a fost atacată însăși baza, fiind întrerupt contactul radio.

— Dar noi nu ne îndreptăm spre Peterson? Trebuie să ne schimbăm destinația!

— Domnule președinte, e necesar să lansăm un atac nuclear, insistă Nimziki, extrem de agitat. Ca să se asigure că mesajul fusese recepționat, recurse la o lovitură sub centură, adăugând: O întârziere în acest moment ne-ar costa mai scump decât faptul că ați amânat evacuarea orașelor.

Președintele sări din fotoliu, oprindu-se la un pas de Nimziki.

— Nu despre asta este vorba aici.

Era gata-gata să-l pocnească pe bărbatul mai vârstnic, când cineva îi întrerupse.

— Doar nu vorbiți serios! David apăru de după colț, cu o expresie revoltată. Sper că nu vă gândiți să folosiți blestematele alea de arme nucleare împotriva propriului popor.

Connie reacționează imediat. Repeșindu-se la fostul ei soț, încercă să-l scoată din încăpere.

— David, nu... îl preveni ea, amintindu-și de precedentă ocazie când îl pocnise pe Whitmore.

Dacă repeta gestul, ar fi comis un delict federal. Știa că lui David îi trebuia mult ca să-și iasă din fire, dar, o dată ce-i sărea țandăra, exploda aproape fără excepție.

— Dacă voi începeți cu armele nucleare, continuă el să strige, întreaga omenire vă va urma exemplul. Aveți idee de amploarea distrugerilor pe care le veți cauza planetei? Gândiți-vă puțin! Știți care vor fi consecințele pe termen lung? De ce nu ne zburăm creierii chiar aici, în clipa asta?

David, înalt de un metru nouăzeci și slăbuț, dar dotat cu o forță greu de ghicit la prima vedere, o dădu deoparte pe Connie fără prea mare efort și mai înaintă câțiva pași. Generalul Grey se postă repede

între istericul geniu al computerelor și președintele său. Deși cu mult mai scund, era ferm decis ca la nevoie să-l trântască pe David pe covor.

— Domnule Levinson, zise el pe un ton calm și stăpânit, dați-mi voie să vă reamintesc că vă aflați aici în calitate de invitat.

Fără să-l ia în seamă, David continuă să tune și să fulgere:

— E o nebunie! Nici măcar nu știm dacă exploziile nucleare le vor produce vreo zgârietură în învelișul blindat, în schimb știm cu certitudine că pe noi ne vor ucide. Nu va mai rămâne nimic!

Nimziki îl suportase suficient pe acest idiot. Obișnuit să i se dea ascultare, întinse degetul spre David și tună:

— Ține-ți gura aia blestemată și așază-te cu fundul pe scaun chiar în clipa asta!

Tonul lui insultător se întoarse asupra-i ca un bumerang. Julius sări ca ars, gata să se ia la bătaie.

— Nu-i spune lui să-și țină gura! Dacă nu era David al meu, la ora asta ați fi cu toții morți și împrăștiați bucățele.

Bătrânul își agita furios arătătorul pe sub nasul ministrului apărării. Presimțind că un scandal infernal era pe punctul de a se dezlanțui, Connie traversă în fugă încăperea, apucându-și socrul de braț. Însă septuagenarul nu se lăsă dus de acolo, ci continuă să-i spună grangurelui de la Washington, verde în față, tot ce avea de spus.

— Numai voi sunteți de vină pentru tot ce s-a întâmplat. N-ați făcut nimic să împiedicați grozăvia! Știați! Știați că nenorocirea se apropie, și totuși n-ați mișcat un deget! Iar acum îl atacați pe fiul meu.

Neobișnuita izbucnire a lui Julius evitase fără doar și poate o încăierare cu pumnii la bordul avionului prezidențial. La fel ca multe alte lucruri pe care le făcea bătrânul, era greu de spus dacă reacția lui fusese o simplă întâmplare sau o tactică bine gândită. Scena cu Julius, fluturându-și degetul osos pe sub nasul lui Nimziki, în timp ce Connie căuta să-l tragă după ea, reuși pentru moment să abată atenția tuturor de la propria lor supărare. Președintele își dădu seama că era timpul să se întoarcă la treabă. Răsufală adânc, reluându-și înfățișarea calmă, după care răspunse la acuzațiile bătrânului.

— Domnule, nu puteam face cu mult mai multe. Putem fi învinuiți de numeroase lucruri, dar, în cazul de față, am fost luați complet prin surprindere.

— Mie să nu-mi veniți cu palavre de-astea ca „luatul prin surprindere”. Încă din 1950 ați avut o farfurie zburătoare, cea care s-a prăbușit în New Mexico.

— Oh, tată, te implor!

David încercase să facă o pledoarie fierbinte pentru salvarea planetei, iar taică-său venea cu fel de fel de tâmpenii despre OZN-uri, prinse de pe la emisiunile TV.

— Unde-a fost asta? Îi dădu mai departe Julius. Parcă la Roswell? Da, da, la Roswell, în New Mexico. Acolo ați descoperit OZN-ul, cele trei corpuri de extraterestri, tot tacâmul. Pe urmă toate informațiile au rămas îngropate într-un buncăr... ăăă... care anume? Cincizeci și unu. Zona 51. Așa o chema. Zona 51. Știați de ani de zile și n-ați făcut nimic!

Pentru prima oară, după multă vreme președintele Whitmore zâmbi. Aproape în fiecare lună strângea mâna câte unui cetățean care-l întreba despre Zona 51. Se documentase asupra acestei probleme, și aflase că totul era o pură născocire, o complicată teorie a conspirației, elaborată de adepții OZN-urilor.

— Indiferent ce ați citit în ziarele de senzație, domnule Levinson, n-au existat niciodată nave spațiale care să fi fost recuperate de administrație. Vă rog să mă credeți pe cuvânt. Există într-adevăr o Zonă 51, dar nici pomeneală de OZN-uri asupra cărora să fi fost păstrat secretul.

Președintele se uită de jur împrejur, schimbând priviri amuzate cu restul asistenței. Nu însă pentru multă vreme.

— Oh, iertați-mă, domnule președinte, zise Nimziki, înghițindu-și nodul din gât, dar ceea ce spuneți dumneavoastră nu este într-unu totul exact.

Șocați, toți întoarseră ochii către fostul șef al CIA – omul care cunoștea toate secretele – în așteptarea unei explicații.

DE ÎNDATĂ CE Jasmine Dubrow ieși la lumină în aerul plin de praf al orașului distrus, îi spuse lui Dylan să aștepte împreună cu Boomer, după care se cățăra pe un taluz, până la ceea ce mai rămăsese din autostradă. Din acest punct, care-i oferea o bună perspectivă, cuprinse cu privirea proporțiile dezastrului și ceea ce văzu îi strecură un fior de gheață pe șira spinării. Totul era distrus, pulverizat, redus la mormane cenușii și fumegânde de moloz. Gigantica navă neagră continua să rămână suspendată în aer, ca un înger tăcut al morții, învăluind orașul sub aripile sale. Centrul orașului Los Angeles fusese complet nimicit de explozie. Grupul de zgârie-nori și clădiri istorice unde munciseră zilnic atâția oameni era acum un crater înnegrit, căscat în pământ. Întoarse capul și simți pe obraz briza ușoară a oceanului. În depărtare se zăreau câteva clădiri rămase în picioare, cu ferestrele sparte, cu focuri mocnite arzând ici-colo și înălțând dâre de fum spre cerul dimineții.

Studiind zonele afectate de catastrofă, înțelese dintr-o dată cât fusese de norocoasă. Cale de peste șase kilometri în fiecare direcție, distrugerea era aproape completă. Casele construite de-a lungul autostrăzii fuseseră retezate de la jumătate și tot ce se afla înăuntru – mobilă, boilere, fotografii, cărți pe jumătate citite, vasele din chiuvetă,

copiii adormiți – fusese proiectat spre valul de foc și carbonizat. Un frigider de tip vechi, cu colțurile rotunjite, aterizase chiar în mijlocul autostrăzii, deformat cumplit de căldură. Cu un aer absent, Jasmine căută înăuntru și găsi pe raftul ușii un borcan de muștar încă intact.

Straniu, își zise ea, ca să vezi ce scapă de dezastru!

Coborî în grabă taluzul și-l găsi pe Dylan privind cu atenție ceva pe pământ. Apropiindu-se, văzu că era un animal, probabil un câine, cu trupul sfâșiat și încă fumegând. Dylan voia să știe ce anume era, dar Jasmine îl luă în brațe și îl duse de acolo, fără un cuvânt. Cu Boomer adulmecând în fața lor, mai umblară de colo-colo câteva minute, până dădură de un garaj pentru parcare a vehiculelor utilitare. Garajul fusese construit pe partea ferită a șoselei, astfel încât basculantele, buldozerele și macaralele mobile rămăseseră acolo unde fuseseră lăsate pe durata week-end-ului. Vehiculele mai apropiate de ieșire fuseseră arse de valul de foc și aveau cauciucurile și sârmele topite. Dar în profunzimea garajului boltit, Jasmine descoperi un camion pe opt roți, cu remorcă plată, cu vopsea roșie de semnalizare încă în perfectă stare. Urcă în cabină și se uită de jur împrejur până avu norocul să găsească ceea ce căuta. Coborând apărătoarea de soare, se pomeni că-i cad în poală cheile mașinii. Strigă la Dylan și la Boomer să urce în camion, apoi ambală motorul și porni cu toată viteza spre mormanul de mașini calcinate și spre bucata de șindriliță prăbușită din acoperiș. Își croi drum printre sfărâmaturi și ieși afară la lumina zilei.

Câteva minute mai târziu, descoperi ceea ce mai rămăsese dintr-un mare bulevard și se îndreptă spre sud, săltând prin gropi, ocolind fațadele prăbușite ale unor magazine și trecând peste stâlpi de telefon pe jumătate carbonizați. La fiecare câteva minute se trezea în fața unui blocaj rutier pe care camionul nu-l putea depăși. Atunci oprea și se cățara pe capotă, căutând un loc de trecere printre sfărâmaturi. Era ca și cum ar fi încercat să scape dintr-un labirint.

După vreo șase sau șapte kilometri întâlni primul supraviețuitor – un bărbat de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat în zdrențele unui costum cu vestă. Îl descoperi șezând tăcut pe marginea drumului. Suferise tăieturi grave, probabil de la cioburi proiectate în aer. Nu putea ști cu certitudine, pentru că omul nu scotea nici un cuvânt. Îl ajută să urce în remorcă, unde el se așeză jos, tot fără o vorbă. Își continuă drumul. În următoarea jumătate de oră găsi alți șase supraviețuitori. Trei dintre ei acceptară oferta de a fi luați cu mașina, fericiți să se alăture cuiva care-i putea duce departe de acele locuri. Jasmine urcă pasagerii în remorcă, iar Dylan și Boomer veniră lângă ea, în cabină.

Întâlniră și primul indicator rutier, apărut exact la momentul oportun: un semafor de oțel, pe care explozia îl turtise de pământ și de care era agățată o singură tăbliță albastră. Jas sări jos din camion și șterse cu cizma praful și cenușa. Pe tăbliță scria: SEPULVEDA BLVD.

Acum avea cât de cât idee unde se afla. Privi în sus spre soare, apoi în depărtare, acolo unde bănuia că se afla oceanul, încercând să se orienteze.

— Pocățiți-vă, păcătoșilor!

Jasmine se răsuci brusc, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Nu departe de ea, un om cu înfățișare de cerșetor stătea pe un morman uriaș de cărămizi – tot ce mai rămăsese din zidul lateral al unui vechi cinematograf. Reușise cumva să găsească o bucată de carton salvat de la incendiu și mâzgălise pe el un citat din Biblie. În cealaltă mână ținea un levier cu patru dinți, agitându-l ca pe un crucifix. Din locul unde se găsea Jasmine, zidul gata să se năruie al cinematografului se vedea chiar în spatele lui. Bogat ornamentat cu picturi reprezentând cowboy în vechi scene de western, crea un fundal bizar și complet nepotrivit.

— Acesta e sfârșitul! Domnul Atotputernic și-a spus cuvântul și a sosit sfârșitul!

— Merg la El Toro. Dacă vrei să vii cu mine, urcă în spate.

— A vorbit cu limbi de foc! urlă el către ceruri. Pedeapsa voastră este pedeapsa Scorpionului, acesta e Sfârșitul!

Bietul om continuă să strige în pustiu, întorcând spatele călătorilor din camionul roșu.

Cu părere de rău, Jasmine trebui să-l lase acolo. Decise că nu era de datoria ei să încerce să mai salveze oameni. Dar nici nu ajunsese bine la blocul următor când zări un alt posibil supraviețuitor. Un elicopter al armatei, de un măsliniu murdar, zăcea cu burta în sus, arzând mocnit în ceea ce odinioară fusese parcare a unui mic centru comercial.

Jas și bărbatul cel tăcut coborâră din camion și se apropiară de elicopterul distrus. Atârnați în hamul de la umăr, pilotul și copilotul erau morți amândoi, zdrobiți în momentul impactului cu solul. Pe tavanul elicopterului sfărâmat zăcea o femeie îmbrăcată într-o rochie albastră și scumpă. Jasmine se târî înăuntru și trase afară femeia. Avea sânge închegat la nas, la gură și la urechi, semne sigure ale unei hemoragii interne. Culcând-o încet la pământ, Jas și bărbatul cel tăcut se uitară unul la altul. Amândoi o recunoscuseră pe prima doamnă, Marilyn Whitmore.

Chiar când se pregăteau s-o ridice și s-o care până la camion, Dylan alergă spre ei.

— Hei, îl certă Jasmine. Parcă era vorba că rămâi în mașină.

În aceeași clipă tăcerea fu sfâșiată de sunetul inconfundabil al unei puști de vânătoare cu închizător. Jasmine se răsuci în loc și văzu venind spre ei un alb cu burtă mare, de băutor de bere, îmbrăcat într-un veston de vânătoare. Alți doi, purtând uniforme îmbâcsite, în culori de camuflaj, pășeau greoi în urma lui. Unul din ei împingea un cărucior strâmb de autoservire, plin cu comori adunate din moloz.

Semănau cu trei vulturi, apăruți după catastrofă ca să ciugulească puținul care mai rămânea.

— Se pare că ne-am rezolvat problema transportului. Da' frumos camion mai ai aici! Cheile sunt în contact? Întrebă cel cu arma, vorbind cu accent de muntean.

Mitocanul cel furios care o amenința cu arma era tot ce-i lipsea lui Jasmine în acel moment. Se sili cumva să zâmbească prietenos.

— Hei, dacă vrei să călătorești cu noi, sunteți bineveniți. Oricum, plecăm de aici. Mergem spre sud, la...

— Ține-ți gura aia afurisită, căteia neagră ce ești! urlă omul, ațintind pușca înspre capul ei.

Însoțitorii lui alergară în direcția camionului, ca niște copii mult prea dezvoltati pentru vârsta lor. Cel mai solid se apucă să dea jos răniții din remorcă, iar celălalt umblă la cheia de contact. Boomer, rămas în cabină, îl adulmecă pe intrus, nădăjduind să capete un semn amical.

— Cheile nu-s aici! strigă individul din camion către cel cu arma.

— Foarte bine, se întoarse acesta către Jasmine și bărbatul cel tăcut. Vă întreb frumos încă o dată, apoi vă zbor creierii. Care din voi are cheile de la blestematul ăsta de camion?

— Pocăiți-vă, păcătoșilor! Acesta e sfârșitul! Predicatorul cel țićnit venise pe stradă în urma camionului. Vă așteaptă judecata lui Dumnezeu Atotputernicul.

— Dă-te, dom'le, la o parte! Aici nu-i treaba ta, îl preveni șeful vulturilor.

În timp ce predicatorul continua să înainteze, Jasmine își trase fiul lângă ea, scoțând pe furiș din rucsacul lui unul dintre artificii.

— Nu poți nesocoti voința Domnului, spumegă apostolul în zdrențe. Nu te poți împotrivi cuvântului Său!

— Ba să vezi cum pot, răsă vânătorul, apăsând pe trăgaci.

O poștie⁽¹⁴⁾ îl culcă la pământ pe predicator, cu o gaură în mijlocul pieptului. Detunătura stârni ecouri pe toată întinderea aceea pustie și acoperită de sfărâmături. Jasmine scăpărase un chibrit, dar racheta refuza să se aprindă, așa că stinse chibritul cu vârful degetelor. Omul cu pușca părea la fel de uluit că și ceilalți de ceea ce făcuse. Era limpede că nu mai împușcase pe nimeni până atunci. Amicii lui priveau și ei scena, neliniștiți.

— Și-acum, ar fi bine să ne dai odată cheia aia, căteia.

Boomer, cel mai prost câine de pază din lume, se gudurase pe lângă cei trei ticăloși – însă numai până când răsună împușcătura. Deodată se năpusti din direcția camionului, mărâind și lătrând la omul cu pușca. Fie că individul iubea câinii, fie avea conștiința încărcată că ucisese un nevinovat, cert e că ezită să omoare animalul.

— Cheamă-ți potaia! strigă el, cu țeava puștii la numai câțiva

centimetri de colții rânjiți ai ogarului. Chemă-l sau jur pe Dumnezeu! meu că-i fac de petrecanie!

Jasmine se aplecă și dădu foc rachetei cu artificii. Jerbă de praf de pușcă în culori strălucitoare țâșni din coada artificiei cu mai multă forță decât se așteptase.

Aținti cei trei metri de scânteii exact spre omul cu pușca, pășind totodată în direcția lui. Sulful fierbinte se lipi de obrazul și de mâinile acestuia. Involuntar, individul scăpă pușca, în clipa în care înălță brațele ca să-și ferească fața. Jasmine ridică arma de jos, deschise încărcătorul ca să verifice cartușele, apoi îl închise la loc. Individul continuă să urle. Când, în cele din urmă, se uită din nou în jur, situația se schimbaseră.

— Căteaua s-a născut în Alabama, dintr-un tată pasionat de vânătoare, zise ea, acționând închizătorul puștii. Drept care să nu-ți închipui nici măcar o clipă că n-aș ști să folosesc chestia asta. Apăsă pe trăgaci, trimițând o poștie pe lângă urechea grăsanului. Acționează din nou închizătorul și cartușele goale se rostogoliră la pământ, fiind înlocuite cu altele noi. Și-acum, fiți buni și întindeți-o înapoi de unde ați venit.

Cei trei vulturi se supuseră bucuroși. O luară la sănătoasa peste un dâmb nu prea înalt, oprindu-se în loc ca s-o blesteme pe Jasmine, după care se făcură nevăzuți pentru totdeauna.

În timp ce ea și bărbatul cel tăcut o transportau pe prima doamnă la camion, aceasta întredeschise buzele.

Liniștită, dar gata să se sufocă, zise zâmbind:

— Mare dovadă de curaj din partea duminică.

STEVE ÎȘI LĂSĂ umărul în jos, luptând să înfrângă rezistența curelelor. Îl înfășurase pe extraterestru lipsit de cunoștință în parașuta scaunului său ejectabil, iar acum îl trăgea prin nisipul fierbinte, bombănind fără încetare:

— Știi că ăsta trebuia să fie week-end-ul meu liber? Da' nici vorbă! Trebuia să vii tu, să te dai mare, ca acum să-ți târăsc moaca asta de cartof și fundul căcăcios prin deșertul fierbinte, plus scârboșeniile alea care-ți atârna la spate. Brațele lungi ca niște tentacule ale creaturii scăpaseră din legături și acum atârneau inerte în urma corpului. Așa credeai voi, că-i de-ajuns să veniți aici, să faceți pe răii și pe forțoșii, să vă bateți joc de mine și de oamenii mei? Întoarce capul, de parcă ar fi așteptat răspuns. Simțind că-l apucă toate năbădăile, începu să urle: Că nu puteam să fiu acu' la picnic, pocitanie!

Se duse clătînându-se până la parașuta portocalie de nailon și începu să tragă șuturi după șuturi în maldărul inert de biomasă înfășurat înăuntru, până când își epuiză forțele. Gâfâind, adăugă: Că

doar nu-s nebun!

Lac de sudoare, Steve știa că foarte curând va avea nevoie de apă. Abandonându-și povara, sui, icnind, panta unei coline nu prea înalte și scrută deșertul. Dealuri cafenii și golașe se întindeau cât vedeai cu ochii, sub cerul de un albastru prăfuit. Căldura emanată de suprafața deșertului sclipea la fel ca valurile oceanului. Chiar înainte de a face cale întoarsă, târându-și picioarele, cu gând să-și recupereze prizonierul de război, îi atrase atenția lucirea unei lumini. Venea de pe culmea unui deal aflat la câțiva kilometri depărtare. Curând își dădu seama ce reprezenta: trafic rutier. La mai puțin de o mie de metri în fața lui era o șosea. Se repezi să-și ia povara, apoi înaintă cu înverșunare în direcția șoselei. Câteva minute mai târziu ajunse la destinație, se așază pe marginea vechii șosele cu două benzi de circulație, de unde urmări cuprins de uimire armata de o sută de rulote, microbuzuri, căsuțe pe roți și camioane, care se apropiau văzând cu ochii.

— Hei, cap de gelatină, hai că ne vine și taxiul. Steve arboră un zâmbet cu gura până la urechi și se postă în mijlocul drumului, fluturându-și brațele. Nu treceți mai departe decât peste cadavrul meu.

Din fericire, convoiul lung de peste un kilometru și jumătate încetini treptat, apoi opri. Steve se duse până la unul dintre vehiculele din fruntea șirului, care trăgea după el un vechi biplan.

— Sunt căpitanul Steve Hiller, din corpul de pușcași marini ai Statelor Unite.

Șoferul, un individ solid, cu părul creț și o înclinație spre sarcasm, se aplecă pe fereastră și-l întrebă:

— Vrei să faci autostopul?

Două minute mai târziu, în jurul lui Steve se strânseseră peste douăzeci de curioși care făceau parte din respectiva caravană. Căpitanul bău mai întâi o înghițitură zdravănă de apă, după care le povesti ce avea în parașută. Faptul le reținu atenția. Le spuse că trebuia să ajungă la Las Vegas, la baza aeriană Nellis, și că era vorba de o problemă urgentă, legată de securitatea națională.

— Îmi pare rău, căpitane, declară un bătrân cu pușca la șold. La radio s-a anunțat că baza Nellis a fost distrusă în întregime. Rasă de pe suprafața pământului.

Steve se apropie de parașută, arzându-i încă două șuturi.

— Am înțeles. Totuși când am survolat locul, am zărit o bază aeriană lângă fundul sec al unui lac. Am nevoie de cineva care să mă ducă până acolo.

Mai multe persoane scoaseră la iveală hărți ale regiunii. Deși câteva dintre ele erau extrem de detaliate, pe nici una nu apărea o bază aeriană. Din câte arătau hărțile, întreaga zonă nu era decât un teren de testare a rachetelor, inaccesibil civililor. Ca să complice și mai mult

lucrurile, pe hartă figurau, nu unul, ci patru lacuri secate.

— Vă rog să mă credeți că există o bază, îi asigură Steve.

Pentru cei mai mulți dintre ei, toată povestea era prea înfricoșătoare. Voiau să fugă departe de extraterestri, nu să-i plimbe de colo-colo. Conducătorii grupului erau dispuși să-l ducă pe Steve, împreună cu povara sa, dar nu și să consume combustibil prețios umblând după cai verzi pe pereți printr-o zonă militarizată interzisă.

În acel moment tipul cel sarcastic veni în ajutorul lui Steve. Dând la o parte vreo câteva persoane care studiau harta, păși în mijlocul consfăturii de pe șosea.

— Lacul Groom, i se adresă el lui Steve. Baza pe care ai văzut-o e poligonul de testare a armamentului de lângă lacul Groom. Două piste încrucișate în formă de X și patru-cinci hangare uriașe, construite chiar în coasta unui munte, adevărat?

— Întocmai.

Steve și ceilalți îl ascultară pe vlăjgan explicând cu lux de amănunte cum se putea ajunge acolo și totodată desenând căile de acces omise de cei ce întocmiseră harta. Când omul sfârși ce avea de spus, Steve îl întrebă:

— Dar cum se face că știi atât de bine acest loc?

Fiul vlăjganului, un băiat cu părul lung, în vârstă de vreo șaptesprezece ani, interveni puțin cam pripit:

— Pentru că locuim prin apropiere.

— Numele meu e Russell Casse, se prezintă vlăjganul, vorbind cu glas coborât, aproape conspirativ. Strânse mâna lui Steve și continuă: Acum vreo zece ani am avut și eu de-a face cu lipitorile astea și sunt gata să fac totul ca să te ajut să-i șutezi nițel în fund. Ai ceva împotrivă dacă arunc și eu o privire?

Lui Steve puțin îi păsa dacă tipul era smintit, atâta timp cât se arăta dornic să-l ajute.

— Cătuși de puțin, răspunse el, dar să știi că nu-i o priveriște prea plăcută.

— Am mai văzut eu de-alde ăștia, îl asigură Russell. Ochi mari, negri, gură mică și strânsa pungă, piele albă.

Fiul său, Miguel, veni imediat pe urmele sale, fără să pară prea entuziasmat de colaborarea cu pușcașul marin.

Încă de la vreo șase metri depărtare, Russell își dădu seama că ceva nu era în regulă. Tentaculele lungi care atârnav din parașută nu aveau nimic de-a face cu extraterestrii despre care își amintea că-l răpiseră de pe aeroport cu aproape un deceniu în urmă.

Steve trase la o parte nailonul. Automobilisti care-i urmaseră până la parașută săriră înapoi, simțind că li se întoarce stomacul pe dos. Russell se holbă la creatură, cuprins de oroare, dar dintr-un motiv cu totul diferit. Extraterestru era prea mare, prea osos și prea cumplit la

înfățișare, ca să facă parte dintre acei mici monștri care-l răpiseră cu zece ani în urmă. Oare se poate să fi fost o specie de extraterestri complet diferită? se întrebă el. Sau, pur și simplu, mi-am imaginat toată povestea, adică am inventat-o? Brusc, cel mai real moment din trecutul lui Russell, cel care-i ruinasе întreaga viață, nu-i mai părea cătuși de puțin real. Simți cum îl cuprinde o ușoară amețală și puse o mână pe umărul lui Miguel, ca să-și recapete echilibrul.

— Tată, nu uita de Troy. Trebuie să ajungem la spitalul acela.

Russell își privi fix băiatul preț de o clipă, încercând să-și adune gândurile. Pe urmă încuviință din cap și porni spre camion.

— Atunci cum rămâne, domnule? strigă Steve după aliatul său. Mergem sau nu mergem la lacul Groom?

Dar Russell deja uitase promisiunea făcută lui Steve.

— Uite ce e, amice, aș vrea să te ajut, dar băiețelul meu zace bolnav în remorcă. Va muri dacă nu găsesc în câteva ore medicamentul de care are nevoie. Dumneata ia-o pe unde ți-am arătat. De aici faci cam două ceasuri.

— Te ducem noi până acolo, se oferi un bărbat înalt și ars de soare. Philip, golește remorca și adu totul în mașină.

Tânărul cu păr roșcovan aruncă o privire tristă spre Alicia, după care se grăbi să dea ascultare tatălui său.

— Hei, domnule Casse, așteaptă puțin!

Steve alergă spre Russell, care părea abătut.

— Din câte înțeleg, puștiul dumitale are nevoie de medicamente. Uite ce cred eu, o bază atât de mare are, cu siguranță, serviciu medical complet, cu tot ce trebuie. Ziceai că-i la vreo două ceasuri de aici.

Russell se uită la fiul cel mare.

— Hotărăște tu.

Miguel chibzui o clipă.

— Să încercăm s-ajungem într-o oră jumătate.

RIDICÂNDU-SE DEASUPRA deșertului Nevada, pilotul avionului prezidențial, căpitanul Birnham, anunță că departe, în stânga, se zărea baza Nellis, pentru testarea armamentului. Privind prin hublourile micițe, pasagerii rămaseră dezamăgiți văzând o bază de dimensiuni mici spre medii, cu aspect destul de jalnic. Zona 51 consta dintr-un uriaș hangar de avioane înconjurat de alte câteva mai mici, două piste care se intersectau, mai multe antene parabolice și barăci răspândite pe toată suprafața. Ici-colo, prin întinderea nesfârșită și plată a deșertului zăriră și alte clădiri, dar în sinea sa, fiecare pasager era convins că nu există nimic interesant la această bază secretă, construită la poalele unor coline pământii și abrupte.

Se stabilise dinainte ca președintele să fie primit fără ceremonie. De îndată ce pasărea metalică se lăsă la sol, căpitanul Birnham fu condus

spre hangarul cel mare, ale cărui porți se traseră de-o parte și de alta în timp ce avionul rula în direcția lor. În vreme ce câțiva soldați împingeau scara mobilă către aparatul Boeing alb cu albastru, Whitmore și suita sa se adunară în ușă, așteptând cu nerăbdare să coboare. Nimziki ieși cu un aer pocăit din centrul de comandă, unde-și analizase următoarea mișcare. Toți își dădură silința să-l ignore într-un mod cât mai politic, până când avea să se deschidă ușa avionului.

La picioarele scării îi întâmpina comandantul-șef al bazei, maiorul Mitchell. În spatele său se aliniaseră vreo cincizeci de militari, așteptând ca președintele să treacă trupele în revistă.

— Bine ați venit la Zona 51, domnule președinte! zise maiorul, cu un salut milităresc.

Whitmore răspunse la salut, explicând:

— Suntem foarte grăbiți.

— Pofțiți pe aici.

Mitchell nu avea nevoie să i se mai spună de ce hotărâse președintele Statelor Unite să viziteze această bază uitată de Dumnezeu în toiul unei catastrofe planetare.

Venise pentru navă. Deși din punct de vedere al protocolului, faptul de-a arăta cuiva nava – fie chiar și președintelui – reprezenta o încălcare a legii federale, maiorul îi pofti după el fără nici o ezitare.

Mitchell era un bărbat în prezența căruia te simțeai intimidat: înalt, solid și frumos în genul boxerilor profesioniști cu maxilar pătrat. Deși tânăr, abia trecut de treizeci de ani, era deja maior, fiind înaintat rapid în grad. Impresionați de realizările lui, superiorii de la Fort Cayuga îl numiseră în postul actual, unde supraveghea operațiunile din Zona 51. El răspundea de tot ce se petrecea la bază, cu excepția cercetării. Dacă se întâmpla ceva, Mitchell era întotdeauna la curent, aflându-se de cele mai multe ori chiar la fața locului. Era perfect conștient că acest post nu reprezenta decât o trambulină pentru o poziție mai înaltă, probabil la Washington. Totodată însă, știa că orice încălcare a consemnului de securitate – fie că ar fi fost vorba de o infiltrare din afară sau de scurgeri de informații din interior – și orice ar fi adus Zona 51 în paginile ziarelor, l-ar fi retrogradat rapid la vreun post de conțopist de provincie în Idaho. Maiorul își lua misiunea foarte în serios.

Conduse grupul într-o cameră neîngrijită, având o singură ieșire și birouri încuiate de o parte și de alta. În capătul cel mai îndepărtat al încăperii se vedeau o țâșnitoare și câteva plante ofilite. Mitchell pași înăuntru și închise ușa în urma sa.

— Nu vă apropiați de pereți, îi preveni el, dând deoparte o placă și apăsând un buton.

Deodată răsună bâzâitul puternic al unui mecanism hidraulic și

toată încăperea începu să se scufunde în pământ. Ușile de birouri păreau să se cațere pe pereți, pe măsură ce podeaua cobora în josul unui puț de beton, întreaga cameră nu era altceva decât un enorm ascensor.

În timp ce ceilalți se uitau de jur-împrejur cu gura căscată de uimire, președintele nu-și mai putu stăpâni mânia.

— De ce naiba n-am fost informat și eu despre acest loc? Întrebă el, privindu-l țință pe Nimziki, de la care aștepta un răspuns.

— Două cuvinte, domnule președinte.

Măcar de data asta Nimziki se arăta supus și sincer.

— Dezmințire plauzibilă. Decizia a fost luată cu mult înainte ca eu să ajung în situația de a păstra secretul. Hoover știa că faptul ar fi devenit o minge politică, drept care a fost clasificat în categoria „numai pentru persoane autorizate” și până astăzi...

— Destul! se răsti Whitmore.

Nimic din ce spunea Nimziki nu mai putea șterge răul făcut deja de el.

— Dezmințire plauzibilă pe dracu’!

Ceea ce Nimziki omisese să menționeze era faptul că unul dintre motivele pentru care armata, CIA și FBI-ul conspiraseră să păstreze secretul asupra navei prăbușite fusese acela de a-și asigura un avantaj asupra rușilor pe durata Războiului Rece. Emisaseră la repezeală un ordin de păstrare a secretului absolut asupra proiectului din Zona 51 pe o perioadă de douăzeci și cinci de ani. Atât Războiul Rece cât și ordinul de păstrare a secretului expiraseră în timpul mandatului lui Nimziki, cu toate acestea el nu dăduse publicității descoperirea. Avea ambiția de a candida la un post guvernamental, poate chiar și la cel de președinte și, din punctul lui de vedere, nu avea decât de pierdut recunoscând că păstrase secretul asupra obiectului și numai de câștigat dacă își păstra controlul exclusiv asupra proiectului.

Ușile metalice se traseră de-o parte și de alta, dând la iveală o încăpere care amintea de camera de sterilizare a unui spital de cercetare. Zeci de măști și salopete albe atârnavă în cui lângă un șir de chiuvete. Traversând sala, grupul ajunse în fața unor uși din plexiglas. Dincolo de ele se vedea parțial un spațiu de lucru unde se muncea intens. Mai mulți lucrători, echipați din cap până în picioare cu salopete albe sterile, măști și calote, intrau și ieșeau din raza vizuală a privitorilor.

— Aceasta este sala etanșă de decontaminare, îi anunță cu mândrie Mitchell, lăsându-i să privească uluiți o clipă, înainte de a-i conduce la următorul exponat al acestei vizite.

— Foarte bine, haideti să vedem, zise președintele.

Mitchell nu prea știa ce să răspundă. Sala nu prezenta prea mare interes și era convins că, dacă Whitmore ar ști câte sute de mii de

dolari îi va costa pe contribuabilii americani pentru decontaminarea încăperii, n-ar mai insista.

— De fapt, domnule președinte, intrarea în această sală necesită...

Whitmore primi din partea maiorului exact răspunsul pe care nu dorise să-l audă. Ca atare, îi explică ceea ce voia într-un mod care nu mai lăsa loc nici unei interpretări.

— Deschide afurisita aceea de ușă chiar în clipa asta.

Dintr-o dată, Mitchell păru că nu reușea s-o deschidă suficient de repede. Își introduse cartelă cu bandă magnetică în fanta scannerului și, cu un bâzâit ușor, ușile transparente se dădură în lături. Grupul, unsprezece persoane, intră în laboratorul de cercetare ultramodern, unde nu putea pătrunde nici un fir de praf. De îndată ce se găsiră înăuntru și dădură colțul, descoperiră că din camera de decontaminare nu văzuseră decât o porțiune infimă a laboratorului. Acesta măsura cel puțin o mie de metri lungime și avea o rampă înaltă de aproape un metru, care cobora până în mijlocul încăperii. Cei de acolo – echipați ca niște astronauți, cu costume albe, căști și încălțăminte de protecție – lucrau la diverse proiecte, de o parte și de alta a coridorului central.

Fiecare stătea la masa lui de lucru, acționând pârghii mecanice, desfășurând experimente cu laser, studiind hărți și grafice sau, pur și simplu, ședea acolo fără să facă nimic. Toți își încetau activitatea în momentul în care Whitmore trecea pe neașteptate prin dreptul lor. Mitchell mergea cu un pas înaintea vizitatorilor, explicând în câteva cuvinte cu ce fel de lucrare se ocupă fiecare cercetător. Echipamentul era de o calitate și de o complexitate uluitoare, depășind cu mult tehnica cea mai avansată. Până în cele mai mici detalii, laboratorul era bine dotat cu specialiști, bine echipat și bine organizat.

— De unde naiba au apărut toate astea? șopti președintele la urechea lui Grey. Din ce fonduri?

Venind cu pași nesiguri în urma grupului, aparent prea departe ca să prindă ceva din conversație, Julius auzi fără să vrea întrebarea președintelui.

— Doar nu v-ați închipuit că s-au cheltuit zece mii de dolari pentru un ciocan și treizeci de mii pentru un scaun de toaletă.

Bătrânul râse, fără să-și dea seama că într-o oarecare măsură avea dreptate. Cei ce se ocupaseră de dotarea cu echipament militar pompaseră bani buni în Zona 51 vreme de decenii, punându-i pe seama altor cheltuieli, însă marea majoritate a fondurilor provenea direct de la Congresul american. O parte a bugetului național era întotdeauna repartizată „Fondurilor secrete”, destinate unor proiecte prea delicate pentru a fi aduse la cunoștința legiuitorilor – de regulă cercetarea și livrarea unor noi tipuri de arme pentru militari.

În celălalt capăt al laboratorului se găsea o rampă de oțel care ducea până la o ușă groasă, din titan și oțel. Un motor electric trezi

ușa la viață, ridicând-o în sus. Un grup de cercetători în halate albe de laborator se aplecară pe sub ea, coborând rampa ca să-l întâmpine pe președinte.

Doctorul Brackish Okun era directorul științific al Zonei 51. În vârstă de vreo patruzeci și cinci de ani, Okun avea o coamă uriașă de păr cărunt și zbârlit, lung aproape până la umeri. După pasul săltat, era, fără îndoială, un hippie și mergea cu mâinile vârâte adânc în buzunarele halatului alb de laborator. Avea acel zâmbet spontan, cu gura până la urechi, pe care președintele îl văzuse deseori pe chipurile copiilor veniți să-l întâmpine.

— Oh, Doamne! Asta ce mai e? murmură abia auzit președintele.

În ultimele treizeci și șase de ore avusese parte de destule întâlniri bizare și iată că acum urma încă una.

Mitchell făcu prezentările.

— Domnule președinte, aș dori să-l cunoașteți pe doctorul Okun. Dumnealui a condus munca noastră de cercetare aici în ultimii cincisprezece ani.

Okun era un om ciudat și excesiv de energic. Se vedea limpede că petrecuse prea mult timp izolat în subteran. Savantul rămase pe loc dând din cap și surâzând larg câteva clipe, neștiind ce să facă, părul său cărunt și cravata galbenă aproape confundându-se cu obrazul palid, după care întinse brusc brațul și-i strânse mâna președintelui cu un entuziasm exagerat.

— Ooh, domnule președinte, este cu adevărat o mare onoare pentru mine să vă cunosc. Ah, dumnealui este colegul meu, doctorul Issacs.

Issacs un bărbat chipeș, cu părul tuns scurt și cu cioc, părea să fie jumătatea normală a echipei. Când Issacs se aplecă să dea mâna cu președintele, Okun se întoarse către unul din cercetători și-i șopti:

— Nemaipomenit! Whitmore îl săgetă cu o privire dezaprobatore, pe care Okun păru s-o sesizeze. Dacă o parte din noi, cei de aici, avem o comportare mai ciudată, e pentru că nu prea ni se îngăduie să părăsim acest loc, zise Okun în chip de scuză.

— Oh, înțeleg, replică președintele, abia ascunzându-și ironia.

— Bun! Bănuiesc că doriți să vedeți Clătita Uriașă, presupuse Okun. Veniți cu mine.

Fiecare membru al grupului își roti privirea de jur împrejur, derutat. Cu toate acestea, îl urmară pe straniul savant în încăperea alăturată. Părăsind lungul laborator de cercetare, urcară un coridor în pantă, ajungând într-o cămăruță îngustă, cu ziduri de beton. În interiorul ei se afla un mic planșeu, apoi o altă ușă de oțel. Issacs introduse cartela în încuietorea magnetică, așteptă o clipă, după care apăsă un buton mare din perete. Un becuț roșu începu să se învârtă concomitent cu bâzâitul soneriei, iar zidul din fața lor se lăsă în jos, ca un pod mobil, dezvăluind o priveliște spectaculoasă.

În față se vedea o uriașă sală de beton, luminată discret, înaltă cât cinci etaje și cam tot atât de lată. Paznici înarmați patrulau pe o serie de pasarele aflate la mare înălțime, cu armele automate gata să tragă în orice moment. În centrul sălii, cocoțat pe o platformă special construită și dominând tot restul încăperii se afla un avion de atac extraterestru, cu blindaj exterior lucios, de culoarea miezului de noapte. Era exact tipul de avion care făcuse ravagii printre Cavalerii Negri. Însotitorii președintelui erau vădit impresionați. Cu gurile căscate de uimire, începură să coboare rampa.

Nu semăna cu nimic din ce văzuseră până atunci și nu era deloc așa cum s-ar fi așteptat. În linii mari, formă era familiară, ca două farfurii adânci puse una peste alta, ceea ce explica miile de descrieri ale OZN-urilor semnalate de oameni în decursul anilor. Dar ceea ce impresiona și fascina la această navă înaltă de optsprezece metri erau detaliile. De-a lungul coloanei sale vertebrale, începând din vârf și apoi pierzându-se treptat către un punct fix din coadă, se vedea o proeminență cu aspect osos, înaltă de vreo doi metri, pe care cercetătorii o numeau „aripioara”. Suprafața navei părea confecționată din plăci blindate de mari dimensiuni, prinse la margini cu nenumărate piese ce alcătuiau un mecanism complicat – minuscule dispozitive metalice, amplasate cu aceeași precizie că și mușchii mâinii omenești.

Grupul se postă pe o platformă de observație, găsindu-se față în față cu nava, care exercita o fascinație sumbră, ca un stegozaur adormit, expus într-un muzeu cufundat în tăcere. În partea anterioară a navei se găsea un fel de carlingă cu ferestre mari și plate. Sub ele, chiar în vârful aparatului, existau niște prelungiri încovoiate care se ascuțeau treptat către extremități, cam ca mandibulele unei insecte uriașe. O bună parte din vizitatori își imagină ce-ar fi însemnat să fii strivit între acei clești gigantici și apoi devorat.

Vreo douăzeci de cercetători și tehnicieni se învârtteau în jurul navei, făcând măsurători, rectificând câte ceva pe ici-pe colo, cercetând în detaliu învelișul cu ajutorul unor lămpi albastre și ciudate. Își transportau aparatura pe cărucioare mobile, ceea ce-i făcea să semene cu niște mecanici auto ultramodernizați. În mai multe puncte, suprafața navei prezenta niște zgârieturi în zig zag, lungi și cenușii, acolo unde fusese reparată de specialiști după prăbușirea în deșertul din New Mexico.

— Așa-i că-i o frumusețe? întrebă Okun, înălțându-și sprâncenele stufoase.

Julius murmură destul de tare ca să audă toată lumea:

— Ha! Și cică nici o navă n-a fost recuperată de guvern!

Whitmore își făcu loc pe lângă Okun, ca s-o privească mai îndeaproape. Se duse până sub navă și întinse mâna, atingându-i

suprafața. Pe învelișul blindat erau desenate mici șanțulețe, aranjate după un model anume.

— Aceste contururi ce semnifică? întrebă președintele.

— N-avem idee, răspunse Okun, de parcă niciodată nu s-ar fi gândit la ele.

În realitate, desenele îl obsedau. Obținuse chiar și o aprobare specială pentru unul dintre cei mai renumiți criptografi ai lumii, doctorul D. Jackson, care pierduse trei săptămâni, străduindu-se zadarnic să descifreze semnele, înainte de-a fi solicitat pentru un alt proiect guvernamental.

— Vreți să spuneți că vreme de patruzeci de ani am deținut o navă extraterestră și nu știm nimic despre ea? întrebă arțăgos Whitmore.

— Nu, nu, nu, nu, îl asigură Okun pe președinte. Avem tone de informații despre ele. Dar ceea ce este cel mai interesant a început să apară abia cu câteva zile în urmă. Vedeți, noi nu putem reproduce tipul de forță, de energie, de care dispun ei. Dar când au început să-și facă apariția creaturile, jucăriile astea s-au pornit să funcționeze din senin. Ultimele douăzeci și patru de ore au fost extraordinare... extrem, extrem de interesante.

— Afară mor milioane de oameni! izbucni președintele. Nu cred că aş putea eticheta așa ceva drept interesant!

Uriașa sală purtă ecoul vorbelor rostite de președinte și toată lumea amuți, lăsându-l pe Whitmore să-și descarce nervii. Acesta se duse până în partea cea mai îndepărtată a navei, încercând să-și adune gândurile, dar în minte i se fixase, ca un afiș, o singură imagine: cea a soției lui, Marilyn, zbatându-se într-o mare de foc. Privind în gol spre ungherele cele mai întunecoase ale încăperii, ochii începură să i se umple de lacrimi. Nu avea de gând să plângă, nu voia să-și îngăduie această slăbiciune personală. Trase adânc aer în piept, apoi își șterse ochii, prefăcându-se că-și face un ușor masaj, ca să-și alunge durerea de cap.

Generalul Grey luă inițiativa, rupând tăcerea.

— Domnule doctor, sunt convins că înțelegeți că ne aflăm în miezul unei situații extrem de critice. În concluzie, ce ne puteți spune despre inamicul cu care ne confruntăm?

Începând să-și dea seama de gravitatea împrejurărilor, savantul cu părul lung răspunse mai serios decât până atunci.

— Păi, să vedem. Nu se deosebesc chiar așa de mult de noi. Respiră oxigen și prezintă aceleași intoleranțe la frig și la căldură... Probabil că de asta se și interesează de planeta noastră.

— Stați așa! Ce vă face să presupuneți... dădu să întrebe David, dar se opri, cerând din ochi aprobarea celorlalți. Grey și Whitmore îi făcură amândoi semn să continue. Ce vă face să credeți că se interesează de planeta noastră?

— E doar o simplă presupunere, răspunse Okun, ștergându-și ochelarii cu cravată. Sunt ființe ca și noi, dotate cu instinct de conservare. Poate că vreo catastrofă i-a determinat să-și părăsească propria planetă și acum rătăcesc de colo-colo. De asemenea, tind să cred că au nevoie de spațiu, fiind crescători de vite sau cultivatori de pământ. Au un fel de gospodării cu animale.

— De unde știți asta?

— Răspunsul se află chiar deasupra capetelor dumneavoastră. Plăcile acelea mari – blindajul navei. Dacă le examinați la microscop, veți găsi striatii subțiri cât un fir de păr, ba chiar și pori! Okun își dădu seama că nici unul dintre vizitatori nu înțelegea implicațiile afirmației sale. Desigur, asta înseamnă că plăcile sunt mai curând cultivate decât confecționate. Fiecare este la fel de individualizată ca o amprentă digitală. Nu știm cum se realizează acest lucru. Presupun că prin bioinginerie, prin modificarea ADN-ului, astfel încât plăcile să crească toate exact la aceleași dimensiuni. Doctorul Issacs crede că ei cresc animalele în spații limitate, așa cum procedau chinezii, care obișnuiau să înfășoare strâns laba piciorului femeilor, ca să nu depășească o anumită lungime. Cât despre vârsta lor, nu putem ști cu certitudine. Am obținut o variantă a testului cu carbon 14, din care reiese că plăcilor le trebuie vreo optzeci de ani ca să atingă aceste dimensiuni. Dacă e să dăm crezare metodelor noastre, atunci plăcile navei de față au o vechime între trei și nouă mii de ani. Okun, care în adâncul sufletului rămăsese un student amator de senzațional, își privi pe rând oaspeții, cu o expresie ștregărească. Hei, oameni buni, v-ar plăcea să le vedeți?

RELATĂRILE DESPRE OZN-uri care planau în aer câteva momente, ca apoi să dispară cu o viteză incredibilă, nu erau deloc rare în deșertul din sud-vestul Statelor Unite. Aproape toate aceste semnalări aparțineau unor martori greu credibili, care declarau că fuseseră singuri în acel moment. În mod inevitabil, relatările unor surse extrem de credibile, de pildă fostul președinte Jimmy Carter pe vremea când era guvernator al Georgiei, inspirau o avalanșă de observații similare. Dar în noaptea de 4 iulie 1947, se întâmplase ceva ce nimeni nu-și putea explica. Sute de cetățeni din orașul Roswell, New Mexico, și din împrejurimi susțineau că văzuseră un obiect strălucitor, în formă de elipsă, cu o lățime de vreo optsprezece metri, trecând pe cer în direcția nord-vest. Imediat tăbărăseră cu telefoanele la biroul șerifului, la postul de radio și la redacția ziarului local. Convinși că obiectul pe care-l observaseră nu aparținea acestei planete, locuitorii întregului oraș rămăseseră toată noaptea prin restaurante și prin parcurile magazinelor, povestindu-și unul altuia ce văzuseră și pândind neliniștiți cerul, în căutarea vreunei mișcări neobișnuite. Pe alocuri,

reacția publicului ajunsese aproape de isterie. Întâmplarea continuase să rămână principalul subiect de conversație până când, câteva zile mai târziu, armata Statelor Unite dăduse publicității un comunicat, anunțând că recuperaseră resturile farfuriei zburătoare prăbușite, pe care o credeau a fi de origine extraterestră. Acest surprinzător anunț fusese făcut de către colonelul William Blanchard de la escadrilă de bombardiere 509, Roswell Field, devenit ulterior general cu patru stele și adjunct al șefului de stat major al forțelor aeriene americane. În după-amiaza celei de-a doua zi de la reperarea generală a OZN-ului, un fermier de prin partea locului, W.W. „Mac” Brazel, descoperise pe pământul său rămășițele unei nave neobișnuite. Bucățile erau confecționate dintr-un material cum nu mai văzuse niciodată până atunci și aveau pe ele semne ca niște hieroglife. Mac mersese pe urmele bucăților căzute, până când găsisse nava – și trupul pe care ulterior negase că l-ar fi văzut.

Închipuindu-și că era un avion experimental de pe aeroportul militar din apropiere, se dusesse cu mașina la oraș, anunțând baza de la Roswell, aflată la o depărtare de o sută douăzeci de kilometri. O echipă de ofițeri de informații se deplasaseră imediat la fața locului, să cerceteze navă prăbușită. În aceeași seară, relataseră și presei evenimentul.

Apoi, în mod la fel de inexplicabil, își dezmințiseră propria relatare. Cum la scena accidentului continuau să sosească una după alta delegații cu înalți șefi ai armatei, fusese convocată o nouă conferință de presă. Cu această ocazie, se anunțase că obiectul era un satelit meteorologic. Un tip nou și ciudat de satelit meteorologic, probabil trimis de temuții noștri inamici, sovieticii. Nimeni nu crezuse un cuvânt, cu toate acestea armata își menținuse versiunea. Reporterii sosiți la fața locului nu primiseră îngăduința să examineze resturile obiectului. Acestea fuseseră deja transportate cu avionul în afara orașului Roswell, la o destinație al cărei nume era ținut secret, pentru „cercetări suplimentare”.

Obiectul strălucitor observat în acea seară deasupra localității Roswell fusese un avion de recunoaștere desprins de nava-mamă, mult mai mare, rămasă la limita atmosferei pământenești. La fel ca alte sute de farfurii zburătoare dinainte sau de după ea, și aceasta efectuase mai multe ore de cercetare și observație. Când mai avea doar câteva minute până la încheierea misiunii, nava-mamă se găsisse pe neașteptate în primejdie de a fi descoperită, drept care fusese nevoită să dispară. Nava de recunoaștere se îndepărtase mai mult decât s-ar fi cuvenit, iar acum se afla dincolo de curbura Pământului, ceea ce făcea ca energia emisă de nava-mamă să nu poată ajunge la motoarele sale. Dându-și seama că rezervă de energie le mai ajungea doar câteva minute, ocupanții navei intraseră în panică. În loc să-și înalțe aparatul

la altitudine mai mare, porniseră către nord-vest, zona pe care primiseră misiunea s-o exploreze. Pe parcursul zborului, în timp ce senzorii anunțau o iminentă oprire a motorului, un scut de ioni negativi acoperise nava și, în interacțiune cu strania formă de energie a acesteia, dăduse naștere acelei străluciri blânde, ca de lună, văzute de la sol. Prea târziu. Motorul stâng explodase în sute de fragmente și în clipa următoare nava se prăbușise în deșert.

Doi dintre extraterestrii din interior supraviețuiseră accidentului: cel de-al treilea astronaut murise. Cel mai rezistent dintre supraviețuitori se luptase mai mult de o oră până reușise într-un târziu să deschidă trapa și să iasă afară. Se târâse până la marginea navei și încă vreo patruzeci de metri pe nisip, după care fusese atacat de o haită de coioți. În timp ce fiarele îl mușcau și-l sfâșiau în bucăți, camaradul său rămas în interiorul navei simțise fiecare din acele cumplite mușcături și auzise fiecare urlat mut. Rămăsese încremenit în interiorul astronavei până a doua zi de dimineață, când începuseră să sosească pământeni. Supraviețuitorul extraterestru fusese dus cu elicopterul la bază militară Roswell, apoi transportat cu un avion sanitar al armatei la noua bază supersecretă, Zona 51.

OKUN ÎI CONDUSE către o ușă groasă ca cea a unui depozit de bancă. Deschise ușa, folosindu-se de o cheie triunghiulară, deosebită de toate celelalte. Issacs se strecură în încăperea cufundată complet în beznă și bâjbâi puțin până când găsi întrerupătorul. Cândva o sală de conferințe strict secrete, cu fotolii dispuse în amfiteatru în jurul unui podium, încăperea devenise în decursul anilor un fel de cimitir pentru aparatura științifică învechită a lui Okun. Președintele și suita sa pășiră peste și printre grămezile de vechituri costisitoare, înaintând spre centrul sălii. Chiar în mijloc se aflau trei cilindri de metal lați de un metru și jumătate și înalți până în tavan.

— Toată lumea pregătită? întrebă Okun, ca un clown chemând publicul la intrarea unui circ. Domnilor și doamnelor, în fața dumneavoastră se află ceea ce noi numim „Expoziția de pocitanii”.

În interiorul cilindrilor se aflau trei bazine de sticlă, fiecare dintre ele conținând un corp de extraterestru care plutea liniștit ca o sirenă într-o soluție tulbure de formaldehidă. Trupurile lungi și fragile, pe care lumina le îmbrăca în nuanțe galben-portocalii, se găseau în diverse stadii de descompunere. Corpurile fusiforme atârnav de capetele mari și umflate, la fel cu cozile unor zmeie de hârtie. Ochii negri și blânzi, cât opt mingi de ping-pong puse la un loc, așezați de o parte și de alta a nasului mic și coroiat ca un cioc, dădeau chipurilor o expresie de surprindere, de parcă și ei ar fi fost la fel de mirați ca pământeni din cealaltă parte a peretelui de sticlă. Okun scrută chipurile vizitatorilor, remarcând la ei exact reacțiile la care se

așteptase. Unii păreau speriați, alții plini de curiozitate, iar câțiva întorseseră capul, scârbiți.

— Când predecesorul meu, doctorul Welles, i-a descoperit pe ăștia trei, arătau cu totul altfel. Purtau costume biomecanice, niște chestii oribile, cu tentacule lungi la spate și altele mai scurte în față. Cei doi din bazinele laterale au murit în accident, iar corpurile din interiorul costumelor au fost descoperite numai la autopsie. După ce le-am scos costumele, am putut afla o mulțime de lucruri despre anatomia lor. Au simțurile de zeci de ori mai ascuțite decât ale noastre. Ochii, după cum vedeți, sunt mult mai mari ca ai noștri și nu au iris care să limiteze cantitatea de lumină pătrunsă în ei. Nervii auditivi și organele olfactive sunt coterminale, întâlnindu-se aici, în nas. După teoria noastră, nu numai că aud sunetele, dar le și simt mirosul. La fel și în cazul simțului olfactiv: probabil că adulmecă și în același timp „aud” mirosul. Grozav, nu?

Na, iar o făcuse de oaie! Okun ridică palmele în chip de scuză, dar președintele era mult prea curios să afle despre extraterestri ca să-l mai ia în seamă.

— Continuati.

— Okay, să vedem. Sistemul circulator. Nu au un organ central, o inimă, așa ca noi. Circulația sângelui în organism e menținută de mișcările peristaltice ale mușchilor. Nu au corzi vocale, așa încât nu ne rămâne decât să presupunem că între ei comunicarea se realizează pe alte căi.

— Ce fel de căi? interveni David. Îmi închipui că nu vă referiți la gestică sau la limbajul trupului.

— Nu. Se pare că folosesc un fel de percepție extrasenzorială.

— Telepatia, preciză sec Issacs. Își citesc gândurile unul altuia.

— Ei hai, doctore Issacs. Okun ridică privirea în tavan și pe chip i se așternu un zâmbet sarcastic. Așa cum am discutat în repetate rânduri, încă nu există dovezi științifice demne de încredere care să sprijine această teorie. N-aș vrea să mă angajez într-o speculație, lăsând oaspeților noștri impresia că suntem o mână de zărghiți.

Îl fulgeră pe Issacs cu o privire tăioasă, dar acesta continuă să-l fixeze cu aceiași ochi de gheață.

— Despre ce naiba tot vorbiți? îi întrebă Grey, care nu suporta discuțiile fără sens.

Issacs făcu un pas înainte și explică:

— Extraterestrul din mijloc a supraviețuit optsprezece zile după accident. Doctorul Welles a făcut tot ce i-a stat în putință ca să salveze viața creaturii. În cea de-a zecea zi a relatat că avea senzația că făptura aceea îi citea gândurile. În ziua a unsprezecea a pretins că a auzit creatura „vorbind”, dar nu prin cuvinte, ci prin imagini și sentimente. Aceste conversații au continuat până când extraterestrul a

devenit prea slăbit și, în cele din urmă, a murit. Impresia doctorului după aceste „conversații” era că acele ființe nu ne doreau răul și că aveau intenții pașnice. Iată de ce n-am avertizat pe nimeni. N-am avut nici cea mai mică idee ce se va întâmpla.

Când doctorul cel bărbos termină de vorbit, toți se uitară la Whitmore, așteptându-i reacția. Dacă-și închipuiau că-i va ierta pe cercetători pentru faptul că nu alertaseră lumea cu privire la riscul unei invazii de către acești puternici prădători, se înșelau. În schimb, președintele se întoarse către Okun.

— Mă tot gândesc la ceva ce-ați spus atunci când ne găseam lângă astronavă. Ați spus că „probabil îi interesează planeta noastră” și că cresc alte animale. Știți cumva cu ce se hrănesc creaturile astea?

Dintr-o dată, tuturor le veni în minte imaginea unor oameni vârați în țarcuri și îndopați, înainte de a fi duși la abator, goi și înghesuiți la un loc.

Julius nu suportă nici măcar să se gândească la așa ceva.

— E revoltător. Vreți să spuneți că creaturile astea au de gând să ne transforme în cârnați?

— Nu știu. Țsta l-am și întrebat pe doctor, răspuse Whitmore.

Se vedea limpede că pe Okun îl tulburase profund ideea. După cum îi jucau mușchii feței, probabil că-și imagina scena destul de sugestiv. Pentru prima oară începu să-și dea seama cât de gravă era situația.

— Au o gură foarte mică, exact aici, sub cioc, dar nu-i decât o despicătură în piele. La autopsie s-au mai descoperit și niște glande digestive, care secretă o substanță extrem de corozivă. Nu s-a găsit nimic în stomacul nici unuia dintre ei, așa că nu știm cu ce se hrănesc.

— Încă o întrebare. Președintele veni mai aproape de Okun. Cum îi putem ucide?

— Eeei, asta chiar că-i o problemă! exclamă savantul, punându-și palmele pe creștetul capului, cu degetele înlănțuite, ca să-l ajute să gândească. Desigur, corpurile lor sunt chiar și mai fragile decât ale noastre. Toată dificultatea e să învingem tehnologia pe care au dezvoltat-o cu scop de apărare. Și, judecând după puținul pe care l-am văzut, această tehnologie e cu mult mai avansată decât a noastră.

David ocolise cei trei cilindri și ajuns în spatele lor, tocmai studia cu atenție cadavrele gelatinoase, când se auzi chemat pe nume de șeful statului.

— David, tu ai descifrat deja o parte din tehnologia asta. Ai reușit să le spargi codul și le-ai interpretat semnalele într-un timp relativ scurt.

Până atunci David nu-și dăduse seama că, de fapt, el și președintele se tutuiau. Cu chipul distorsionat de curbura cilindrului, răspuse:

— Oh, asta nu știu, Tom. Tot ce-am făcut eu a fost să descopăr întâmplător semnalul, pentru că deregla... Nu știu în ce măsură aş putea fi de folos.

— Arată-le ce-ai descoperit. Vreau ca voi doi, continuă el, arătând spre Okun și spre David, să vă puneți împreună mintea la contribuție și nădăjduiesc că veți găsi unele răspunsuri. Apoi se aplecă spre David, suficient de mult ca acesta să înțeleagă că-i lansase o provocare: Hai să vedem dacă ești chiar atât de isteț pe cât te crezi.

PERSOANELE NEAUTORIZATE VOR FI ARESTATE PE LOC. PĂTRUNDEREA ÎN ACEASTĂ ZONĂ SE CONSIDERĂ DELICT FEDERAL PASIBIL DE DETENȚIE PÂNĂ LA TREI ANI ÎN ÎNCHISOAREA FEDERALĂ

Astfel de tăblițe erau postate la fiecare cinci sute de metri pe tot parcursul unicei șosele asfaltate care ducea la lacul Groom. Alte indicatoare avertizau asupra existenței unor camere ascunse și a unor instalații radar. Toate aceste avertismente aveau o bază reală. Fuseseră amplasate acolo cu scopul de a-i descuraja pe insistenții fani ai OZN-urilor, care încercau mereu să pătrundă pe teritoriul bazei, ca să arunce o privire la farfuriile zburătoare construite sau capturate de guvern – depinde căror relatări le dădeai crezare. Dacă aceasta ar fi fost o zi la fel ca toate celelalte, atunci două patrule de poliție militară ar fi trebuit să stea la pândă printre tufele de sulfină, gata să opereze arestări. Dar era o zi așa cum Pământul nu mai cunoscuse niciodată.

Steve călătorea în remorca unui camion, împreună cu prizonierul său și cu patru bărbați înarmați. Toți erau cu ochii pe creatura înfășurată în pânza portocalie a parașutei. Dacă s-ar fi trezit, toți erau pregătiți să deschidă focul. Li se păru o veșnicie până când ajunseră la gardul înalt din plasă de sârmă, terminat cu inele de sârmă ghimpată, și la postul de pază de la poarta principală.

Doi militari, îndeajuns de ghinionisti cât să stea de sentinelă tocmai în ziua care marca sfârșitul lumii, închiseră aparatul de radio la care ascultau știrile și ieșiră din gheretă, ținând în mâini niște puști de asalt cu care nu era de glumit. Când Steve se ridică în picioare în remorcă, unul din ei îi strigă:

— Îmi pare rău, domnule căpitan. Nu vă putem lăsa să intrați fără aprobare specială.

— Dacă vrei s-o vezi, vino încoace, soldat, și-am să-ți arăt afurisita aceea de aprobare.

Militarul se îndreaptă fără chef spre remorcă. Steve îl înșfăcă de guler, totodată trăgând deoparte cu mâna cealaltă pânza parașutei, și aplecă obrazul soldatului la numai câțiva centimetri de înfricoșătoarea creatură. Omul sări înapoi, scăpându-se în pantaloni.

— Iisuse Hristoase, Maica Domnului! Lasă-i să treacă, răcni el către cealaltă santinelă. Lasă-i să treacă.

ÎN CLIPA ÎN CARE ÎȘI VÂRÎ CAPUL prin trapa din podeaua navei, David avu senzația că pătrunde într-o altă galaxie, de o fascinație întunecată. Interiorul astronavei era o încăpere slab luminată și apăsătoare. Pereții rotunjiți, acoperiți cu o bizară tehnologie semiorganică, arătau mai curând ca interiorul unei cripte decât cel al unui aparat de zbor. Primul său impuls fu să renunțe și să coboare scara. Okun, care se găsea deja înăuntru, puse paie peste foc, rânjind ca un nebun prin întunerice și spunându-i:

— Sunt convins că te va impresiona teribil ce-ai să vezi aici.

David își strecură trupul lung în carlinga ca un stup, apoi se duse în partea anterioară a navei, unde, cel puțin, putea privi prin ferestrele întunecate la lumea „normală” din buncărul cu pereți de beton. Așa cum îi spusese Okun, carlinga era ticsită cu o colecție incredibilă de instrumente și lumini care clipeau. Exista un panou principal de comandă, pe care David cu greu l-ar fi putut recunoaște ca atare. Pe tot pupitrul cu instrumente șerpuiau protuberanțe liniare neregulate asemănătoare unor vene, iar luminile de pe panoul de bord, în loc să se aprindă și să se stingă, pulsau strălucitor, apoi se relaxau, la fel ca bătăile unei inimi. Totul în jur îi dădea senzația că se târa în interiorul unei insecte preistorice.

— Aici s-a lucrat douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, tot încercând să descoperim la ce servesc toate acestea. O parte din funcții le-am dedus din prima clipă. Cum ar fi obiectul de colo. Luă în mână un tub care aducea cu un segment de intestin deshidratat. Acesta face parte din sistemul de asigurare a vieții în carlingă. Tubul se continuă cu o serie de filtre. Comedia asta reprezintă un dispozitiv de acționare a motoarelor, fie o comandă manuală, fie o pedală de accelerație.

— Toate scaunele sunt la fel? întrebă David, tolănindu-se într-unul din fotoliile de piele prinse în șuruburi de podea.

În timp ce Okun îi istorisea cum ajunseseră acolo fotoliile aduse în locul unor scârboșenii ca niște „păstăi”, atenția lui David fu captată imediat de unul dintre instrumente. Era un fel de ecran, părând a fi confecționat dintr-o membrană translucidă – posibil din pielea unui animal – subțire și de culoarea ambrei, pe care dansau umbre și lumini verzui. Rămase câteva secunde cu ochii ațintiți asupra fulgerelor de lumină verde, apoi începu să bată ușor din picior în același ritm. Okun îl întrebă ceva, dar nu primi nici un răspuns.

— Hei! Aici Pământul. Levinson, mă auzi?

— Iartă-mă. Ce spuneai?

— Te-am întrebat dac-ai descoperit ceva interesant.

— Poate. Iartă-mă, repetă David cu un aer absent, încă absorbit de desenul care apărea pe ecran. Connie! Strigă el. Mai ești acolo?

— Da, sunt, se auzi glasul ei prin trapa deschisă.

— Laptop-ul meu e tot la tine?

— Da.

— Am nevoie de el.

Înainte ca ea să fi apucat să-i răspundă, David își dădu seama de felul în care i se adresase. Exact ca pe vremea când locuiau împreună – adică pe tonul unui geniu convins că toată lumea trebuia să-i stea la dispoziție. Sări de pe scaun și se duse până la trapă. Connie își azvârlise deja pantofii cu toc înalt și urcă treptele de oțel ale scării. Tresări dând cu ochii de figura lui David, apărută brusc în deschizătura trapei.

— Domnișoară Spano, ți-am spus cumva că ești o fată de milioane?

Rămasă fără replică, ea îi întinse computerul.

— Nu, nu mi-ai spus.

— Mulțumesc, zâmbi David în jos spre Connie, după care se făcu nevăzut.

Lumina de pe ecran îi era vag familiară, semăna cumva cu semnalul sonor pe care-l descoperise. Deschise laptop-ul și-l puse în funcțiune, dându-i totodată explicații lui Okun.

— Desenele astea de pe... ăăă... „comedie”, parcă așa i-ai zis, nu?

— Nu, asta-i o „parascovenie”, răspunse cu prefăcută seriozitate Okun. Te rog să faci deosebirea. Doar suntem oameni de știință.

— Mii de scuze, doctore. Află că desenele de pe acest ecran se repetă secvențial, exact ca – se răsuci pe scaun, astfel încât și Okun să poată vedea ecranul – semnalul de numărătoare inversă. Cred că ei folosesc această frecvență pentru un soi de comunicare prin computer. Poate că așa își coordonează astronavele.

Okun încuviință din cap, totuși mai avea unele nelămuriri.

— Să presupunem că ai dreptate. Rămân două probleme. Una: ce anume se comunică prin computer, iar a doua: și ce-i cu asta? Ce putem face în situația dată? De fapt, unde-ai studiat?

— Ceea ce-am făcut eu în cazul semnalului de numărătoare inversă a fost să emit un alt semnal, de fază contrară, care să-l anuleze pe primul.

— Și a mers?

David se încruntă.

— E drept că nu i-a împiedicat să distrugă orașele, totuși a rezolvat problema recepționării prin satelit, la care lucram. Am studiat la MIT⁽¹⁵⁾. De ce? Unde vrei s-ajungi?

— Eu am studiat la Universitatea Tehnică din California. Nu. Nimic deosebit, eram doar curios să știu.

Chiar când David începea să se întrebe dacă Okun avea habar de ce se întâmpla, originalul doctor îi demonștră că înțelegea situația.

— Okay, avem încă două probleme. În primul rând, nu știm ce anume se transmite pe această frecvență. Ar putea fi vorba de avioane

de atac sau de muzică clasică. Poate că asta-i versiunea lor pentru unde medii. A doua problemă: atunci când cu dereglarea satelitului ai avut o posibilitate să emiți un semnal care să-l contracareze pe primul, dar instrumentul de aici pare a fi un aparat de recepție. Atunci cum putem emite semnalul care să-l anuleze pe al lor?

David se trânti în fotoliu, epuizat.

— O altă mică problemă e că am plecat în grabă de acasă și am uitat să-mi iau spectrometrul cu fază inversă.

Okun îl consolă pe un ton malițios.

— Din fericire, ai venit exact la locul potrivit. Nu numai că am un spectrometru, dar mai dețin un aparat de care cred că vom avea nevoie. Fă bine și bucură-ți ochii.

Scoase din buzunar o șurubelniță în valoare de 1, 98 dolari.

— Ia hai să demontăm ecranul ăsta, să vedem dacă-l putem păcăli să facă pe emițătorul.

— Universitatea Tehnică din California, zici?

David începea să-l placă pe profesor – până la un punct.

Celor doi pasionați ai muncii cu creierul nu le trebuia decât câteva minute ca să rezolve prima problemă.

Demontară ecranul, prinzând cu mare atenție doi clești-crocodil de sârmele rezistente din spate. Deși aparatul fusese construit cu mii de ani în urmă, într-un alt colț din Univers, datele din interiorul lui erau aranjate într-un sistem binar – un șir continuu de unu și zero – sau echivalentul său extraterestru. Nici Okun și nici David nu se sinchiseau de acest amănunt, atâta timp cât micul laptop putea citi secvența.

O echipă de tehnicieni scoase din magazie spectrometrul lui Okun, cărându-l în carlingă. În timp ce părăseau astronavă, cu gând să se furișeze în „Expoziția de pocitanii”, ca să mai arunce o privire la cadavrele extraterestrilor, David apăsă tasta Enter, aplicând secvența de fază inversă. Vreme de câteva secunde nu se întâmpla nimic și cei doi magicieni ai tehnicii simțiră ghimpele dezamăgirii. În clipa următoare, nava se cutremură de chiote și înjurături. Prin ferestrele astronavei, David și Okun văzură grupul de tehnicieni așezați pe jos. Oamenii săriră în picioare, dând să plece, dar se izbiră de un câmp de forță invizibil.

— Hei! se bucură Okun. Am repus în funcțiune câmpul de forță! Probabil am atins ceva atunci când am reparat-o prima oară.

David se lăsă pe spătarul fotoliului, deziluzionat și deprimat. Fusese convins că ecranul de culoarea ambrei reprezenta modalitatea de recepționare a unei stații centrale de comandă, iar acum constata că-și pierduse câteva ore numai pentru o reparație fără importanță. Supărat pe sine însuși, își plimbă privirea pe tabloul de comandă. Aici se aflau pe puțin încă patruzeci de „jucării” la care trebuia să umble, fără nici

o certitudine că una dintre ele avea să ducă la vreun rezultat.

Închise semnalul generator al câmpului de forță și chiar atunci îl văzu pe maiorul Mitchell, care traversă în fugă hangarul în direcția astronavei. Maiorul îl zări pe Okun la fereastra astronavei și-i strigă:

— Au mai prins unul! Încă trăiește!

DE ÎNDATĂ CE ușile ascensorului se dădură la o parte, Mitchell porni în pas alergător, lăsându-i pe doctorii Okun și Issacs să facă jogging fiecare după puterile sale. Issacs, care condusese cândva o secție de urgență la Boston, avusese prezența de spirit să-și ia trusa de prim ajutor. În timp ce alergau către mulțimea adunată chiar în fața porții uriașului hangar, halatul de laborator al lui Okun lăsa în urmă o dâră de obiecte: stilouri, socluri electrice, unelte – printre care rigla cu cursor pe care o folosea încă din liceu – și câteva piese dispartate din tabloul de comandă al astronavei. Până când ei ajunseră în celălalt capăt al hangarului, cineva îi adusese lui Mitchell un megafon.

— Tot personalul civil să se dea la o parte de lângă targă! strigă el spre cei circa o sută de civili care ajutaseră la transportul creaturii. Părăsiți imediat hangarul. Ieșiți în fața porții și așteptați acolo.

Okun își croi drum prin mulțimea care începea să se împrăstie și se găsi în fața unui corp voluminos, înfășurat într-o parașută strâns legată de o targă cu roțile. Dădu puțin la o parte nailonul și recunoscu din prima clipă suprafața costumului biomecanic.

— Cine a descoperit creatura asta? strigă el.

— Eu, domnule. Sunt căpitanul Steven Hiller, din corpul de pușcași marini ai Statelor Unite. Astronava lui s-a prăbușit în deșert.

— Era singur? Mai erau și alții?

Întrebarea îl luă pe Steve pe nepregătite.

— De fapt, mai erau încă doi. Amândoi au murit în urma accidentului, raportă el. Îl măsură din cap până în picioare pe doctorul cu părul lung și nu se abținu să nu întrebe: Cum de știați?

— De câtă vreme e inconștient? interveni doctorul Issacs.

— De când i-am tras... Steve decise totuși să nu le povestească în ce fel își pierduse cunoștința creatura, așa că răspunse: De vreo trei ore.

Targa se pusese deja în mișcare, împinsă în grabă de militari pe podeaua netedă a hangarului. Toți civilii ascultaseră de ordinul comandantului și se înapoiaseră afară la vehiculele lor, cu excepția a două persoane.

— Iertați-mă, domnule doctor, începu pentru a zecea oară Russell, cu brațul petrecut pe după umerii lui Miguel.

Steve își aminti că vlăjganul cel roșcovan avea nevoie de ceva medicamente pentru băiețelul lui și, din locul unde se afla, la celălalt capăt al târgii, încercă să atragă atenția lui Okun. Zadarnic: nimeni nu avea ochi decât pentru extraterestru.

— Să-l ducem la izolare, executarea! răcni Okun. Apoi, către colegul său: Trăiește?

În mijlocul hărmălaiei, în timp ce targa era împinsă în grabă și oamenii strigau în toate direcțiile, imperturbabilul Issacs puse stetoscopul pe pieptul monstrului.

— Încă respiră, raportă el.

— Ascultă, doctore, băiatul meu se simte foarte rău. Are nevoie de îngrijire imediată.

În momentul în care intrară în camera-ascensor, Okun păru să ridice privirea către Russell. De fapt, căuta doar butonul care trebuia să-i coboare în sala de operații.

— Se deshidratează. Pregătiți niște soluție salină până când ajungem acolo.

Okun își făcu loc pe lângă Russell și întinse mâna spre buton. Îl apăsă și ascensorul își începu coborârea însoțită de bâzâitul hidraulic. Dar după nici jumătate de metru se opri brusc.

Russell izbi cu pumnul în butonul de alarmă, apoi înșfăcă primul lucru aflat la îndemână și care aducea a ajutor medical, acesta fiind întâmplător halatul alb de laborator al doctorului Issacs. Russell îl imobiliză pe medic de peretele ascensorului cu atâta forță, încât îl săltă cu tălpile de pe podea, și-și aținti asupra lui ochii injectați de furie.

— Băiatul meu suferă de insuficiență a glandelor suprarenale. E în pragul unei crize care i-ar putea fi fatală. Dacă nu-și ia medicamentul în clipa asta, va muri.

Issacs simțea în nări răsuflarea lui cu iz de băutură stătută.

Măcar de data asta Miguel se simțea mândru de tatăl său.

— Are nevoie de o injecție cu corticosteroid sau, cel puțin, de niște insulină.

Fără să se tulbure, Issacs i se adresă necioplitului care-l atacase.

— Pare să fie sindromul lui Addison. Am chiar la mine niște corticosteroid.

Russell urmări privirea doctorului, dând cu ochii de trusa neagră lăsată lângă targă. Lui Issacs nu-i convenea să piardă nici o secundă din această procedură medicală care avea să intre în istorie, însă știa că, până la venirea lui, Okun se putea descurca și singur în sala de operații.

— O'Haver, Miller, voi veniți cu mine. Apoi, către Russell: Du-ne la el.

LÂNGĂ ANAHEIM, Jasmine regăsi autostrada și porni spre sud. Întrucât o transporta în remorcă pe prima doamnă, nu putea rula cu o viteză mai mare de cincizeci de kilometri la oră. Cum soarele începea să coboare la orizont, colorând cerul în mii de nuanțe de portocaliu și

purpuriu, prin perdeaua de fum din zare, aproape că reușea să uite dezastrul lăsat în urmă. Nu există curent electric, altfel așezările presărate de-a lungul șoselei ar fi părut liniștite și normale. Circulația era moderată în ambele direcții, iar fierbințeala zilei începea să se îmblânzească, prevestind o seară caldă.

Se conformă indicatoarelor și apucă pe ramificația care ducea spre El Toro. Cu mai mulți kilometri în urmă, când încă își conducea camionul peste și pe lângă mormane de moloz, întâlnise câteva persoane care-i spusese că bază fusese distrusă. Aceștia o sfătuiseră să nu mai piardă vremea, dar vestea nu făcuse decât să-i sporească nerăbdarea de a ajunge acolo cât mai curând. Indiferent de avariile suferite de bază, presupunea că va găsi ajutor medical pentru doamnă Whitmore și, cu puțin noroc, chiar pe Steve. Se imagină conducând camionul de-a lungul unei piste unde el meșterea la avionul avariât, ferm decis să-l repare cât de cât, ca să poată reintra în luptă.

De cum părăsi autostrada, semnele distrugerii începură s-o înconjoare din toate părțile. Curând rula printre spinările rotunde și nu prea înalte ale unor coline, pe o șosea întreruptă de gropi uriașe la fiecare câțiva metri. Ceva mai în față, zări un grup de copii care scormoneau printre rămășițele fumegânde ale unei clădiri. Continuă să urce dealul până ajunse la loc plat și le strigă:

— Hei, băieți, știți cumva unde-i El Toro? Baza de pușcași marini?

— Acolo, doamnă! îi răspunse tot cu un strigăt unul dintre ei.

Jasmine mai înaintă cu camionul încă vreo sută de metri printre dărâmături, după care frână și opri motorul. Coborî de la volan și parcursese cei câțiva metri care-o despărteau de fațada prăbușită a unei construcții.

BINE AȚI VENIT LA EL TORO
BAZA AERIANĂ A CORPULUI DE PUȘCAȘI MARINI
SEDIUL CAVALERILOR NEGRI

Nimic nu rămăsese întreg. Toată zona fusese pulverizată sub un tir nimicitor cu raze laser, până când nici o clădire nu mai rămăsese în picioare. În locul unei baze militare moderne, suprafața părea la fel de plană ca un câmp proaspăt arat, afară de câteva mormane răzlețe de moloz calcinat. Jasmine se așeză jos și plânse până când de pe cer dispăru și ultima geană de lumină.

SEDIUL OFICIAL al forțelor armate americane fusese transferat de la Pentagon într-un birou improvizat și zgomotos, aflat la cincizeci de metri sub solul deșertului Nevada. Camera de control experimental a Zonei 51 era destinată supravegherii zborurilor de încercare efectuate cu prototipuri de avioane cu reacție, precum și cu alte aparate de zbor

aflăte în fază experimentală. Încăperea era ticsită cu aparatură electronică, de la vechi discuri telefonice rotative până la ecrane radar care puteau supraveghea întregul glob – numai că aproape nici unul dintre ele nu funcționa. Principalele rețele de comunicații ale Terrei fuseseră distruse în întregime, iar consecințele acestui fapt se agrăvau de la o oră la alta.

Oamenii maiorului Mitchell lucrau acum alături de excelența echipă de specialiști în comunicații sosită la bordul avionului prezidențial. Aceștia rechiziționaseră trei aparate radio de la convoiul de vehicule parcate la intrarea bazei și se străduiau să culeagă informații de la persoane care foloseau expresii de genul „10-4, bravo, băiete”. Deja fusese distrus un al doilea grup de orașe, iar giganticele nave se deplasau dintr-un loc în altul și deschideau focul după bunul lor plac. Chiar și în adâncul pământului, la sute de kilometri de cea mai apropiată navă distrugătoare de orașe, oamenii erau speriați. Începeau să-și dea seama că până și în cazul când distrugerea ar fi încetat imediat, țara și lumea pe care o cunoscuseră nu aveau să mai fie niciodată aceleași. Nici măcar asemenea. Știau că se află total la discreția creaturilor din navele uriașe.

Și Nimziki era înspăimântat. Nu se temea de moartea fizică, în schimb ideea de moarte politică îl îngrozea. Toată viața lui luptase mai crâncen decât oricine că să obțină și să păstreze controlul, fără să lase urme, fără să se expună, dar făcându-se indispensabil celor ajunși la putere. Se ridicase până în vârful ierarhiei, fusese numit șef al CIA, apoi ministru al apărării în administrația Whitmore, dar nici măcar această funcție nu-i asigura suficient control. „Sfincterul de Fier” începea să scape situația din mână. Știa că înfrângerea invadatorilor era o perspectivă îndepărtată, dar în sinea sa își făcea, în mod reflex, planuri de revenire la Washington, unde să ia din nou frâiele în mână sa, restabilindu-și rețeaua de aliați și, mai presus de orice, încercând să evite scandalul la care se aștepta fiindcă păstrase prea multă vreme secretul asupra Zonei 51. Nimziki intră în așa-numitul cabinet de război și ridică receptorul unui telefon.

— Mai ai vreun secret care ne-ar putea ajuta să câștigăm războiul acesta?

— E o provocare ieftină, domnule general, și dumneata știi asta foarte bine.

Nimziki era convins că Grey, altfel nespus de loial lui Whitmore, avea să i se alăture lui mai curând sau mai târziu.

— Din câte îmi amintesc, ieri la Washington, la ședința cu personalul, noi îi spuneam președintelui opinia noastră în legătură cu alarma galbenă, iar dumneata ședeai frumos pe canapea, fără să suflă o vorbă despre acest loc.

— Eu i-am dat președintelui Whitmore sfatul cel mai înțelept: să-i

atace cu arme nucleare. Același lucru i-l recomand și acum. Dacă mi-ar fi urmat povața, în momentul de față nu ne-am afla aici. În plus, tot ce știam eu era că aici se găsește o veche navă spațială.

— Mie să nu-mi vii cu gogoși din astea. Dumnezeu ți-ai vârât degetul în mai multe funduri decât un medic proctolog, așa că nu-mi spune mie că nu știai nimic de locul acesta. Când aveai de gând să informezi pe toată lumea?

— Uite ce e, întregul proiect a fost declarat ultrasecret.

Grey nici măcar nu încercă să-și ascundă dezgustul.

— Iisuse, de ce n-ai suflat un cuvîntel atunci când au venit pentru prima oară? Ai fi putut salva viețile a peste o sută de piloți americani.

Grey îl sfredeli cu privirea, încercând să descifreze această formă comună de rău omenesc. Știa perfect de bine că Nimziki ascunsese informația atîta timp ca să-și salveze cariera politică.

— Ascultă, nu mă acuza pe mine de moartea acelor piloți. Dat fiind...

Când în prag apăru președintele Whitmore, atmosfera se schimbă ca prin farmec. Nimziki și Grey se întoarseră cu spatele unul către celălalt, iar cei doisprezece specialiști care lucrau la sistemul de comunicații se înapoiară fiecare la lucrul lui. Connie se duse prima la harta de perete a Statelor Unite, unde numele orașelor distruse fuseseră încercuite cu negru.

— Oh, Doamne! icni ea, dând cu ochii de cele mai recente catastrofe.

— Știrile sunt confirmate? întrebă Whitmore, fără să-și poată lua ochii de la harta care anunța veștile proaste.

— Da, domnule președinte. Toate aceste distrugerii sunt confirmate. De asemenea, ne-au fost aduse la cunoștință câteva raiduri asupra unor ținte izolate, îndeosebi baze aeriene militare.

— Încotro se îndreaptă?

Răspunsul veni din partea lui Grey. Generalul se apropie de hartă și începu să arate pe ea, ca să-și illustreze spusele.

— Se pare că planul lor e să trimită nava de la Washington de-a lungul coastei Atlanticului, după care s-o dirijeze către statele din golf. După toate aparențele, astronava de la Los Angeles are intenția să-și continue deplasarea în susul Coastei de Vest, în timp ce nava de la Washington se îndreaptă chiar în clipa asta spre Chicago. Președintele se duse la masa de conferințe, luă loc și-și turnă un pahar cu apă, în timp ce Grey continuă să vorbească: De fapt, urmează niște coridoare de atac: micile avioane au misiunea de a lovi anumite ținte, în timp ce nava mare se deplasează deasupra zonei respective. Nu se mișcă de colo-colo fără nici un rost, de asta să fiți siguri. Am aflat din Europa că nava staționată deasupra Parisului a pornit imediat către Bruxelles, unde a distrus sediul NATO în timp ce aparatele mai mici atacau

bazele alianței nord-atlantice. Îl săgetă pe Nimziki cu o privire acuzatoare și adăugă: E limpede că au efectuat raiduri de recunoaștere și că plănuiesc invazia de multă vreme. Secăturile știu cu precizie unde și cum să ne atace.

Fierbând de mânie, președintele se răsuci către ministrul apărării, gata să-și descarce furia asupra lui. În clipa următoare, întoarse iarăși capul, la fel de brusc. Nu era timp de discutat atitudinea trădătoare a ministrului. Se va ocupa de Nimziki mai târziu, dacă există și un „mai târziu”.

— Cum rămâne cu forțele noastre? De ce capacități de luptă mai dispunem?

— Cam cincisprezece la sută, domnule președinte. Grey îl lăasă să asimileze vestea, apoi enumeră teribilele consecințe: Luând în calcul timpul în care distrug un oraș, după care pleacă mai departe, în următoarele treizeci și șase de ore ne așteptăm să fie nimicite toate marile orașe ale lumii.

Whitmore bău calm o înghițitură bună de apă.

— Suntem supuși unei exterminări.

Era un mod dur de a descrie situația și care risca să-i deranjeze pe cei din încăpere, dar nimeni nu putea găsi un cuvânt mai potrivit. Răsună o ciocănitură în ușă. În prag își făcu apariția maiorul Mitchell.

— Domnule președinte. L-am adus pe pilotul cu care doreați să stați de vorbă.

— Poftește-l înăuntru.

Whitmore se ridică și-și îndreptă cravata, iar Mitchell îi făcu semn lui Steve să intre. Îmbrăcat cu același tricou transpirat și în aceiași pantaloni de uniformă cu care străbătuse deșertul, Steve nu era pregătit să dea ochii cu atâția potentăți ai rasei albe, cu atât mai puțin cu președintele.

— Sunt căpitanul Steven Hiller, domnule președinte, se prezentă el, înțepenind în poziție de salut.

— Pe loc repaus, zâmbi președintele, fără să-i răspundă la salut. Amabilitatea lui alungă imediat stânjeneala lui Steve. E o onoare pentru mine să te cunosc, domnule căpitan. Azi ai făcut o treabă a naibii de bună.

— Vă mulțumesc, domnule președinte. N-am încercat decât să-mi fac datoria.

— Ești de la El Toro, așa-i?

— Da, domnule președinte. Escadrila numărul unu, Cavalerii Negri.

— Ai auzit vreodată de Pisicile Iadului de la Fort Bragg?

Steve nu-și putu reține un surâs fugar. Bineînțeles, știa că Whitmore fusese pilot pe un avion de luptă. În timpul Războiului din Golf, numele de Pisicile Iadului era pe buzele tuturor. Însă nu se așteptase ca întâlnirea cu comandantul său suprem să îmbrace forma unei

discuții ca între piloți.

— Am auzit, răspunse el.

— Ce anume ai auzit? insistă Whitmore.

— Erau socotiți a doua unitate din cadrul tuturor forțelor armate. Cei mai buni după Cavaleri.

Acum amândoi zâmbeau larg, cu admirație reciprocă.

— Unde-i prizonierul pe care l-ai adus?

Mitchell sesiză ocazia și interveni prompt. Voia să se ducă la sala de operații și să asiste la ce se întâmpla acolo.

— Se află sub supraveghere medicală, domnule președinte. Doctorii sunt optimiști. După părerea lor, extraterestru are șanse să supraviețuiască.

— Nu știu dacă ăsta-i un motiv de optimism, replică președintele, totuși aș vrea să arunc și eu o privire creaturii.

Era semnalul ca suita președintelui să-și culeagă hârtiile de pe masă, pregătindu-se să-l urmeze. Generalul Grey făcu un pas înainte și-și exprimă îndoiala cu privire la intențiile președintelui, dar Whitmore era hotărât.

— Aveți grijă să dați acestui om toate cele necesare, zise el, arătând spre Steve, după care ieși din încăpere, urmat de suita sa.

— Iertați-mă, domnule general, îl reținu Steve pe Grey chiar când acesta voia să pornească spre secția medicală. Sunt foarte grăbit să mă întorc la El Toro.

Acum, că predase extraterestru, nu mai avea nici un motiv să zăbovească. Îl obsedau spusele lui Jimmy, cum că era posibil ca Jasmine să fi scăpat cu viață din dezastru. Dacă era adevărat, nu cunoștea decât un singur loc unde ar fi putut s-o caute. Îl întrebă pe general dacă îi permitea să ia legătura prin radio sau dacă putea trimite un mesaj.

Grey înțepeni în locul unde se afla, apoi puse o mână pe umărul lui Steve.

— Îmi pare rău, tinere. Probabil că n-ai auzit vestea. Baza El Toro a fost distrusă în cursul atacului de azi-dimineață.

Șocat, Steve rămase încremenit, luptând să-și recapete suflul, iar generalul se grăbi să-i ajungă din urmă pe ceilalți.

O LUNĂ GALBEN-SÂNGERIE lumina cărarea printre ruine. La o oră după ce plecaseră să caute ceva de-ale gurii, Jasmine și Dylan bâjbâiau prin întuneric, până când ajunseră la un foc zdravăn de tabără. Fiecare din ei căra câte o cutie plină cu conserve recuperate dintre ruinele restaurantului bazei. În cutia dusă de Dylan se găsea o conservă de fasole boabe de dimensiuni industriale, cântărind aproape jumătate din greutatea copilului, și vreo câteva linguri îndoite, pe care le găsiseră pe jos. Înainte de a părăsi restaurantul, aruncaseră câteva

scânduri peste deschizătură, acoperindu-le cu pământ.

— Okay, oameni buni, masa e servită. Jas puse jos cutia, scoțând din buzunar mai multe cuțite de tăiat friptura. Astea în loc de deschizătoare de conserve.

În lipsa lui Jasmine, bărbatul cel tăcut preluase grija grupului și se descurcase de minune. Prima doamnă stătea culcată pe un pat improvizat din carton și haine împăturite, cu sacoul lui rulat sub cap, în chip de pernă. Înainte de a pleca, Jas aprinsese un mic foc, iar el îl îmbunătățise considerabil, construind un fel de rug frumos ordonat, din coperta unei reviste pentru cercetași.

— Hei, ai făcut treabă bună. Aproape că nu mai recunosc locul.

Se duse să vadă cum se simțea soția președintelui. Văzând-o că se apropie, aceasta încercă să se ridice în capul oaselor, cu prețul unor mari dureri. Începu să tușească și plămâni i se umplură de lichid.

Jas o așeză din nou la orizontală, dojenind-o:

— Nu trebuie să faceți astfel de mișcări. Vorbesc foarte serios. În astă-seară rămâneți cât mai liniștită, iar mâine dimineață vom încerca să găsim asistență medicală.

O ajută pe rănită să-și moaie buzele în puțin suc de ananas, după care amândouă rămaseră mult timp cu ochii la foc, fără un cuvânt.

Bărbatul cel tăcut deschisese o cutie de crenvurști pentru Dylan, care-i mânca executând totodată Dansul Fericirii: se uita la cer și-și mișca poponeață înainte și înapoi, dând astfel a înțelege cât de bună era mâncarea. Mișcarea se repeta la fiecare îmbucătură. Jasmine îi urmărea giumbușlucurile, cu obrazul împietrit. În seara aceasta era sărbătoare, dar în zilele care urmau știa că vor face foame. De unde aveau să-și mai procure hrană a doua zi?

— Fiul dumitale e tare drăgălaș, zise doamnă Whitmore.

Jasmine vru s-o dojenească din nou că nu stătea liniștită, dar se răzgândi și zise:

— El e îngerul meu.

— Tatăl lui era încartiruit la bază?

Jasmine lasă să-i scape un suspin lung și resemnat.

— De fapt, nu-i tatăl lui. Cu toate acestea, speram cumva să accepte acest rol.

Aruncă o pietricică în foc. Fu cât pe ce să izbucnească într-un plâns amar, dar se strădui să-și țină firea.

Cealaltă femeie ghici că era timpul să schimbe subiectul.

— Spune-mi, cu ce te ocupi?

— Sunt dansatoare.

— Ce frumos! Dans modern? Balet?

Jasmine zâmbi, cu ochii la flăcări.

— Nu, exotic, declară ea, aruncând o privire spre soția președintelui.

Se întreba câte dansatoare de strip-tease avusesse ocazia să cunoască prima doamnă și dacă nu cumva faptul o deranja, dată fiind poziția ei socială.

— Oh... îmi pare rău.

— Nu-i cazul, îi spuse Jas. Mie nu. N-am avut intenția să apuc pe drumul acesta, dar câștig bani buni și, în plus, ridică ea bărbia în direcția lui Dylan, el merită o grijă deosebită.

De regulă, Jas nu povestea oricui cum anume își câștigă existența. Nu-i era rușine de meseria ei, dar nici nu se mândrea cu ea. Când era adus în discuție subiectul, uneori mințea, alteori spunea adevărul, iar câteodată nu dădea nici un răspuns. Acum era una dintre ocaziile când își dorea să nu fi spus adevărul, convinsă că o femeie respectabilă ca soția președintelui nu va avea pe viitor prea multe de discutat cu ea. Ar fi vrut să-i spună altceva, de pildă: „Nu vă neliniștiți, mâine dimineață am să vă găsesc un doctor, tocmai pentru că sunt dansatoare de strip-tease.” Dar ar fi sunat stupid.

— Și ce-ai de gând să faci când vei termina cu dansul? întrebă Marilyn. Ce intenționezi pe viitor?

Jasmine zâmbi din nou, de astă-dată pentru că întrebarea rostită de prima doamnă era aceeași pe care și-o pusese și ea de un milion de ori. Fusesse o povară apăsătoare de care se simțea dintr-o dată eliberată.

— Cândva îmi puneam această întrebare în fiecare zi, dar știți un lucru? Cred că de acum nici nu mai contează.

— Mămico, pot să mai iau niște crenvurști?

— Iubitule, vino puțin la mama. Vreau s-o cunoști pe soția președintelui.

Sperând că prin aceasta s-ar putea alege cu alți crenvurști, Dylan se apropie ca să fie prezentat.

— Asta-i bună, eram convinsă că nu m-ai recunoscut.

— De fapt, n-am vrut să spun. Eu am votat pentru contracandidat.

DOCTORUL OKUN se aplecă spre ocularul camerei video.

— Această filmare s-a făcut pe data de 4 iulie la ora 6:54 p.m. Extraterestrul a supraviețuit unui grav accident de avion, petrecut azi-dimineață în jurul orei 9:00. După cum se poate observa – se dădu la o parte, lăsând să se vadă o creatură lungă de doi metri și jumătate, legată cu chingi de masa de operație – această ființă pare a fi foarte slăbită.

Într-adevăr, singurele care dădeau semne de viață erau tentaculele scurte ale feței, care zvâcneau și se răsuceau din când în când. Cele patru tentacule dorsale mai lungi, măsurând între doi și patru metri, fuseseră imobilizate la rezezeală sub chingile groase, unde rămâneau nemișcate.

Sala de operații – cum era denumită această încăpere cu pereți de faianță și instalații din inox – avea mai multe ferestre înalte, cu geamuri incasabile, care dădeau spre sala de conferințe unde se afla și depozitul botezat de Okun „Expoziția de pocitanii”. În întunericul încăperii se deslușeau contururile cilindrilor uriași în care erau păstrate cele trei cadavre de extraterestri. Prin cameră se mișcau eficient încă trei persoane: o anestezistă și doi asistenți. Unul din bărbați regla un aparat complicat, conectat printr-o serie de tuburi elastice la un recipient voluminos cu formaldehidă. Celălalt asistent îi înmâna lui Okun o trusă cu instrumente, un ciocan și o daltă groasă cât o traversă de cale ferată. Cu aerul său teatral dintotdeauna, Okun le ținea ridicate în sus, imitând alura doctorului Frankenstein dintr-un film de odinioară.

— Funcționează toate monitoarele conectate la funcțiile vitale?

Anestezista încuviință din cap și doctorul continuă să se adreseze camerei video.

— Acum vom deschide craniul, pe care-l vom da deoparte ca să ajungem la creatura vie dinăuntru. Acesta, zise el, bătând ușor în scheletul exterior de culoare gălbuie, nu este decât un costum blindat. Făptura pe care o priviți reprezintă de fapt o specie distinctă, pe care extraterestrii o cresc până la vârsta maturității, după care o ucid și o golesc de intestine. Organele interne sunt extirpate, păstrându-se doar musculatura. Capul și pieptul prezintă o linie mediană, prin care extraterestrii pot intra și ieși. Prin urmare, ei se îmbracă în corpul altei ființe, ca și cum s-ar strecura în interiorul unui zombie. Apoi, printr-un proces pe care poate nu-l vom înțelege niciodată, impulsurile fizice ale fragilei creaturi sunt transmise în exterior prin intermediul aceluia corp, mult mai mare și mai puternic. Remarcați cât de pleoștite sunt tentaculele, lipsite aproape total de controlul din interior. După cum veți vedea peste câteva momente, ființa dinăuntru nu are tentacule, astfel încât se poate ca ea să nu fie capabilă să acționeze aceste brațe auxiliare. Din păcate, până vom găsi un exemplar sănătos pe care să-l studiem, această bioarmură rămâne un mister. Sunteți pregătiți, domnilor?

Asistenții erau mai mult decât pregătiți. Nu-și doreau decât să termine odată ce aveau de făcut și să plece de acolo. În timp ce Okun prelungea suspansul pentru camera video, ceilalți urmăreau cu o privire încordată leviatanul cel osos imobilizat de masă, de parcă s-ar fi așteptat din clipă în clipă să-l vadă trezindu-se la viață, cu un răget sălbatic.

Okun vârî dalta în linia mediană a craniului și-i aplică vreo câteva lovituri scurte și puternice, fiecare însoțită de un sunet oribil de oase sfărâmate. Cei doi asistenți, Colin și Patrick, traseră de cele două emisfere în direcții opuse, până când oasele craniului cedară. După ce

desprinseră mușchii și ligamentele, craniul rămase culcat pe masă.

— Oh, Iisuse!

Mirosul emanat din interiorul costumului îi făcu pe toți patru pământeni să se dea deoparte.

— Trăsnește a amoniac, zise Patrick, simțind cum îi dau lacrimile. Trebuie să deschidem ușa.

Când ajunse în dreptul butoanelor de închidere automată, Okun își dădu seama ce era pe cale să facă asistentul.

— Nu! Tună doctorul. Nu putem risca să punem în libertate un virus transmis prin aer. Dă drumul sistemului de ventilație. Jenny, fii pregătită cu o sută de miligrame de sodiu Pentothal, în caz că amicul nostru începe să facă tărăboi.

În timp ce ceilalți se sufocau din pricina duhorii, abia reușind să vadă cu ochii lacrimoși, Okun se apucă din nou să studieze creatura. În cavitatea toracică a animalului-gazdă se vedea capul extraterestrului. Doctorul tăie până când scoase la iveală capul bulbos și moale al extraterestrului. Ochii imenși și negri, lipsiți de pleoape, îl priveau fix. Okun se aplecă și mai mult, cercetând fața creaturii, acoperită de un strat gros de mâzga gelatinoasă – materia prin care impulsurile extraterestrului se transmiteau corpului folosit ca armură. Ochii creaturii rămaseră inexpresivi, dar nasul ca un cioc începu să zvâcnească, în timp ce Okun stătea aplecat deasupra lui. Unul dintre tentaculele faciale se arcui spre ochi, unduind fără vlagă înaintea și înapoi. Okun îl împunse cu degetul, apoi îl lăsă să se încolăcească în jurul degetului înmănușat, cu tot atâta forță ca un copil nou-născut. Părea a fi același tip de semn prietenos despre care citise în însemnările amănunțite lăsate de predecesorul său, doctorul Welles.

— La dracu'! Colin reveni lângă masă, în timp ce ventilatorul începea să filtreze miasma extrem de puternică și pătrunzătoare. Au cucerit ei spațiul, dar put de-ți mută nasul.

— Dă-mi drumul, murmură Okun, fără a se adresa cuiva anume.

— Ce-ați spus?

Toți ridicară ochii către doctor, așteptând o explicație, Dar el nu părea conștient că vorbise.

— Okay, haideți să-l scoatem de aici. Am să..

Se întrerupse în mijlocul frazei, rămânând cu privirea în gol.

— Domnule doctor! Doctore Okun, nu vă simțiți bine?

El îi privi fix câteva momente, ca și cum i-ar fi fost greu să-și amintească unde se găsea și cine erau ceilalți. Pe urmă, la fel de brusc, reveni la normal.

— Da, mă simt bine. Cred că am început să mă resimt puțin din pricina duhorii.

— Tentaculele prezintă o activitate sporită, domnule doctor. Să-i injectez Pentothalul? Întrebă Jenny.

Pentothalul, faimos pentru presupusa sa calitate de „ser al adevărului”, era un barbituric obișnuit, utilizat pentru calmarea pacienților pe durata procedurilor medicale.

— Nu. Nu-i o idee bună. Fără injecții. Okun privea din nou în gol, vorbind calm și articulând cuvintele destul de greu. Dezlegați chingile.

Asistenții erau obișnuiți cu ciudățeniile lui Okun, totuși niciodată nu-l văzuseră făcând ceva de-a dreptul înfricoșător. Vizibil derutat, doctorul își sucea capul în dreapta și în stânga, mutându-și privirea de la un obiect la altul și cercetând încăperea de jur-împrejur. Pe urmă își duse brusc mâna liberă la cap, după toate aparențele săgetat de o durere cumplită. Scoase un țipăt, fulgerat de durerea insuportabilă din cap. Jenny îl înghionti pe asistentul de lângă ea, apoi privi semnificativ către încheietura mâinii lui Okun. Unul dintre tentaculele de pe spinarea creaturii scăpase din legături și se încolăcise pe încheietura doctorului, chiar deasupra mânușii chirurgicale.

— Hai să-l înțepăm! ordonă ea.

Patrick dădu la o parte musculatura groasă a corpului exterior și dezinfecă gâtul extraterestrului cu un tampon cu alcool. Jenny înfipse un ac hipodermic în carnea translucidă, apoi începu să împingă încet pistonul. Într-o clipă, tentaculul din jurul încheieturii lui Okun sfichiui pe deasupra mesei și o plesni pe Jenny peste obraz, azvârlind-o în celălalt capăt al sălii, plină toată de sânge. Cu iuțeala fulgerului, același braț puternic smulse chingile care-l imobilizau, rupându-le acolo unde erau fixate cu nituri de cadrul de oțel, apoi izbi năprasnic creștetul lui Colin, care se năpustise către ușă. Patrick înșfăcă un bisturiu, fluturându-l amenințător, ca și cum acesta ar fi fost de ajuns ca să-l apere de bestia feroce și atotputernică. Animalul se ridică în picioare, sărind pe podeaua curată din linoleum, cu tălpile ca niște gheare ascuțite, și se repezi în celălalt capăt al încăperii. Două dintre tentacule imobilizară brațele lui Patrick, iar al treilea i se înfipse în corp, străpungându-i inima și ieșind pe partea cealaltă. Trupul lui Patrick se prăbuși peste recipientul cu formaldehidă, făcându-l țândări. În timp ce conținutul recipientului se revărsa pe pardoseala sălii de operații, unul dintre tuburile de vid se rupse, împrăștiind în aer o mare cantitate de vapori.

Ușa ca de seif se trânti de perete și Mitchell îi conduse pe președinte, pe consilieri și pe agenții de pază în subsolul care ținea loc de magazie. Sala de operație era complet ascunsă în aburul dens. Văzând aceasta, Mitchell își descheie tocul pistolului. Dar nu apucă să-și scoată arma, că unul dintre agenții Serviciului Secret îl trase deoparte pe președinte, în timp ce celălalt își ațintise pistolul drept spre capul maiorului. Ofițerul cel înalt nici nu-i luă în seamă. Înțelegând că se întâmplase ceva rău, se repezi la fereastră și puse în funcțiune interfonul.

— Doctore Okun, mă auzi? strigă el. Dacă mă auzi, atunci spune ceva, să știm dacă ești teafăr. Nici un răspuns. Dincolo de peretele de sticlă aburii se rostogoleau în tăcere. Mitchell se întoarse către președinte. Domnule președinte, este o...

Zbang! Corpul însângerat al lui Okun se izbi de peretele de sticlă, cu un tentacul tremurător înfășurat de mai multe ori în jurul gâtului. Era imposibil de știut dacă doctorul mai trăia sau nu. Ascuns între vaporii denși, extraterestrul lipi de sticlă obrazul cercetătorului, strivindu-l până când trăsăturile sale nu mai avură în ele nimic omenesc. Okun deschise gura și rosti câteva cuvinte, însă vocea nu era a lui. Vorbele de-abia puteau fi înțelese, iar corzile vocale păreau să vibreze de ultima suflare a unui muribund.

— Dăh-mi dhumul... Dăh-mi dhumul... cârâi glasul.

— Trebuie să-l scoatem de acolo! urlă Mitchell. Mă duc să deschid ușa.

— Rămâi pe loc! ordonă generalul Grey, apoi se apropie de fereastră. Doctore Okun, mă auzi?

Încet, buzele lui Okun se întredeschiseră din nou, dar de data asta, cuvintele erau mai inteligibile.

—... voi ucide... dați-mi drumul. Acum!

Grey și ceilalți începură să-și dea seama ce se petrecea. Extraterestrul vorbea prin intermediul lui Okun, controlându-i corpul la fel ca un ventriloc care-și împrumută vocea unei păpuși de cârpe. Rezervorul cu formaldehidă fusese închis, iar sistemul de ventilație începea să risipească treptat aburul din sala de operații. Puțin câte puțin, privitorii reușiră să vadă de unde provenea tentaculul care-l ținea lipit pe Okun de sticla geamului: aparținea creaturii agățate de tavan, unde scormonea cu disperare într-o gură de aerisire, prin care încerca să scape. Neputincios, animalul se prăbuși pe podea, apoi se apropie de geam, prin norul de vaporii.

Silueta lui nedeșlușită se zvârcolea în mijlocul camerei de decontaminare. Okun avusese dreptate în privința tentaculelor. Ființa dinăuntru nu avea membre cu care să le controleze pe cele ale corpului exterior. Tentaculele se încolăceau și unduiau fără un scop anume, până când extraterestrul le supunea voinței sale prin puterea creierului. De fapt, ele reprezentau arma preferată a extraterestrului, pe care învăța s-o folosească încă de la naștere. Whitmore și însoțitorii săi puteau vedea cum craniul despicat și partea superioară a costumului atârnavă fără vlagă de rezistența coloană vertebrală. Animalul mai mare fusese golit de intestine, apoi tăiat de la burtă până la frunte, așa încât să formeze un fel de glugă pentru creatura dinăuntru.

Extraterestrul mai izbi o dată în geam cu trupul inert al lui Okun. Învăța rapid să folosească organele de vorbire ale corpului în care mai

pălpăia o scânteie de viață. De data asta, cuvintele răsunară mai tare și mai limpede:

— Dați-mi drumul!

Whitmore parcurse jumătate din distanța până la geam.

— De ce-ați venit aici? strigă el. Ce vor semenii tăi?

Craniul livid al extraterestrului apăru pulsând dintre șoldurile costumului. Ochii negri se ițiră de după maldărul de carne. Apoi, cu un plescăit sonor, creatura se ridică din partea inferioară a costumului, înfruntându-i pe cei care-l țineau prizonier. Pielea lui gălbuie lucea în lumina difuză, sub un strat gros de gelatină transparentă. Ochii imenși și speriați aveau privirea unui animal blând din fire, încercuit de fiare sălbatice.

Manipulat de creatură, Okun icni brusc, căutând să respire.

— Aer. Apă. Hrană. Soare.

— Da, noi avem toate astea, răspunse Whitmore prin interfon. Spune-mi de unde veniți. Unde-i planeta ta?

— Aici, răspunse încet creatura. Aici e noua noastră casă.

— Și înainte să ajungeți aici, unde ați fost?

— În multe lumi.

— Avem destul aer, apă, și soare. Le-am putea împărți cu voi. Putem negocia un armistițiu? Semenii tăi pot trăi împreună cu noi? Președintele nu primi nici un răspuns, totuși insistă: Am putea trăi în pace unii cu alții? Cineva din spatele lui îi sugeră că poate creatura nu înțelegea cuvântul „pace”, așa că președintele încercă o altă modalitate de abordare: Ce anume doriți? Ce vreți de la noi?

Creatura răspunse la întrebare. De data asta, nu mai folosi mormăitul greoi care reprezenta forma de comunicare a pământenilor. Le „vorbi” în limbajul său natural, lipsit de sunet, gest și sentiment. Poate că Pentothalul începea să-și facă efectul său poate că extraterestrul le citise gândurile și înțelesese că nu avea șanse de scăpare, începu o comunicare telepatică ultrarapidă cu Whitmore. Era un limbaj al imaginilor și al senzațiilor fizice, reprezentând transferul instantaneu al unei călătorii cu viteza fulgerului prin realitatea virtuală stocată în întreaga memorie a extraterestrului. Schimbul de informații se petrecea cu mult prea repede pentru puterea de asimilare a creierului lui Whitmore. Ca urmare, președintele se prăvăli pe spate, urlând de durere, cu degetele încleștate pe tâmpla stângă.

În câteva secunde fusese martorul războaielor purtate în alte lumi și afluase cum cucereau extraterestrii planetă după planetă, cum zburau dintr-un loc în altul, ca un roi de lăcuste, cum se hrăneau cu roadele fiecăruia și cum se înmulțeau până când resursele mediului ajungeau să se epuizeze. Atunci făceau planuri pentru călătoria spre următoarea sursă de hrană și urcau cu toții la bordul navei-mamă, stupul lor provizoriu. Pe timpul îndelungatului voiaj, toate creaturile dormeau,

apoi se trezeau înfometate și gata de luptă pentru noile rezerve de hrană. Whitmore înțelese că invadatorii vor fi lipsiți de milă, că acest concept era absolut inexistent în creierul extraterestrilor, la fel de străin lor ca și ideea de a cruța gândacii pentru mintea unui pământean. Pentru ei, oamenii erau simpli viermi, creaturi mici și scârboase care trebuia exterminate. Iar planul lor era acela de a extermina omenirea de pe suprafața acestei mici planete. Obiectivul primului val de atacuri fusese acela de a nimici cele mai mari așezări omenești, de a distruge armamentul, de a stabili capete de pod și de a găsi spațiu pentru fondarea coloniilor extraterestre. Apoi, vreme de mulți ani, urmau să trăiască și să se înmulțească aici, să-și făurească noi unelte, până când sosea iarăși vremea să se imbarce, mai numeroși și mai puternici, pornind către o nouă planetă.

— Ucideți-l! strigă Grey.

Mitchell și amândoi paznicii de corp ai președintelui se răsuciră pe călcâie și deschiseră focul, făcând țandări geamul și trăgând până la ultimul cartuș. Gloanțele se înfigeau în corpul alb și fragil al extraterestruului, împrăștiindu-l în interiorul carcasei protectoare, ca niște pete groase de vopsea. Corpul exterior se prăbuși cu zgomot pe dalele umede – acum amândouă creaturile erau moarte. Okun lunecă de-a lungul geamului, prăvălindu-se pe podea.

— Înapoi! strigă Grey, revenind lângă președinte. Faceți-i loc să respire.

Amețit și dezorientat, Whitmore zăcea pe pardoseală, răsuflând sacadat. Se ridică în capul oaselor, continuând să-și apese mâna pe tâmpla care pulsa.

— Voia să înțeleg... a comunicat cu mine. Sunt niște lăcuste, zise el. Călătoresc de la o planetă la alta. Toată populația lor. După ce consumă tot, pleacă mai departe.

Ca și cum s-ar fi dezmeticit dintr-un lung vis, Whitmore stătea jos, punând imaginile cap la cap. Ar fi vrut să le povestească și celorlalți, însă din experiența avută nu putea trage decât o singură concluzie. Se ridică cu chiu cu vâi în picioare și se întoarse către Grey.

— Generale, lansează un atac simultan cu rachete. Vreau ca spre fiecare navă să fie trimisă o rachetă nucleară. Fără întârziere.

Grey se uită drept în ochii președintelui, să se convingă dacă acesta își dădea seama ce spusese. Reziduurile ucigașe ale exploziilor nucleare simultane aveau să mutilizeze planeta cu tot ce era viu pe cuprinsul ei. Constatând că Whitmore era perfect lucid, încuviință din cap.

— Durează ceva timp, poate o oră.

Copleșit de povara ordinului primit, Grey porni spre ușa cabinetului de război, trecând pe lângă Nimziki, care până atunci rămăsese tăcut.

Când Grey ajunsese în dreptul lui, Nimziki zâmbi batjocoritor. Ce-ți

spuneam eu?

PENTRU MULȚIMEA care își parcase vehiculele la intrarea în hangar, Steven Hiller era un erou. Și totodată un om cu care puteau sta de vorbă – cineva din grupul lor. Soldații care făceau de pază la poarta hangarului se arătau tăcuți și neprietenoși: din punctul lor de vedere, caravana nu era binevenită. Ei aveau ordin să aprovizioneze oamenii cu apă proaspătă și să-i lase la toalete numai câte doi o dată – ceea ce însemna că tufele din depărtare rezolvau cea mai mare parte a problemei. Se făcuse deja seară când Steve ieși afară, spunând sentinelenor de la poartă că fusese trimis de doctorul Issacs, să vadă cum se simțea băiețelul bolnav. Steve nu mai apucă să ajungă la camionul lui Casse. Un grup de persoane care stăteau la rând pentru toalete îl recunoscuseră și se luară după el printre vehiculele parcate strâns unul lângă altul. Steve porni printre rulote, dând mâna cu oamenii și răspunzând iar și iar aceluiași întrebări. Extraterestru trăia? Ce făceau cu el? Existau cumva nave care se îndreptau spre ei? De ce nu aveau voie să intre? De ce erau ținuți afară ca niște rațe pe cuișor? Nu-l lăsară până când nu le promise că-l va întreba pe comandant dacă îngăduia oamenilor să pătrundă în incinta bazei.

Steve mergea printre ei, ascultând și zâmbind, totuși nu venise aici ca să fraternizeze cu refugiații. Atenția lui era îndreptată spre două elicoptere de transport marca Huey, aflate în fața unui alt hangar, la trei sute de metri de locul unde era parcată caravana. Steve le urmări timp de câteva minute, până când se convinse că nu erau păzite. Se scuză că nu putea rămâne să mai stea de vorbă, după care traversă pista de aterizare, încercând să pară trimis cu o misiune oficială. Din clipă în clipă se aștepta ca cineva să-l someze prin megafon să se oprească, dar, spre marea sa surpriză, ajunse nestânjenit la elicoptere, unde se instală pe scaunul pilotului și puse instrumentele în funcțiune. În rezervor avea benzină berechet, așa că întinse mâna după butonul care acționa motorul. O fracțiune de secundă după ce elicea din față și cea din spate începură să se rotească, Steve se trezi cu o pușcă M-16 ațintită drept spre pieptul său.

— Ce faceți aici? Dați-vă jos chiar în clipa asta.

Soldatul care ținea pușca nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani. Era îmbrăcat în uniformă de camuflaj, iar cască de deșert, prea mare pentru el, i se bălăngănea pe cap ca o găleată veche. Deși el era cel care ținea arma, se vedea limpede cine se temea și de cine. Steve decisese să forțeze nota. Se lăsă pe spate și trase centura de siguranță, legându-se de scaun.

— Căpitanul Hiller, corpul de pușcași marini. Trebuie să împrumut elicopterul vostru pentru câteva ore.

— Dar nu puteți, pur și simplu, să... Copilandrul se uită de jur

împrejur după ajutoare, însă erau singuri. Îl împrumutați pe dracu'... domnule.

Steve calculă că șansele erau jumătate la jumătate ca puștiul să apese pe trăgaci. Decise să meargă la risc. Întinse mâna și aprinse farurile, pregătindu-se de decolare.

— Soldat, strigă el ca să acopere zgomotul elicelor, al căror vârtej de aer făcea să se bălăngăne casca tânărului militar. Știu bine că nu vrei să mă împuști, dar dacă totuși ai de gând s-o faci, atunci fă-o acum, pentru că, altfel, plec.

Tânărul îl privi câteva momente fără să clipească. Continuând să-și ațintească arma înspre Steve, strigă:

— Mă vârâți în mare bucluc, domnule căpitan.

— Suntem amândoi deja vârâți până-n gât.

Un jeep gonea spre ei, traversând pistă din direcția hangarului principal.

— Mă întorc peste câteva ore și atunci voi da toate explicațiile.

Cu aceasta, uriașa pasăre se ridică în aer, virând către vest.

VESTEA DESPRE DECIZIA lui Whitmore de a declanșa un atac nuclear se răspândi prin întreg complexul științific subteran, cufundând locul într-o tăcere adâncă. Orice muncă încetă și oamenii se adunară grupuri-grupuri, cei mai mulți rămânând tăcuți, resemnați cu soarta care-i aștepta. Nici unul dintre ei nu se arăta încântat de decizie, dar nimeni nu era capabil să ofere o soluție mai practică. Nu aveau nimic mai bun de făcut decât să aștepte.

Connie, cu ochii aproape în lacrimi, se furișă departe de atmosfera mohorâtă și apăsătoare a cabinetului de război, unde Whitmore ședea jos și bătea darabana cu degetele în tăblia mesei, în timp ce se făceau pregătirile pentru atac. Intră în hangarul ai cărui pereți de beton stârneau ecouri, cu ochii la astronava inamică de forma unei pisici-de-mare. Printr-un geam despărțitor îl văzu pe David cum umbla în sus și în jos prin anticamera unui birou, vorbind de unul singur. Urcă scările și intră înăuntru, unde descoperi că, de fapt, David nu vorbea singur, ci se adresa unei sticle de scotch găsită într-un dulăpior.

— Înțeleg că ai aflat vestea, zise Connie, închizând ușa după ea.

— Ah, domnișoară Spano, ai sosit la țanc! David vorbea puțin cam tare. Era deja amețit. Ridicând sticla în aer, declamă: Un toast! Propun să bem pentru sfârșitul lumii.

Își lăsă capul pe spate și trase un gât zdravăn, după care îi întinse sticla și lui Connie.

— Nu i-a fost ușor să ia această hotărâre, David.

Simțea că el o socotea la fel de vinovată și că în sinea lui o acuză de complicitate.

— Ei haide, Connie, iubito! Să nu-mi spui că mai crezi și acum în

tipul ăsta.

— E un om bun.

— O fi, râse David, trântindu-se într-un fotoliu rotativ și luându-și vânt ca să se învârtască. La urma urmei, ai părăsit o comoară ca mine pentru el. Ba nu. Scuză-mă, nu pentru el. Pentru cariera ta.

David știa să fie dezagreabil, dar Connie dorea să se explice.

— N-a fost doar o decizie de dragul carierei, David. A fost o ocazie cum nu ți se ivește decât o dată în viață. Un adevărat moment de cotitură, când puteam să dau vieții mele un sens.

— Iar eu nu eram suficient de ambițios pentru tine, zise detașat David. Era un gând care în ultimii ani îl făcuse să sufere cumplit, dar acum totul părea mai curând comic. N-am fost în stare să mă dezbăr de lene și să încep să urc treptele ierarhiei.

— Ai fi putut să faci ce voiai, strigă ea, cercetare, carieră didactică, industrie. Ești plin de talent.

David se porni să imite pe un ton răutăcios glasurile cunoscute:

— Oh, David Levinson, un om atât de capabil și nu face decât să lucreze pentru nenorocita aia de televiziune prin cablu. Așa o minte aruncată pe apa sâmbetei. Ce păcat! Era o atitudine care-l dezgusta pe David. Ce-i rău să fii fericit acolo unde te afli?

— Dar nu ți-ai dorit întotdeauna să faci mai mult de-atât? Nu voiai să participi la ceva cu adevărat important, cu totul special?

Aceste ultime cuvinte, combinate cu efectul băuturii, îl loviră pe David în plexul solar. Înălță o privire rănită către Connie și-i mărturisii adevărul adevărat.

— Am avut senzația că participam la ceva special. Connie își dădu imediat seama că, în tot timpul cât ea discutase despre cariere, David se referise la relația lor conjugală. Înțelegea limpede că-l jignise. El străbătu încăperea și-și recuperă sticla.

— Dacă mai are cumva vreo importanță, zise ea încetișor, să știi că n-am încetat nici o clipă să te iubesc.

— Dar nu era destul, așa-i? se răsti el drept răspuns.

Se înapoie pe fotoliu și bău o înghițitură zdravănă de scotch.

Brusc, Connie descoperi de ce venise după el. Dorea să se împace cu bărbatul pe care încă îl iubea. Undeva, într-un cotlon al minții, își spunea că poate se vor ierta unul pe celălalt, renunțând la supărare și încercând să-și aducă mângâiere unul altuia, acum când sfârșitul era atât de aproape. În loc de asta, se trezise față în față cu un copil infuriat la culme. Așa cum se întâmpla adesea pe vremea când erau împreună, modul lui de a înfrunta stările de încordare era acela de a se închide în sine sau în munca sa, sau în orice altceva se afla la îndemână și putea să-i prilejuiască o evadare. În astă-seară apelase la o sticlă de Johnny Walker.

Îl lăsă acolo pe David, care se învârtea în fotoliul rotativ, fredonând

încetișor, parcă numai pentru el. Cu lacrimi în ochi, se strecură afară,
închizând fără zgomot ușa după ea.

GREY REUȘISE să termine preparativele pentru atacul nuclear în mai puțin de un sfert din timpul pe care-l anticipase. Când se înapoie în cabinetul de război, i se comunică vestea bună că sistemul radar și de radiocomunicații al armatei fusese parțial repus în funcțiune, grație unor minți istețe din San Antonio. Cele câteva baze aeriene din jurul orașului izbutiseră să adune în spațiul aerian al Statelor Unite douăzeci și patru de avioane AWACS. Uriășele avioane de recunoaștere, dotate cu antene parabolice de radar și echipament de interceptare ultrasofisticat, preluară misiunea care fusese îndeplinită fără probleme vreme de decenii de către sateliții de comunicații. Releurile cu posibilități de comutare pe mai multe canale permiteau personalului militar să reia comunicarea. Unul dintre primele mesaje transmise provenea din Zona 51. Urma să fie declanșat un atac nuclear simultan împotriva tuturor astronavelor poziționate deasupra spațiului aerian american.

Câteva minute mai târziu, patru bombardiere B-2 Stealth se aflau deja în aer, îndreptându-se către țintele lor. Zburau „pe întuneric”, ceea ce însemna că sistemul de deviere a undelor radar era pus în funcțiune, în timp ce emițătoarele radio fuseseră închise, cu speranța că navele distrugătoare de orașe nu vor detecta aparatele atunci când aveau să intre în bătaia armelor. Când sosi vestea că avioanele B-2 se ridicaseră de la sol, președintele se găsea la infirmerie, unde era consultat de doctorul Issacs. Fără să ezite, Whitmore îl împinse la o parte pe medic și porni grăbit spre cabinetul de război.

— Care-i ținta la care vom ajunge mai întâi? întrebă el, dând buzna pe ușă.

Un militar întoarse capul de la monitorul din fața sa.

— Nava care se apropie de Houston. Timpul aproximativ al interceptării – șase minute. Nu putem ști cu certitudine, fiindcă B-2 zboară „pe întuneric”.

Whitmore chibzui o clipă, apoi schimbă ordinul.

— Să iasă la lumină. Vreau să mă asigur că atacul va fi sincronizat.

Militarul se răsuci înapoi spre pupitrul său și tastă cuvântul codificat care punea automat în funcțiune emițătoarele radio ale bombardierelor B-2. În aceeași clipă, radarul le reperă și pe ecrane începură să clipească patru puncte. Cel cu destinația Houston era mult mai aproape de țintă decât celelalte.

— Bun, asta am vrut să știu, explică Whitmore, adresându-se tuturor celor de față. Avem câte o bombă de fiecare avion. Să vedem ce se întâmplă la Houston. Poate distrugem nava înainte să ajungă deasupra orașului. Dacă reușim, atunci vom da ordin ca celelalte să fie lovite fără întârziere.

Se uită la Grey, care citea încruntat o foaie ieșită de la imprimantă.

— Generale, ai cumva vreo veste de la prietenii noștri?

Deși aprobase utilizarea armelor nucleare, Whimore încerca totodată să restrângă folosirea lor pe restul globului. ICBM-urile⁽¹⁶⁾ din multe puncte ale globului erau programate să răspundă automat atacurilor semnalate prin radar. Ultimul lucru de care avea nevoie omenirea ar fi fost o reacție nucleară în lanț, inițiată de computere.

— Cei mai mulți și-au luat angajamentul de a nu le folosi. Așteaptă să vadă rezultatele noastre, răspunse Grey. Totuși, cred că-i prea târziu ca să mai salvăm orașul Houston.

— Confirm, domnule general, întări un glas de la unul dintre pupitrele de comandă. Nava inamică se găsește deja deasupra orașului.

Președintele rămase neînduplecat. Știa că, într-un fel sau altul, orașul Houston era oricum pierdut. Dădu ordin celorlalte avioane B-2 să nu atace până nu se va constata efectul bombei lansate asupra navei inamice de la Houston.

Grey trimisese observatori în tancuri blindate, ca să se posteze de jur împrejurul zonei estimate pentru explozie.

Unul dintre avioanele de recunoaștere AWACS se poziționează și el la mare altitudine deasupra Golfului Mexic.

Locuitorii orașului Houston nu pierduseră vremea. Anunțați cu numai câteva ore înainte, evacuasera orașul în proporție de aproape nouăzeci la sută, când deodată pământul începu să se cutremure, vestind apropierea astronavei. Evacuarea se petrecuse în condiții tragice, soldându-se cu aproape două mii de morți și nenumărați răniți, îndeosebi refugiați călcați în picioare sau sub roțile mașinilor în plină viteză. Aceleași exoduri disperate aveau loc la Kobe, Bruxelles, Chicago și în toate orașele mari aflate în calea giganticelor nave negre.

Whitmore ceru o clipă de tăcere. După ce murmură o scurtă rugăciune, făcu un simplu semn din cap, ordonând începerea atacului.

— Să ne ierte copiii noștri!

Trapa avioanului B-2 se deschise, lăsând să cadă bomba lungă de patru metri. Aceasta continuă să zboare paralel cu aparatul, în timp ce sistemul de ghidaj din botul ei ascuțit scana orizontul, configurând distanțele. O secundă mai târziu, bomba țâșni înainte, la întâlnirea cu enormul scut protector al navei.

— Bomba a fost lansată, raportă pilotul.

Făcu stânga împrejur, îndepărtându-se cât mai mult de zona apropiatei explozii.

Toți cei din cabinetul de război își țineau respirația, urmărind pe ecranele radar traiectoria bombei. Așa cum fusese planificat, aceasta se apropie de scutul protector care acoperea partea superioară a astronavei, în încercarea de a reduce efectul negativ al exploziei pentru orașul de dedesubt.

De la bordul avionului de recunoaștere AWACS se observă o

explozie violentă de lumină strălucitoare, urmată imediat de imaginea suburbiilor orașului Houston, pulverizându-se, culcându-se pe o parte, prăbușindu-se la fel ca iarba înaltă sub o rafală de vânt. Unda de șoc se propaga în cercuri concentrice, cu o viteză înspăimântătoare. În câteva secunde, explozia se terminase și întreaga zonă era învăluită în fum. Se formă un nor ca o ciupercă uriașă, care urca spre înaltul cerului. În cabinetul de război dezastrul nu se vedea decât ca o mică pată încețoșată, o perturbare atmosferică ce însângerase sudul Texasului – și totuși, nimeni nu resimțea mai acut ca bărbații și femeile din acea încăpăre pierderea atâtor vieți nevinovate. Cu o figură îndurerată, Whitmore și suita sa continuară să privească și să aștepte.

Câteva minute mai târziu, avionul AWACS rupse tăcerea, comunicând prin radio:

— Se pare că ținta noastră este tot în aer.

Echipa Zonei 51 gemu la unison. După douăzeci și patru de ore de cumplite deziluzii, aceasta era poate cel mai greu de suportat. Fusesse ultima linie de apărare a omenirii, ultima ei șansă.

— Da, se confirmă, urmă pilotul. Acum avem o perspectivă bună. Ținta pare să fie neatinsă. De fapt, continuă să înainteze asupra orașului Houston. Iisuse Hristoase, nici măcar n-am zgâriat-o!

— Chemați înapoi celelalte avioane, zise încetișor Whitmore.

Lui Nimziki nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Poate că restul bombardierelor vor avea mai mult noroc, insistă el. Una dintre navele distrugătoare se află în drum către Chicago. Încă mai este timp s-o interceptăm și să lansăm asupra ei mai multe încărcături explozive. Nu putem, pur și simplu, să renunțăm!

— Am spus să rechemăm avioanele.

Președintele se prăbuși într-un fotoliu, cu privirea ațintită în tavan. Faptul că nu reușiseră să provoace nici un fel de avarie navei extraterestre îl convinsese că nu exista nici o cale de a le împiedica să aterizeze. Deodată avu senzația că aveau timp berechet. În urma năucitoarei sale experiențe telepatice cu extraterestrul luat prizonier, știa cumva că invadatorilor le va trebui vreo câțiva ani ca să-și debarce întreaga populație de la bordul navei-mamă.

Date fiind cele întâmplate la Houston, părea să fi sosit momentul de a reconsidera întreaga strategie de înfruntare a extraterestrilor și de a organiza rezistența pământeană de îndată ce va începe invazia. Singurul curs logic de acțiune pe care îl întrezărea Whitmore era să aștepte ca extraterestrul să-și întemeieze orașe și apoi să facă lumea lor una cu pământul. Știa că omenirea va fi exterminată fără milă. Dacă avem noroc, își zise el, vom muri o dată cu ei.

LUPTÂND SĂ-ȘI ÎNVINGĂ somnul, Jasmine urmărea cu privirea

focul pe cale să se stingă. Deși era frântă de oboesală, în întineric pândeau prea multe primejdii, reale sau imaginare, ca să poată închide ochii. Lângă ea, Marilyn Whitmore părea să doarmă liniștită. Bărbatul cel tăcut nu mai era la fel de tăcut ca până atunci: acum sforăia de parcă ar fi tăiat lemne.

În depărtare, Jas auzi bătaia unor elice de elicopter și se întrebă dacă făcuse bine luând-o pe soția președintelui de la locul accidentului. Din câte se părea, elicopterul sosise ca s-o caute pe Marilyn. Venirea la El Toro, mai ales după toate avertismentele auzite pe parcursul drumului, părea o enormă greșală. Trebuia să plece numaidecât, s-o ducă pe Marilyn la un spital, dar în graba ei de a-l găsi pe Steve, spărsese farurile camionului, atunci când încercase să treacă printr-un morman de moloz. Călătoria pe timp de noapte era prea riscantă.

Elicopterul se apropiase și cercetă suprafața solului cu ajutorul unui reflector. De-abia când ajunsese la mai puțin de un kilometru, Jas se gândi că era posibil să descopere și mica lor tabără. Înșfăcă o creangă și atâta focul, trimițând în aer o jerbă de scânteii. Ceilalți se treziră și văzură elicopterul, care se îndrepta spre ei, orbindu-i cu lumina reflectorului. Jas își agită brațele, arătând spre doamna Whitmore. Spre surpriza tuturor, elicopterul coborî încet la sol, nu departe de locul unde se aflau Jas alergă într-acolo, nerăbdătoare să ceară ajutor. Când văzu cine pilota uriașa pasăre verzuie, începu să râdă și să plângă în același timp. În culmea fericirii, se repezi spre elicopter și sări înăuntru, drept în brațele lui Steve. Îl copleși cu sărutări, apoi îi strigă, ca să acopere zgomotul elicei:

— Ai întârziat!

El râse și-i strigă la rândul său:

— Știu ce mult îți plac aparițiile mărețe și dramatice.

Steve aduse din elicopter o targă și, ajutat de omul cel tăcut, o urcă pe Marilyn în coada aparatului, ca s-o transporte la Zona 51. După toate aparențele, prima doamnă nu avea să mai apuce să-și revadă soțul. Din nou tușea chinuitor și scui-pă sânge.

Steve îl trase lângă el pe bărbatul cel tăcut și-i strigă:

— Mai avem loc pentru o persoană, prietene. Nu vrei să faci un drum până în Nevada?

Când el clătină din cap în semn de refuz, Steve ridică din umeri.

— Cum dorești. Hai să mergem, Jas!

Oprindu-se în fața bărbatului tăcut, Jasmine îl întrebă:

— Nu vii și dumneata?

El se mărgini s-o fixeze cu o privire inexpressivă, apoi arată spre grupul de răniți pe care-i adunaseră în cursul după-amiezii. Nu voia să-i părăsească. Jasmine îi înmâna cheile camionului, spunându-i unde erau ascunse proviziile de alimente. Înainte de a porni spre elicopter,

se uită drept în ochii lui.

— Ascultă, numele meu e Jasmine Dubrow. Pe dumneata cum te cheamă?

El o privi cu tristețe, de parcă n-ar fi înțeles întrebarea.

— Hai să plecăm, Jas! Îi strigă Steve. Trebuie s-o întindem.

Jasmine se smulse de lângă bărbatul cel tăcut și alergă la elicopter, unde își legă centura de siguranță, cu ochii la bărbatul cel tăcut, care se făcea tot mai mic și mai mic, pe măsură ce elicopterul se îndepărta.

DOCTORUL ISSACS SE SIMȚEA ca un maratonist ajuns la capătul puterilor. Cele treizeci de ore de când muncea fără încetare începeau să-și spună cuvântul. Tras la față și cu ochii injectați, se uită la doamna Whitmore cu un zâmbet silit. Când o văzu dormind, obrazul său redeveni o mască. O clipă mai târziu, îl văzu pe președinte venind grăbit pe coridor, cu o fetiță în brațe. În urma sa, de-o parte și de alta, Connie și un agent al Serviciului Secret se luptau să țină pasul cu el.

— Cum se simte? Întrebă președintele.

Issacs îi adresă o privire care vorbea de la sine. Întorcându-se spre fetița care stătea în brațele tatălui ei, zise:

— Pun prinsoare că tu trebuie să fii Patricia Whitmore.

— De unde știi?

Fetița de șase ani se miră de fiecare dată când constată că un străin îi cunoștea numele.

— Pentru că mămica ta e aici înăuntru și pentru că știu că dorește să te vadă. Trebuie însă să-mi promiți că ai să te porți frumos, bine? E foarte bolnavă.

Când se văzu jos din brațe, Patricia dădu colțul ca o vijelie, de parcă n-ar fi auzit nimic.

— Îmi pare rău, domnule președinte, spuse Issacs. Poate dacă o aduceau aici mai devreme... Are hemoragie internă. Chiar dacă am fi ajuns imediat după accident, tot nu sunt sigur... Nu-și duse fraza până la capăt. N-o mai putem ajuta cu nimic, domnule președinte.

Whitmore puse o mână pe umărul lui Issacs, apoi își îndreptă spatele și împinse ușile batante.

— Oh, pușorul meu!

Marilyn încercă pe cât posibil să-și strângă fetița la piept cu un singur braț. Părea slăbită, dar nu în pragul morții.

Amintindu-și că trebuia să se poarte frumos, Patricia întinse mâna și bătu ușor cu palma pe stomacul mamei.

— Mami, eram atât de îngrijorați. Nu știam unde ești.

— Știu. Îmi pare tare rău, dar acum sunt aici, iubito.

Issacs făcu semn personalului medical să iasă din salon. Când și ultima persoană părăsi camera, Whitmore se apropie de pat și îngenunche alături de Patricia.

— Iubito, du-te să aștepti afară până se odihnește mami.

Fără prea mare tragere de inimă, fetița își sărută mama și ieși pe coridor, ca să aștepte împreună cu Connie. De cum plecă fetița, zâmbetul curajos al lui Marilyn se preschimbă în lacrimi și gemete de durere. Femeia întinse mâna, apucând-o pe cea a soțului ei.

— Mi-e așa de frică, Tom, șopti ea, lăsându-și lacrimile să-i curgă în voie pe obraz.

— Hei, fără chestii de-astea, zise el, luptându-se să-și țină firea. Doctorul se declară optimist și zice că ai s-o scoți la capăt.

Marilyn surâse, ridicând ochii spre tavan.

— E un mincinos, zise ea, strângând fără vlagă mâna soțului.

Amândoi își sprijiniră capetele unul de celălalt și începură să plângă. Plângeau, se sărutau, se priveau în ochi, până când, într-un târziu, ea adormi pentru ultima oară.

CÂND PREȘEDINTELE ieși în cele din urmă din salon, avea obrazul complet golit de sânge și ochii injectați. Câteva persoane așteptau ceva mai departe pe coridor, la o distanță respectuoasă, cei mai mulți cu întrebări pentru conducătorul lor. Trebuia aprobate comunicatele de presă și autorizate unele mișcări de trupe – acele mii de decizii pe care președinții le iau în fiecare zi. Dar bărbatul care ieșise pe coridor nu se simțea deloc ca un președinte. Copleșit de durere, nu era în stare să mai conducă nimic. Fără un cuvânt, își făcu loc printre cei adunați pe coridor, până când ajunsese în dreptul lui Jasmine.

Înainte de a reuși să vorbească, ea îi luă mâna într-a sa.

— Îmi pare rău, zise Jas. Îmi pare nespus de rău.

Tot o mai mustra conștiința că nu putuse s-o ducă pe Marilyn la doctor mai din timp.

Whitmore clătină din cap.

— Voiam doar să-ți mulțumesc că ai avut grijă de ea. Mi-a povestit tot. Se pare că ești o femeie curajoasă. Se întoarse către Steve, reușind să schițeze o umbră de surâs. Din nou dumneata! Îți mulțumesc că mi-ai dat ocazia să-mi iau rămas-bun de la ea.

Patricia venise în urma tatălui ei, pe coridor.

— Mami doarme?

Whitmore se aplecă și luă fetița în brațe, conștient că deocamdată nu avea puterea să-i explice.

— Da, iubito, murmură el, strângând-o la piept. Mami doarme.

PÂNĂ SĂ DEA CONNIE de Julius, pe care voia să-l roage să stea de vorbă cu fiul său, David preschimbase micul birou într-o zonă calamitată. Prefăcându-se mai beat decât era în realitate, tânărul aruncase cu scaunele prin toată încăperea și răsturnase frigiderul cu fundul în sus. Când Julius îl văzu prin peretele de sticlă și se grăbi să

între în birou, David tot mai vocifera, continuând să dea cu picioarele în mobilier.

— David! David! Ce dracu' faci aici? Încetează chiar în clipa asta!

David era, oricum, la capătul puterilor. Își întrerupsese activitatea febrilă exact atât cât să-i explice:

— Nu se vede? Fac totul praf.

— Asta e foarte limpede, îl liniști Julius. Dar de ce? De ce faci totul praf?

— Trebuie să ardem pădurile care ne aduc ploaie, tăticule. Trebuie să aruncăm undeva toate deșeurile toxice! Ca să-și illustreze spusele, goli un coș de gunoi, apoi îl azvârli în peretele opus. Trebuie să poluăm aerul! Să sfâșiem stratul de ozon! Poate, dacă ne distrugem suficient de mult planeta, ceilalți n-or s-o mai vrea.

Țintind cu grijă o ceașcă de cafea lăsată de cineva pe marginea biroului, David se strădui să-i tragă un șut. Rată de departe și se trezi căzând în fund în mijlocul dezordinii care era opera lui.

— Ei bine, zise Julius, rotindu-și privirea prin încăpere și admirând lucrarea fiului său, pot spune că începutul e promițător. Biroul a fost poluat în mod oficial. De-acum nu mai contează dacă mă omoară marțienii: când va sosi nota de plată pentru pagubele de aici, voi muri de inimă.

Se apropie de David, care se trânti pe spate, cu capul în palme și gemând. Făcându-și puțin loc, Julius se așează lângă fiul său. Bănuia că tot tărăboiul lui David avea de-a face cu Connie mai mult decât era dispus el să recunoască. Căută cuvântul cel mai potrivit pentru acel moment.

— Ascultă, începu bătrânul. Fiecare om trăiește o clipă în care își pierde credința. Uite eu, de pildă. N-am mai stat de vorbă cu Dumnezeu de la moartea mamei tale.

David deschise ochii, surprins de mărturisirea tatălui său.

— Totuși, uneori, continuă gânditor bătrânul, trebuie să stai și să-ți amintești de toate lucrurile pe care le ai. Trebuie să fii recunoscător.

David pufni disprețuitor, acoperindu-și din nou obrazul cu palmele.

— Ce ne-a mai rămas pentru care să fim recunoscători?

— De exemplu... Julius se uită de jur-împrejur, în căutarea unei idei salvatoare. Negăsind pentru moment nici una, zise singurul lucru care-i trecu prin minte: Sănătatea ta! Cel puțin, ești sănătos.

Știa că era un argument destul de șubred, așa că nu-l învinovăți pe David, care scosese un nou geamăt. Cu toate acestea, își apucă fiul de un braț și începu să-l tragă, vrând să-l ridice în picioare.

— Hai, sus. Vino să căutăm o haină și o ceașcă de cafea. Băutura îți slăbește organismul. Nu vreau să răcești.

Fără chef, David se lăsă pus pe picioare. Deodată încremeni, fulgerat de o idee nemaipomenită. Pe buze îi flutură ceva ce aducea vag cu un

surăs.

— Cum ai zis adineaori?

— Despre credință? Că uneori omul poate trăi toată viața...

— Nu, pe urmă. Imediat după asta.

David se întoarse și privi la nava extraterestră aflată de cealaltă parte a peretelui de sticlă.

— Ce anume? Că ai putea răci?

— Asta e, tată. Iată răspunsul. Boală. Frig. Slăbirea capacității de apărare! E foarte simplu. Tată, ești un geniu!

Julius îl privi lung și bănuitor, întrebându-se dacă nu cumva până la urmă fiul său o luase razna.

CÂND JULIUS REUȘISE s-o convingă într-un târziu că David era suficient de treaz ca să se apuce de o treabă ca lumea, Connie se dusesse la președinte și-l rugase să vină în hangar, unde David voia să-i facă o demonstrație legată de nava extraterestră. Tânărul Levinson susținea că avea un plan.

Grupul se adunase pe platforma de observație și acum stătea în așteptare.

— Ei bine, domnișoară Spano, ce înseamnă toate astea? Întrebă Nimziki, agasat încă din prima clipă când pășise înăuntru.

— Zău că n-am idee, răspunse ea, adresându-se întregului grup. A cerut să vină toată lumea aici, ca să ne arate ceva în legătură cu nava spațială.

Nimziki se zbârli la gândul că fusese convocat de un civil, fără să capete măcar un răspuns fără ocolișuri.

— Atunci să terminăm odată, zise el arțăgos. Cu toții avem lucruri mai importante de făcut.

Connie era sătulă de aerele acestui dobitoc. Își puse mâinile în solduri, gata să se ia la harță cu el, dar chiar în clipa aceea în hangar își făcu apariția președintele, coborând cu pași mari rampa de oțel. Chemă câțiva consilieri într-o parte a rampei, unde urmă un schimb rapid de cuvinte.

Dylan, care stătea lângă Steve, întrebă cu voce tare:

— Nava aceea chiar zboară în spațiul cosmic?

— Sigur că da, răspunse Steve.

David se ivi în deschizătura trapei și coborî scara, sărind pe pedestalul mare pe care se sprijinea nava. Dădu tehnicianului rămas înăuntru câteva instrucțiuni de ultim moment, apoi alergă către platforma de observație.

— Ce vrei să ne arăți, David?

De data asta, folosirea numelui de botez nu mai implica nici un fel de provocare. Whitmore fusese lovit atât de greu și de atâtea ori în ultimele două zile, încât se simțea prea epuizat ca să mai facă

demonstrații de autoritate. Acum vorbise ca de la un om înfricoșat la altul.

— Doamnelor și domnilor, fete și băieți, începu David, imitând îndeaproape maniera răposatului doctor Okun. Am pus la punct o mică demonstrație. Nu va răpi mai mult de un minut din timpul dumneavoastră. David vârî mâna într-un coș de hârtii, scoțând de acolo o cutie de tablă pentru sifon. Acum vom recicla chestia asta, vorbi el ca pentru sine.

Se înapoie la nava spațială și întinse mâna ca să așeze cutia pe vârful aripii. Apoi se duse din nou pe platforma de observație și-i făcu semn tehnicianului de la parbrizul navei. Acesta apăsă un buton, după care ridică degetul mare către David. Privind la cei adunați pe platformă, David își dădu seama că le captase interesul.

— Domnule maior Mitchell, din locul unde vă aflați, credeți că puteți doborî cu pistolul cutia de pe aripă?

Mitchell se uită spre președinte, iar acesta înălță din umeri, ca și cum ar fi spus: „De ce nu?” Maiorul deschise tocul pistolului și-și scoase arma. După ce mai aruncă o privire nedumerită de jur împrejur, Mitchell, care era un țintaș de elită, ridică brațul și ochi cutia, apoi apăsă încet pe trăgaci. Cu o pocnitură, glonțul țâșni de pe țeavă și se izbi de ecranul protector. Un clinchet puternic anunță că glonțul ricoșase de una dintre pasarelele metalice de deasupra. Brusc, toată lumea își pierdu entuziasmul pentru experiment.

— Hopa, la asta nu m-am gândit, se scuză David. Vedeți dumneavoastră, cutia este protejată de scutul invizibil al navei. Nu putem pătrunde prin sistemul lor de apărare.

— Asta știam și noi, replică Nimiski. În definitiv, unde vrei să ajungi?

— Iată unde, declară David, trecând la partea pozitivă a demonstrației sale. Din moment ce nu le putem străpunge scuturile, va trebui să ne furișăm în spatele lor. David se îndreptă către un stativ mobil pentru unelte, unde își lăsase laptop-ul. Acesta era conectat la un cablu care trecea prin scutul de protecție, ajungând în carlinga astronavei, unde era introdus în dispozitivul de acționare a scutului, pe care-l reparase ceva mai devreme în aceeași zi. Durează numai o secundă.

David tastă instrucțiunile pentru dispozitiv, apoi își privi fix ceasul de mână, făcând în gând numărătoarea inversă. Și-acum, domnule maior Mitchell, din punctul de vedere al asistentului meu din carlingă, scutul continuă să protejeze cutia. Omul dinăuntru nu s-a atins de nici un instrument. Vreți să trageți încă o dată în cutie?

Nu tocmai încântat să mai trimită un glonț care să ricoșeze în interiorul buncărului, Mitchell se uită posomorât la David. De-abia când Grey îi făcu semn să execute ceea ce i se ceruse, acceptă să-și scoată

din nou arma din toc.

— Ia stați puțin!

Steve nu avea de gând să riște. Îl duse în brațe pe Dylan până în capătul de sus al rampei, în spatele peretelui de beton. Cei mai mulți îi urmară exemplul. Mitchell ochi cu atenție și apăsă pentru a doua oară pe trăgaci. De astă-dată cutia zbură cât-colo, iar glonțul se izbi de peretele din fund al uriașului hangar.

— Cum ai reușit una ca asta? întrebă generalul Grey, vizibil impresionat.

— I-am dat o răceală.

Zâmbind radios, mândru nevoie-mare, Julius dădu din cap spre toți cei din grup. Curios, președintele se apropie de locul unde David continua să lucreze la computer.

— Mai precis, continuă David fără să ridice ochii, i-am introdus un virus. Un virus de calculator. Acesta e o mică pacoste. Foarte greu mai scapi, o dată ce te-ai pricopsit cu unul.

Cu un ultim gest teatral, apăsă tasta ENTER, apoi întoarse computerul către Whitmore și Grey, să le arate graficul pe care-l obținuse. Președintele studie ecranul câteva clipe, dând din cap în semn de încuviințare.

Grey, care se pricepea la computere, dar în același timp le detesta, nu-și lua ochii de la David.

— Vrei să spui că poți trimite un semnal care să dezactiveze toate scuturile lor de protecție?

David își puse degetul pe vârful nasului.

— Întocmai. Așa cum ei s-au folosit de sateliți împotriva noastră, noi putem utiliza semnalul propriilor lor scuturi împotriva lor... Cu o singură condiție.

— Ce condiție?

— Dacă reușim să plantăm virusul în nava-mamă, atunci ea îl va transmite navelor distrugătoare de orașe, precum și navelor de atac, de tipul celei pe care o avem aici. Okun ne-a spus că puterea acestei nave provenea direct de la nava-mamă, prin urmare afirmația trebuie să fie valabilă și pentru navele mai mari.

— Îmi pare rău că vă stric petrecerea, Nimziki se furișase până la marginea platformei de observație, unde se aplecase peste balustradă ca să privească monitorul computerului, dar totuși, cum propuneți să „infectați” nava-mamă cu acest virus? Doar nu au pagină WEB pe Internet!

Se uită de jur împrejur, așteptând ca ceilalți să guste gluma.

David răspunse fără să ezite.

— Va trebui să pilotăm această navă dincolo de limita atmosferei terestre și să facem joncțiunea cu nava-mamă.

Vorbea de parcă ar fi fost ideea cea mai simplă și mai firească din

lume.

Steve ciuli urechile, așa cum se întâmpla de fiecare dată când se discuta despre nave spațiale. Îl lăsă jos din brațe pe Dylan și coborî rampa, ca să audă mai bine. David desfășură una dintre fotografiile luate prin satelit, care reprezenta nava-mamă – colosul lung de șapte sute de kilometri, ce aștepta răbdător în spatele Lunii ca navele distrugătoare să-i deschidă drum. Absorbit, David îi dădu președintelui unul dintre colțurile fotografiei încețoșate, de mărimea unui afiș.

— Iată, arată el spre ceea ce părea a fi o rampă de încărcare. Putem pătrunde pe aici. Se pare că modelul navelor extraterestre respectă o anume logică. Dacă și a noastră e la fel cu navele distrugătoare de orașe, atunci aceasta e intrarea principală.

David simțea că politicienii și șefii militari din jurul său erau mai mult decât sceptici.

— Știți ceva? Probabil că David are dreptate. Intervenția lui Steve în miezul unor discuții atât de aprinse surprinse pe toată lumea, inclusiv pe el însuși.

Toți întoarseră ochii către el, așa încât continua: Când am zburat deasupra navei de la Los Angeles – distrugătoare de orașe, parcă așa le-ați numit – am trecut pe lângă poarta aceasta și am zărit și eu găuroiul... vreau să spun uriașa rampă de încărcare din interior. Navele mai mici stăteau parcate grupuri-grupuri în jurul unei structuri centrale de forma unui turn.

— Doctorul Okun mi-a arătat că chestia aceea ca o aripioară de pe partea superioară a navei de atac e plină de sârme și sârmulițe. El presupunea că, indiferent de tipul de legare la computer, aripioara reprezintă conectorul. Când una dintre aceste nave de atac pătrunde în pântelele unor nave mai mari, prin intermediul aripioarei se stabilește un anume tip de legătură.

— Oh, scutește-mă cu literatura asta științifico-fantastică de proastă calitate, gemu Nimziki de pe platforma de observație. Planul dumitale e atât de plin de „ce-ar fi dacă ar fi”, încât sună de-a dreptul ridicol.

Fără să-i acorde vreo atenție, Grey întrebă:

— Cât timp vor fi dezactivate scuturile?

— E greu de presupus, răspunse David. De îndată ce vor descoperi virusul, ar putea dura numai câteva minute până să găsească o cale de a scăpa de el. Nu mi se pare foarte complicat, dar nici nu cunosc prea multe despre sistemul lor.

— Cu alte cuvinte, propui să coordonăm un contraatac mondial într-un interval de numai câteva minute?

Nimziki clătină din cap. Era ridicol.

Grey se întoarse să-l înfrunte pe fostul șef al spionajului.

— Am restabilit legătura radio cu Asia. Semnalul este slab, dar în

mod normal putem trimite unele instrucțiuni. Dacă izbutim să trecem de blestematele alea de scuturi, s-ar putea să reușim.

Zâmbetul disprețuitor al lui Nimziki se topi. Era furios că această idee de debil mintal câștiga atât de mult teren, în timp ce alternativa perfect plauzibilă a unui atac nuclear, planul lui, eșuase după prima încercare. Dacă i-ar fi stat în puteri, i-ar fi încuiat pe toți cei de față în nava spațială, apoi ar fi ordonat el însuși ofensiva.

Abia mascând atacul la adresa lui Whitmore și dând a înțelege că se adresa întregii asistențe, declară cu glas răsunător:

— Nu pot să cred că acceptați asemenea gogomănie. Nu dispunem nici de resurse, nici de oameni ca să lansăm un atac de acest fel. Dacă am avea două luni în care să-l pregătim, poate că da. Ca să nu mai vorbesc de mormanul acela de fier vechi! strigă el, arătând spre nava spațială. Tot acest plan absurd se bazează pe o farfurie zburătoare netestată, pe care nimeni de pe glob nu este pregătit s-o piloteze.

Steve îl întrerupse pentru a doua oară. Făcu un pas înainte și-și drese glasul.

— Aa... cred că eu aș avea pregătirea necesară, domnule. Nimziki îi aruncă o privire asasină, dar Steve continuă să vorbească. Am văzut nava în acțiune. Știu cum se manevrează. Se uită în ochii președintelui. Cu îngăduința dumneavoastră, domnule președinte, aș dori să fac o încercare.

— Dar obiectul ăsta e o ruină. S-a prăbușit în anii '40, pentru numele lui Dumnezeu! Nici măcar nu știm dacă mai poate zbura.

— Aha! David deveni încă o dată centrul atenției. O echipă formată din oamenii lui Okun aștepta la intrare. Dați drumul la elementele de ancorare! strigă el, la fel ca un împlânzitor de circ. Înălță privirea către Connie, care stătea pe platforma de observație. Ea ridică ochii în tavan, dându-i a înțelege cât de ȳicnit îl socotea și cât de mult se mândrea cu asta. Haideți, haideți, dați drumul la ancore.

Operațiunea dură mai mult decât își închipuise David, dar când tehnicienii desfăcură și ultima legătură de oțel, se auzi un zăngănit puternic când nava se ridică de la sol cu o smucitură.

În secunda următoare, corpul ei, măsurând optsprezece metri, se înălță în aer, planând nesigur deasupra capetelor tuturor. La o înălțime de cinci metri se echilibra și rămase la fel de liniștită cum stătuse în ultimii cincizeci de ani. Întreaga asistență se uita la David, cu gurile căscate de uimire.

— Alte întrebări?

Toți se priveau unii pe alții. Nici măcar Nimziki nu mai știa ce să spună. În cele din urmă, Whitmore rupse tăcerea. Clătină din cap, lăsând să se înțeleagă ce gândea despre plan, apoi declară:

— E o idee îndrăzneată, dar haideți să încercăm.

Brusc, toți începură să vorbească, să pună întrebări sau – la fel ca

Nimziki – să-și spună părerea asupra motivelor pentru care planul era de la bun început sortit eșecului. David se duse până la marginea platformei de observație, unde întinse mâna și-l trase pe Steve de cracul pantalonilor de uniformă. Tânărul pilot își luă ochii de la nava extraterestră și se aplecă să-l audă mai bine pe David.

— Chiar crezi că ai să poți pilota comedia asta? întrebă David, arătând limpede că nu avea încredere în priceperea lui Steve.

Steve îi întoarse complimentul.

— Iar tu chiar crezi că ai să poți face toate rahaturile alea cu care te-ai lăudat?

DUPĂ CÂTEVA MINUTE, Connie îi însoțea pe generalul Grey și pe președinte în cabinetul de război improvizat în cadrul Zonei 51. Vorbeau cu toții deodată, concretizând unele detalii ale planului sau anticipând o parte din marile dificultăți de comunicare pe care urma să le implice un atac mondial simultan. Pentru întâia oară după un timp care le păruse nespus de lung, întrezăreau o rază de speranță.

— Stați!

Fusese o comandă, nu o rugămintă. Cei trei întoarseră capul, dând cu ochii de Nimziki, care venea ca o furtună în urma lor.

— Acum ce mai e? murmură Connie ca pentru sine.

Ministrul apărării se apropie de președinte, fără a-i lua în seamă pe ceilalți doi. Glasul său avea o răceală ca de gheață. Ca de obicei, își alesese cuvintele așa încât să rănească cât mai mult posibil.

— Înțeleg că încă sunteți tulburat de moartea soției dumneavoastră, zise el, aplecându-se spre Whitmore, dar aceasta nu-i o scuză ca să comiteți o altă greșeală fatală. O analiză obiectivă a situației din punct de vedere militar...

Nimziki nu mai apucă să-și ducă fraza până la capăt, înainte să-și dea seama ce se întâmpla, Whitmore îl înșfăcă de reverele hainei și-l izbi cu spatele de perete, ținându-l acolo. Președintele își apropie obrazul la numai câțiva centimetri de cel al lui Nimziki.

— Singura greșeală pe care am comis-o a fost să numesc un individ perfid și ipocrit ca dumneata în fruntea unei agenții guvernamentale. Dar îmi pare bine s-o spun, e o greșeală pe care nu mai sunt obligat s-o suport. Domnule Nimziki, ești concediat! Cu o ultimă smucitură, îi dădu drumul din strânsoare și se trase un pas înapoi. Sfredelindu-l cu o privire amenințătoare, adăugă ca un ultim avertisment: Ferește-te pe cât posibil să mai apari în calea mea, altfel pun să te aresteze, sub acuzația de amenințare la adresa securității naționale.

Nimziki îi ceru din ochi ajutor lui Connie, apoi lui Grey, dar nu primi nici un răspuns.

Pornind din nou pe coridor, Whitmore reluă discuția din punctul unde o lăsase.

— Vreau ca maiorul Mitchell să pregătească toate avioanele pe care va reuși să le adune și totodată să găsească piloți stăpâni pe meserie, care să le manevreze.

În spatele lor, îl auziră pe Nimziki vorbind de unul singur.

— Nu-mi poate face mie una ca asta!

Connie nu se mai putu abține. Privind peste umăr, zise, fără să-și poată ascunde satisfacția:

— Tocmai ți-a făcut-o!

PATRU PILOȚI BRITANICI, transpirați și nebărbieriți, făceau tot ce le stătea în putință ca să se ferească de soarele ucigător al verii din Arabia Saudită. Ridicaseră un cort încăpător, pe care unul dintre ei, pe nume Thomson, îl transportase în compartimentul personal de sub fuzelaj, iar acum ședeau jos, pălăvrăgind ca să-și omoare timpul și așteptând să se întâmple ceva. Unul dintre ei, Reginald Cummins, părea să fie șeful. Fără a fi mai mare în grad, Reg se află totuși în postura de conducător, fiindcă era singurul care avea cât de cât idee despre Orientul Mijlociu.

Ceilalți trei nu veniseră decât ca să livreze avioane noi la baza Khamis Moushait, când se dezlănțuise iadul. Reg era încartiruit acolo permanent. Vorbea araba destul de bine și, mai important decât atât, știa cum să discute cu grupurile de piloți fără să jignească pe nimeni – lucru destul de dificil în Orientul Mijlociu, mai cu seamă în situația lor actuală.

— În timp ce zburam spre Malta, am auzit posturile americane, tocmai spunea Thomson. Nu erau codificate, nici bruiate, nimic. Unul dintre ele anunța că sirienii mai au o escadrilă intactă lângă strâmtoarea Golan.

— Înălțimile, îl corectă Reg. înălțimile Golan, repetă el, arătându-i lui Thomson unde anume se aflau pe hartă. Dacă i-am putea convinge să coopereze, poziția lor ar fi excelentă ca să ne aducă întăriri, în caz că s-ar ajunge la o luptă aeriană. Din păcate, e greu de tratat cu ei, nu prea știu ce-i spiritul de echipă.

Deodată pânza cortului se dădu la o parte, într-un cor de strigăte. Thomson se răsturnă pe spate în șubredul său scaun pliant, cu pistolul scos din teacă încă înainte de a atinge pământul. Un bărbat înalt și tuciuriu, cu barbă și mustață stufoasă, le striga celor din cort cuvinte pe care aceștia nu le înțelegeau. Uniformă verde îl identifică drept soldat iordanian, probabil singurul care nu vorbea engleza. Pe obrazul lui Reg nu se clinti nici un mușchi. Îl fixă pe tânăr cu o privire calmă, până când acesta coborî brusc pânza cortului, luând-o la fugă.

— Ce mama dracului înseamnă toate astea?

Cei trei piloți aflați în trecere încă nu-și reveniseră din sperietură.

— Se pare că au recepționat un semnal. E în vechiul alfabet Morse,

însă ei nu reușesc să-l descifreze. Vor să ne ducem noi și să vedem dacă e în engleză.

— Alfabetul Morse? Da' ce naiba au aici, cabluri de telegraf? Întrebă unul dintre cei trei, pe nume Sutton.

Apoi, privind serios spre Reg, adăugă: Oare ar putea fi vreo capcană?

Reg ridică din umeri și ieși primul sub soarele orbitor și fierbinte al după-amiezii. Aproximativ de cealaltă parte a globului, față de lacul Groom, acolo unde se afla Zona 51, circa o sută de avioane de luptă aterizaseră în mijlocul pustiului, pe fundul neted al altui lac sec. Avioanele parcaseră care cum apucase, gata să-și ia zborul într-o sută de direcții diferite, de îndată ce avea să fie dat semnalul de plecare. Era cu adevărat o arenă internațională, unde piloți de unsprezece nații diferite – care, în alte împrejurări, mulți ar fi deschis focul unii asupra altora – se ascundeau împreună în mijlocul deșertului. Fără voia lor, deveniseră aliați.

— Tot nu-mi vine să cred, zise zâmbind Reg, amuzat de ironia situației. După șaptezeci și cinci de ani de tratative diplomatice susținute rămase fără rezultat, iată că la douăzeci și patru de ore de la sosirea nemernicilor ăloră, suntem cu toții o familie mare și unită.

— Eu n-aș numi-o chiar așa, zise Thomson, ținându-se aproape de Reg și salutând cu un zâmbet scurt și neliniștit un grup de piloți irakieni care fumau la umbra avioanelor.

Irakienii îi urmăriră pe englezi cu o privire inexpressivă până când aceștia trecură mai departe.

— Nu-mi face impresia că flăcăii ăștia ar avea suflet de familiști.

— Închipuie-ți ce simt israelienii!

Imediat pe locul doi ca număr după contingentul saudit, avioanele israeliene – impresionantele F-15 – se vedeau ceva mai încolo, toate parcate în același unghi, pregătite de o decolare simultană.

— Ce se întâmplă? le strigă unul dintre piloți, cu o armă Uzi proptită neglijent de umăr.

— Primesc informații. În alfabetul Morse, îi strigă Reg.

Soldatul își aruncă țigara și alergă spre grupul de englezi.

— Mă invitați și pe mine?

Reg zâmbi, fără să încetinească pasul.

— Nu văd de ce nu.

Interiorul sofisticatului cort arab arăta ca un talcioc de aparatură electronică. De la o bază din apropiere fusese adusă o mare cantitate de echipament radio, care acum zăcea împrăștiat peste tot, pe diverse covoare, parașute și prelate. Piloți din mai multe țări arabe discutau grupuri-grupuri. Când intrară nou-veniții, încetă brusc orice conversație. Urmă un moment de tensiune, în care piloții unor țări aflate în conflict se săgetară din priviri. Arabii păreau din cale-afară

de neliנישתי că în cortul lor se afla un israelian înarmat. După câteva minute încordate, când nimeni nu îndrăznise să respire, cu atât mai puțin să rostească vreun cuvânt, Reg fuse cel care sparse gheața.

— *Latuklaka ya awlad enho nel mohamey betana*, ceea ce în mare însemna „Nu vă faceți griji, băieți, el e avocatul nostru”.

Deodată, cei din cort izbucniră în hohote de râs nepotolite – toți, cu excepția celor trei piloți englezi. Totuși, schițară și ei un zâmbet, dornici să risipească încordarea.

— *Ana shaif ho gab mae kommelhaber betae* (Văd că și-a adus și stiloul), glumi unul dintre arabi, stârnind alte hohote de râs.

Spre surpriza tuturor, israelianul intră și el în joc. Spuse glumind în argoul palestinian că era *Wakeh el-police Israeli ala estama rat el-eh tafalat elmausda ra* – semnatar oficial al unui document trimis de poliția secretă israeliană. În cort se râdea atât de tare, încât și alți piloți vârâră capul înăuntru, să vadă ce se petrecea.

— Prin urmare, unde-i mesajul acela în Morse? întrebă Reg.

Unul dintre arabi îi întinse căștile. În loc de punctele și liniuțele la care se așteptase, Reg auzi un glas care, după toate aparențele, făcea un anunț urgent. Însă linia avea prea mulți paraziți. Reg făcu semn tuturor să păstreze tăcerea și cei din cort se conformară. Mesajul era transmis din cabinetul de război al Zonei 51. Până să ajungă la Ar-Rub Al-Khali, fusese deja retransmis de mai multe ori. Reg nu pricepea mai nimic.

— Așteaptă, ai să auzi, îi spuse unul dintre piloții aviației regale saudite.

Într-adevăr, de îndată ce vocea înăbușită și nedeslușită termină anunțul, mesajul se repetă tare și clar în alfabetul Morse. Lui Reg îi luă doar câteva minute să-l noteze și alte câteva să-și descifreze propriul scris.

— E de la americani, anunță el. Vor să organizeze o contraofensivă.

— La dracu', era și timpul. Care-i planul lor? întrebă Thomson.

— Păi... ei bine, e al dracului de original.

Zâmbi larg, apoi începu să le dea amănunte.

DOUĂZECI ȘI PATRU de avioane rusești MIG erau parcate două câte două pe o mare întindere de gheață. Primiseră ordin să se ridice de la sol și să atace nava care nimicise deja Moscova, iar acum se îndrepta spre St. Petersburg. Când o parte din avioane începuse să se zdrobească de scutul protector al navei, misiunea eșuase. Pe drumul de întoarcere la baza din Murmansk, piloții aflaseră cu oroare că aceasta fusese invadată și distrusă de un roi de nave tip pisici-de-mare. Orașul Murmansk se găsea deasupra Cercului Polar, iar escadrila zburase mult mai departe, către nord, ca să se ascundă printre ghețurile pe care le cunoștea atât de bine. Trecuseră de paralela

optzeci și cinci și aterizaseră în mijlocul insulelor stâncoase ale arhipelagului Franz Iosif, unde încă nu se topise zăpada.

Sosiseră în cursul dimineții și de atunci stăteau pe loc, așteptând noi ordine. Pe timpul zilei, razele de soare reflectate în parbriz încălziseră carlingile, dar o dată cu lăsarea nopții, piloții simțeau cum frigul le pătrunde până în oase. Abătuți și înfometați, stăteau în avioanele lor, așteptând ceas după ceas.

În jurul orei nouă, unul dintre ei umblă întâmplător la radio și descoperi ceva tocmai la capătul scalei. La început crezu că extraterestrii comunicau între ei prin sunete asemănătoare unor clinchete, dar, în cele din urmă, își dădu seama că era vorba de alfabetul Morse și-i făcu atenți pe camarazii săi. Din fericire, mesajul se repetă de mai multe ori. După aproape două ore de la prima interceptare, comandantul escadrilei, căpitanul Tcenko, se adresă tuturor prin radio.

— Americanii afirmă că pot dezactiva scuturile de protecție pentru cel puțin cinci minute.

— *Da, da! Maladieț!*⁽¹⁷⁾

Ceilalți sprijiniră planul cu entuziasm. Orice plan era o alternativă mai bună decât să-și petreacă restul nopții pe întinderea de gheață.

— Când vor să lanseze atacul?

LA SAPPORO, insula cea mai nordică a arhipelagului japonez Hokkaido, coastele munților erau împânzite cu unele dintre cele mai puternice receptoare și emițătoare civile de semnale din întreaga lume. La aproape două mii de kilometri de sediul radioteleviziunii din Tokio, aceste sensibile aparate reprezentau veriga de legătură între capitală și provincie. Inginerii veniseră la lucru ca de obicei, dar rămăseseră peste program de îndată ce înțeleseseră că s-ar putea face utili. Alături de ei, în jurul emițătoarelor de radio și televiziune se adunaseră mai mulți membri ai contingentului de voluntari. Deși Japonia nu dispunea decât de o aviație simbolică, alcătuită în principal din avioane de marfă și transport de armament, totuși erau hotărâți să participe la contraofensivă. Tot japonezii trimiseră mesajul în mai multe limbi, pe aproape întreg cuprinsul Asiei.

— Atacul va fi declanșat peste treisprezece ore, se spunea în mesaj, la 9:00 p.m. GMT.

Pe măsură ce soseau confirmări din partea diverselor guverne sau forțe de luptă răspândite în Asia, stația din Hokkaido transmitea informațiile pe unde scurte la Havai. De acolo mesajele erau trimise vasului american Steiner, aflat la peste trei sute de kilometri în largul coastei Oregonului, iar de aici la avioanele Boeing 747 de lângă San Antonio. Pe măsură ce datele ajungeau la Zona 51, ele erau înregistrate pe o hartă a lumii, lipită de peretele cabinetului de război.

— Cum stau lucrurile? Întrebă președintele.

— Mai bine decât ne așteptam, încuviință Grey, arătându-i harta punctată cu sute de mici jaloane autocolante, fiecare reprezentând o escadrilă de aviație gata de atac. Încă suntem în stadiul de evaluare a forțelor de luptă, dar situația pare promițătoare. Europa a fost lovită aproape la fel de greu ca noi, însă, după toate probabilitățile, Orientul Mijlociu și Asia și-au păstrat intacte cincizeci la sută din capacitățile de luptă. În plus, nouă ne-au rămas portavioanele.

— Cum rămâne cu trupele noastre de aici?

— Din păcate, veriga slabă suntem noi. Javrele alea ne-au distrus aproape toate bazele situate la vest de Mississippi. De la Lackland au scăpat câțiva piloți, care se îndreaptă către noi. Pe lângă această, urmează să mai primim din Oregon un transport de arme și muniții, dar...

Generalul clătină din cap.

— Dar ce?

— Mitchell are o mulțime de avioane aici, la bază, numai că nu dispunem de piloții necesari ca să le manevreze.

— Găsește-i! ordonă Whitmore, ca și cum cu puțină bunăvoință din partea lui Grey, totul s-ar fi rezolvat.

TREIZECI DE MINUTE MAI TÂRZIU, Miguel intră în rulota familiei Casse, străduindu-se să nu facă nici cel mai mic zgomot. Toate luminile erau stinse și nu voia să-l trezească pe Troy. Trase ușa după el și începu să se descalțe.

— Unde mama dracului ai umblat? tună prin întuneric glasul lui Russell. Și unde-i soră-ta?

Vocea îl sperie pe Miguel, care aprinse lumina. Russell ședea pe marginea patului în cel mai îndepărtat ungher al rulotei neîncăpătoare, chiar lângă Troy, care dormea.

— Uf, ce m-ai speriat!

— Răspunde!

Miguel credea că terminaseră cu astfel de tâmpenii în cursul după-amiezii, când își uniseră eforturile ca să-l salveze pe Troy. Nu știa ce-l apucase pe Russell așa, dintr-o dată.

— Alicia stă de vorbă cu puștiul ăla, Philip. De acolo vin și eu. E un băiat tare de treabă. Înainte ca Russell să poată face vreun comentariu, se grăbi să schimbe subiectul. Cum se simte Troy?

Stratagama reuși. Russell se uită la copilul care dormea cu gura turtită în pernă și zâmbi.

— Doarme buștean. Fii atent la mine. Bătu tare cu degetul în obrazul băiatului. Vezi? Tai lemne pe el. Cred că o să se facă bine. Ce ușurare, nu?

— Da, încuviință Miguel, deși începea să simtă că ceva nu era în

regulă – nu cu Troy, ci cu tatăl lor. Pot să te întreb ceva, fără să faci târăboi?

— Dă-i drumul.

— Ai băut?

Russell schiță surâsul lui de copil prins asupra faptului. Cu numai câteva ore înainte, făcuse un jurământ solemn că nu va mai pune în gură picătură de alcool, până când nu se va sfârși toată povestea, fiindcă, oricum, i se terminase băutura.

— Nu m-am putut abține, băiete. Uitasem de mica mea provizie din avion. În carlinga vechiului biplan te împiedicai de mai multe sticle de Jack Daniel's decât într-un magazin de băuturi alcoolice pe timpul unui cutremur. Hei, de ce nu bei și tu ceva cu mine, să sărbătorim?

Agită sticla prin aer, parcă pentru a-l ispiți pe băiat.

Dezamăgit, Miguel își luă pantofii și ieși ca din pușcă, trântind ușa după el.

— Miguel, vino înapoi! îl strigă Russell, poticnindu-se către ușă. Nu fi supărat. Haide, Miguel!

Îl văzu dispărând ca o furtună printre mașinile refugiaților. Decis să se justifice, Russell porni după el. Nisipul bătorit era încă fierbinte sub tălpile lui goale. Coti și ajunsese chiar în centrul așezării provizorii.

Lângă un foc mare de tabără era parcat un jeep care avea în spate două megafoane. Unul dintre subordonații lui Mitchell stătea în interiorul vehiculului, vorbind la un microfon.

—... când urmează să lansăm contraofensiva. Întrucât nu dispunem de forțe suficiente, rugăm pe toți cei care au experiență de zbor și care știu să piloteze un avion să se ofere voluntari. Este de preferat o pregătire militară, dar, în același timp, ne sunt utili toți cei care se socotesc în stare să manevreze un avion.

— Hei! Mă ofer eu! îi strigă Russell ofițerului, dând grăbit la o parte pe cei aflați în calea lui. Știu să zbor. Adică sunt pilot. Am și un avion.

În entuziasmul care-l cuprinsese, Russell arătă spre vechiul său biplan Haviland, cu mâna în care continua să țină sticla de whiskey. Câțiva din mulțime începură să râdă.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu cred că e cazul, zise militarul, străduindu-se să fie politicos.

Auzindu-l, pe Russell îl apucară toate pandaliile. Beat mort și duhnind a băătură, se apropie de ofițer, cu un aer vag amenințător. Nu observase că soldații de la poliția militară își scoteau bastoanele de cauciuc.

— Nu m-ai înțeles, dom'le. Trebuie să iau parte la atac. M-au nenorocit pe toată viața și asta-i șansa mea să mă răzbun pe scârbele alea... obiecte, creaturi sau ce-or fi ele.

— Luați-l de aici pe caraghiosul ăsta, ordonă ofițerul.

Câțiva soldați din poliția militară îl înșfăcă pe Russell de

amândouă brațele și-l duseră fără prea multe menajamente acolo de unde venise, ignorând bolboroselile lui despre răpirea petrecută cu ani în urmă.

— Nu ești în stare să pilotezi un avion, zise unul din ei, eliberându-l cu un brânci. Du-te undeva și trage pe dreapta, până îți trece damful. Poate că atunci când te trezești, vor mai avea nevoie de piloți.

Russell îi privi cum se îndepărtau, apoi ridică sticla la gură, ca să mai tragă un gât. Dându-și seama ce era pe cale să facă, scui pă băutura și izbi sticla cu sete de pământ, făcând-o țandări în jurul picioarelor goale.

MASIVA UȘĂ CIRCULARĂ a laboratorului-depozit rămăsese întredeschisă. Connie o împinse de perete și dădu cu ochii de Julius, care se afla înăuntru. Bătrânul se sili să-i zâmbească larg.

— Aici erai, te-am căutat peste tot, zise Connie, dar socrul ei se mărgini să dea din cap și să-i surâdă. Ea adulmecă prin aer și întrebă: Fumezi cumva aici?

Prins asupra faptului, Julius scoase un rotocol imens de fum și dădu la iveală țigara ascunsă la spate.

— Puțin, mărturisi el. Dar să nu-i spui lui David. E atât de obsedat de sănătate, că-mi face zile fripte din pricina țigărilor.

Sănătatea lui David era exact subiectul pe care dorea și Connie să-l discute.

— Sper că nu-i dai voie să-și ducă planul acela idiot până la capăt, nu-i așa?

— Să-i dau voie? Tu mă vezi pe mine dându-i voie să facă ceva? E om în toată firea.

— Dar se poartă ca un copil. Din asta o să i se tragă pieirea.

Julius ridică din umeri, înălțând privirea către ceruri. Știa că în privința aceasta nu avea rost să-l contrazică pe David. El era întotdeauna adeptul unei cauze.

Negăsind la bătrân sprijinul pe care-l sperase, Connie se îndreptă dezamăgită către ușă. Întoarse capul numai cât să-i spună:

— Nu cred că ai voie să fumezi aici.

IEȘIND DIN „Expoziția de pocitanii”, Connie îl descoperi pe David stând în picioare sub o aripă a navei de atac. Împreună cu Steve Hiller și generalul Grey, asculta explicațiile date de un cercetător al laboratorului cu privire la o transformare de ultim moment operată asupra astronavei. Specialistul le prezenta rezultatul muncii efectuate de echipa sa la unul dintre locașurile pentru rachete – care semănau cu niște motoare cu reacție amplasate pe burta navei – mai precis, cel avariat cu ocazia accidentului. Cercetătorii goliseră spațiul lung de doi metri și introduseseră în loc un dispozitiv cilindric. În acest timp, o

echipă de mecanici împingea, cu cea mare atenție, în direcția navei, o bombă de două tone, ca un bebeluș uriaș, într-un cărucior de oțel. Connie observă că mecanicii în salopete albastre erau figuri noi, care nu făceau parte din personalul Zonei 51. Ei reprezentau echipa de specialiști la sol care transportase bomba cu avionul din Arizona.

— Am făcut tot posibilul s-o camuflăm, tocmai spunea cercetătorul, referindu-se la spațiul golit. Dar la o inspecție mai atentă, trucul nu mai ține. Botul conic al rachetei va ieși cumva în afară.

Mecanicii mânuiră scripetele în așa fel, încât să mențină bomba perpendiculară față de podea, totodată ridicând-o spre burta aparatului. Când aripioarele bombei ajunseră la nivelul suportului cilindric, mecanicii începură delicata operațiune de introducere a rachetei în locașul ei.

— Nu cumva să strănute vreunul din voi, îi preveni șeful mecanicilor pe David și însoțitorii acestuia. Am fost nevoiți să-i punem focusul înainte s-o suim în navă. Dacă băieții mei o scapă din mâini, până aici ne-a fost.

— Are putere mare, nu? întrebă cu naivitate David.

Toți militarii se întoarseră spre el, surprinși că nu fusese informat. Mecanicul-șef îl puse la curent.

— Frățioare, asta-i o rachetă de croazieră ghidată prin laser, în care a fost introdusă o încărcătură termonucleară. Dacă scăpăm cumva bebelușul, sărim cu toții în aer cât ai zice pește. Iată de ce omul nostru, căpitanul Hiller, aici de față, va trebui să fie foarte atent când va scoate nava din hangar.

David se uită la Steve, prea uluit pentru a-și mai putea găsi cuvintele.

Steve îi adresă zâmbetul său caracteristic.

— O nimica toată, Dave.

Dar temeritatea tânărului pilot era departe de a liniști nervii lui David. Totuși, nu apucă să cugete mai bine în ce intrase, că cercetătorul își urmă prelegerea.

— În galeria de eșapament a navei am găsit un spațiu în care am introdus lansatorul. După cum vedeți, n-am avut cum să ascundem toate sârmele, așa că ne-am mulțumit să le sudăm pe învelișul navei. Dacă faceți câțiva pași în spate, nici nu se observă.

Generalul Grey se duse până la măsuta din apropiere, de unde luă o cutioară neagră.

— Asta va fi atașată pe consola principală a navei.

— Seamănă perfect cu butonul lansatorului RAAMA de pe B-2 Stealth, remarcă Steve.

— Întocmai. Folosește-l exact în același fel. Există o singură deosebire. Am programat racheta nucleară astfel, încât să nu detoneze în momentul impactului. Ai la dispoziție treizeci de secunde, ca să te

îndepartezi pe cât posibil.

David simțea că-l apucă amețea. Cu atâtea discuții despre explozii nucleare, avea curând să leșine dacă nu se gândea la altceva.

— Cred că am să mă duc să văd cum se descurcă cu emițătorul radio.

Făcu vreo câțiva pași nesiguri, când Steve se uită la ceas.

— Iisuse, David, am întârziat!

David și Connie erau singurii care știau la ce se referea. Amândoi îi spuseră să nu-și facă griji, asigurându-l că vor fi acolo la timp, iar Steve ieși alergând din hangar. David vru să se ducă spre nava de atac, ca să verifice în ce stadiu se aflau oamenii lui care lucrau înăuntru, dar Connie îl opri.

— Treizeci de secunde? Poate n-am înțeles eu bine, dar treizeci de secunde nu înseamnă să fii pe muchie de cuțit atunci când e vorba de o explozie nucleară?

— Nu chiar. Nu vom detona bomba înainte de a părăsi nava. În afară de asta, se zice că Hiller e un pilot de excepție.

O jerbă de scântei se revărsă pe platformă. Unul dintre tehnicieni începuse să sudeze un dispozitiv pe burta navei. Când David privi în direcția lui, omul își scoase ochelarii de sudură.

— E cel mai puternic emițător de ultraînaltă frecvență pe care l-am putut procura. El ne va anunța când ați reușit să plasați virusul.

— Bine. Atunci să ținem degetele încrucișate și să ne rugăm la Dumnezeu ca scuturile să fie dezactivate.

— De ce tu? Nu se lăsă Connie. De ce trebuie să fii tocmai tu Adică, o dată ce ești conectat, nu-i vorba doar de o simplă apăsare de buton? Nu poți arăta altcuiva cum să introducă virusul, cuiva pregătit pentru acest tip de misiune?

David se întrebă ce înțelegea ea prin pregătire pentru acest tip de misiune.

— Nu cred să fi avut loc vreodată o misiune similară. Iar dacă există cineva calificat pentru ea, atunci acela sunt eu, pentru că eu am creat virusul. Dar dacă se întâmpla ceva neprevăzut sau dacă lucrurile ies altfel decât am anticipat? Va trebui să gândesc rapid, să adaptez semnalul sau... cine știe? Se duse și ridică o cutie de sifon pe care Mitchell o aruncase pe podea. Con, tu știi cum am încercat întotdeauna să salvez planeta. Acum am ocazia s-o fac.

Aruncă cutia într-unul dintre containerele cu inscripția RECICLABIL, prevăzute prin dispoziție guvernamentală, o sărută pe Connie pe frunte, apoi se grăbi să intre în carlinga navei de atac.

Connie îl urmări cu sentimente amestecate. Spuse tare, fără a se adresa cuiva anume:

— Abia acum devine ambițios.

CÂND JASMINE SE INTERESĂ unde putea împrumuta o rochie, toți cei din laborator îi dădură același răspuns șovăielnic.

— Încercați la doamna doctor Rosenast, îi sugerară oamenii, dându-i limpede a înțelege că aceasta era ultima soluție la care trebuia să recurgă și numai în caz de absolută necesitate.

După ce bătu insistent la ușa spre care fusese îndrumată, Jas auzi dinăuntru murmure și înjurături. Chiar când era pe punctul de a renunța, ușa se smuci de perete și Jas se trezi față în față cu o pereche de enormi ochelari bifocali, sub care se conturau trăsăturile unei femei de vreo șaizeci de ani. Arăta ca o bătrânică cumsecade, cu obraji bucălați și ochi mari, albaștri, parcă și mai mari prin lentila ochelarilor. Părul cărunț era aranjat cu migală într-o coafură impresionantă, iar pe sub halatul de laborator era îmbrăcată elegant, cu o bluză verde și o fustă asortată, din mătase de bună calitate. Încăperea ticsită din spatele ei se dovedea a fi în același timp birou, laborator și locuință, unde fiecare centimetru pătrat era ocupat de aparatură științifică și obiecte personale. Jasmine avea impresia că se găsește mai curând în fața soției lui Moș Crăciun decât a uneia dintre cele mai renumite specialiste în electrotehnică din întreaga lume.

— Doamnă doctor Rosenast, îmi cer mii de scuze că vă deranjez, dar...

— Doar i-am mai spus o dată cretinului ăluia că nu-i gata, se stropșii ea.

Nava de atac extraterestră reconstruită de pământeni era programată să decoleze în mai puțin de jumătate de oră, iar doctorul Rosenast încă nu terminase o piesă esențială: o combinație între un transformator de putere și un supravoltor, menită să provoace o scurgere de energie. În lipsa ei, David nu s-ar fi putut sluji de computer ca să plaseze virusul și să infecteze semnalul navei-mamă.

— Aș fi terminat, dacă n-ar fi fost întreruperile astea blestemate!

— Am nevoie să împrumut o rochie, zise pe nerăsuflăte Jasmine. Ceva în care să mă pot căsători.

Bătrâna se uită în sus și în jos pe coridor, ca și cum ar fi vrut să se convingă că nu era filmată pentru Camera ascunsă. Când se încredință că Jasmine vorbea serios, o trase înăuntru, și o duse la un șifonier care gemea de obiecte vestimentare, adunate în cei doisprezece ani de când trăia sub pământ.

— Port haine de comandă, recunosc eu cu un aer vinovat. Cred că ai sânii prea mari pentru ce găsești aici, dar poți să-ți iei ce dorești. Eu trebuie să mă întorc la lucru.

Jasmine începu să scotocească prin dulap, iar doctorul Rosenast se apucă din nou să lucreze la transformator. Femeia era pasionată de îmbrăcăminte, preferând rochiile chinezești despicate spectaculos pe amândouă părțile. Oare când poartă toate aceste lucruri? se miră

Jasmine. Căutarea luă sfârșit o dată cu descoperirea unei rochii simple de plajă, din imprimeu înflorat alb cu galben. Îndreptându-se spre ușă, Jas sărută obrazul bătrânei, lăsând-o fără replică, apoi se grăbi spre vestiarul femeilor.

Opt minute mai târziu făcuse duș, se pudrase, își rujase buzele și-și pusese rochia, care se mula strâns pe trupul ei armonios.

— Dylan, trage-mi, te rog, fermoarul.

După ce se luptă vreun minut ca să ridice fermoarul, băiatul renunță.

— E prea strâmtă.

— Okay, cred că-i destul de bine. Hai să mergem, dragule, suntem în întârziere.

Bărbații pe lângă care trecea pe coridor nu mai întâlneau de multă vreme o femeie ca doamna Dubrow. Se obișnuiseră să-și vadă colegile de muncă îmbrăcate din cap până în picioare în bumbac alb steril. Din privirile întoarse către ea, Jasmine înțelese că rochia era prea strâmtă, în special la bust. Preocupată de propria-i înfățișare, îl întrebă pe Dylan:

— Cum arăt, puiule?

Puștiul întinse palma, mișcând-o într-o parte și în alta: așa și-așa.

— Mulțumesc, zise ea. Îmi ești de mare ajutor.

Dădură colțul, și ajunseră la capelă.

Aceasta era o combinație între un lăcaș de rugăciune și o sală de recreere. Lumina fluorescentă filtrată prin vitraliile din spatele lor cădea pe câteva mese de pocher acoperite cu postav. Preot al tuturor cultelor religioase din Zona 51, capelanul Duryea – un bărbat în vârstă, cu păr ca al lui Einstein – intrase în capelă și împingea la o parte o masă de ping-pong. După ce strânse mâna lui Jasmine, discutară amândoi câteva minute, până când sosiră ceilalți.

— Chemați pompierii, altfel iau foc cu totul!

Steve se opri în prag, cu palmele apăsate pe obraji. Admirând ce bine îi stătea lui Jasmine în rochie, parcurse spațiul dintre strane și veni s-o sărute pe obraz.

— Ești... Jas-licioasă.

— Ai întârziat trei minute, îl certă ea, arătându-i ceasul de la mina.

— Doar mă cunoști. Îmi place...

— Știu, știu, îi luă ea vorbă din gură. Îți place să-ți faci intrarea ca la teatru.

Capelanul trecu în spatele unui pupitru, asigurându-se dacă totul era pregătit.

— Steve, ai verigheta?

— Cum să nu!

Din buzunarul unui bluzon de aviație luat cu împrumut, scoase același inel cu delfin descoperit de Jimmy mai deunăzi.

— Martorii?

Chiar când punea întrebarea, David și Connie intrară în capelă, amândoi aranjând cu înfrigurare cravata împrumutată de David cu numai câteva secunde mai înainte. Nereușind cu nici un chip să-i dea de capăt, până la urmă o lăsară să atârne într-un singur nod făcut de mântuială. Amândoi veniră în față, ocupându-și locurile de-o parte și de alta a fericitului cuplu. Când se convinse că totul era în ordine, capelanul Duryea zâmbi și spuse:

— Atunci, haideți să începem.

Scurtă ceremonie se dovedi la fel de emoționantă și plină de înțelesuri pentru miri că și pentru cei doi martori. În timpul jurământului, Connie luă mâna lui David și începu să se joace cu verigheta dăruită lui cu ani în urmă.

ECHIPA DE MECANICI însărcinată cu repararea unui număr de zece avioane F-15 oferea un spectacol remarcabil. Își strigau unul altuia instrucțiuni, cereau să li se dea uneltele și se mișcau cu grația febrilă a unei echipe de asistență tehnică înaintea unei curse automobiliste.

Lucrau contra cronometru, străduindu-se să pregătească zveltele aparate pentru decolare. Pereții întorceau ecoul pistoalelor de nituit și al cheilor pneumatice. La fel se muncea în fiecare ungher al gigantului hangar, acum plin la refuz cu avioane de cele mai diverse tipuri.

Începând cu miezul nopții, când ordinul de luptă ajunsese la suprafață, oamenii maiorului Mitchell munciseră pe brânci, căutând cu atenție nu numai în propriile lor hangare, ci pe tot cuprinsul bazei Nellis pentru testarea armamentului – cu o suprafață de aproape o mie de kilometri pătrați – orice avion în stare de funcționare sau măcar pe jumătate. Întrucât scopul evident al Zonei 51 era cercetarea și livrarea avioanelor experimentale, în decursul anilor aici se adunase o adevărată colecție de aparate. Majoritatea erau vechi modele ale unor avioane americane clasice, de atac sau de transport, însă existau și câteva prototipuri special construite, modele spectaculoase, care nu fuseseră niciodată produse în serie; aparate ca aerodinamicul Martin X-29 sau greoiul MSU Marvelstol, al cărui motor turbopropulsor era așezat într-un con de vânt, deasupra cozii. Aceste avioane fuseseră „eliberate” de la inamicii Americii sau „deturnate din greșeală” de la aliații ei.

Cea mai interesantă descoperire fusese escadrila de F-15 ascunsă în hangarele pe jumătate îngropate în pământ din jurul „minibazei” de la lacul Papoose, cincisprezece kilometri mai spre nord. La fel ca multe alte avioane găsite, aparatelor F-15 le lipseau unele piese, „canibalizate” în decursul anilor în beneficiul altor proiecte. Unele nu aveau sistem radar, altora le dispăruseră profundearele. Și totuși,

aceste avioane erau aparate de luptă omologate și sofisticate, prezentând un mare avantaj: existau rachete pe care să le poată lansa. Cele cinci avioane care se puteau deplasa prin forțe proprii rulară înapoi în hangarul principal. Celelalte trei fură remorcate. Mecanicul-șef estima că opt dintre ele aveau să fie gata când era programată să înceapă contraofensivă.

Baza primise atât de necesarele întăriri, ba chiar trăsese și o sperietură zdravănă, atunci când circa douăzeci de avioane F-111 sosiseră pe neaunțate, în jurul orei două noaptea. Fuseseră aduse de un grup de piloți străini în curs de pregătire și de instructorii lor de zbor, care fuseseră nevoiți să rămână pe un câmp de testare din California când începuseră să sosească invadatorii. Lipsiți de orice posibilitate de a răspunde mesajului transmis de Zona 51, toți hotărâseră să vină și să se alăture forțelor de atac. Numai trei dintre ei erau instructori cu experiență. Ceilalți șaptesprezece erau doar simpli cursanți din țări aliate: Cehia, Honduras, precum și câțiva din Nigeria. La fel ca majoritatea piloților din întreaga lume, vorbeau engleza, limba internațională a aviației. Pistele nu erau luminate, așa că se puteau socoti norocoși că nu pierduseră nici un om la aterizare.

Toți cei din hangar cunoșteau atât planul cât și șansele lor de a scăpa cu viață. Mitchell nu le ascunse adevărul, ci explică fără înconjur că până și în eventualitatea că scuturile ar fi fost dezactivate, extraterestrii le rămâneau superiori ca număr și ca tehnică de luptă. În cel mai bun caz, se puteau aștepta la o luptă aeriană cu navele lor de atac, mult mai rapide și capabile să execute viraje în loc – acel roi de albine ucigașe care doborâseră mii de avioane din întreaga lume, fără ca ele însele să înregistreze măcar o singură victimă. Când Mitchell isprăvi ce avea de spus, se uită de jur-împrejur și întrebă dacă există cineva care dorea să renunțe, pentru că, în acest caz, era de preferat să se retragă acum decât după ce se ridică de la sol. Nimeni nu scoase o vorbă.

— Bine, zise maiorul, fiindcă vom avea nevoie de toate forțele disponibile.

Jeepul cu megafoane era parcat între uriașele uși glisante. Mitchell se urcă în picioare în spatele mașinii, ca să repartizeze piloții la avioane. Oamenii se adunară în jurul lui, gălăgioși, puternici și fără teamă, laudându-se unii față de alții cum își vor zdrobi dușmanii. Dar la vreo oră după aceea, în hangar nu se mai auzea decât ciocănitul și bâzâitul uneltelor mecanicilor. Câțiva luptători discutau încet în grupuri, însă cei mai mulți se duseseră prin câte un ungher mai ferit, singuri cu gândurile lor.

Așa îi găsi președintele în momentul în care se deschisera ușile ascensorului, cu o oră înainte ca aviația improvizată să pornească înspre nord, pentru a ataca distrugătorul de orașe de pe Coasta de

Vest. În loc de suita sa obișnuită, președintele venise însoțit numai de generalul Grey și de unul dintre agenții săi de pază.

— Unde-au găsit drăciile astea? Parc-ar fi Muzeul Spațial și de Aviație Smithsonian.

— Săracul n-are de ales, îi reaminti Grey. Cred că Mitchell a exagerat puțin, dar ordinul cerea să fie rechiziționat orice obiect în stare să zboare.

— Câte avioane putem ridica de la sol? întrebă Whitmore.

— Dacă mă întrebați citi piloți pregătiți pentru luptă și capabili să facă față în mod decent putem trimite la bordul avioanelor, răspunsul e treizeci. Dar noi vom coborî pretențiile, mărinđ astfel numărul la o sută cincisprezece.

Whitmore venise să treacă în revistă trupele înainte de intrarea lor în luptă. Nu se așteptase la o scenă atât de tăcută și de deprimantă. Oamenii aceștia, puși pe nepusămasă în situația de a-și face datoria, nu erau tocmai entuziasmați. Expresia de îngrijorare și deznădejde de pe chipurile lor îi făcea să semene cu o echipă de fotbal învinsă cu 211-0 încă din repriza întâi. Whitmore ar fi vrut să le poată spune ceva, să le țină vreun discurs cu argumente convingătoare, însă știa că nu avea talent pentru improvizații. Întotdeauna știa ce anume dorea să comunice, dar în rest se bizaia pe Connie și pe personalul său care-i transpuneau ideile în cuvinte.

Porni printre șirurile lungi de avioane, oprindu-se din loc în loc să adreseze un cuvânt de îmbărbătare sau să inspecteze câte un aparat. Mulți dintre piloți abia dacă ridicau ochii înspre el, atât erau de absorbiți de propriile gânduri. Whitmore și-l imagină pe George Washington plimbându-se printre soldații chinuiți de foame și de frig de la Valley Forge, în timp ce estima în tăcere moralul și dorința lor de luptă. Ajunse în dreptul unui om așezat pe podea, cu picioarele încrucișate sub el, și care părea că vorbește de unul singur. Privindu-l mai atent, Whitmore constată că se ruga, șoptind înfrigurat cuvinte de neînțeles adresate cerului, conștient că nu-i rămânea prea mult timp. După următorul colț dădu cu ochii de un tânăr musculos, îmbrăcat numai în blugi. Tânărul plângea în hohote. Își scosese toate fotografiile din portvizit și le înșirase cu grijă pe beton. Ștergându-și lacrimile, lilea acum fotografiile una câte una de corpul avionului, un vechi Mustar g P-51. Whitmore înțelese că erau chipurile celor dragi, pierduți în catastrofă. Durerea tânărului avea în ea ceva hipnotic și, privindu-l, Whitmore nu reușea să-și alunge din minte cum mâna lui Marilyn rămăsese inertă într-a lui. Deodată, Grey îl apucă de braț și-l trase deoparte. Fără să-și dea seama, Whitmore avea și el ochii în lacrimi.

Din punct de vedere militar, noii recruți ofereau o priveliște jalnică. Un bărbat încruntat, de vreo șaiszeci de ani, stătea în carlinga unui

MiG și studia un manual de instrucțiuni, descurajant de gros și prost tradus după originalul său rusesc. Whitmore schimbă cu el câteva cuvinte, descoperind astfel că omul nu mai pilotase nici un tip de avion după războiul din Coreea. Cu toate acestea, era cel mai experimentat pilot din grupul său. Majoritatea celorlalți nici nu zburaseră vreodată. Câțiva dintre aceștia se cățăraseră pe aripile și pe fuzelajul unui avion, în timp ce un instructor de zbor din California se instalase în carlingă, oferindu-le un „curs rapid” despre cum se menține un avion în aer. Grupul acesta se oferise voluntar pentru ultima și cea mai neplăcută misiune repartizată de Mitchell. Sarcina lor pe durata bătăliei era aceea de a pilota avioanele pentru care baza nu dispunea de muniție. Ei urmau să joace rolul de momeală menită să distragă atenția și să fie ținta extraterestrilor, cât timp piloții cu mai multă experiență aveau să atace nava cea mare. Whitmore întrerupsese câteva momente lecția de zbor, ca să-i salute pe aceste femei și bărbați condamnați la pieire, apoi trecu mai departe.

Într-un târziu, ajunsese în partea anterioară a hangarului, unde era șirul de F-15. Whitmore cunoștea bine aceste aparate. Efectuase multe ore de zbor pe elegantul avion cu reacție, înainte de a ajunge pilot pe Stealth. Printre cei desemnați să manevreze acest aparat de elită îl descoperi cu surprindere pe căpitanul Birnham, pilotul avionului prezidențial. Și mai uimitor era faptul că Birnham asculta cu atenție explicațiile unui bărbat slab ca o scândură și cu o barbă stufoasă, poreclit Purcelul, care vorbea despre anumite însușiri ale avionului. Purcelul era posesorul unui „porc”^{18}, o motocicletă cu care făcea excursii în fiecare week-end, împreună cu gașca sa, descendentă a îngerilor Iadului. Purta pantaloni de piele neagră, un bluzon de doc cu porecla sa înscrisă cu caractere gotice deasupra unui desen obscen și o banderolă peste părul roșcat și încâlcit. Whitmore li se alătură, aflând că motociclistul fusese mecanic-șef la marină, staționat ani de zile în San Diego. Whitmore se abținu să-l întrebe pe Purceluș unde avusese ocazia să învețe cum se pilotează un F-15, convins fiind că nu i-ar fi plăcut deloc răspunsul.

Mai mulți piloți neliniștiți îi urmaseră pe Whitmore și pe Grey până la intrarea principală, dar știrea despre prezența președintelui deja se răspândise și dincolo de porțile hangarului, în tabăra civilă. În corturi și în vehicule se aprinseră luminile, pe măsură ce refugiații ieșeau afară, în aerul nopții. Președintele urcă în jeepul prevăzut cu megafoane, bătut ușor de câteva ori în microfon, apoi începu să vorbească.

— Bună dimineața, zise el cu glas nesigur.

Toți cei din interiorul hangarului ieșiră repede de după avioane și se adunară în spațiul deschis din apropierea șirului de F-15. Întorcându-se să privească cerul nopții, în căutarea primelor semne ale zorilor ce se

apropiau, Whitmore îi văzu pe refugiații murdari de praf și noroi venind către porțile hangarului. Câteva momente rămase tăcut în fața microfonului, uitându-se stânjenit la chipurile pline de așteptare ale ascultătorilor, neștiind ce să le spună. Apoi, fără a avea idee cu ce să înceapă, începu:

— În mai puțin de o oră, peste o sută dintre voi vor zbura spre nord, să se confrunte cu un dușman mult mai puternic decât tot ce-a cunoscut omenirea până acum. În același timp, vi se vor alătura piloți din toate colțurile lumii, lansând atacuri similare asupra celorlalte treizeci și cinci de nave care invadează Terra. Lupta la care veți lua parte va fi unica mare confruntare spațială din istoria omenirii.

Făcu o pauză, chibzuind asupra ideii.

— Omenirea, repetă el, lăsând cuvântul să plutească în aer. Astăzi, acest cuvânt capătă pentru noi toți o nouă semnificație. Dacă atacul sălbatic și neprovocat asupra planetei noastre are și o parte bună, ea constă în faptul de a înțelege câte lucruri are omenirea în comun. Invazia ne-a oferit o nouă perspectivă asupra a ceea ce înseamnă să trăim împreună pe acest pământ. Ne-a demonstrat cât sunt de neînsemnate micile deosebiri dintre noi și ne-a reamintit de profundele și permanentele noastre interese comune. Atacul a schimbat cursul istoriei, redefinind sensul existenței noastre ca oameni. Începând de astăzi, va fi cu neputință să uităm cât de interdependente sunt în realitate rasele și națiunile lumii.

Pe măsură ce vorbea, Whitmore se lăsa tot mai mult furat de idee.

— Cred că, într-un fel, e o ironie a sorții că astăzi să fie 4 iulie, când America aniversează Ziua Independenței. Poate că destinul a vrut ca această zi să marcheze iarăși începutul unei mari lupte pentru libertate. Numai că acum vom lupta pentru ceva și mai important decât dreptul de a ne elibera de tiranie, persecuție sau exploatare. Acum luptăm cu un dușman care dorește nici mai mult nici mai puțin decât totala noastră anihilare. De data asta, vom lupta pentru dreptul de a trăi, pentru însăși existența noastră.

Glasul lui devenea tot mai puternic, iar cuvintele căpătau o viață proprie.

— Peste un ceas ne vom confrunta cu un adversar straniu și mortal, cu o armată mult mai puternică decât tot ce a cunoscut omenirea până în prezent. Nu vreau să vă fac promisiuni mincinoase. Nu vă pot oferi nici o garanție că vom învinge, dar dacă există vreo bătălie care merită să fie dusă, atunci e cea de acum. Privind în jurul meu în această dimineață, înțeleg cât sunt de norocos că mă găsesc aici, în acest moment de cumpănă, în mijlocul unor oameni ca voi. Sunteți patrioți în sensul cel mai profund și mai adevărat al cuvântului: oameni care-și iubesc țara, gata să-și ofere talentul, priceperea, și în unele cazuri chiar viața, pentru apărarea ei. Consider o onoare pentru

mine să-mi îngăduiți să lupt alături de voi, să-mi unesc glasul cu glasurile voastre și să declar că, indiferent dacă vom pierde sau vom câștiga, nu vom păși tăcuți în neant! Nu vom pieri fără nici o împotrivire, ci vom lupta cu înverșunare pentru ceea ce ne aparține de drept, rămânând cu fruntea sus până în ultima clipă. Iar dacă vom reuși, zâmbi el în fata microfonului, dacă vom realiza cumva acest lucru care ne pare atât de imposibil, atunci va fi cea mai mare victorie cu puțință de imaginat. Data de 4 iulie nu va mai fi doar o sărbătoare a Americii, ci ziua în care toate națiunile globului s-au ridicat umăr la umăr și au strigat: „Nu ne vom culca la pământ, așteptând moartea! Vom continua să trăim! Vom supraviețui!” Astăzi, încheie el cu glas tunător, sărbătorim Ziua Independenței noastre!

Făcu un pas înapoi din fața microfonului, în timp ce mulțimea izbucni într-un ropot asurzitor de aplauze aprobatoare. Profund mișcați de vorbele președintelui, bărbații și femeile din jurul său își uitaseră frica și-și ridicau pumnii în aer, într-un cor de aclamații, gata să pornească la luptă. Și-ar fi urmat conducătorul oriunde i-ar fi dus.

În timp ce oamenii continuau să aplaude și să ovaționeze, președintele sări jos din jeep și se îndreptă spre șirul de F-15. Grey îl urmări schimbând în grabă câteva cuvinte cu maiorul Mitchell și cu pilotul avionului prezidențial, căpitanul Birnham. Generalul remarcase cu dezaprobare cum pe la mijlocul discursului Whitmore trecuse de la voi la noi. Văzându-l pe Birnham că-i întinde comandantului suprem propriul său bluzon de zbor și casca de pilot, Grey începu să-și facă loc prin mulțime.

— Tom Whitmore, scrâșni el, ca un profesor supărat, ce mama dracului ai de gând să faci?

Whitmore deja se echipase și inspectă unul dintre avioanele cu reacție. Zâmbind către prietenul său, îi explică:

— Sunt pilot, Will. Locul meu e sus în aer. Apoi își puse casca și adăugă: Nu pot cere acestor oameni să-și asume riscuri pe care eu evit să le înfrunt.

— Gândește-te ce-ar însemna pentru ei să afle că președintele Americii a fost ucis.

— Will, probabil că aceasta este ultima noastră șansă. Dacă nu mă înapoiez, mâine nu va mai conta dacă există sau nu un președinte.

Grey vru să protesteze, dar își dădu seama că hotărârea lui Whitmore era luată. Apelă la garda de corp a președintelui, dar agentul se mărgini să înalțe din umeri și să clatine din cap. Oficial nu era de acord cu intențiile președintelui, dar nu se putea împiedica să nu-l admire pentru gestul său. Când Grey privi în urmă, Whitmore deja urcase în carlingă, unde discuta aprins cu bărbatul îmbrăcat în bluzonul cu inscripția PORC. Furios la culme, Grey porni cu pași mari spre cabinetul de război, ca să-și ia în primire postul.

ÎN CELE CÂTEVA MINUTE tensionate dinaintea decolării, personalul tehnic verifică și reverifică echipamentul. Tapetaseră carlinga cu vreo douăsprezece bucăți de hârtie, lipite în diverse locuri pe tabloul de bord, cu diagramele de funcționare scrise cu carioca groasă. Nu era o treabă profesionistă, în schimb se dovedea utilă.

Chiar lângă nava de atac extraterestră, oamenii încercau să găsească un mod de a-și lua rămas-bun. Deși nimeni nu-și rostea gândul cu voce tare, pe toți îi frământa exact același lucru: șansa de izbândă pentru Steve și David era de numai unu la un milion. Probabil le era sortit să moară, fapt ce făcea ca vorbele de rămas-bun să fie mai penibile și mai definitive.

— Când mă întorc, vom aprinde și celelalte artificii, îi spuse Steve lui Dylan.

Jasmine își dădu ochii peste cap și se sili să zâmbească. Înlănțui cu brațele umerii lui Steve și-și lipi buzele de urechea lui, șoptindu-i ceva care-l făcu să schițeze un surâs obosit. După aceea îl sărută pe obraz, îl luă în brațe pe Dylan și urcă scările platformei de observație.

Un glas bubui în difuzoare.

— Mai este un minut până la decolare. Vă rugăm să eliberați zona.

— Psst, David, vino încoace.

Era Julius, care ascundea sub bluzonul sport ceva ce nu voia să vadă ceilalți. Își trase fiul câțiva pași mai încolo și privi în jur, să se convingă că nu se uită nimeni, apoi își dădu haina la o parte.

— Uite, ia astea. Pentru orice eventualitate.

Vârâse în cureaua câteva pungi pentru rău de altitudine, șterpelite ca amintire din avionul prezidențial. Fiecare dintre pungile albe și pliate la dungă purta blazonul prezidențial. Dând cu ochii de dar, David zâmbi.

— Ești nemaipomenit, tată. Și eu am ceva pentru dumneata. Căută câteva clipe prin cutia computerului, de unde scoase o tichie de rugăciune și o mică biblie legată în piele. Julius făcu ochii mari de uimire. Biblia era ultimul lucru pe care s-ar fi așteptat ca David să-l poarte asupra sa. Aplecându-se spre tatăl său, David șopti: Pentru orice eventualitate.

Julius îl măsură din cap până în picioare și spuse:

— Vreau să știi că sunt foarte mândru de tine, fiule.

Aceste cuvinte însemnau pentru David mai mult decât își închipuia tatăl său. Julius se dădu deoparte, lăsându-și fiul să-și ia un ultim rămas-bun.

Zâmbetul lui Connie era nesigur, ca un castel din cărți de joc, gata în orice clipă să se preschimbe în lacrimi, între ea și David rămâneau atâtea lucruri nerezolvate, atâtea vorbe nerostite. Iată că acum se despărțeau din nou, de astă-dată pentru totdeauna. Aveau atâtea să-și

spună unul celuilalt, încât nici unul nu-și găsea cuvintele. Cu toate acestea, privirea lor plină de afecțiune și înțelegere reciprocă părea să risipească într-o clipă toate amintirile dureroase.

— Fii cu băgare de seamă, atât reuși să articuleze Connie.

David se răsuci în loc, gata să urce scara în urma lui Steve.

— Nu, nu, nu. Încă nu putem pleca.

Steve începu deodată să caute cu înfrigurare prin buzunarele uniformei. Pierduse ceva.

— Trabucuri, omule. Trebuie să găsesc niște trabucuri.

Cât pe ce să plece glonț din încăpere. Nu era superstițios în multe privințe, dar fără un Victory Dance, care să-l aștepte la căpătul escapadei, era convins că i se va întâmpla ceva rău.

Julius îl prinse de braț și scoase două trabucuri din buzunarul hainei.

— Ia-le. Împreună cu binecuvântarea mea.

— Mi-ai salvat viața, îi declară Steve.

Julius nădăjduia să fie așa.

Câteva secunde mai târziu, Steve se cățăra pe scară până în nava extraterestră reconstruită de pământeni. Cu un ultim zâmbet încordat, David îl urmă, cu gesturi neîndemânaticе.

CONNIE SE ALĂTURĂ lui Jasmine și celorlalți, în spatele peretelui de sticlă al camerei de observație. Aceasta era o încăpere mică, proiectată cu mult timp în urmă, pentru asigurarea pazei și pentru alte scopuri din interiorul enormei cutii de beton unde se găsea nava. Aparatele de aici, dintre care cele mai multe nu fuseseră puse în funcțiune de la instalarea lor, la sfârșitul deceniului al șaselea, nu inspirau prea mare încredere. O mare parte dintre ele erau făcute de comandă, iar benzile de plastic cu litere în relief care etichetau panourile de control începuseră să se dezlipească. Câteva chiar căzură pe podea în momentul când fură îndepărtate husele de vinilin.

Din fericire, tehnicianul principal, Mitch, putea să reconstituie totul. După ce apăsă o serie de butoane, se auzi un hure și întreaga încăpere începu să se cutremure. Deasupra, la mare înălțime, se puse în funcțiune un vechi motor electric și o mare porțiune a plafonului de beton începu să se dea la o parte, urmată de cealaltă, deschizând navei extraterestre o cale de evadare. Spațiul din acoperiș dădea într-un tunel larg și înclinat, care ducea sub cerul liber. Tunelul avea un diametru de aproximativ treizeci de metri, ceea ce-i lăsa lui Steve un spațiu de manevră de numai câțiva metri de o parte și de alta, atunci când avea să scoată din hangar nava lată de douăzeci de metri. Bineînțeles, cei ce proiectaseră tunelul nici nu-și imaginaseră că nava va trebui să-l străbată cu o încărcătură nucleară fixată de învelișul ei.

Când sosi prin radio confirmarea că și ușile de la nivelul solului

fuseseră deschise, Mitch îi dădu lui Steve semnalul de pornire. Pilotul încuviință din cap și-i făcu semn să scoată ancorele.

— Ține minte un lucru important, zise Steve, așteptând ca David să-l asculte cu toată atenția. Se întinse către scaunul lui și-i oferî unul din trabucuri. Păstrează-l cu sfințenie. Cu ele vom sărbători întoarcerea acasă. Va fi dansul victoriei noastre. Însă nu le aprindem până nu sună cornul victoriei.

Aplecându-se să-i dea trabucul, Steve dădu cu ochii de pungile din poală lui David.

— Trebuie să-ți fac o mărturisire, zise David, legându-și centura de siguranță. Nu sunt un as al zborului cu avionul.

În timp ce vorbea, clemenele laterale eliberară nava, căzând pe podea cu un zăngănit care se auzi până în interiorul aparatului. Nava de atac se ridică în aer, clătinându-se ușor, până când se echilibră la o înălțime de patru metri, rămânând neclintită ca o stâncă. Două manete albe, asemănătoare cu picioarele unui păianjen, se depliară de pe consola cu instrumente, lungindu-se până când ajunseră la îndemâna pilotului așezat în scaunul său.

— M-am îndrăgostit de nava asta. E a dracului de deșteaptă, nu?

David se sili să zâmbească.

— Cred c-ar fi și mai deșteaptă dacă ne-ar scoate teferi din hangar.

Nu-și putea lua gândul de la încărcătura nucleară, aflată aproape dedesubtul lui.

Urmând instrucțiunile notate pe hârtia referitoare la tunel, Steve ridică încet nava din ce în ce mai sus, până când ajunse la nivelul acestuia. Degetele lui David se încleștaseră atât de tare, încât lăsaseră urme pe brațele scaunului. În schimb Steve era într-o dispoziție de zile mari.

— Ești gata? Okay, atunci hai să dansăm un rock'n roll!

Steve îndreptă botul navei spre gura tunelului și trase manșa înspre el. Nava răspunse la comandă, dar nu așa cum se aștepta pilotul. Țâșni până în celălalt capăt al hangarului, accelerând până când se izbi cu spatele de zid.

Din fericire, coliziunea fu amortizată de țevile din fibră de sticlă ale instalației de aer condiționat.

— Hopa!

David, care fusese la un pas de infarct, scoase un icnet, apoi mârâi:

— Hopa? Asta numești tu hopa?

Steve întinse mâna și desprînse de pe panou o etichetă, pe care o întoarse pe toate părțile, apoi o lipi la loc.

— Să mai încercăm o dată.

Acum împinse manșa în față cu mare grijă și nava se năpusti înainte, spre gura tunelului. Acesta urca spre suprafață în plan înclinat. Steve știa că scăpase ca prin urechile acului din acea primă

ciocnire. Făcu tot posibilul să se deplaseze foarte încet prin tunel, frecându-se de beton cu partea de deasupra și lăsând suficient loc încărcăturii explozive de dedesubt. De cum ieșiră la suprafață, Steve împinse manșa înainte. Cu un vâjâit, nava zvâcni afară din tunelul subteran, înălțându-se pe cerul nopții, în timp ce la orizont începea să se zărească o geană de lumină.

Aproape imediat după ce trecură de poartă, nava se lansă într-o suită de tonouri amețitoare. Preț de câteva momente își recăpătă echilibrul, după care începu să se dea peste cap, executând lupinguri.

— Uuuuuuuf! David inventase un nou sunet, un fel de geamăt gălgâit. Steve, ce se întâmplă, ce nu merge?

— Nu se întâmplă nimic, îl liniști pilotul, aducând iarăși nava în poziție orizontală. Pur și simplu, încerc să mă obișnuiesc cu comoara asta. Trebuie să exersezi și astfel de figuri.

— Nu, te rog eu mult, renunță. Sufăr de tulburări ale urechii interne. Ceva destul de serios.

Steve îi răspunse lansând navă rapidă ca o rachetă într-o nouă serie de manevre acrobatiche.

DIN CARLINGA APARATULUI SĂU F-15, președintele urmări cu privirea decolarea navei extraterestre. Un grup de patruzeci de avioane rulară pe pistă, în timp ce la răsărit cerul își schimba treptat culoarea din purpuriu în trandafiriu. Piloții își țineau centropplanurile ridicate și ascultau la radio. Când nava în care se aflau Steve și David țâșnise ca o năluca în văzduh, ei nu apucaseră să zărească decât o dără neagră, un obiect zburător neidentificat, care dispăruse cu o viteză înfricoșătoare în întunericul de deasupra lor. Într-un fel, spectacolul îi dezamăgise, nu deslușiseră decât o umbră, vizibilă câteva secunde pe dunga subțire și trandafirie de la răsărit.

Când spectacolul se încheie, Whitmore se instalează în carlingă. Își puse casca, în timp ce centropplanul cobora deasupra lui, apoi deschise emițătorul radio și luă legătura cu cabinetul de război.

— Grey, mă auzi?

— Te aud, Vultur Unu, te aud tare și limpede. Așteptați o clipă, domnule președinte.

Din glasul încordat al lui Grey, piloții care ascultau ghiciră că ceva nu era în regulă. O secundă mai târziu, generalul reveni pe post, anunțând vestea cea proastă.

— Vultur Unu, prima noastră țintă și-a schimbat cursul. Chiar în acest moment suntem cu ochii pe radar.

— Încotro se îndreaptă?

Președintele presupuse că nava manevra în așa fel, încât să iasă din zona de atac, situație în care toate preparativele s-ar fi dovedit inutile.

— Cred că micul nostru secret a fost descoperit. Nava se deplasează

spre est prin sud-est, cu o viteză destul de mare. Vine drept spre noi, domnule președinte. Timpul estimat pentru sosire este de treizeci și două de minute.

Planul lui Whitmore fusese să-și ridice în aer escadrila improvizată și să-i lase un timp să manevreze aparatele, oferindu-le astfel un scurt antrenament, de care aveau atât de mare nevoie. Acum trebuia să sară peste această fază a planului. Conștient că și ceilalți piloți ascultau conversația, încercă să imprime vorbelor sale o notă de optimism.

— Asta înseamnă că vom avea avantajul unei lupte pe teren propriu. Să decolăm și să ne delimităm teritoriul. Comută pe lungimea de undă secretă, stabilită de Grey numai pentru ei doi: Will, mă auzi?

— Spune, Vultur Unu.

— Cere întăriri. Toate ajutoarele pe care le poți obține. Vom avea mare nevoie de ele.

DAVID SE LIPISE de spătarul scaunului, iar ochii i se rostogoleau în orbite ca două bile scăpate de sub control. Printre gemete, părea să murmure rugăciuni ca pentru sine. Sau dacă nu, atunci stătea gata să-și verse și sufletul.

În cele din urmă, Steve se milostivi de pasagerul său și aduse aparatul în poziție orizontală. Era o navă uluitoare, iute ca fulgerul și totodată extrem de ușor de manevrat. Viră ca un vis și, după toate aparențele, avea un fel de giroscop încastrat în sistemul de operare, care o ajută să-și revină după orice manevră, oricât de îndrăzneță, redevenind stabilă ca o stâncă. Nu era câtuși de puțin un drăcușor săltăreț.

— Hei, mă urmărești?

Verde la față, David încuviință timid din cap.

Pe măsură ce nava ieșea din atmosfera terestră, cerul albastru devenea violet, apoi negru. Steve rămase mut de admirație, apoi zâmbi radios cu gura până la urechi. După ce străbătură ultimele straturi atmosferice, nava accelerează brusc, eliberată. Deasupra Pământului, în noaptea veșnică, luminată de etern strălucitorul soare, nava țâșni în sus, pierzându-se în spațiu, printre miriadele de stele. Pentru Steve, acestea erau momente de uimire și încântare copilărească, un vis devenit în cele din urmă realitate.

— De mult aștept această clipă.

Își continuară în tăcere zborul ascendent, având de o parte soarele, iar de cealaltă luna. În fața lor, universul pustiu și necuprins se întindea până la infinit. Steve, care trăia plăcerea zborului, uitase pentru moment de ce erau acolo. David se lupta cu acizii care-i bolboroseau în stomac, fără să-și ia ochii de la instrumentele de control al condițiilor vitale, fixate în planșeu. Atunci văzu ceva care-l convinse că începea să-și piardă cunoștința. Monitoarele erau fixate de

planșeu cu chingi groase, din nailon împletit, și centuri de siguranță extrem de rezistente. Deodată, una dintre acestea prinse viață chiar sub ochii lui David, ridicându-se în aer ca un tentacul.

— Simți? Imponderabilitatea, băiete. Am ajuns!

Steve avea o oarecare experiență în legătură cu imponderabilitatea. Cu câțva timp în urmă, reușise să smulgă cuiva permisiunea de a zbura în compartimentul de marfă al unui avion B-52 care se deplasa pe o traiectorie parabolică. Avionul urca până într-un punct maxim, după care cobora în picaj, într-un unghi calculat cu precizie, încât să simuleze condițiile de imponderabilitate, ceea ce permitea pasagerilor să plutească prin aer două-trei minute. Pentru Steve era o experiență cunoscută și binevenită. Nu și pentru David. Dacă până în acel moment doar își imaginase că micul dejun își croia drum prin esofagul lui, acum senzația devenise reală.

— Desigur, bolborosi el, imponderabilitatea, ar fi trebuit să-mi dau seama.

David se întoarse să privească pe fereastră, îndreptându-și atenția asupra Lunii. Deși în această perioadă a lunii aceasta se vedea de pe Pământ ca o unghie subțire, din punctul de unde o privea David, părea aproape sferică. David și Steve aveau ocazia să vadă ceea ce numai o mână de muritori priviseră cu ochii lor: fața întunecată a Lunii. Dar ceea ce le atrăgea atenția în mod deosebit era ceva ce nu văzuse nici un alt pământean: un glob negru, care pândeă de la distanță, echivalent ca dimensiuni cu un sfert din lună. Nava-mamă, cu suprafața netedă luminată de soare, trimitea spre ei sclipiri rău-prevestitoare. Din ceea ce părea să fie burta navei ieșeau o pereche de clești monstruoși, ca doi colți de forma unor iatagane, arcuindu-se înfometaji în spațiu.

— Iată unde se ascunde! exclamă David, pierindu-i brusc senzația de greutate. Pornește drept spre ea.

Steve se execută. Nu trecuseră nici cinci minute de când se smulseseră din atmosfera terestră, încă și mai puțin de când se eliberaseră de forța de atracție a Pământului. Nu mai aveau nici o posibilitate de control, nici un punct de referință, nici un vitezometru care să le indice că acceleraseră tot timpul. Dar, în momentul în care Steve reorientă nava cu o scurtă mișcare a degetului, amândoi rămaseră uluiți de viteza incredibilă cu care se îndreptau spre Lună. Prin fereastră, satelitul Pământului creștea din ce în ce mai mare, până când Steve își zise că se apropiaseră prea mult.

— Sper că știi cum să reduci viteza, spuse detașat David, străduindu-se să nu-l enerveze pe Steve.

— Îhî, răspunse acesta, cuprins dintr-o dată de îngrijorare.

— Îhî? Asta nu-mi sună prea bine, replică David, care acum putea studia craterele Lunii unul câte unul. Care-i necazul?

— Se întâmpla ceva. Nava nu răspunde la comenzi. David verifică ceva pe laptop. Pentru prima oară de când nava fusese eliberată din ancorări, părea încântat că se găsea la bord.

— Știam eu! exclamă el, uitându-se la Steve. Adică, cel puțin, am intuit. După cum mi-ai descris interiorul navei distrugătoare de orașe, mi-am închipuit că trebuie să existe o rază tractoare, care coordonează zborurile, un mecanism computerizat de control aerian. Ne aduc înăuntru.

David începu din nou să apese tastele. Ușor agasat, Steve îl întrebă:

— Și când aveai de gând să-mi comunici și mie noutatea asta?

David se uită la el.

— Hopa!

— AVEM CONTACT VIZUAL.

Cu mult înainte ca distrugătorul de orașe să fi intrat în bătaia armelor Zonei 51, corpul lui masiv, lat de douăzeci și cinci de kilometri, se desluși plutind la orizont.

Președintele și cele treizeci de avioane F-15 se ridicaseră la altitudinea de nouă mii de metri, cu mult deasupra navei care se apropia și a mulțimii de piloți amatori, care abia reușeau să se mențină în formație. Împreună cu el se aflau trei piloți civili, care nu manevraseră niciodată un avion de luptă. Toți se descurcau admirabil. Whitmore îi pusese să facă exerciții cu dispozitivul de vizare. Pe aceste avioane de tip mai vechi, HUD⁽¹⁹⁾ nu oferea nici o „vedere de ansamblu” a luptei, nici o imagine „redușă la scară” – funcții cu care erau dotate modelele mai noi. Pentru localizarea inamicului, echipa lui Whitmore, denumită escadrila Vulturii, trebuia să se bazeze pe specialiștii din cabinetul de război, iar în bună parte pe clasică observație pe viu.

— Băieți, principalul e să fim cu ochii în patru, îi anunță Whitmore, apoi îl întrebă pe Grey: Ai primit vreo veste despre transportul acela?

— Nu. Deși vorbeau prin radio, Whitmore aproape că-i ghicea încruntarea. Nu începeți nimic până când nu confirmăm livrarea pachetului.

Cel puțin vreo douăsprezece glasuri de piloți confirmară simultan ordinul.

— Am înțeles!

— Lăsați dracului liberă frecvența asta! se răsti Grey, apoi se întoarse să supravegheze ecranul radarului.

Ca să evite coliziunile între ei, se organizaseră în patru grupuri mari care zburau separat în jurul deșertului. Grey îi urmări rotindu-se pe ecranul radar, după care se adresă dezgustat lui Connie și lui Mitchell:

— Asta-i cea mai nesocotită operațiune din câte am văzut în viața mea.

Trăgându-l deoparte pe maior, Connie îi puse întrebarea care o frământa de câțva timp.

— Dar dacă obiectul acela, nava, ajunge aici înainte ca David să planteze virusul?

Preocupat de coordonarea etapei de luptă care-i revenea lui, Mitchell își imaginează că de acum Connie pusese lucrurile cap la cap și începea să-și facă griji pentru propria ei viață. Dar în acest moment nu era timp pentru așa ceva.

— Ne aflăm la mare adâncime sub pământ. Ar trebui să fim suficient de apărați.

Connie îi ghici imediat gândul.

— Nu pentru noi mi-e teamă, ci pentru toți oamenii aceia de afară.

Mitchell își aminti ce se întâmplase la NORAD. Știa că în comparație cu NORAD, capacitățile de apărare ale Zonei 51 erau mult mai reduse. În caz că distrugătorul de orașe care înainta spre ei avea să deschidă focul, nu mai conta dacă refugiații rămâneau la suprafață sau coborau în laboratoarele de sub pământ – cu toții erau sortiți pieirii. Totuși, știa că, ducând oamenii în subteran, le oferea cât de cât o șansă de supraviețuire.

Chemă pe unul dintre ofițerii care lucrau la sistemul radar și-i ordonă să supravegheze întreaga operațiune. Fără altă explicație, o apucă de braț pe Connie și amândoi ieșiră ca o furtună.

NAVA-MAMĂ avea dimensiunile unei mici planete despicate în două emisfere pe linia ecuatorului. Cupola sclipitoare de deasupra era protejată aproape în întregime de un înveliș lucios, afară de câteva zone unde acesta părea să fi fost îndepărtat, dând la iveală lungi fâșii din suprafața neagră de dedesubt. Pânțele navei era plat, dar marcat din loc în loc de protuberanțe voluminoase, cu diametrul de circa douăzeci și cinci de kilometri. Acestea erau cupolele distrugătoarelor de orașe, de tipul celor care atacaseră Pământul. Se puteau vedea cel puțin o sută, împlântate în pânțele navei-mamă ca niște lipitori. Treizeci și șase de inele libere arătau unde fuseseră adăpostite enormele nave de război care atacau acum Terra. Dintr-o parte a navei atârnavă două prelungiri impresionante, ca niște fildeși de elefant. De un alb strălucitor și înalte de cel puțin o sută șaiszeci de kilometri, aceste enigmatice structuri se arcuiau în spațiu la fel cu colții unei cobre gigantice.

Nava pământenilor era atrasă spre una din fâșiile negre și pline de rugozități aflate între straturile de blindaj din oțel albăstrui care acopereau nouăzeci la sută din exteriorul navei. Pe măsură ce se apropiau, corpul navei-mamă umplea tot spațiul din fața parbrizului, până când Steve și David nu mai văzură în fața ochilor decât învelișul negru, în contrast cu priveliștea oferită de la o depărtare de o mie șase

sute de kilometri, cercetată mai de aproape, această porțiune a navei se vădea surprinzător de primitivă. Sub învelișul subțire și albăstrui, suprafața navei era construită dintr-un material vălurit și plin de neregularități, ca un strat de lavă de curând răcit sau ca o întindere de kilometri întregi de rocă neolitică.

În pereții groși se căsca un imens portal triunghiular, care nu apărea în toate fotografiile luate de sateliții de recunoaștere. Din interiorul navei răzbătea o lumină de un albastru palid. Apropiindu-se de acest gigantic tunel de intrare cu trei laturi, Steve și David observară plutind în aer zeci de nave de atac identice cu a lor. Microscopice în comparație cu megalitul din spatele lor, navele intrau și ieșeau prin deschizătură, ca și cum ar fi fost purtate încoace și încolo de marea unui ocean invizibil. Interiorul tunelului întunecos prezenta o ambianță cu totul diferită. Pereții și tavanul erau acoperiți cu plăci ca de ceramică, a căror culoare virase către cafeniu-roșcat.

Pe alocuri, din pereții tunelului țâșneau fascicule de lumină ca niște coloane din material solid. Zburară pe lângă unul dintre ele, care părea să fie un fel de lanternă holografică – imaginea artificială a unei surse de lumină artificială, totuși suficient de puternică pentru ca ei să-și dea seama pe unde mergeau. Zidurile foarte înclinate se ascuțeau sub ei ca un V, fiind susținute de o serie de structuri masive, care traversau tunelul în toate direcțiile. La fel ca odgoanele acoperite de crustacei pietrificați ale unui galion scufundat, aceste structuri de susținere aveau din loc în loc protuberanțe cu aspect organic, de diverse dimensiuni. Lumină pătrunsă prin mici orificii se cernea asupra lor, semn că în interior există probabil viață. Deși pisica-de-mare înainta cu peste cinci sute de kilometri la oră, dimensiunile enorme ale tunelului și structurile ca niște odgoane le dădeau celor doi pământeni senzația că plutesc în derivă sub apă, la mare adâncime.

Ajunsa la capătul tunelului, mica navă se găsi în fața sursei acelei lumini de un albastru palid. Intrară în sala principală a navei-mame. Aveau impresia că înnoată printr-o apă de un albastru lăptos, într-o zi cu ceață densă. Timp de câteva momente, nici Steve, nici David nu reuși să distingă nimic. De-abia când în fața lor se ivi primul turn, își dădură seama că ceața limita vizibilitatea doar la vreo treizeci și cinci de kilometri. Turnurile – construcții marcate de umflături și proeminente – se înălțau prin ceață ca niște frânghii nesfârșite, înnodate din loc în loc. Lipite unele de altele, semănau cu niște lumânări a căror ceară topită ajunsese să formeze o dantelă de jur-împrejur. Pe fața lor exterioară se vedeau limpede drumuri, căi de acces, probabil pentru reparații. Înălțimea ametoitoare a turnurilor, cărora nu li se vedeau nici vârful și nici baza, le dădea celor doi pământeni senzația că erau doi peștișori rătăciți într-un bazin cu

rechini.

Apropiindu-se de centrul navei-mamă, întâlnește ceva și mai ciudat, semănând cu vârful unui șurub suspendat deasupra unei platforme circulare. Era o suprafață plană, cu diametrul de circa optzeci și cinci de kilometri, și abruptă de jur-împrejur. Pe măsură ce înaintau, pământeni li se înfațișă priveliștea înfricoșătoare a mii de extraterestri care mășăluiau încolonați spre marginile platformei. După toate aparențele, aici avea loc trecerea în revistă a trupelor, după care creaturile se imbarcau în nave de forma unor cutii lungi, parcate de jur-împrejurul platformei. Un scut de forță invizibil îi proteja de vid.

— Ce mama dracului mai e și asta? se cruci David, cuprins de scârba.

— Se pare că se pregătesc de invazie, răspunse Steve cu un nod în gât.

Pentru prima oară după multă vreme, simți că i se face frică.

Nava lor fu ridicată și mai sus, către uriașa structură de deasupra platformei de imbarcare a extraterestrilor, cea care de departe le apăruse ca un vârf de șurub. Semănând cu un munte întors cu vârful în jos, structura se lățea, pornind dintr-un punct ascuțit până la o bază masivă. Era formată din mii de straturi sau niveluri, fiecare având numeroase ferestre mari, în spatele cărora se ghicea o sursă de lumină și mai puternică. Lângă fiecare fereastră se vedeau bârne solide, ieșite puțin în afară, spre spațiul interior al sălii centrale, și care susțineau două sau trei avioane de atac tip „pisică-de-mare”. Acesta era hangarul principal, centrul nervos al întregii civilizații extraterestre.

David observă că, așa cum prevăzuse Okun, navele de atac erau ancorate de nava-mamă cu ajutorul unor cleme care se prindeau de aripioara dorsală a fiecărui aparat. Terminalele circuitului alcătuiau o flanșă de forma degetelor unei mâini, care permitea navelor mai mici să se conecteze direct la sistemul compatibil de comandă prin computer al navei-mamă. Lângă fiecare dintre acele sute de mii de ferestre ale structurii conice, se vedea ieșind din perete un tub elastic. Apropiindu-se, pământeni remarcară că tuburile erau făcute dintr-un material transparent, foarte asemănător cu un intestin de mari dimensiuni. După toate aparențele, puteau fi comandate să iasă din perete și să se atașeze de burtă avioanelor, unde se fixau etanș pe gura trapelor, ceea ce permitea piloților să intre în turn, oferindu-le o cale de acces spre nava-mamă și totodată izolându-i de vid.

— N-o să reușim, zise Steve, atrăgând atenția lui David asupra ferestrei mari de care se apropiau. Ne vor vedea înainte de a apuca să mișcăm un deget.

Într-adevăr, prin ferestrele mari, cu placă de sticlă, se vedeau câțiva extraterestri într-o încăpere puternic luminată, care părea să fie o

cabină de control. Distanța dintre navă și cabină se micșora vertiginos.

— N-ai de ce să te îngrijorezi, îl liniști David. Aparatul nostru e echipat complet: scaune rabatabile, osciloscop AM/FM și, adăugă el, apăsând pe un buton, obloane de protecție.

În aceeași clipă, obloane groase și blindate începură să acopere ferestrele, blocând vizibilitatea extraterestrilor și totodată izolându-i înăuntru. Parcurseră orbește ultimele sute de metri, până când nava se opri cu o zguduitoră violență, după care auziră clemele puternice închizându-se peste aripioara de deasupra. Singura lumină din carlinga închisă ermetic provenea de la tabloul de comandă, care continua să clipească, și de la monitorul de un verzui bolnăvicios al laptop-ului lui David.

— Începe să mă cam ia cu fiori, șopti Steve.

David nu-l auzi. Era prea concentrat, cu ochii la datele care se perindau fulgerător pe monitorul computerului. De îndată ce clemele imobilizaseră nava, datele referitoare la scutul de protecție începuseră să sosească din direcție opusă. David deduse că erau conectați la sursă. Schimbă ecranul de afișare pe care clipiră cuvintele: „Negociază conexiunea cu calculatorul-gazdă.” își ținu respirația, în timp ce programul de analiză a semnalului selecta dintre miliarde de posibilități. Apoi, mult mai curând decât se așteptase, laptop-ul scoase un beep, afișând un nou mesaj: „Conectat la calculatorul-gazdă.”

— Am intrat! Nu-mi vine să cred, dar am intrat!

— Grozav! Și ce-i cu asta?

Steve nu era cătuși de puțin entuziasmat că se afla într-o cutie sinistră, în mijlocul unui furnicar de extraterestri. Văzând că David își reluase lucrul la computer fără să-i răspundă la întrebare, pilotul își desfăcu centura de siguranță și se duse la trapă, gata să ardă o lovitură cu bocancul în gura primului extraterestru care și-ar fi vârât capul înăuntru.

— Okay, zise David, mai mult pentru sine decât pentru însoțitorul său. Acum trimit virusul.

Lumina de pe cutioara neagră sudată pe burta navei se aprinse și se stinse, singurul amănunt care o deosebea de miile de aparate similare parcate de jur-împrejur.

UNUL DINTRE TEHNICIENI își scoase căștile și întoarse capul de la consola sa, privind spre generalul Grey.

— Acum trimite virusul.

Brusc, chipul lui Grey își pierdu încruntarea, căpătând o expresie de uimire. Nu se așteptase ca vreo etapă a acestui plan nebunesc să fie pusă în aplicare. Apoi, la fel de brusc, își încruntă din nou sprâncenele și, lăsând în jos colțurile gurii, luă un microfon în mână și trimise vestea în eter.

— Vultur Unu, mă auzi?

— Da, răspunse Whitmore. Te aud tare și limpede.

— Pachetul a fost trimis. Fii gata de acțiune.

Deși dojana furioasă a lui Grey îi făcuse pe piloții amatori să se țină departe de acea lungime de undă, generalul își imaginea uralele lor la auzul acelei vești. Nici președintele nu-și putu ascunde bucuria când confirmă mesajul.

— Am înțeles, zise el cu glasul tremurând de emoție. Suntem pregătiți de atac!

LA SUPRAFAȚA Zonei 51 nu se manifesta același entuziasm. Acțiunea de evacuare a refugiaților începuse în mod organizat. Grupuri de circa doisprezece oameni erau conduse înăuntru, apoi coborau cu ascensorul până la complexul științific subteran, unde erau găzduiți în sala de decontaminare. Dar de îndată ce silueta sinistră a distrugătorului de orașe deveni vizibilă la orizont, în tabără se dezlănțui panica. Oamenii alergau la vehiculele lor, căutând o mână de lucruri pe care să le ia cu ei, ultimele relicve ale existenței lor de odinioară. Soldații care organizau coborârile cu ascensorul se treziră în fața unui puhoi de lume și în toată acea învălmășeală se pierdură momente prețioase.

Alicia scotocea prin casa pe roți a familiei Casse, neputându-se hotărî ce anume să salveze. Deja îl expediase pe Troy în subteran, făgăduindu-i că se vor reîntâlni curând. Ușa camionului se deschise brusc și Philip își vârî capul înăuntru.

— Hai să mergem, Alicia! Vin invadatorii!

— Știu! urlă ea, înșfăcând primul obiect pe care pusese ochii, un uriaș sac sport, plin cu rufe murdare.

Încercă să târască sacul cel greu către ușă, izbindu-se când de un perete, când de altul. Philip se repezi înăuntru și apucă sacul, lăsând-o pe Alicia să-și tragă sufletul câteva clipe.

— Duc eu sacul, se oferi el împăciuitor. Cam aiurită prima noastră întâlnire, nu?

Ea zâmbi și trase aer în piept. Philip reușise s-o facă să-și vină în fire.

— Okay, Romeo, unde mă duci?

Philip săltă sacul pe umăr și amândoi ieșiră în lumina soarelui. Fără să observe Alicia, băiatul aruncă o privire în urmă, să vadă unde ajunsese nava care venea asupra lor. De jur împrejur, oameni cuprinși de panică fugeau în toate direcțiile, strigându-și familia sau alergând spre porțile deschise ale hangarului. De cum ieși din rulotă, Alicia îl luă de mâna pe Philip. Îi plăcea jocul acesta, în care își închipuia că este o după-amiază oarecare de duminică și că un admirator politicos și fermecător o invitase la plimbare. În timp ce pretutindeni în jur

domnea dezordinea, ei doi formau o mică insulă de liniște, mergând către hangar de parcă s-ar fi plimbat pe malurile unui râu într-o zi de primăvară.

Visul se curmă brusc când o mână se lăsă pe umărul Aliciei, silind-o să se întoarcă în loc. Era Miguel, ud learcă de cât alergase peste tot.

— L-ai văzut cumva pe Russell? întrebă el cu o privire rătăcită. Nu-l găsesc nicăieri.

NEOBSERVAT de nimeni dintre cei ce se îndreptau spre adăpost, pe cer se mișca ceva. Complet invizibil și deplasându-se cu viteza luminii, fusese detectat numai de radarul bazei. Era un semnal radio, decodificat instantaneu de aparatele din cabinetul de război. Pe ecranul care controla contactul radio cu nava lui David și a lui Steve clipeau cuvintele: TRANSFERUL S-A ÎNCHEIAT.

— Măi, să fie al dracului! exclamă Grey, plin de admirație pentru ce realizaseră Steve și David. Imediat luă legătura prin radio: Vultur Unu, aici baza. Livrarea a fost efectuată. Porniți.

— Cu toată plăcerea.

Whitmore zbura în fruntea unei formații de treizeci de avioane de luptă. De cum primi ordinul, lansă un semnal vizual piloților din dreapta și din stânga sa, apoi accelerează. Ceilalți îi urmară exemplul și, mărindu-viteza, depășiră alte aparate mai puțin rapide, pornind atacul aerian împotriva distrugătorului de orașe.. Trapa din burta avionului lui Whitmore de deschise brusc, lăsând să cadă prima dintre cele trei rachete RAAMA. Aceasta rămase atârnată în legăturile ei, în timp ce vârful conic ghidat prin laser calcula poziția, orientându-se în direcția stabilită de Whitmore pe HUD. Președintele apăsă un buton și racheta țâșni înainte.

În căști se auzi glasul lui Grey care urmărea prin radar traiectoria rachetei.

— Ține-ți degetele încrucișate, zise cu glas răgușit generalul.

— Hai, iubito! murmură Whitmore, privind cum se îndepărta racheta.

La nici cinci sute de metri de navă, racheta RAAMA explodează ca din senin, fără să provoace nici o avarie. Scuturile erau tot la locul lor.

— Nimic, spuse unul dintre piloții începători, intrând pe lungimea lor de undă. S-a lovit de scut, nava n-are nici măcar o zgârietură.

— Asta e! Lui Grey îi fusese de-ajuns atât cât văzuse, Vultur Unu, vino înapoi imediat. Vreau să plec de acolo. Fără întârziere.

— Nu, strigă Whitmore în microfon. Rămâneți în formație.

Deși acum ajunseseră la mai puțin de patru kilometri, președintele continuă să-și mențină escadrila pe traiectoria de coliziune cu gigantica navă invadatoare. Fără să-și anunțe intențiile, scoase din burta avionului a doua rachetă RAAMA. Fixă ținta nu departe de

turela neagră și înaltă din partea anterioară a navei, apoi lansă racheta. Aceasta țâșni înainte și după câteva secunde ajunse în același punct unde și celelalte se loviseră de un obstacol invizibil. Nu se întâmpla nimic. Piloții pierdură contactul vizual cu racheta. Aceasta parcă intrase în pământ, dar ei nu aveau timp să se întrebe unde dispăruse, pentru că și avioanele se apropiau de perimetrul mortal de cinci sute de metri. Atunci se petrecu ceva care-i luă prin surprindere.

Se produse o enormă explozie, care mușcă adânc din coasta distrugătorului. O mare porțiune a navei, de dimensiunile unui bloc de locuințe, se desprinsese ca o bucată de argilă, apoi explodă în fragmente incandescente, care se prăbușiră pe pământ.

Cabinetul de război se cutremură de urale. Până și generalul Grey, prototipul omului înzestrat cu un permanent autocontrol, își repezi pumnul prin aer, ca și cum și-ar fi luat vânt ca să pocnească maxilarul unui extraterestru. În următoarele treizeci de secunde, piloții entuziasmați continuă să chiuie și să aclame, făcând radioul inutilizabil și bucurându-se înainte de vreme de o victorie pe care încă n-o înfăptuiseră.

Când se restabili ordinea, Whitmore își conduse escadrilă de luptă într-un amplu luping descendent, care-i aduse în poziția inițială de atac, la câțiva kilometri de botul navei care continua să înainteze.

— Ne întoarcem, anunță el. Conducătorii de echipă să-și ocupe locurile în dispozitiv.

Așa cum fusese stabilit, cei mai buni piloți se înșirară unul lângă altul într-o lungă linie dreaptă. Încet, dar sigur, ceilalți se înșirară în urma conducătorilor de grup, care-i ghidară către pozițiile de atac.

Când enorma navă fu încercuită, echipa coordonatoare din cabinetul de război dădu semnalul de începere a luptei. Conducătorii de grup porniră la atac din toate direcțiile, simultan. Neștiind cum se desfășoară o ofensivă, piloții fără experiență începură să iasă din formație, căutându-și poziții „mai avantajoase”, în loc să se plaseze mai sus sau mai jos. Bombardarea unei ținte aeropurtate, chiar uriașă și înceată cum era distrugătorul, se dovedea o operațiune mai dificilă decât părea la prima vedere, astfel încât trei sferturi din rachete trecură la mare distanță de țintă. Numai vreo treizeci dintre ele, majoritatea RAAMA, lansate de veterani ai aerului, nimeriră ținta.

Câțiva dintre învățăcei se ridicaseră cu avioanele mult deasupra navei, alții coborâseră mult prea jos față de ea. Cum toți înaintau spre centrul cercului, principala lor grijă era acum de a nu se ciocni unii de alții. În toată învălmășeala, un mare număr de rachete Sidewinder, Silkworm și Tomahawk se risipiră în aer. Cele termoghidate se strecurau printre liniile de foc, apoi se orientau spre avioanele prietene pe care le vânau și le doborau. Luptă aeriană degenera rapid într-un măcel. Dar adevărata confruntare nici măcar nu începuse.

Atunci sosi momentul de care se temuseră cu toții.

Poarta turelei negre și strălucitoare se deschise și un roi de nave de atac, cenușii și rapide, se revărsă în văzduh. După ce se ridicară împreună în înaltul cerului, navele se împrăștiară fulgerător în toate direcțiile, năpustindu-se pe urmele pământenilor.

— RUSSELL!

Strigătul răsună pe întinderea deșertului presărat cu tufe, atât cât îi îngăduia huruitul avioanelor cu reacție care se roteau deasupra capului. Miguel se dusesse până în cel mai îndepărtat capăt al parcurii unde își instalaseră tabăra refugiații, continuând să-și caute tatăl vitreg, când deodată auzi ceva ce semăna cu un bubuit asurzitor. Se răsuci pe călcâie și dădu cu ochii de distrugătorul care se apropia. Deși nu avea habar de arta războiului, era convins că avioanele care reprezentau ultima lor speranță și care decolaseră nu de mult chiar de pe pista unde se afla el, nu prea făceau o treabă profesionistă. Executau lupinguri fără rost, virau în ultimul moment ca să evite coliziunile, zburau prea încet și prea aproape de sol, așa încât Miguel nu prea avea încredere în capacitatea lor de a respinge distrugătorul. Cu toate acestea, în secunda când auzi bubuitura, înțelese că una dintre rachete își atinsese ținta. După câteva momente fură lansate și altele. Ar fi rămas să privească acel spectacol măreț și incredibil, dar trebuia să-l găsească pe Russell înainte ca enorma navă să ajungă deasupra sa.

Miguel își închipuia că tatăl lui găsisese vreun colțișor cu umbră unde să-și poată plânge de milă fără să-l tulbure nimeni. Mai exista și posibilitatea să fi adus o sticlă care să-i țină de urât. Probabil că se află undeva prin apropiere, beat în ultimul hal. Poate chiar își pierduse cunoștința. Miguel știa că ar fi trebuit să fie supărat. Iresponsabilitatea lui Russell puna din nou băiatul în situația de a ocroti o familie pe care-i venea greu s-o numească a sa. Numai că, în loc de furie, Miguel nutrea doar teama că Russell va muri, dacă nu era dus la adăpost în laboratorul subteran.

Căutarea luă brusc sfârșit, o dată cu apariția roiului de nave cenușii care împânziră cerul. Toate simțurile îl îndemneau pe Miguel să fugă la adăpost, să alerge cât îl țineau picioarele. Aruncând o privire peste umăr, văzu un grup numeros de nave extraterestre detașându-se de rest și pornind direct spre Zona 51. Erau chiar în spatele lui și se apropiau rapid. Băiatul o luă la fugă prin tabăra în care razele laser începuseră deja să facă prăpăd. Vehiculele explodau, proiectate în aer. Cel puțin o sută de persoane nu reușiseră să ajungă la hangar. Acum se ascundeau printre mașini sau alergau în zig zag pe terenul deschis dintre ultimele rulote și porțile hangarului.

Miguel auzi o serie de explozii scurmând pământul în urma lui și

sări într-o parte în ultima clipă, ascunzându-se în spatele unui camion cu remorcă. Porțile hangarului se aflau la o distanță de patruzeci de metri de cealaltă parte a unei fâșii late de asfalt. Teritoriul pe care trebuia să-l traverseze era presărat cu cadavre. În interiorul hangarului văzu mai mulți soldați și o femeie cu bluză albă, care făceau semn oamenilor să vină înăuntru. Femeia îl zări pe Miguel ascuns după camion și-i făcu semne desperate să alerge într-acolo. Avea părul și ochii negri, și o fracțiune de secundă, lui Miguel i se păru că o recunoaște. Prea înspăimântat ca să se mai gândească, țâșni ca din pușcă spre fâșia de asfalt. Tirul aerian scormonea pământul în jurul său, dar el își puse capul în piept și continuă să alerge ca un nebun, sărind peste cadavre, mânat de un singur gând: să ajungă la femeia cu bluză albă. Și reuși. Dădu buzna pe poarta masivă de oțel chiar când soldații începeau s-o închidă. Intrând ultimul, o urmă pe femeie până la ascensor, care era plin de răniți ce așteptau să fie coborâți la subsol. O explozie puternică zgudui uriașa cutie de oțel. Poarta de la intrare fusese spulberată, iar soldații o dată cu ea.

Connie, femeia cu bluză albă, apăsă cu putere butonul ascensorului și, după câteva clipe cât o eternitate, ușile se închiseră. Asupra hangarului se abătu o ploaie de explozii cu laser și chiar în secunda în care ultima geană de lumină dispărea în spatele ușilor ce se închideau, zidurile hangarului cedară și întreaga construcție începu să se năruie.

STEVE AMBALĂ MOTOARELE la maximum, apoi zgâlțâi manșa cu atâta forță, încât David se aștepta din clipă în clipă ca fragilele mânere să iasă din lăcașul lor.

— Încearcă altceva! urlă David. Numai să ne cărăbănim de-aici!

— Nu vezi că încerc? Nu pot s-o smulg din ancore. Sunt prea rezistente!

Steve lăsă manșa din mână și se ridică în picioare, începu să se plimbe de colo-colo prin carlingă, încercând să-și limpezească mintea. Câteva momente mai târziu, când reveni la locul său, degetele lui David zburau frenetic pe tastatură, căutând o modalitate de a elibera nava din mecanismul de ancorare. Disperat, Steve începu să umble la întâmplare cu butoanele aparatelor pe care cercetătorii nu reușiseră să le identifice. După ce epuiză toate posibilitățile, se întoarse pe scaunul pilotului și se prăbuși pe el, sleit.

— N-am crezut că se va sfârși așa. Mi-am imaginat o luptă aeriană pe viață și pe moarte, în care să trag după mine încă nouă-zece dintre diavoli ai ăștia zburători. Se uită spre David, care era vizibil tulburat de această perspectivă. Ei bine, continuă pilotul, măcar am reușit să introducem virusul în sistemul navei-mamă.

Deodată, săriră amândoi ca arși: scutul de protecție se trezea la viață, coborând încet de la ferestre.

— Ce faci? Să nu ne vadă!

David ridică amândouă palmele în aer.

— Nu sunt eu de vină. Au intervenit în sistemul nostru.

Steve se aruncă la podea, ascunzându-se după tabloul de bord. David, care își proteja instinctiv computerul în orice împrejurare, se lăsă să alunece încet de pe scaun, până când ajunsese pe podea. Când ferestrele rămaseră complet descoperite, cei doi bărbați se uitară unul la altul, întrebându-se ce era de făcut.

— Ia aruncă o privire, îl îndemnă David, arătând cu degetul către fereastră.

— Ești invitatul meu, ripostă Steve. De ce nu te uiți tu? Tu ești savantul cel curios.

— Eu sunt civil, declară cu mândrie David. Cred că-i de datoria ta, în calitate de pușcaș marin, să... se bâlbâi, în căutarea unui cuvânt potrivit... să faci o recunoaștere asupra pozițiilor inamice!

Steve îl săgetă cu o privire acră, ca laptele vechi de peste o lună. Fără nici cea mai mică tragere de inimă, întoarse capul într-o parte și începu să se ridice centimetru cu centimetru, decis să nu se uite decât cu un ochi, pe deasupra panoului de bord. La fel ca în cazul unei imagini privite prin periscop, îi luă vreo câteva momente ca să-și dea seama ce anume vedea. În spatele unui perete care, după modul în care reflectă lumina, părea a fi din cristal gros, se găsea un grup de extratereștri cu cap mare și ochi imenși, care se uitau exact la el.

— Aaaaaah! se trânti pe podea, încercând să rămână cât mai jos cu putință. La dracu'! Afară sunt o mulțime de creaturi, de jur împrejurul nostru.

— Te-au văzut?

— Da.

— Vreau să spun, te-au văzut cu adevărat? S-au uitat cu atenție la tine?

— Da! sunt vreo douăzeci sau treizeci care se uită drept încoace!

— Atunci, Steve, zise calm David, de ce ne mai ascundem?

Punând cu grijă computerul deoparte, David respiră adânc și aruncă o privire rapidă afară. Era limpede că acele creaturi înfricoșătoare se uitau fix la el cu ochii lor imenși și negri. După ce mai privi pe furiș o dată sau de două ori, se deșiră pe toată înălțimea și se ridică în picioare, simțindu-se ciudat de relaxat. Tot mai mulți extratereștri se înghesuiau în spatele peretelui de sticlă din camera de control. Era conștient că nu va mai trece mult și vor pătrunde la ei prin tuburi, pretinzând să le fie înapoiată nava pierdută cu atâta timp în urmă. David se uită la Steve cu un zâmbet înfrânt.

— Șah mat.

LUMINA SE STINSE, apoi se aprinse iar, când forța unei alte

explozii scutură circuitele electrice, zguduind laboratorul subteran al Zonei 51, ca un cutremur de una sau două secunde. Bubuitul înăbușit al unor explozii mai îndepărtate pulsă prin pământ cu un vuiet continuu, umplând de spaimă pe cele o mie de persoane adunate umăr la umăr în sala de decontaminare.

— Julius! Connie îl zărise pe socrul ei într-o parte a rampei care se întindea pe toată lungimea încăperii. Își făcu loc prin mulțime până la el. Julius, ești bine?

— Cine, eu? Sunt foarte bine.

Se autodecretase păzitorul unui grup de copii despărțiți de părinții lor. Connie îi recunoscuse pe doi dintre aceștia: Patricia, fiica președintelui, și Dylan, băiețelul lui Jasmine.

— Sigur, suntem cu toții cam speriați de zgomot, anunță cu voce tare Julius, totuși nu ne facem prea multe griji, pentru că știm că totul se va termina cu bine. Am dreptate? se adresă el copiilor.

— Daaa! răspunseră aceștia în cor.

Lui Connie nu-i venea să creadă. În mijlocul acestui balamuc, semănând perfect cu o scenă londoneză din timpul războiului-fulger, bătrânelul cel nesigur pe picioare reușise să-i liniștească pe copii, care, în mod normal, ar fi trebuit să urle cât îi ținea gura. Era mai convinsă că oricând că Julius posedă un har ieșit din comun. O nouă explozie cufundă pentru o clipă încăperea în întuneric, amintindu-i lui Connie că era cazul să-și vadă de îndatoririle ei.

— Rămâi aici la adăpost, îi spuse ea socrului său în momentul când se aprinse iar lumina. Eu trebuie să...

Arătă în direcția unde avea treabă.

Julius se mulțumi să încuviințeze din cap, făcând un semn vag cu mâna, preocupat numai de copii. Și el avea ceva de făcut. După plecarea lui Connie, despături tichia de rugăciune și și-o puse pe cap. Le ceru copiilor să se țină de mână și-i întrebă dacă voiau să asculte un cântec care, cu siguranță, avea să-i ferească de primejdii. Ei răspunseră că da, iar Julius începu să recite din Tora, cântând într-o ebraică fluentă, care l-ar fi uimit pe David dacă ar fi fost de față. Deschizând un ochi, îl pândi pe Nimziki, care-l urmărea cu privirea de undeva din apropiere. Julius nu-l simpatiza din cale afară pe ministru, însă ghici că omul era disperat.

— Veniți aici cu noi, îi strigă el ministrului apărării.

Înspăimântat, Nimziki simțea nevoia să stea cu cineva, totuși ridică din umeri și-i răspunse:

— Nu sunt evreu.

— Și ce-i cu asta? Chicoti Julius. Nimeni nu-i perfect!

— L-AI GĂSIT, MIGUEL?

Connie, care mergea pe rampă, privi în jos spre dreapta și spre

stânga, la mulțimea de refugiați înghesuți dintr-un perete în altul, și descoperi o fetiță de vreo paisprezece ani care striga în direcția ei, încercând să acopere gălăgia.

— Încă îl mai caut! răsună o voce de băiat chiar în spatele ei.

Connie se întoarse și văzu că băiatul cu plete, ultimul care reușise să ajungă înăuntru, pornise pe urmele ei prin sala de decontaminare.

— Rămâi acolo unde ești! îi strigă el surorii sale. Vin înapoi la tine.

Alicia încuviință din cap și se așează din nou, reluându-și locul sub brațul liniștitor al lui Philip. Ridică fruntea și-l privi în ochi.

— Dacă mi-e sortit să mor azi, după ce te-am găsit pe tine, o să-mi pară foarte, foarte rău.

El zâmbi larg și se aplecă s-o sărute.

Connie iuți pasul și traversă încăperea, cu Miguel urmând-o pas cu pas.

DEȘI BLINDAJUL EXTERIOR fusese strâmbat și perforat, gigantica navă nu suferise avarii importante. Fumegând și brăzdată de cicatrice, își continuă inexorabil înaintarea, îndreptându-se neabătut către obiectiv: Zona 51. Era ferm decisă să distrugă și acest ultim cuib de rezistență din vestul Statelor Unite. Timp de câteva momente, se părea că pământeni vor ieși învingători și că minusculele lor rachete puteau ciupi puțin câte puțin din nava lată de douăzeci și cinci de kilometri, până când aveau s-o doboare. Dar întrucât navele de atac în formă de pisici-de-mare înțesau cerul de un albastru electric dinaintea zorilor, nava cea mare nu mai suferise nici o altă stricăciune însemnată.

Deja ocupați până peste cap cu comanda propriilor avioane, mulți dintre piloții fără experiență își pierdură capul în momentul când avioanele extraterestre începură să-i scoată din luptă sistematic. În pofida apelurilor la calm făcute de Grey, cei mai mulți își risipiră ultimele rachete trăgând la întâmplare în atacatori. Echipa din cabinetul de război urmărea pe ecranele radar cum ultimele rachete se pierdeau undeva deasupra deșertului.

— Nu mai avem muniție, domnule general, raportă un tehnician. În același timp, n-am provocat avarii semnificative navei celei mari.

Președintele Whitmore, care urmărea haosul de la o altitudine de șase mii de metri, era de acord cu acest bilanț. Escadrila lui de treizeci de avioane fusese redusă la numai opt. Câteva dintre aparate fuseseră doborâte în primele momente de învălmășeală, când contraatacaseră pisicile-de-mare. Celelalte fuseseră despărțite de restul grupului pe timpul retragerii. Făcând un bilanț rapid, constată că piloții din escadrila sa rămăseseră cu mai puțin de zece rachete.

— Să fim atenți ca toate să-și atingă ținta, le reaminti Whitmore.

Connie intrase în cabinetul de război, să vadă dacă putea fi de vreun folos. Oprindu-se în spatele lui Grey, se uită la unul dintre ecranele

radar, care reda imaginea tridimensională a uriașei nave distrugătoare de orașe. Întrucât câteva dintre cele mai importante radare ale bazei fuseseră deja distruse, imaginea de pe ecran era incompletă, clipind ca o arătare spectrală. Connie simți un fior din creștet până în tălpi când cineva anunță că nava se găsea exact deasupra lor, arătându-i totodată generalului Grey un punct de pe imaginea fragmentată și neclară.

Când pricepu ce-i arăta omul, Grey înșfăcă microfonul și se adresa piloților rămași.

— Atenție! Nava își deschide trapa inferioară și se pregătește să atace cu tunul cel mare. Cineva să meargă acolo și să distrugă blestemăția aia până nu apucă ei s-o folosească!

Amețită și răscolită de veste, Connie porni spre ușă și ieși din încăpere, trecând pe lângă Miguel, care profitase de învălmășeală și se strecurase în urma ei. El se trase deoparte, vrând să-i facă loc, și tocmai atunci auzi, fără să vrea, răspunsul dat prin radio de Whitmore.

— Alo, baza, am înțeles, zise președintele. Mai am o rachetă RAAMA, așa că pornesc într-acolo. Avionul lui țâșni brusc cu botul în sus și cu motoarele ambalate la maximum. Hei, băieți, voi aveți grijă să nu vină după mine.

Escadrila sa redresă aparatele și începu să zboare pe sub burta navei. Spațiul din fața lor era înțesat de avioane pământene și nave extraterestre care zburau în toate direcțiile. Strecurându-se printre ele cu mare viteză, Whitmore își calculă unghiul de atac astfel, încât racheta să pătrundă printre cele două uși care se deschideau deasupra deșertului. Activă HUD și ținti vârful tunului uriaș, enorma proeminență de forma unui diamant, de unde urma să țâșnească raza nimicitoare. Chiar în momentul în care dispozitivul de lansare a rachetei RAAMA ieșea din burta avionului, ceva fulgeră undeva spre limita razei vizuale a pilotului. Își închipui că erau navele extraterestre, sosite prea târziu. Când întinse mâna să lanseze racheta, aparatul F-15 aflat la câțiva metri în dreapta lui explodă pe neașteptate în sute de bucăți. Explozia zgudui avionul lui Whitmore exact în clipa în care rachetă fu eliberată din locul său, așa că aceasta devie cu mult de la traiectorie. Whitmore o urmări pierzându-se în depărtare și explodând undeva între dealuri.

— Fir-ar să fie de treabă! Vultur Doi, pornește la atac. Eu rămân în spatele tău, ca să te ajut să mai câștigi timp.

— Am pornit, răspunse pilotul, trecând în fața președintelui.

În urma lui, Whitmore și ceilalți piloți își comunicau unii altora pozițiile atacatorilor care veneau spre ei. Porțile deschise în burta navei extraterestre păreau să fie un punct vulnerabil, iar când escadrila pământeană se apropie cu intenția de a lansa atacul, vreo douăsprezece nave extraterestre năvăliră în apărarea semenilor lor. Pe

undele radio era un așa haos, încât pilotul din fruntea grupului nu-l auzi pe Whitmore care-l avertiza să manevreze într-o parte. Una dintre pisicile-de-mare apăru exact în spatele lui, lansând un fascicul neîntrerupt de raze laser. Un alt aparat F-15, Vultur Doisprezece, pilotat de Purceluș, depăși ca o furtună celelalte avioane americane, ajungând cu botul chiar în coada pisicii-de-mare. Împroșcă avionul extraterestru cu o ploaie de proiectile calibrul 50, numai că era prea târziu. Vultur Doi luă foc, apoi explodează, înainte că pilotul să fi apucat să folosească sistemul de vizare. Lovită, pisica-de-mare se refugie în interiorul sigur al navei, dar Vultur Doisprezece se ținu după ea, trăgând continuu, până când aparatul extraterestru se desfăcu bucăți în aer, fără să mai explodeze.

— Bună treabă, Doisprezece! îi zise președintele, nu prea entuziasmat. Și-acum să vedem, i-a mai rămas cuiva vreo rachetă?

INTRÂND ÎN INFIRMERIE, Connie avu senzația că a căzut din lac în puț. Soldați în uniformă și câțiva voluntari continuau să transporte victime însângerate din rândul civililor, consecința raidului aerian asupra taberei de refugiați, aducându-le într-o sală și așa ticsită de lume. Răniții zăceau culcați pe podea sau proptiți de perete. Gemetele lor se împleteau cu huruitul neîncetat al bombardamentului de la suprafață. Oricât de cumplit ar fi părut momentul, Connie știa că nu era decât preludiul catastrofei care va urma. Toate țipetele aveau să înceteze la o fracțiune de secundă după ce nava-mamut de deasupra lor îi va lovi cu temuta sa rază distructivă.

— Dă-mi ceva de lucru!

Îl prinse de braț pe doctorul Issacs, care trecuse grăbit pe lângă ea, pășind cu grijă printre morți și răniți. Doctorul cel bărbos depășise cu mult limita epuizării fizice. Singură culoare de pe obrazul său erau cele două cearcăne negre de sub ochi. După o clipă de nedumerire, îi făcu semn lui Connie spre încăperea alăturată.

— Du-te s-o ajuți! strigă el, ca să se facă auzit. Pregătește pacienții pentru operație.

După aceea plecă imediat la treburile sale.

Connie intră în camera de alături, unde o găsi pe Jasmine spălând un pacient rănit de un șrapnel care-l lovise chiar în burtă. Deși omul sângera abundant, cu intestinele expuse la vedere, Jasmine îi vorbea cu glas cald și prietenos. Când Connie se apropie de masa ei, Jasmine îi puse imediat în mână un prosop, arătându-i unde să-l apese ca să oprească hemoragia. Cu toate că de felul ei nu suporta să vadă sânge, Connie apăsă prosopul pe rană, astfel ca organele interne ale pacientului să nu se împrăstie pe toată masa. Jasmine extrase ultimele impurități din rană, dezinfectînd-o în același timp.

— Văd că te pricepi destul de bine, remarcă Connie. Ține-o tot așa și

ai să devii specialistă.

— Mulțumesc, răspunse Jasmine fără să ridice ochii, îmi place ceea ce fac și totodată mă ajută să nu mă mai gândesc la altele.

Connie își imaginează că tânăra se referea la explozia care urma să spulbere tavanul din clipă în clipă, dar imediat după aceea își dădu seama că Jasmine vorbea despre proaspătul ei soț.

— Cumplit mod de a-ți petrece luna de miere, nu crezi?

— Cum? Oh, da. Într-adevăr, cumplit, încuviință Connie cu un aer absent.

Se uită la omul întins pe masă. Acesta ridică mereu capul, vrând să vadă ce i se întâmplase, iar dinții îi clănțăneau fără încetare.

— Okay, să-l ducem în sala de operație! strigă doctorul Issacs spre camera unde se aflau fetele.

În timp ce un sanitar îi prelua îndatoririle, Connie zâmbi vag spre omul de pe masa cu rotile, spunându-i fără prea mare convingere că totul va fi bine, foarte bine.

MAI MULȚI PILOȚI răspunseră negativ. După o scurtă consultare cu oamenii săi din cabinetul de război, Grey reveni la microfon.

— Vultur Unu, porniți către baza aeriană Headly, de la Manitoba, Canada. Presupunem că v-a mai rămas suficient combustibil. Am vorbit cu ei prin radio și vor trimite o escortă care să vă întâmpine. Acolo va fi noul nostru cartier general, domnule președinte.

Dar Whitmore refuză să înceteze lupta. Erau atât de aproape de victorie.

— Chiar nu mai are nimeni vreo blestemată de rachetă? Raza verde prin care debuta tirul astronavei țâșni din vârful turnului uriaș, căutându-și ținta. Whitmore știa că era numai o chestiune de secunde până când raza avea să se înfigă în pământ, pătrunzând până în locul unde se ascundea fetița lui. Se simțea parcă paralizat, în afară de un val de greață care-i răscolea stomacul. Nu acceptă să stea cu mâinile încrucișate.

— Escadrila Vulturii, chemă el împotriva voinței sale. Pornim spre nord. Veniți în urma mea, ați înțeles?

— Iertați-mă că am întârziat, domnule președinte, strigă în căști un glas necunoscut, acoperind zgomotul motoarelor.

— Cine vorbește?

— Sunt aici ca să vă ajut.

Președintele întoarse capul și dădu cu ochii de cea mai năstrușnică ciudățenie: un vechi biplan roșu și instabil, care arăta cam ca aparatul pilotat de baronul von Richthofen în Cel de-al Doilea Război Mondial. Avionul se legăna prin aer, manevrat de un bărbat cu cască de piele. Într-o parte a aparatului se vedea ceva ce aducea a rachetă, legată cu corzi elastice și funii împletite.

— Ce cauți acolo?

— Nu vă îngrijorați, domnule președinte. Sunt înarmat.

Russell șterpelise cea mai grea și mai puternică rachetă pe care o găsisese. Era prea grea pentru avionul lui și, de fiecare dată când vântul își schimba direcția, se lovea de peretele fragil al carlingii, cu un zgomot înfricoșător. O lumină roșie cât un buton clipea, indicând că racheta era gata de lansare.

— Tot ce vreau eu de la dumneavoastră, domnule președinte, e să-i mai țineți pe tipii ăștia departe de mine încă vreo câteva secunde.

Whitmore se uită de jur împrejur și văzu un grup de nave extraterestre năpustindu-se spre ei. Piloții americani le ieșiră în întâmpinare, declanșând un baraj de foc menit să protejeze vechiul și șubredul biplan. Acesta continuă să se înalțe șovăielnic către tunul gigantic.

În cabinetul de război, toate privirile erau ațintite pe imaginea radar a navei, unde un mic punct luminos, vizibil și el pe ecran, urca încet spre locul din care pornea raza. Grey apucă microfonul.

— Pilot, spune cine ești.

— Numele meu e Russell Casse, răspunse pilotul. Aș vrea să-mi faceți o favoare și...

— Cine-i individul? Întrebă mirat unul dintre tehnicieni.

— Russell!

Miguel se repezi către soldații adunați în jurul monitoarelor. Aceștia îl înșfăcă de brațe, nelăsându-l să treacă.

—... să spuneți copiilor mei că-i iubesc foarte mult.

Când unul dintre tehnicieni luă legătura cu președintele și cu echipa sa, ca să-i înștiințeze asupra pozițiilor inamicului, Miguel țipă în microfonul rămas deschis:

— Tăticule! Nu!

Auzind cuvântul „tăticule”, Russell nu-și putu stăpâni un zâmbet. Nu știa dacă Miguel îl auzea, totuși strigă din răsputeri în microfon: – Trebuie, băiete. Oricum, tu te-ai priceput întotdeauna mai bine decât mine să ai grijă de ceilalți. Apoi adăugă: Pur și simplu, e un lucru pe care trebuie să-l fac.

Închise radioul și cârmii aparatul Haviland cu botul în sus, într-o ascensiune atât de abruptă pe cât îi îngăduia motorul fără să se caleze. Acum botul avionului era îndreptat spre latura tunului în formă de ac. Coadă biplanului dispăru în burta navei, iar președintele și piloții rămași se îndepărtară, părăsind zona. Brusc, lumina verde dispăru. În două secunde urma să apară lumina albă, după care raza compactă avea să lovească Zona 51.

— Hei, băieți! M-am întors! urlă Russell cât îl țineau plămânii. Cum se zicea pe vremea mea: BĂGA-V-AȘ ÎN MAMA VOASTRĂ!!

Vechitura de avion se năpusti cu botul înainte în corpul tunului,

provocând în interiorul navei o explozie neînsemnată, după toate aparențele fără vreo consecință importantă. Dar chiar când raza albă și ucigașă țâșnea din vârful tunului, ceva o întrerupse din nou. Uriașa navă se înălță spre cer, luând-o din loc cu o viteză incredibilă. În același moment, toate navele de atac țâșniră după ea ca la comandă. Întregul roi porni în zbor peste întinderea deșertului.

Dar nici una dintre ele nu ajunse prea departe.

În inima gigantului distrugător de orașe se produse o explozie care spulberă cupola de deasupra, la fel ca un craniu sfărâmat de glonțul unui sinucigaș. Racheta lansată de Russell declanșase o reacție în lanț, mușcând din corpul navei late de douăzeci și cinci de kilometri și nimicind-o din interior. Una după alta, bubuiturile exploziilor din măruntaiele astronavei preschimbară monstrul de pe cer într-o minge de flăcări, dezvăluindu-i arhitectura interioară la fel ca un fascicul de raze X. Curând dezastrul cuprinse întreaga navă. Încă în aer, se cutremură sub un val de explozii și implozii simultane, arzând până se dezmembră în fragmente uriașe, care se prăbușiră în flăcări la pământ.

Reacția în lanț se extinse până în cabinetul de război, unde izbucniră urale victorioase. Găsiseră o cale de a nimici inexpugnabilele nave extraterestre. Nebuni de bucurie, toți se strângeau în brațe, își fluturau pumnii prin aer și râdeau în hohote. Toți, cu excepția lui Miguel. În timp ce încăperea se cutremura de strigăte de triumf, băiatul deschise încet ușa și ieși pe coridorul ticsit de refugiați, nedumeriți de contrastul dintre aerul său abătut și uralele ce răsunau în urma sa.

Grey, mereu cu capul pe umeri, îl apucă de guler pe unul dintre entuziaști, care se calmă numaidecât.

— Treci imediat la microfon, mârâi generalul, și explică fiecărei escadrile de pe glob cum anume să-i doboare pe nemernicii ăștia.

LUI STEVE I SE PĂRU că auzea sunând cornul victoriei. Încă trântit pe podea și ascuns sub tabloul de comandă, vârî mâna în buzunarul de la piept, de unde scoase cele două trabucuri pe care i le dăduse Julius. Îi oferi unul lui David.

— Cred că asta-i tot ce mai putem face, zise el, împrăștiind fumul cu palma. Poate doar să le trimitem racheta nucleară înainte să intre ei peste noi și să ne facă cine știe ce blestemății.

David, care continua să se privească ochi în ochi cu creaturile din spatele peretelui de sticlă, încuviință din cap, silindu-se să se împace cu gândul că nu mai avea mult de trăit.

— Ciudat, filozofă el, studiind trabucul. Întotdeauna mi-am închipuit că astea-s lucrurile de la care mi s-ar trage moartea. Okay, hai să-i dăm drumul.

Steve se ridică de pe podea și se instalează pe scaunul pilotului, evitând

să privească spre respingătoarele creaturi din fața sa. Dădu la o parte capacul cutiei negre și tastă codul de lansare. Ecranul dispozitivului clipi scurt, prezentându-i două opțiuni: LANSARE și ANULAREA COMENZII.

— Mă bucur că te-am cunoscut, prietene, zise el, întinzându-se să strângă mâna lui David.

— Și eu, răspunse acesta. Era cât pe ce să reușim.

— Cât pe ce, întări Steve. Ești gata?

— Hai pa, Gelatină! Pa și ție, Clipici! David făcea semn cu mâna spre extratereștri, botezându-i pe unul câte unul. Pe curând, Cap-de-Ou, pe curând, Broscoiule!

— Crezi că bănuiesc ce-o să se întâmple? întrebă Steve cu trabucul în gură, întinzând mâna spre comanda de lansare.

— Nici pomeneală.

Când degetul lui Steve atinse butonul, podeaua micuței cabine zvâcni violent spre spate, dezechilibrându-i pe amândoi, în timp ce racheta lungă de trei metri țâșni înainte, lăsând în urmă o dâră de fum. Pretutindeni izbucniră incendii, cioburile zburau în toate părțile. Înainte ca David și Steve să-și ridice ochii, racheta trecuse prin peretele de cristal, străbătând cabina de control, și se înfipsea într-un perete mai îndepărtat, în timp ce motorul ei propriu continua să scoată o jerbă de scânteii.

O dată viciată atmosfera creată artificial, extratereștrii din spatele peretelui de sticlă începură să se umfle și să se lățească oribil, cu trupurile supte în vid din toate direcțiile. Capetele lor mari plesniră, împrăștiindu-se în toate părțile, ca niște floricele de porumb însângerate.

În timp ce dincolo de parbrizul navei se petrecea această scenă înspăimântătoare, ancorele care fixau aripioara se desfăcură brusc și aparatul se ridică la câțiva metri în aer. O explozie în turnul de observație proiectă nava înapoi, lovind-o razant de alta identică, parcată chiar alături, după care aparatul pământenilor se înalță, legănându-se în spațiu.

— Suntem liberi!

— Nu mai contează, zise David. Jocul s-a încheiat. Steve verifică datele de pe tastatura de comandă a lansării. Contorul digital număra secunde rămasse până la detonarea încărcăturii nucleare: 22... 21...

— Încă n-am auzit cornul victoriei, zise el, sărind pe scaunul pilotului și întorcând aparatul cu o sută optzeci de grade.

David abia avu răgaz să se trântască pe locul său, că Steve trase rapid de comenzi, îndepărtându-se cu toată viteza.

— Lasă-l încolo de corn. Ești obsedat de el. Mai bine întinde-o de aici cât poți de repede!

Mai rapid decât ar fi reacționat orice pilot pământean, câteva nave

extraterestre porniră în urmărirea lor. Deși Steve nu stăpânea perfect comenzile aparatului, nu avea altă soluție decât să mărească viteza la maximum. Virând amețitor, săgetă prin labirintul luminat difuz din măruntaiele navei-mamă. Atacatorii nu deschiseră focul asupra prăzii lor decât în clipa în care aceasta ajunsese la gura tunelului de ieșire. Dintr-o dată, asupra pământenilor se revărsă o ploaie de raze-trasoare, dar cum unghiul din care fuseseră trase nu era prea favorabil, Steve se năpusti în pasajul triunghiular care comunica cu exteriorul.

— Se închide! urlă David. Se închid porțile!

— Văd și eu!

Steve avea și așa destule necazuri, în lipsa unui copilot. Gura tunelului se reducea treptat, pe măsură ce cele trei uși masive se apropiiau unele de altele, închizându-le ultima cale de scăpare. Mănuind comenzile la limita de rezistență a navei, Steve o forță să atingă viteza maximă posibilă, zburând ca o săgeată în direcția porților pe punctul de a se închide. Aruncă o privire către cutia neagră: 09... 08...

— Prea târziu, le-au închis!

David văzu dispărând și ultimele stele în spatele porților triunghiulare. Înțelegând că Steve avea oricum de gând să-și încerce norocul, strânse pleoapele și-și ținu respirația.

Reușiră să treacă prin deschizătură cu o marjă de numai câțiva centimetri.

— Elvis a părăsit clădirea! urlă el.

— Vă mulțumesc din tot sufletul, intră în joc și David, încercând fără succes să-l imite pe regele rock-ului.

De cum ajunseră din nou în spațiu, Steve localizează Pământul, cârmind avionul într-acolo. 01... 00.

Nava continuă să accelereze, săgetând prin spațiu cu o viteză de câteva mii de kilometri pe oră, în timp ce pasagerii de la bordul său admirau America de Nord, perfect conturată și totuși atât de departe. Atunci se produse un fulger de lumină, părând să vină de undeva din urmă lor. Steve și David abia avură timp să schimbe o privire neliniștită că unda de șoc propagată prin spațiu îi ajunse din urmă. Ca o bărcuță scăpată de sub control și surprinsă de un val uriaș, micuța navă se trezi purtată pe creasta suflului exploziei și dată peste cap de mai multe ori. Steve încercă pentru o clipă s-o cârmească prin vâlul de perturbații, apoi pierdu complet controlul și unda de șoc îi înghiți complet.

CENTROPLANUL avionului în care se afla președintele se ridică și un pumn înmănușat țâșni în aer. Whitmore își smulse masca și se săltă din carlingă, sărind pe aripa aparatului F-15. Șapte dintre Vulturi se întorseseră la bază, iar alți treizeci dintre piloții neprofesioniști se

pregăteau și ei de aterizare. Rămăseseră în aer, înfruntând ultimii atacatori extraterestri până când pisicile-de-mare începuseră să piardă din energie și să se prăbușească din înaltul cerului. După toate aparențele, rezervele de energie ale fiecărui aparat erau limitate.

De îndată ce simți pământul sub tălpi, Whitmore arătă cu degetul spre unul dintre piloți – bărbosul cel cu plete poreclit Purcelușul – în semn de recunoaștere a meritelor acestuia. Purcelușul arătă și el cu degetul spre președinte. Soldații alergară în întâmpinarea avioanelor, într-un cor de aclamații. Președintele ceru să fie condus către o groapă căscată în pământ. La o zvârlitură de băț de ruinele hangarului principal se găseau câteva uși de oțel încastrate într-o placă de beton în spatele căreia începea un șir de scări. Era scara de evacuare în caz de pericol, care ducea până jos, în laboratorul de cercetare. Whitmore și ceilalți piloți coborâră treptele pe urmele soldaților.

Scara se termina în sala de decontaminare. Când președintele dădu colțul, intrând în încăperea lungă și sterilă, îi trebui vreo câteva momente ca să-și dea seama unde se afla. În locul tehnicienilor cu măști de protecție pe care-i văzuse data trecută, acum se găsea în fața a sute de cetățeni de rând, refugiații care cu numai câteva minute înainte se pregăteau să-și ia adio de la viață. Oamenii izbucniră în urale asurzitoare și entuziaște, aclamând eroii care doborâseră nava extraterestră. Copleșit de primirea făcută, Whitmore își croi drum prin mulțime, dând mâna cu oamenii și lăsându-se strâns în brațe, până când, la câțiva pași de el, întâlni o figură cunoscută. Julius o săltă pe micuța Patricia pe rampă și fetița alergă într-un suflet către tatăl ei. Whitmore o luă în brațe, lipind-o strâns de el.

Nu departe stătea un tânăr cu părul lung, privind scena lipsit de emoție. Deodată, acesta simți o mână pe umăr.

— Bau, Miguel. Troy redevenise cel dintotdeauna. Nu ne-ai auzit? Te strigăm de zece minute.

Cu ajutorul lui Philip, Alicia își făcu drum prin mulțimea în delir. Expresia de pe chipul lui Miguel o lămură din prima clipă că Russell era mort. Fata izbucni în plâns și, uitând de Philip, se aruncă de gâtul fratelui mai mare.

— Da' ce s-a întâmplat? Întrebă Troy. Ce-i cu voi?

Fără un cuvânt, Miguel întinse brațul, luând băiețelul lângă ei.

DÂND DE PERETE ușa cabinetului de război, Whitmore fu întâmpinat cu un ropot de aplauze. Grey, care stătea încruntat în fața unui monitor, întoarse capul și văzu cine intrase. O umbră de surâs îi lumină chipul, după care se duse să-și îmbrățișeze prietenul.

— Ce naiba, Tom, chiar ai vrut să provoci un infarct unui bătrân ca mine?

— Cum merge atacul?

— Excelent. Deja avem opt victorii confirmate și alte câteva probabile.

— Încă una, domnule general! strigă unul dintre militari. Aviația olandeză tocmai a distrus nava de deasupra Țărilor de Jos.

Vestea declanșă un nou cor de urale în toată încăperea, dar imediat ce Connie se ivi în prag cu un zâmbet trist, cei mai mulți tăcură. În urma ei intră Jasmine, cu Dylan în brațe.

— Cum rămâne cu comisionarii noștri? întrebă Whitmore. S-a primit vreo veste de la ei?

Fără prea mare tragere de inimă, Grey îi răspunse:

— Din păcate, am pierdut contactul cu Hiller și Levinson în urmă cu circa cincizeci de minute, imediat după explozia navei-mamă.

Whitmore se uită la Connie și la Jasmine care ascultau vestea cea tristă. Chiar când pornea spre ele ca să le adreseze un cuvânt de condoleanțe, unul dintre oamenii așezați în fața monitoarelor începu să strige:

— Stați așa! Am prins ceva pe radar. Se pare că mai vine cineva.

Toți cei din cabinet se înghesuiră în jurul monitorului, cu ochii la minusculul punct luminos care se deplasa pe ecran.

UN CEAS MAI TÂRZIU, un vehicul de teren marca Humvee, încărcat cu pasageri, gonia prin fierbințeala de după-amiază a deșertului, ridicând în aer un nor lung de praf.

La volanul acestui vehicul jumătate automobil sport și jumătate tanc se află maiorul Mitchell care se îndrepta spre imensa coloană de fum de la orizont. Cabinetul de război urmărise punctul mișcător de pe ecranul radarului, până când acesta aterizase la aproape douăzeci de kilometri de bază, în mijlocul pustiului. Pe scaunul de lângă Mitchell se găsea Jasmine, cu privirea ațintită drept înainte, în timp ce Dylan sălta pe genunchii ei. În picioare în spatele lor, cu vântul în obraz, Connie, președintele Whitmore și generalul Grey se țineau de bară, scrutând orizontul în căutarea unui semn de viață. În spațiul încăpător destinat transportului de marfă călătorea Julius, împreună cu Patricia, fiica președintelui. Un alt vehicul, de astădată un jeep plin cu soldați înarmați, îi urmă la mică distanță.

Ajungând la o depărtare de cinci kilometri, putură să vadă că nava se prăbușise pe niște coline stâncoase. Nimic nu le confirmă speranța că ar fi vorba de aparatul cu care Steve și David zburaseră în spațiu, cu atât mai puțin că cei doi ar fi fost încă în viață. Nava sfărâmată era cuprinsă în întregime de flăcări.

La linia maronie a orizontului se iviră două siluete întunecate. Pe măsură ce vehiculul Humvee se apropia, devenea tot mai clar că cele două siluete erau două ființe omenești. Amândouă păreau să umble pe două picioare și înaintau fără șovăire. Grey îi strigă lui Mitchell să

reducă viteza, apoi făcu semn soldaților din jeep să treacă în față. Cu puștile de asalt ațintite asupra celor două siluete, micul grup își continuă drumul, avansând cu prudență.

La o depărtare de cincizeci de metri, Mitchell frână, opri vehiculul și-și încrucișă brațele peste volan.

— Măi, să fie-al dracului!

Cele două siluete misterioase fumau trabuc.

Nu numai că Hiller și Levinson reușiseră imposibilul, dar scăpaseră cu viață, ca să aibă și ce povesti. Pătrunseseră în citadela extraterestră, îi dezactivaseră scuturile de protecție cu ajutorul unui neînsemnat virus de calculator, făcuseră fărăme nava de dimensiuni planetare și apoi zburaseră înapoi în Nevada, înainte de a epuiza rezervele de energie ale navei. Și iată că acum pășeau fuduli nevoie mare prin deșert, nepăsători și plini de ei, de parcă s-ar fi aflat la capătul unei zile de lucru oarecare.

Jasmine se grăbi să deschidă portiera și începu să alerge prin nisipul fierbinte. Nu se opri decât în brațele soțului ei. Strângându-l la piept, de parcă n-ar mai fi vrut, să-i dea drumul niciodată, cu glasul înecat de emoție, zise:

— Mi-ai tras o spaimă soră cu moartea. Am crezut că ați rămas blocați înăuntru.

Steve o privi cu surâsul lui șmecheresc.

— Da, dar ce intrare triumfală!

Jasmine rămase cu ochii la el, șocată și totodată amuzată. Oare omul acesta nu se temea de nimic?

— Iar începi! exclamă ea, clătînând din cap. Îmi închipui că orgoliul tău a scăpat din frâu și îmi va fi imposibil să trăiesc cu tine, adevărat?

— Probabil. Tot mai vrei să afli, Așchimodie?

Ea izbucni într-un râs vesel.

— Da, sunt gata să fac o încercare, Clăpăugule!

Connie și David se apropiară cu pași rari, oprindu-se unul în fața celuilalt, ca și cum un pas în plus ar fi declanșat explozia unei mine îngropate în pământ. Connie era grozav de mândră de el. Pentru David, cel mai fericit aspect al faptului că supraviețuise era acela că ajunsese s-o revadă. Dar cum nici unul din ei nu știa ce voia celălalt, păstrau între ei distanța de un metru.

— Așadar, întrebă David, rotindu-și privirea pe cerul pustiu, am reușit?

Întrebarea o trezi brusc pe Connie la realitate. Își imaginase cum va parcurge spațiul rămas până la el și cum îi va simți din nou sărutarea. Firește însă, David dorea să știe dacă strălucitul lui plan funcționase. Stânjenită de propriile-i gânduri, Connie deveni brusc conștientă de privirile celor din mașini.

— Da, da, răspunse ea. A funcționat perfect. La câteva minute după

introducerea virusului, toate scuturile au fost dezactivate și am început să-i atacăm cu rachete.

Se apucă să-i povestească despre nava care ajunsese deasupra Zonei 51 și despre Whitmore, care condusese el însuși lupta aeriană, despre misteriosul pilot sosit la timp cu biplanul lui cel vechi. Dar David ridică mâna, întrerupându-i relatarea.

— Nu, eu altceva am vrut să te întreb. Arată spre ea și apoi spre sine. A funcționat!

Zâmbetul așternut pe chipul lui Connie era mai luminos decât soarele după-amiezii.

— Fii convins că da, răspunse ea. Pășind pe teritoriul neutru dintre ei, căzură unul în brațele celuilalt. Fii convins că da.

Când cele două cupluri se întoarseră, ținându-se de mână, la vehicule, Whitmore dădu din cap spre ceilalți doi bărbați, aprobând încruntat.

— Nu-i rău, comentă el, de parcă cei doi tocmai ar fi dat un test la care ar fi reușit să obțină un „Suficient”. În clipa următoare, zâmbea cu toată gura, fără să-și poată ascunde admirația pentru realizarea celor doi eroi. Nu-i rău deloc.

Îl felicită pe Steve, strângându-i mâna, apoi se întoarse către deșiratul absolvent al MIT, care-l pocnise în obraz cu ani în urmă.

— Ai demonstrat că ești cu mult mai deștept decât te credeam, zise el, în timp ce dădeau mâna. Și mult mai curajos decât mi-aș fi închipuit. Mulțumesc, David.

— Ceea ce aș dori eu să știu, îi întrerupse o voce răsunătoare, e cum se face că Domnu' Sănătate s-a apucat să fumeze un trabuc de-al meu?

Julius se odihnea pe bara de protecție a vehiculului Humvee, fără să atingă pământul cu picioarele lui scurte. David se desprinsese pe jumătate din îmbrățișarea lui Connie și-și strânse tatăl la piept, cu puterea unui urs, ridicându-l de la pământ.

— Na, acum e și adeptul luptei drepte.

David îl lăsă jos, privindu-l bănuitor o clipă. Julius, care își aranja înfățișarea, îndreptându-și părul și hainele mototolite de fiul său, îl întrebă la ce se uita.

— Cum ai reușit, tată?

— Ce să reușesc? se miră bătrânul. Nu știi despre ce vorbești.

— Ba știi foarte bine, nu se lăsă David. Întâi, m-ai dus la Washington, pe urmă la Zona 51 și chiar când eram pe punctul să abandonez, mi-ai dat ideea cu virusul. Ai să-mi spui probabil că nu sunt decât simple coincidențe, așa-i?

O fracțiune de secundă, pe buzele lui Julius flutură un surâs șiret, după care bătrânul își reluă expresia de prefăcută iritare.

— Nu știu ce-ai pățit tu acolo în spațiu, dar bănuiesc că extraterestrii ți-or fi făcut ceva la creier. Amândoi își zâmbiră cu

afecțiune. Steve tocmai îngenunchease lângă Dylan, ca să-și primească îmbrățișarea de bun-veniț, când generalul Grey se apropie ca să-i vorbească.

— Ei bine, căpitane, se poate spune că ai avut un week-end pe cinste.

— Așa e, domnule general, încuviință pilotul.

— Și ai făcut o treabă a naibii de bună. Cu toții suntem mândri de dumneata.

Grey îl salută, iar Steve îi răspunde la salut, împreună cu Dylan.

Victorios, grupul începu să urce în vehicule, ca să se înapoieze la Zona 51. Chiar atunci, Patricia Whitmore arătă ceva pe cer și strigă:

— Ce-i acolo?

Grupul se întoarse exact la timp ca să vadă o minge de foc roșu cu portocaliu prăbușindu-se din înalturi, ca o stea căzătoare. Apoi o altă dăra de lumină, de astă-dată de un galben strălucitor, sfâșie albastrul limpede al cerului. Erau sfărâmături ale navei-mamă, risipite prin spațiu, și care luau foc în contact cu atmosfera terestră. Toată noaptea aveau să zboare prin aer astfel de meteoriți colorați.

Steve îl săltă în brațe pe Dylan și ridică privirea înspre Cer.

— Știi ce zi e astăzi? întrebă el.

— Da, răspunde copilul. E 4 iulie.

— Așa e, fiule. Nu ți-am promis un foc de artificii?

BĂTĂLIA DE DEASUPRA Zonei 51 se încheiase cu o victorie destul de ușoară și nu prea scump plătită. Muriseră mai puțin de trei sute de oameni. Dar în alte regiuni ale țării și pe întreg globul situația era cu totul alta. Omenirea supraviețuise, dar numai cu prețul unor cutremurătoare sacrificii. Erau milioane de morți și alte milioane de răniți. Mulți nu aveau să se mai vindece niciodată de pe urma rănilor trupești sau sufletești căpătate în cursul invaziei. Chiar și supraviețuitorii care se târau afară de sub dărâmături, mulțumind cerului că scăpaseră cu viață, se îngrozeau de lunile și anii grei de reconstrucție care-i așteptau. Chiotele care sărbătoreau victoria stârneau ecouri într-o lume pustiită și presărată cu ruine. În cele mai multe locuri dezastrul era atât de cumplit, încât supraviețuitorii îi invidiau pe cei care muriseră.

Peste o sută din cele mai mari orașe ale lumii, printre care Paris, Bagdad, New York și Kyoto, fuseseră rase de pe suprafața pământului. La fel se întâmplase cu cele mai valoroase muzee și biblioteci de pe glob, cu principalele aeroporturi și fabrici, uzine de prelucrare a alimentelor, piețe, instituții și locuințe, în proporție de una la trei. Sute de milioane de refugiați, lipsiți de adăpost și mijloace de subzistență, se întrebau cum vor reuși să supraviețuiască. Situația cea mai critică se semna în emisfera sudică, aflată în plină iarnă. Imediat

începură migrații masive către zonele temperate ale Terrei, solicitând și mai mult resursele ecologice oricum destul de limitate. Apa, uscatul și aerul Terrei rămăseseră puternic poluate în urma aceluia război scurt, dar catastrofal.

Se părea că totul fusese pierdut și că doar un singur lucru fusese, poate, câștigat: o mai mare putere de înțelegere. Împreună cu descoperirea că oamenii nu erau singuri în univers, certurile sângeroase cu privire la micile deosebiri de rasă și naționalitate păreau brusc fleacuri. În urma atacului, locuitorii Terrei înțeleseseră în cele din urmă că ceea ce aveau în comun depășea cu mult cele câteva deosebiri de amănunt. Toată lumea era de acord că imaginația omenească suferise profunde mutații și că nu exista cale de întoarcere. Într-un fel, specia umană crescuse în condiții grele, fiind silită fără voia ei să se maturizeze. De asemenea, se constată fenomenul de conștientizare a unei noi interdependențe: pe viitor, omenirea va trebui să se pregătească pentru eventualitatea unui atac similar. Visul lui Whitmore se adeverise: 4 iulie nu avea să mai fie doar o sărbătoare a americanilor.

Se întrezărea un nou viitor, iar șefii de stat ca Whitmore se arătau nerăbdători să modeleze lumea cea nouă care urma să fie reclădită pe ruinele celei vechi. Astfel de conducători știau că sensul și caracteristicile acestei reconstrucții vor fi stabilite de la început, încă din primele câteva luni. Existau foarte mari riscuri ca America, una dintre cele mai violente și mai divizate națiuni ale lumii, să se scindeze în lupta pentru puținele ei resurse, dar mai exista și șansa ca oamenii să se unească și să coopereze într-un spirit comunitar, dând pildă și altor națiuni de pe glob. Înainte să se așeze praful bătăliilor, Whitmore urma să-și înceapă o nouă campanie electorală, cu același îndemn la datorie și sacrificiu de sine pe care le predicase și atunci când candidase la președinție. Numai că de astădată perspectiva avea să fie internațională, iar riscurile mult mai mari. Ce fel de lume avea să lase moștenire fiicei sale?

O dată cu începerea muncii de reconstrucție, un lucru devenea limpede ca lumina zilei: spiritul uman, la fel ca ierburile suple și tenace care deja prindeau să crească printre ruine, avea să se afirme din nou, mai puternic, mai inteligent și mai unit ca oricând.

- {1} Regele Solomon (n.trad.).
- {2} Primul tip de alarmă dată la apropierea unui echipaj militar inamic (n.trad.).
- {3} în original: Airborne Warning and Control System (n. trad.).
- {4} Eastern Standard Time — ora oficială în est (n.trad.)
- {5} Veche fortăreață în Israel, ultimul bastion al unei revolte din Iudeea (66-73 e.n.)(n.trad.).
- {6} Băiat (n.trad.).
- {7} Curajoasa (n.trad.).
- {8} Aprox. „Cu nasul după știri” (n.trad.).
- {9} Rapid, iute de picior (n. trad.).
- {10} Insula cea Mare (n.trad.).
- {11} Pericol (n.trad.).
- {12} în original: North American Aerospace Defense System (n.trad.).
- {13} Radar Orientat Vertical (n.trad.).
- {14} Alică de dimensiuni mari (DEX)Aici, referire la lovitura cu alică mari trasă dintr-un cartuş de vânătoare.
- {15} Massachusetts Institute of Technology (Institutul de Tehnologie din Massachusetts) (n. trad.).
- {16} Intercontinental Ballistic Missile — rachetă cu rază de acțiune mai mare de 5.500 km (n.trad.).
- {17}1 Vrednici băieți (n.trad.).
- 1 în original: *hog*, nume dat în argou unei motociclete sau unei mașini mari (n.trad.).
- {19} Head-up display — proiecția datelor de pe tabloul de bord pe un ecran care permite pilotului să le citească fără să privească în jos (n.trad.).